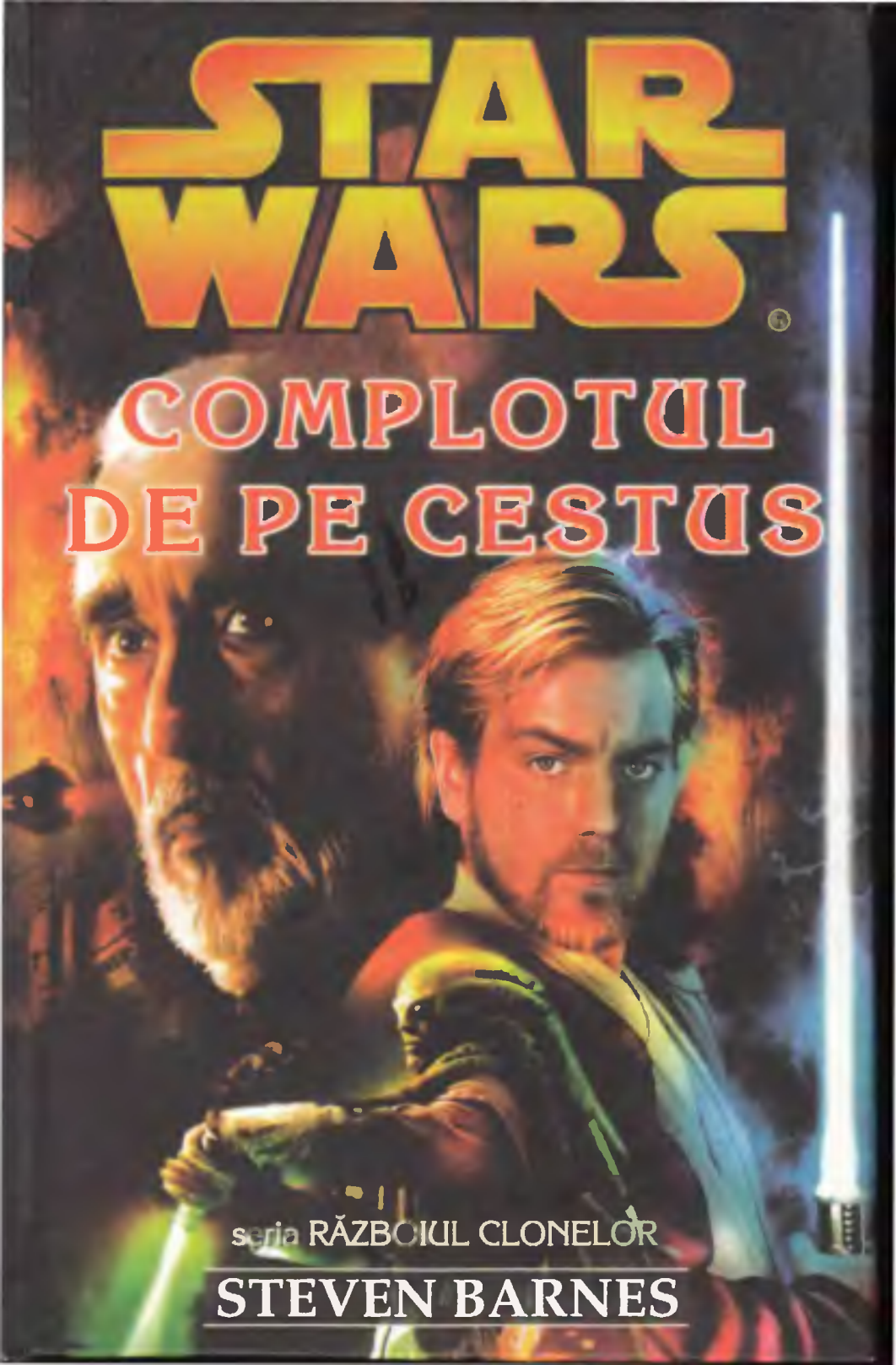

STAR WARS

The background of the cover is a composite image. On the left, a close-up of Yoda's face is visible, looking upwards with a concerned expression. On the right, Anakin Skywalker is shown from the chest up, wearing his Jedi robes and holding a green lightsaber. The background is filled with fiery, orange and yellow flames, suggesting a battle scene. The overall color palette is dominated by the warm tones of the fire and the cool tones of the characters' skin and robes.

COMLOTUL DE PE CESTUS

seria RĂZBOIUL CLONELOR

STEVEN BARNES

COMLOTUL DE PE CESTUS

(seria RĂZBOIUL CLONELOR)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARNES, STEVEN
Complotul de pe Cestus / Steven Barnes; trad.: George Stoian. -
București: Amaltea, 2006

ISBN (10) 973-7780-68-X;
ISBN (13) 978-973-7780-68-3

I. Stoian, George (trad.)

821.111-31=135.1

THE CESTUS DECEPTION / STEVEN BARNES
Copyright © 2004 by Lucasfilm Ltd. &® or™
All Rights Reserved. Used Under Authorization.

COMLOTUL DE PE CESTUS / STEVEN BARNES

ISBN (10) 973-7780-68-X;
ISBN (13) 978-973-7780-68-3

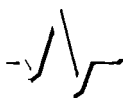
© 2006 - EDITURA AMALTEA

COMLOTUL DE PE CESTUS

(seria RĂZBOIUL CLONELOR)

STEVEN BARNES

EDITURA AMALTEA

PERSONAJE

GRUPUL DE PE CORUSCANT

Obi-Wan Kenobi – Cavaler Jedi (bărbat de rasă umană)

Kit Fisto – Maestru Jedi (bărbat de rasă nautiloidă)

Doolb Snoil – avocat (bărbat de rasă vippită, originar de pe Nal Hutta)

Amiral Arikakon Baraka – comandant de supercrucișător (bărbat de rasă mon calamareză)

Lido Shan – tehnician (umanoid)

COMANDOURILE DE CLONE

A-98, Nopt – infanterist ARC (recrutare și comandă)

CT-X270, Ixdoi – pilot

CT-36/732, Treijdo – logistică

CT-44/444, Patrușpa – pregătire fizică

CT-12/74, Cepatru – comunicații

CESTIENII

Trillot – lider interlop pe Cestus (bărbat/femeie de rasă X'Ting)

Fizzik – rudă mai tânără a lui Trillot (bărbat de rasă X'Ting)

Sheeka Tull – pilot (femeie de rasă umană)

Resta Shug Hai – membră a grupului de gherilă Vântul Deșertului (femeie de rasă X'Ting)

Thak Val Zsing – conducătorul grupului de gherilă Vântul Deșertului (bărbat de rasă umană)

Fratele Nicos Fate 7 – (bărbat de rasă X'Ting)

Skot OnSon – membru al grupului de gherilă Vântul Deșertului (bărbat de rasă umană)

CELE CINCI FAMILII DE LA CONDUCEREA CORPORAȚIEI CESTUS CYBERNETICS

Debbikin – departamentul de cercetare (bărbat de rasă umană)

Lady Por'Ten – departamentul de energie (femeie de rasă X'Ting)

Kefka – secția de producție (bărbat umanoid)

Llitishi – departamentul de vânzări și marketing (bărbat de rasă wrooneză)

Caiza Quill – secția de minerit (bărbat de rasă X'Ting)

CURTEA REGALĂ DE PE CESTUS

G'Mai Duris – Rergent (femeie de rasă X'Ting)

Shar Shar – sfetnicul Regentului Duris (femeie de rasă Zeetsa)

CONFEDERAȚIA

Contele Dooku – conducătorul Confederației Sistemelor Independente (bărbat de rasă umană)

Comandorul Asajj Ventress – comandant al Armatei Separatiste (femeie umanoidă)

PROLOG
VOLUMUL 531 NUMĂRUL 46
ȘTIRILE HOLONET
13:3.7

Baktoid desființează alte cinci fabrici

TERMIN, METALORN – Într-un comunicat adresat acționarilor principali, Întreprinderea de Armament Baktoid confirmă desființarea a cinci fabrici din Inelul Exterior Îndepărtat și din Colonii, ca urmare directă a reglementărilor impuse de Republică, pentru a stânjeni programul de dezvoltare a droizilor de luptă.

Fabricile Baktoid de pe Foundry, Ord Cestus, Telti, Balmorra și Ord Lithone se vor închide până la sfârșitul lunii, având ca rezultat disponibilizarea unui număr estimativ de doisprezece milioane și jumătate de angajați.

Măsurile legislative votate de Senat în urmă cu opt ani au obligat Federația Comercială să își demobilizeze forțele de securitate, singurul și cel mai mare consumator al vehiculelor și automatelor de luptă produse de Baktoid. Restricțiile ulterioare de autorizare a vânzării droizilor de luptă au făcut cumpărarea unor astfel de utilaje extrem de prohibită și scumpă pentru majoritatea clientelei Întreprinderii Baktoid...

Timp de jumătate de mileniu Coruscant a strălucit în toată splendoarea turnurilor sale de aur, centru de interes în coroana galactică a Republicii. Podurile și solarele sale arcuite își îndreptau curburile spre vremuri de mult apuse, atunci când nici un conducător nu părea să spună vorbe prea mari, nici un zgârâie-nori nu părea să se înalțe prea sus, iar întinderile civile titanice proclamau cu mintea rațională cucerirea cosmosului.

Odată cu izbucnirea Războiului Clonelor, unii începuseră să creadă că acele zile glorioase se pierduseră în trecut. Dacă hologramele de știri anunțau ba victorie, ba înfrângere, erau la fel de ușor de imaginat navele în flăcări îndreptându-se în spirale necontrolate către osânda veșnică dincolo de cerul îndepărtat, vastele armate izbindu-se cutremurător, visele acelea nenumărate și imposibil de numărat pierind. Era aproape imposibil să nu te îngrijoreze gândul că poate într-o zi hăul devastator al războiului nu va înghiți și acest loc, nestemata Republicii. Veniseră timpuri când cuvântul *oraș* simboliza nu realizare, ci vulnerabilitate. Nu liniște și pace, ci ravagii și dezastru.

În ciuda acestor temeri, miliardele de locuitori de pe Coruscant își păstrau încrederea și continuau să își trăiască viețile agitate. Un stol de thrantcilli cu ciocurile încovoiate zburau în formație de diamant perfect pe cerul liniștit, de un albastru palid, deasupra planetei Coruscant. Timp de o sută de mii de ani standard se îndreptaseră spre sud în fiecare iarnă și o vor face încă pe atât. Urmăriseră cu ochii lor negri, plați, cum civilizația forțase animalele să se retragă într-o sălbăticie necruțătoare. Altă dată stăpâni ai planetei, păsările și animalele scormoneau acum prin canioanele de duracretă, habitaturile lor naturale înlocuite acum de șesuri artificiale și păduri

din permacretă. Veniseră timpurile, spuneau alții, pentru minunățiile și ființele uimitoare din o sută de mii de lumi diferite. Timpuri pentru optimism, visuri și ambiții slobode.

Timpuri pentru oportunități, așa cum credeau vizionarii.

Discul roșu-alb al unei nave de transport cu două locuri, din clasa *limulus*, străbătu mantaua de nori de deasupra planetei Coruscant. Strălucea în soarele dimineții ca un sloi de gheață argintie. Dansând în spirală pe ritmul unei muzici imperceptibile, își detașase inelul hipermotorului pe orbită, trecând apoi prin norii vaporosi și aterizând cu un zgomot tandru ca un sărut. Partea laterală, lucioasă ca sticla, se vâluri în jurul unei forme rectangulare, apoi tambuchiul se deschise. Un bărbat înalt, cu barbă și acoperit cu o robă maronie, păși în cadrul ușii și sări jos din navetă, urmat de un al doilea pasager, proaspăt bărbierit.

Bărbatul cu barbă purta numele Obi-Wan Kenobi. Mai mulți ani decât putea să numere, Obi-Wan fusese unul dintre cei mai renumiți Cavaleri Jedi din întreaga Republică. Cel de-al doilea pasager, un tânăr surprinzător de zelos, se numea Anakin Skywalker. Deși nu devenise încă pe de-a întregul Cavaler Jedi, câștigase faima de a fi unul dintre cei mai puternici luptători din galaxie.

Treizeci și șase de ore și-au îndeplinit sarcinile de navigare și zbor, folosindu-și tehnicile Jedi pentru a-și reține nevoile fiziologice de somn și rezistență la minimum. Obi-Wan era obosit, iritat, înfometat și se simțea de parcă cineva i-ar fi turnat nisip în toate încheieturile. Anakin, remarcă el, părea proaspăt și gata de acțiune.

Puterile de recuperare ale tinereții, gândi Obi-Wan cu regret.

Doar o directivă de urgență din partea Cancelarului Suprem, Palpatine, putea să îi cheme pe cei doi din misiunea lor de pe Forscan VI.

– Deci, Maestre, încep Anakin. Bănuiesc că aici ne despărțim.

– Nu sunt deloc sigur despre ce este vorba, răspunse bărbatul mai în vârstă. Măcar îți vei petrece timpul într-un mod util studiind în Templu.

Obi-Wan și Anakin coborâră pe pasarela suspendată. Departe sub ei, străzile orașului zumzăiau în plin trafic, trotuarele suspendate și clădirile de la nivelul pământului fiind ascunse din loc în loc de valuri subțiri de nori sau de thrantcilli singuratici. Rețeaua de străzi și poduri din spatele și dedesubtul lor era orbitor de complicată, dar

Obi-Wan remarcă frumusețea mai puțin decât înălțimea, oboseala sau foamea. Pentru moment, mintea îi era ocupată cu alte griji, mai urgente.

Ca și cum padawanul i-ar fi citit gândurile, Anakin vorbește:

– Sper că nu ești încă supărat pe mine, Maestre.

Ei bine, încă o replică subtilă care făcea referire la acțiunile nesăbuite ale lui Anakin pe Forscan VI. Forscan VI era o planetă-colonie aflată la marginea curentului Cron, neafiliată în prezent nici la Republică, nici la Confederație. Agenți Separatiști de elită specializați în infiltrare își stabiliseră o tabără de antrenament pe Forscan, „exercițiile” lor producând dezordine în rândul coloniștilor. Aspectul cel mai delicat al operațiunii de anihilare a fost să îi respingă pe agenți fără ca localnicii să bănuiască vreodată că au primit ajutor de afară. Complicat. Periculos.

– Nu, răspunse Obi-Wan. Am ținut situația sub control. Modul meu de abordare este mai... măsurat. Dar tu ți-ai afișat inițiativa obișnuită. Nu ai încălcat un ordin direct, așa că... să o încadrăm drept rezolvare creativă a problemei și să o lăsăm așa.

Anakin răsuflă ușurat. Legături puternice de dragoste și respect mutual îi apropiau pe cei doi, dar de câteva ori în trecut impulsivitatea lui Anakin a supus aceste legături unui test amar. Totuși, nu încăpea nici o îndoială că padawanul urma să primească din partea lui Obi-Wan cele mai bune recomandări. Anii în care îl avusese sub observație l-au forțat pe Obi-Wan să recunoască faptul că temperamentul impulsiv al lui Anakin provenea dintr-o înțelegere profundă a tehnicilor superioare.

– Ai avut dreptate, spuse Anakin ca și cum răspunsul blând al lui Obi-Wan i-ar fi acordat permisiunea de a-și admite propriile erori. Munții aceia chiar *erau* de netraversat. Întăririle Confederației s-ar fi pierdut în furtuna de gheață, dar nu am vrut să îmi asum riscul. Prea multe vieți erau în joc.

– Doar cu maturitate poți admite că ai greșit, răspunse Obi-Wan. Cred că ne putem păstra gândurile doar pentru noi. Raportul misiunii va reflecta admirația pentru inițiativa pe care ai avut-o.

Cei doi camarazi se opriră față în față și își prinseră brațele. Obi-Wan nu avea copii și nici nu se întrevedea posibilitatea să aibă vreodată. Dar armonia dintre padawan și maestru era profundă ca orice altă legătură dintre un părinte și copil, în unele cazuri chiar mai adâncă.

– Noroc bun! îi ură Anakin. Transmite-i respectele mele Cancelarului Palpatine.

Un vehicul repulsor se opri lângă pasarele și Anakin se urcă la bordul lui, dispărând apoi în traficul aerian fără a-și mai întoarce privirile înapoi.

Obi-Wan clătină încet din cap. Va fi un băiat valabil. *Trebuia* să fie. Dacă un Jedi atât de înzestrat precum Anakin nu putea să se ridice deasupra mândriei exagerate a tinereții, ce puteau să mai spere ceilalți?

Între timp însă avea o problemă imediată pe care trebuia să o rezolve. De ce fusese chemat înapoi pe Coruscant? Cu siguranță era vorba despre o urgență, dar ce *fel* de urgență?...

Locul de întâlnire fusese stabilit la arena sportivă T'Chuck, construită în formă de scoică stratificată și capabilă să primească jumătate de milion de spectatori. Aici se juca în fața a sute de mii de fani înfierbântați chin-bret, sportul preferat al locuitorilor de pe Coruscant. Astăzi însă, nici un chin-bretist expert nu mai făcea salturi pe terenul acoperit cu nisip; nici un prințator nu se mai dădea peste cap pentru a returna servele. Nici un portar cu pieptul protejat de o vestă siderală nu se mai băteau încolo și încoaie ca un demicot zănat, înălțând torța echipei cât mai sus. Astăzi, vastul stadion era pustiu, gol și închis publicului, pregătit pentru o adunare de un alt fel.

Ieșind din tunelul de acces al cărui ecou răzbătea pe toată lungimea, Obi-Wan scrută tribunele. Multe dintre ele erau pustii precum deșertul de pe Tatooine, dar câțiva martori se adunaseră în zona separată de la tribuna oficială. Recunosc printre ei câțiva oficiali de rang înalt, niște birocrați destul de importanți, dar retrași din viața publică, anumiți oameni din departamentele tehnice și chiar câteva clone militare. Instinctul și experiența îi sugerau că fusese chemat la un consiliu de război.

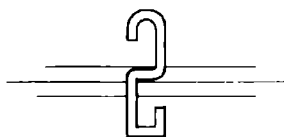
De-a lungul timpului, haosul generat inițial de Războiul Clonelor s-a stabilizat într-un ritm ciclic; s-au declarat părțile loiale, s-au format alianțele. Galaxia era prea vastă pentru ca războiul să atingă mulțimea de târâmurii, dar în același moment luptele s-au pornit într-o sută de lumi diferite. Deși numărul reprezenta o fracțiune insignifiantă din miliardele de sisteme solare care se roteau în galaxie, din cauza alianțelor și parteneriatelor care rezistau de multă vreme, suferința directă a milioane de ființe vii afecta indirect alte mii de miliarde.

Regate, națiuni și familii fuseseră deja devastate de războaie. Pe măsură ce numărul victimelor creștea, iar armele deveneau din ce în ce mai puternice, ravagiile puteau oricând să se răspândească necontrolat și să întrerupă lungile eforturi cu care după eoni întregi se crease o uniune intergalactică. Strădania a mii de generații, să dispară dintr-o dată?

Niciodată!

Baricadele fuseseră delimitate: Separatiștii de o parte, Republica de cealaltă. Pentru Obi-Wan, ca și pentru mulți alții, linia de separare fusese trasă cu propriul sânge. Republica trebuia să reziste sau Obi-Wan și toți Cavalerii Jedi care călcaseră pe holurile Templului vor cădea. Era o ecuație relativ simplă.

Iar în simplitate se regăseau în aceeași măsură claritatea și puterea.

Terenul acoperit cu nisip al arenei T'Chuck era pustiu, cu excepția unei femei umanoide, palidă și uscățivă. Purta pelerina albă a tehnicienilor, iar părul brunet și-l tunsese scurt. Robotea cu gesturi stângace lângă o mașinărie cromată în formă de clepsidră, care lui Obi-Wan i se păru un pic enigmatică: arăta mai degrabă ca o orgă tubulară mavineză sau ca un semn de marcare a coloniilor juzziene, decât ca un dispozitiv suficient de periculos încât să îngrijoreze un Cavaler Jedi. Un rând de piciorușe fixe aflate la bază reprezentau singurul mijloc aparent de locomoție.

Ce mii de dumnezei se pregătea aici?

Tehnicianul meșteri ceva pe lângă dispozitiv, legând o serie de cabluri la o priză prinsă de încheietura mâinii ei. Poate era un fel de droid medical avansat?

Spectatorii începură să devină nerăbdători urmărind-o cum decuplează cablurile și se întoarce spre ei, adresându-li-se.

– Numele meu este Lido Shan, vă mulțumesc pentru răbdarea de care dați dovadă, încep eu ignorând evidenta lipsă de calm din rândul audienței. Cred că prima demonstrație este pregătită pentru grațiile voastre.

Shan se înclină ușor și arată cu mâna spre mașinăria strălucitoare.

– Vi-l prezint pe JK-treisprezece. Pentru a-i demonstra extraordinarele abilități, am ales un droid distrugător folosit de Confederație, pe care l-am capturat pe Geonosis și ulterior l-am reconstruit după specificațiile originale ale fabricantului.

JK stătea drept, lustruit ca sticla, ajungând la înălțimea pieptului și arătând mai plăcut din punct de vedere estetic în feluri în care

puțini droizi au reușit vreodată. Jucăria unui copil, vitrina unui muzeu, o conversație, componente electronice fragile și delicate, probabil. Pe de altă parte, droidul distrugător, negru și rotund ca o roată arăta primitiv, lovit și peticit, și totuși amenințător ca un acklay rănit.

Pufăind din sistemele hidraulice care presurizau și depresurizau continuu, droidul distrugător înaintă rulând, săpând în nisip un șanț larg cu roata de locomotie. Modelul JK se pitulă la pământ, strălucitor, părând într-un fel ciudat fără apărare. Parcă *tremura* chiar atunci când se lăsă în jos. Impresia de neajutorare era amplificată și de dimensiunile evident diferite dintre cei doi: JK avea cam jumătate din masa droidului de luptă.

La început, Obi-Wan se temu că urma să fie din nou martorul unei demonstrații de putere și eficiență a droizilor distrugători. Deloc necesar: purta încă cicatricile lăsate de mașinăriile pe care le spulberase. Nu, era o presupunere absurdă: Palpatine nu putea să îl recheme de pe Forscan pentru un astfel de scop lumesc. În clipa următoare droidul distrugător se rostogoli la doar cinci metri de JK și toate întrebările își primiră răspuns.

Într-un singur moment, JK se diviză în segmente, formând o configurație ca de păianjen. Postura semăna mai mult cu o gânganie care se hrănește cu frunze decât cu o creatură vicleană care mimează neajutorarea pentru a-și atrage prada în apropiere.

Droidul distrugător scuipă foc roșu înspre adversarul său. Nisipul se vâluri când JK proiectă nu un singur câmp protector de energie, ci o serie de discuri de energie care se roteau și absorbeau cu ușurință fasciculele de laser. Iată deci surpriza: în mod tipic o mașinărie avea nevoie de sisteme mai puțin sofisticate pentru a respinge energia decât pentru a o absorbi. Această performanță implica desigur o anumită capacitate avansată sau o tehnologie fundamental nouă. Droidul continuă să atace cu o ploaie de fascicule de energie ucigătoare, incapabil să înțeleagă că strategia de a-și folosi puterea pură se dovedise deja inefficientă.

Ca mai toate mașinăriile, era puternic, dar prost.

Obi-Wan își miji ochii. Ceva... *ceva* neobișnuit se petrecea. JK își extinse tentaculele din lateral și de deasupra, cârcei care se ondulau atât de rapid încât droidul distrugător nu avu nici cea mai mică șansă de scăpare. Acum Obi-Wan și cu siguranță majoritatea celor prezenți se aplecară să observe mai atent acțiunea din arenă, acolo unde droidul războinic se zbătea neajutorat în strânsoarea tentaculelor lui JK. Inițial,

cârceii fuseseră groși ca niște frânghii. Dar se subțiară sub privirile spectatorilor, înfășurându-și atacatorul cu o mulțime de fibre reduse în cele din urmă doar la o pânză invizibilă extrem de fină.

Tentaculele mușcară în carcasa droidului distrugător ca niște fierăstraie subțiri ca mătasea. Droidul păru să înțeleagă până la urmă ce soartă îl aștepta și începu o luptă disperată, zbatându-se și scoțând sunete ascuțite ca un animal.

Zbateră droidului încetă. Tremură și vibră atât de puternic încât părea să se rupă în bucăți din clipă în clipă. Începu să iasă fum din carcasa feliată. Apoi, ca un fruct metalic prea copt, crăpă în multiple secțiuni. Fiecare căzu pe nisip ca niște bucăți individuale, aruncând scântei și stropind în jur cu un fluid verzui. Bucățile zornăiră pe nisip, tremurând fiecare în voia ei. O secundă mai târziu, nemișcarea și tăcerea reveniră în arenă.

Audiența rămase tăcută de uimire. Obi-Wan nu putea decât să trăiască și el aceleași senzații. Tactica fusese neconvențională, arma mortală, iar rezultatul de netăgăduit.

– Un droid împotriva altui droid, pufni de lângă el Bith cu capul rotund ca un glob. Joacă de copii. Cu siguranță pentru *asta* nu merita să ne adune Cancelarul aici.

În mijlocul arenei, Lido Shan rămase calmă.

– Puțină indulgență, vă rog, ceru ea. Am dorit doar să stabilim o bază de plecare, un punct de referință împotriva unui oponent pe cât de formidabil, pe atât de familiar. Acest droid de luptă din clasa patru a fost oprit în mai puțin de... patruzeci și două de secunde.

În spatele lui Obi-Wan, un aqualish amfibiu dădu glas prin aparatul de tradus unei întrebări:

– Dar în cazul unor oponenți vii?

Tehnicianul aprobă din cap, ca și cum ar fi anticipat o astfel de întrebare.

– Chiar următoarea noastră demonstrație va implica un membru al trupelor de comando de cercetare și recunoaștere avansată.

La semnal, un singur infanterist clonă, echipat cu armura completă de război și înarmat cu o carabină cu laser aflată în dotarea standard, păși înainte ieșind de după buza peretelui unde așteptase comanda. Clonele de comando erau militari specializați. Fuseseră modificați din tiparul soldaților de bază pentru a li se permite accesul la protocoalele pregătirii specifice. O cască de protecție îi ascundea

trăsăturile, dar postura demonstra o stare de așteptare agresivă. Un murmur de neliniște străbătu mulțimea.

Amfibianul păru să bată în retragere.

– Nu... nu aş vrea să fiu răspunzător pentru o moarte...

Tehnicianul îl fixă pe aqualish cu o privire plină de milă, de parcă anticipa fiecare replică.

– Nici o grijă.

Cu mișcări calculate și calme efectuează câteva controale.

– Mașinăria este calibrată pentru a captura fără să ucidă.

Deși această formulare îi liniști pe mulți dintre spectatori, Obi-Wan se simți și mai nesigur. Droidul acesta, cu frumusețea lui eterică și cu o putere letală neconvențională, avea o anumită legătură cu misiunea sa. Dar care anume?

– Care este obiectivul exact al soldatului? Întrebă Obi-Wan din tribună.

Lido Shan își ridică ușor colțurile buzelor.

– Să treacă în luptă de JK și să mă captureze.

Bombănelile spectatorilor exprimau neîncredere și încă ceva, mult mai tulburător: *anticipare*. Erau conștienți că urmau să fie martorii unei scene memorabile. Dar ce își doreau cel mai mult? Să fie învins JK sau să își primească tehnicianul pedeapsa pentru obrăznicie?

Soldatul înaintă precaut până când se apropie la vreo douăzeci de metri de creatură....

Obi-Wan clătină din cap. *Creatură?* Chiar gândise așa? Gândise *creatură* în loc de *droid*? Ce produsese această modificare?

Soldatul își duse carabina la umăr și trase un fascicul purpuriu de lumină. Discul absorbant apăru rapid, învârtindu-se continuu, preluând fasciculele de laser cu un scârțait lichid.

Dar simplul fapt că droidul avea nevoie de un ecran de forță protector îl încurajă pe soldat. Simulă un atac spre dreapta, apoi se aruncă spre stânga, rulă peste umăr și se ridică în săritură pentru a trage din nou, schimbându-și poziția pe măsură ce droidul își menținea poziția defensivă.

Obi-Wan își lăsă simțurile să evadeze cu ajutorul Forței. Putea chiar să simtă bătaile accelerate ale inimii soldatului, să-i perceapă nervozitatea, să sesizeze schimbările de greutate în timp ce soldatul țesea plasa atacurilor false. Stânga, dreapta, stânga... următoarea mișcare avea să fie spre –

Stânga din nou.

Sub privirile marelui Jedi, JK scuipă o rețea de fire subțiri cât degetul mic, capturând clona în plin salt. Ca un târgoveț de animale prinzând un thrantcill rănit cu o simplă plasă. Sincronizarea fusese superbă. Nu. Mai mult decât superbă: fusese *perfectă*. Ce fel de program făcuse posibilă o astfel de precizie? Obi-Wan ar fi jurat că atacul rețelei avusese ceva precognitiv, aproape...

Dar așa ceva era imposibil.

Luptându-se cu rețeaua care îl trăgea tot mai aproape de JK, soldatul încercă să își îndrepte carabina pentru a trage spre tehnician. Privirea lui Obi-Wan fugi rapid spre tehnician: femeii părea să nu îi pese de pericol. Cu un moment înainte ca țeava armei să ajungă pe direcția țintei, un fulger portocaliu străbătu tentaculele. Trupul soldatului se scutură într-un singur fior puternic, violent, călcâiele izbiră nisipul, apoi se lăsă moale și încetă orice împotrivire. JK îl trase mai aproape, îl ridică cu un tentacul suficient de sus pentru ca un al doilea dispozitiv, mai subțire, să trimită o rază de lumină spre ochii închiși ai soldatului. JK îl lăsă apoi înapoi pe nisip și rămase nemișcat, veghind asupra lui.

Pentru o clipă spectatorii uitară să mai respire. Apoi rețeaua de tentacule se desfăcu și se strânse înapoi în carcasa droidului. Soldatul gemu și se rostogoli pe o parte. După încă o clipă se ridică greoi în genunchi, amețit, dar fără vreo rană aparentă. Un alt soldat se repezi și îl ajută să se retragă în spatele buzei peretelui de protecție din arenă.

Spectatorii aplaudară, cu excepția lui Obi-Wan și a încă unui Jedi care își făcu loc prin mulțime pentru a veni lângă el. Obi-Wan se simți liniștit la apropierea siluetei familiare lui, mai ales că îl văzu pe noul venit hotărât să nu aplaude, întocmai ca și el.

Noul venit era mai înalt cu doi centimetri decât Obi-Wan, cu pielea verde-gălbuie, tentaculele craniene care îi serveau drept senzori ca niște frânghii și ochii care nu clipeau, specifici unui nautiloid. Acesta era Kit Fisto, veteran de pe Geonosis și încă vreo sută de alte fronturi la fel de fierbinți. Nici nu zâmbi, nici nu aplaudă acțiunile lui JK: nici un Jedi nu ar fi privit rănirea unei ființe, indiferent cât de superficială sau temporară ar fi fost aceasta, ca pe un spectacol de divertisment. Să fi fost oare o simplă coincidență că nautiloidul era prezent aici sau fusese și el chemat la ordin?

Kit se uită spre mâinile lui Obi-Wan, remarcând tensiunea din ele.

– Astfel de demonstrații nu sunt pe placul tău? Întrebă el.

Vocea lui avea o rezonanță șuierătoare chiar și când vorbea despre subiecte obișnuite. Suprafețele ochilor negri ai lui Fisto se învârtiră, semn al unei furii reprimată, dar pușini nenautilozi erau capabili să citească în ochii lui.

– Văd puțină simpatie pentru integritatea soldatului, rosti Obi-Wan.

Kit pufni fără umor.

– Stâncile pe care s-au urcat politicienii și privilegiații fac ca războiul să pară doar un divertisment îndepărtat.

Creatura cu țeasta ca un glob, care ședea în fața lor, își roti capul 180 de grade fără să își miște umerii nici un pic.

– Haideți, domnilor, să lăsăm astea. Este doar o clonă până la urmă.

Doar o clonă. Carne și sânge, da, dar dospită într-o sticlă, încă una dintre cele 1,2 milioane de clone militare fără vreun tată care să le apere și fără vreo mamă care să le jelească.

Da. Doar o clonă.

Obi-Wan nu avea nici un interes să se lanseze în vreo polemică. Pentru toți aceștia care nu aveau frica morții în război și ale căror odrasle vor fi și ele scutite de teribilele alegeri ale serviciului militar, clonele erau confortul suprem. Acest troglodit își exprimase doar o părere sinceră.

– Excelent, excelent! spuse un alt spectator, o creatură cu prea multe piei și un ciorcine ciclopic de ochi în mijlocul feței. Excelent! Acum înțeleg cum și-a câștigat JK reputația în rândul infractorilor.

Cei doi schimbă priviri dubioase, cu subînțelese, stârnind curiozitatea lui Obi-Wan.

– Care ar fi...? ceru Obi-Wan lămuriri.

Dar cele două creaturi se întoarseră spre centrul arenei, prefăcându-se că nu au auzit întrebarea. Obi-Wan nu putea fi însă ușor prost. Un fior de alarmă îi străbătu șira spinării. Apele în care se scăldau erau foarte adânci.

Creatura cu multe piei rosti cu glas tare.

– Ar trebui să fim îngrijorați, se adresează tehnicianului din mijlocul arenei. Suntem pregătiți să recunoaștem potența unui astfel de instrument. Dar... hm... suntem destul de norocoși să avem astăzi printre noi Jedi. Ar fi nepoliticos dacă am solicita o demonstrație?

Zeci de priviri se întoarseră spre cei doi Jedi, evaluându-i, comentând în șoaptă. Obi-Wan zări degete, tentacule și gheare atingându-se pe fugă și înțelese că se făcea schimb de credite. Pariau pe rezultat?

Kit Fisto se aplecă ușor spre el fără să îl privească direct.

– Ce ai de gând cu treaba asta?

Obi-Wan dădu din umeri.

– Nu mă îndeamnă nimic să le satisfac curiozitatea.

– Nici pe mine, spuse Kit și cărlionții se răsuciră aprobator.

Se întoarse apoi spre arenă și se adresă tehnicianului.

– Spune-mi, zise el, JK-treisprezece are vreo semnificație dincolo de un cod alfanumeric?

Iată și întrebarea pe care Obi-Wan însuși ezitase să o adreseze.

Un val ușor de șoapte străbătu tribuna. Tehnicianul își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

– Oficial, nu... începu ea ezitând.

– Dar neoficial? o provocă Obi-Wan.

Femeia tuși stânjenită.

– Printre traficanți și clasele cele mai de jos unii îl numesc Jedi Killer.

– Încântător nume, spuse Obi-Wan mai mult pentru el decât pentru ceilalți.

Pe moment era prea uimit pentru a putea răspunde. Ucigaș-de-Jedi?! Ce obscenitate mai era și asta?

Lângă el, Kit își dezbracă pelerina, cu fața împietrită într-o mască verde pal. Tentaculele sale craniene, remarcă Obi-Wan, nu aveau stare chiar dacă ochii priveau fix droidul din arenă.

– Ce faci? întrebă Obi-Wan muștrător, cunoscând răspunsul.

De fapt, era aproape evident că acesta era motivul pentru care fusese invitat Kit: caracterul fulminant și curajul său erau binecunoscute.

– Vreau să văd singur cum se comportă chestia asta, răspunse Kit cu o voce mortal de calmă.

Apoi își ridică vocea provocator.

– Tehnician! La dispoziția ta!

Senzorii nautiloidului fluturară în aer. Droidul îl trată fără vreo reacție. Cu o singură privire aruncată în urmă către Obi-Wan, Kit făcu un salt mortal spre arenă cu o fluiditate la care nici cel mai experimentat jucător de chin-bret nu ar fi visat și ateriză fără vreun sunet.

Se opri la zece metri de JK. Ca și mai înainte, droidul nu părea deloc periculos. Sabia de lumină a maestrului Fisto străluci în mână întinsă, apoi raza de smarald țâșni din mâner fulgerând aerul în jurul ei.

Droidul emise un huruit care creștea în nivel și intensitate până când pielea se încreți pe Obi-Wan. Dar rămase nemișcat, cu excepția suprafeței care se segmentă încă o dată într-o configurație de păianjen. Părea să adulmece aerul. Scâncetul de insectă se schimbă, ca și cum era conștient de prezența noului său oponent.

Își extinse din nou tentaculele metalice, dar de data aceasta se bălăngăria într-o manieră greoaie. Într-adevăr ciudat. Deși data trecută părea flexibil și alert, avea de gând să folosească și acum aceeași tactică cu care îl capturase pe soldatul din trupele de comando? Poate că droidul nu era chiar atât de avansat pe cât se temuse inițial....

Sabia de lumină a lui Kit lovi primul tentacul în aer cu o ușurință disprețuitoare. Obi-Wan își concentră atenția nu asupra lui JK, ci asupra lui Kit, admirându-i forța poziției de gardă, claritatea cu care închidea unghiul de atac și își alegea liniile de angajare în luptă. Kit prefera stilul de luptă din Forma Întâi, violent –

O clipă.

Sirenele de avertizare răsunară în mintea lui Obi-Wan. Ceva era teribil de greșit. Intelectul se grăbi să țină pasul cu intuiția. Repetarea de către JK a modelului defensiv precedent îl liniștise și îl atrăsese într-o mulțumire de sine. Tentaculele erau doar o simulare. Atunci unde era atacul real?

Se întinse în față pentru a examina droidul cu mai multă atenție. *Picioarele* lui. Protuberanțele ascuțite erau adâncite în nisip. Ieșind din ele și îngropate sub suprafața arenei...

Mai multe tentacule camuflate coloristic pentru a se disimula în nisip. Chestia din arenă ataca la două niveluri simultan, o strategie inaccesibilă multor *ființe* războinice. Mai tulburător era faptul că îi distrăgea intenționat atenția lui Kit oferindu-i diferite grade în tempo și eficiență, jonglând tactic și atrăgându-l să devină prea încrezător în sine.

Tentaculele din nisip erau la câțiva centimetri de țintă atunci când Kit le-a perceput prezența. Ochii săi negri fără pleoape crescuseră în dimensiuni chiar în clipa în care nisipul erupea. Un vrej se înfășură în jurul piciorului său, încercând să îl dezechilibreze spre spate. Alte vițe metalice tăbără în ajutorul primului tentacul.

Spectatorii căscau gurile uluiți, înțelegând că aveau să vadă o scenă de neconceput: un simplu droid învingând un puternic Jedi!

Dar Kit era departe de a fi învins. De parcă și el s-ar fi jucat doar până atunci, se lăsă pe vine apoi sări și se răsuci de-a lungul axei verticale a corpului, ca un acrobat de circ, apropiindu-se voit de JK. Acceptase mișcarea de tragere a droidului, în loc să i se împotrivească, strecurându-se printre tentacule, sincronizarea nautiloidului fiind mai rapidă și mai precisă decât gândul conștient.

Oricare i-ar fi fost puterile, droidul nu putu să anticipeze un astfel de asalt și nici să își ajusteze apărarea la timp. Eliberă strânsoarea și se retrase un pas, izbind cu toate tentaculele spre Jedi. Sabia de lumină a lui Kit împrôșca o ploaie de scântei. Tentaculele cădeau secerate pe nisip, unele dintre bucățile mai lungi zbătându-se mai degrabă ca niște creaturi separate decât ca niște membre tăiate.

Nautiloidul lovi nisipul, se rostogoli, apoi atacă din nou, cu fața încordată și un mârâit amenințător.

JK izbea acum cu o intensitate maniacă și Obi-Wan se întrebă îngrijorat: Ce încearcă să facă? Tentaculele se întindeau iar și iar spre capul lui Kit. Să nu fi reușit Lido Shan să îi dea droidului comenzile de inhibare necesare? Dacă era așa, la prima șansă pe care ar fi avut-o monstruoșitatea strălucitoare l-ar fi ucis pe nautiloid. Mâna lui Obi-Wan căută sabia de lumină, oboseala celor treizeci și șase de ore de zbor spațial dispărându-i subit din oase. Dacă era nevoie...

Dar Kit își adusese atacul în raza sabiei sale de lumină. La această distanță mai intimă, droidul era dezavantajat. Acum Kit era prădătorul, lui JK fiindu-i impus rolul de pradă. Șuierând, droidul se retrase pe picioarele sale aurii, cu tentaculele zvâcnind, de parcă nu mai era în stare să ronțăie informațiile suficient de rapid pentru a contracara atacul neortodox. Sabia de lumină a lui Kit, strălucitoare ca smaraldul, era *aici* și *acolo*, peste tot: imprevizibilă, irezistibilă. Discurile rotitoare nu mai erau în stare să absoarbă loviturile de energie: doar le respingeau, scânteile sărind în toate direcțiile.

Kit accelerează într-o mișcare atât de rapidă și de complexă încât nici privirea experimentată a lui Obi-Wan nu o mai distingea. Sabia de lumină a nautiloidului Jedi țesea printre scuturile de protecție, coborând deasupra carcasei lui JK pentru întâia oară. Droidul scoase un țipăt dureros de ascuțit. Picioarele lucitoare tremurară sub el.

Se prăbuși în nisip. Nervos, încercă să se ridice. Apoi căzu pe o parte, scoțând fum și scânteii.

Arena rămase tăcută în timp ce spectatorii încercau să absoarbă scena la care fuseseră martori. Fără îndoială, unii nu mai văzuseră niciodată un Jedi în plină acțiune. Una era să auzi povești spuse în șoaptă despre locuitorii misterioși din Templu; cu totul alta era să vezi pe viu puterile acestea aproape supranaturale. Un secol de acum înainte și-ar putea încânta unii strănepoții cu povestea acestei demonstrații.

Dar exista un alt aspect al acestei afaceri pe care mulți ochi îl scăpaseră din vedere, un fenomen ciudat care se manifestase mai întâi în cazul soldatului, iar apoi părea ceva mai pronunțat în cazul lui Kit Fisto: JK *anticipase* răspunsul nautiloidului.

Un gust amar, metalic, simțea Obi-Wan, o senzație pe care o recunosc drept prima șoaptă de teamă.

– Ce este instrumentul acesta? întrebă el. Am remarcat că scuturile protectoare absorb energia, în loc să o respingă.

Tehnicianul aprobă din cap.

– Și ce sugerează acest lucru, Maestre Jedi?

– Că nu este implementat pentru frontul de luptă. A fost proiectat să protejeze mediul înconjurător, chiar împotriva ricoșeurilor.

– Excelent! aprobă femeia din nou.

– Judecând după aspectul cosmetizat, JK este un fel de droid personal de securitate.

Lido Shan își ridică mâinile, cerând tăcere.

– Cu această concluzie am încheiat demonstrația, spuse femeia. Unii dintre dumneavoastră veți primi rapoarte mai detaliate. Cât despre ceilalți, Cancelarul Suprem vă mulțumește pentru prezență.

Mulțimea defluă din tribună, câțiva oprindu-se în treacăt să îl felicite pe Kit. Probabil că se gândiseră să dea mâna cu el sau să îl bată prietenește pe spate, dar nici unul dintre gesturi nu părea potrivit cu încordarea care se vedea în jurul ochilor negri, fără pleoape, ai lui Kit.

Obi-Wan sări din tribună și îi întinse nautiloidului pelerina. Kit o luă fără vreo vorbă, apoi se îndreptară amândoi, urcând scările, spre ieșirea din arenă. Obi-Wan aruncă o privire înapoi spre nisipul arenei, unde droizii din unitatea de reparații curățau uleiul și lichidele scurse. Ce ar fi făcut el, Obi-Wan, în cazul aceleiași provocări? Își permise să nu se îndoiască de faptul că ar fi ieșit, de asemenea, victorios, dar

înțelese simultan că atacul haotic, imprevizibil, al lui Kit îi crease nautiloidului un avantaj împotriva mașinăriei. Răspunsul mai măsurat al lui Obi-Wan s-ar fi putut foarte ușor să se dovedească mai puțin eficient.

În drumul spre ieșire trecură pe lângă un grup de soldați, toți clădiți din aceeași cocă, toți cu aceeași umeri largi și aceleași fețe inexpresive, aceeași atitudine militară. Cu o tandrețe surprinzătoare își îngrijeau fratele învins, iar Obi-Wan se întrebă...

Tentaculele nautiloidului fremătară și Kit se întoarse, părând să îi citească gândurile.

– Obi-Wan?

– Pentru un moment m-am întrebat dacă nu cumva l-am mai întâlnit.

– Și?

– Și am înțeles cât de prostesc era gândul.

– Prostesc? întrebă Kit.

– Da. l-am întâlnit pe fiecare dintre ei.

Adevăr grai. Dar văzându-i cum se îngrijeau de unul de-al lor fără să le pese de cei din jurul lor, se întrebă dacă el sau oricare alt străin îi cunoștea cu adevărat.

3

Sala de primire a Cancelarului era înaltă cât patru woookie, tavanul de marmură fiind susținut de stâlpi masivi de duracretă. Fereastra largă dădea înspre orizontul magnific al planetei Coruscant: ambasada bonadaneză și restaurantul rotitor Skysitter erau chiar peste drum. Pădurea deasă de duracretă transmitea un sentiment de grandoare care îi impresiona pe demnitarii din Inelul Exterior îndepărtat, dar care îl făcea pe Obi-Wan să se gândească întotdeauna dacă nu s-ar fi putut face ceva mai productiv cu spațiul.

Pe moment, un grup de demnitari kuati cu ochii sticloși de smarald schimbau plezanterii de rămas-bun cu Cancelarul și asistenții săi îmbrăcați în robe. Cei doi Jedi stăteau într-un colț al antecamerei privind-i pe ambasadori cum executau salutarile ceremonioase.

În timp ce așteptau, Obi-Wan sesiză în Kit o stare ușoară de neliniște.

– Te simți bine? întrebă el încet. S-a apropiat droidul prea mult și ți-a stricat confortul?

Adevărul era că nu își amintea să îl fi văzut pe Kit altfel decât sigur pe sine.

– Viața mea nu se învâрте în jurul confortului, răspunse nautiloidul. Oricum... a fost, după cum i-am auzit pe oameni spunând, „la mustață“.

Ciudat, chiar și acele vorbe l-au convins pe Obi-Wan cât de provocator fusese JK. Replica pe care o folosisese nautiloidul Jedi fusese cât se putea de revelatoare.

După ce diplomații părăsiră sala, Cancelarul Suprem Palpatine li se adresă în sfârșit celor doi, fruntea sa largă și puternică încrețită de îngrijorare, iar buzele strânse într-o linie subțire.

– Îmi cer scuze pentru deranj și pentru mister, prieteni, spuse el. Sper doar că veți înțelege curând nevoia pentru amândouă.

– Domnule Cancelar, rosti Obi-Wan fără prea mult chef să respecte politeturile formale. Sunteți pregătit să ne împărtășiți și nouă secretul acestui „Ucigaș-de-Jedi“?

Cancelarul tresări.

– Recunosc că sunt uluit. Nici cei mai josnici cetățeni ai noștri nu ar considera nostim acest apelativ vulgar.

După o pauză scurtă de gândire, continuă:

– În interesul înțelegerii contextului, vă rog să îmi permiteți o digresiune.

Palpatine îi invită spre două scaune. El se așează la biroul său masiv, unde dreptunghiuri de lumini și umbre îi împărțeau fața în sferturi. Se întoarse spre femeia tehnician care intrase tăcută în sală în timp ce Cancelarul vorbea.

– Lido Shan?

– Cu plăcere, domnule, începu ea. Când acest instrument a intrat prima oară în atenția noastră, prioritatea noastră la acel moment a fost să stabilim exact cum de se comportă într-o manieră atât de neobișnuită. Scanările normale nu au dezvăluit nimic remarcabil în structura internă, în afara unității centrale a procesorului, complet ecranată și protejată.

– Firesc, procesorul a devenit obiectivul investigațiilor, comentă Obi-Wan.

– Firesc, aprobă Lido Shan și își lăsa buzele să se curbeze într-un zâmbet. Deschiderea procesorului invalida garanția, dar ne-am gândit că merita riscul.

Kit își înclină capul într-o parte.

– Așa, și ce ați descoperit?

– Vă rog, spuse Lido Shan imitând tendința Cancelarului pentru a susține discursuri indirecte. Toate la timpul lor. Haideți să începem cu o evaluare bazată pe abilitățile deja demonstrate.

Făcu o pauză în care își revizui atitudinea.

– JK este un bio-droid sensibil la Forță, considerat până acum imposibil de construit. În cea mai mare parte a anului trecut s-au vândut în toată galaxia. Chiar la prețuri evident umflate și tot se vând mai rapid decât pot fi produși.

– Sensibil la Forță? pufni Kit. Absurd! Noi de ce nu am văzut droizii ăștia până acum?

– Din simplul motiv, răspunse femeia, că sunt cei mai exclusivi și cei mai scumpi droizi personali de securitate aflați pe piață.

– Mai exact, care este acest cost? întrebă Kit.

– Optzeci de mii de credite.

Shan făcu un gest și o imagine holografică apăru în aer în jurul ei, prezentând structura circuitelor unui droid. Își trecu mâna de-a lungul structurii interne, căutând diversele funcții, apoi respiră adânc.

– Iar acum, spuse ea într-un final, am ajuns la miezul problemei. Secretul succesului lor este un circuit integrat viu, proiectat să încorporeze materie organică în miezul procesorului, permițând astfel o empatie foarte mare cu proprietarul, precum și tactici de agresiune superioare împotriva oricăror intruși.

– Circuit integrat viu? întrebă Kit.

Lido Shan părea să îl egaleze pe nautiloid în abilitatea de a-și păstra atenția fără să clipească, dar Obi-Wan observă o mucoasă gălbuie colorându-i ochii apoi dispărând rapid.

– Procesorul este de fapt o unitate de menținere a funcțiilor vitale pentru o creatură de origine necunoscută.

Holograma tremură, apoi se întunecă. Apăru o imagine a unui corp ondulat, fără ochi, ca un șarpe. Ca termen de comparație, corpul era cam de dimensiunea pumnului strâns al lui Obi-Wan.

– Iar asta îi oferă droidului calitățile speciale? întrebă el.

– Da, răspunse Lido Shan. Așa credem. Am solicitat direct informații de la fabricant, dar a refuzat să discute secretul cu noi.

– Iar acest fabricant este...?

– Cestus Cybernetics. Sunteți familiarizați cu sistemul solar Ord Cestus?

Obi-Wan își răscoli amintirile.

– Sistemul de baștină al Întreprinderii de Armament Baktoid?

– Excelent! exclamă Cancelarul.

Lido Shan aprobă.

– Contactele noastre cestiene ne-au informat că animalul se numește țipar dashta. Acest dashta ar fi aparent insensibil, lucru care în multe privințe este și mai uimitor, reprezentând prima creatură insensibilă cu un grad profund de... ei bine, sensibilitate la Forță.

– Țipari dashta? se uită Obi-Wan spre Kit, care dădu din cap.

– Probabil nativi din munții Dashta de pe Cestus, spuse Cancelarul. În combinație cu armamentul unic al lui JK, îi oferă droidului

avantajul anticipării reacțiilor în timpul confruntării. L-am testat cu o varietate de oponenți iar tu, Maestre Fisto, ești primul care a triumfat.

Kit se înclină scurt, singurul semn al recunoașterii sau plăcerii de a primi complimentul.

– Pentru acest motiv, spuse Cancelarul, gândurile Maestrului Fisto vor fi foarte prețioase.

Kit Fisto își țuguie buzele o clipă, ca și cum ar fi ezitat să considere necesar vreun răspuns.

– Viața va avea întotdeauna mai multă armonie a Forței decât orice mașinărie, spuse el. Cu toate acestea...

Sigur, cu toate acestea. Privirea scurtă, îngândurată a nautiloidului îi dezvăluia restul gândului la fel de evident ca un strigăt.

– Când au apărut acești Ucigași-de-Jedi prima oară pe piață? Întrebă Kit.

– Cam cu un an în urmă, răspunse Palpatine. Imediat după izbucnirea Războiului Clonelor. Contractele extensive ale Federației Comerciale au creat un avânt economic pe Cestus, care a subcontractat pentru Întreprinderea de Armament Baktoid. După Lupta de pe Naboo, Federația Comercială s-a distanțat de întreprindere, lăsând în urmă un haos economic. Disperarea financiară a împins autoritățile din Cestus să se întoarcă spre Republică și să ne ceară ajutorul. Noi am făcut o comandă substanțială...

Tresări, apoi continuă:

– ... Dar din nefericire noi am fost prea puțin dezvoltati economic, astfel că plățile nu s-au achitat prompt. S-a generat mai mult haos. E posibil să fi judecat greșit importanța acestei planete mici. Lido Shan, vorbește despre Gabonna.

Lido Shan oftă.

– Imediat după izbucnirea războiului, am plasat anumite piese și subsansambluri tehnice cu importanță majoră sub restricție. Printre ele s-au aflat cristalele de memorie Gabonna, folosite de Ord Cestus la fabricarea droizilor de securitate Cesta, produsul lor cel mai cunoscut din categoria utilajelor nemilitare înainte de introducerea liniei JK.

– Și cum a condus aceasta la situația prezentă? Întrebă Obi-Wan.

– Odată cu restricțiile, spuse Shan, balanța economică relativ firavă a sistemului Cestus s-a înclinat spre minus. Gabonna sunt singurele cristale de memorie suficient de rapide pentru a controla un droid personal de securitate din clasa a cincea.

A explicat fără nici un fel de intonație în glas, de parcă era o informație de cultură generală.

– Majoritatea droizilor de luptă sunt din clasa a patra și pot funcționa cu piese mai puțin pretențioase.

Cancelarul își scutură capul său grizonat.

– Cestus a fost... ghinionist și probabil nesăbuit când și-a pus prea multe ouă în aceeași traistă.

– Înțeleg, zise Obi-Wan.

Kit Fisto vorbește pentru amândoi.

– Deci... situația este oarecum instabilă. Cestus nu mai are încredere în noi.

Cancelarul aprobă din cap.

– Vă dau o însărcinare dublă, prietenii mei Jedi. M-am consultat cu Senatul și cu Consiliul Jedi și am convenit să contactați Regentul Cestian, o anume G'Mai Duris. Recâștigați-i încrederea prin luarea oricăror măsuri necesare pentru menținerea ordinii sociale. Trebuie să îi aducem înapoi în țarc și să punem stavilă șuvoiului acesta obscen de Ucigași-de-Jedi.

Gura i se schimonosi, de parcă simpla pronunțare a ultimelor cuvinte i-ar fi lăsat un gust amar.

– Deci, concluzionă Obi-Wan încercând să reconstruiască mental ordinea întâmplărilor. Pentru cestieni, Republica le-a cauzat de două ori haos economic. Să înțeleg că au făcut apel la Consiliul Comercial?

– Într-adevăr, iar noi am încercat să ajungem la un compromis, chiar oferindu-le un alt contract militar mult mai avantajos.

– Și? întrebă Kit.

– Negocierile au eșuat.

– Din ce motiv?

– Ni s-a impus să facem plățile în avans.

Fața Cancelarului se lungi.

– Nu putem face așa ceva în cazul unui contract de o asemenea anvergură.

– Poate că sunt eu ignorant în ceea ce privește comerțul, mormăi Kit, dar sigur cestienii știu că flirtează cu dezastrul. Cum poate să merite vânzarea a câteva mii de droizi un asemenea risc?

Se aplecă înainte, cu ochii săi negri rotindu-se intens.

– Explicați.

Lido Shan își închise și ea ochii pentru o clipă, apoi vorbe.

– Droizii JK reprezintă doar o fracțiune din întregul tablou economic din Cestus. Dar ei au devenit obiecte de lux, foarte la modă, crescând astfel valoarea întregii lor linii de producție.

– Bineînțeles, mai sunt și probleme adiționale, admise Palpatine. Clasa de jos, care bineînțeles constituie nouăzeci și cinci la sută din populația de pe Cestus, este descendenta... cum să spun mai delicat?

Se gândi, dar apoi abandonează efortul de a vorbi corect politic.

– Locuitorii din clasa de jos sunt descendenții unor aborigeni necivilizați și criminali, moștenind nefericit de la strămoșii lor tendințele antisociale. Familiile cele mai bogate, ca și guvernul ales pe drept, ar putea foarte bine să cadă într-o stare generală de confuzie și revoltă care să îi ducă rapid la pierzanie dacă o soluție potrivită nu poate fi găsită.

Obi-Wan dădu din cap în sinea lui, gândindu-se că mai rămăsese ceva nerostit.

– De ce este situația atât de severă?

– Pentru că Cestus este o lume relativ infertilă care nu își poate susține singură populația fără ajutorul importurilor de îngrășămintă, alimente, medicamente și alte provizii. Fiecare strop de apă consumat de străini trebuie să fie procesat cu mare grijă.

– Înțeleg.

– Așa. Primii droizi JK au fost introduși pe piață, la prețuri uriașe. Am remarcat această mișcare, dar ni s-a părut un motiv prea slab pentru a ne alarma. Apoi am primit o a doua informație.

– Aceasta fiind? întrebă Kit.

– Confederația a înaintat o ofertă de cumpărare pentru mii de astfel de droizi de securitate. Posibil zeci de mii.

Obi-Wan întrebă perplex:

– Conte Dooku își permite o asemenea cheltuială?

– Aparent, răspunse Palpatine cu un regret evident.

Ochii negri ai lui Fisto se micșorară.

– Am crezut că astfel de bioconstrucții nu pot fi produse în masă.

– Așa am presupus și noi, Maestre Fisto. Se pare că am greșit. Nu știm cum, dar știm de ce.

– Vor fi folosiți drept droizi de luptă, spuse Kit.

Droizi de luptă. Obi-Wan tremură involuntar:

– Cum poate fi permis așa ceva? Cu siguranță vânzarea de efecte militare și armament Separatiștilor este interzisă.

– Așa este, aprobă Lido Shan. Dar nu există legi care să interzică vânzarea droizilor de *securitate* către planete individuale din Confederație, iar aceasta este, tehnic vorbind, tot ceea ce face Cestus. Este nerelevant că JK poate fi convertit în instrumente mortale printr-o simplă înlocuire a cristalelor de memorie.

Obi-Wan speră să nu își trădeze gândurile, pentru că emoția lui principală acum era un sentiment de descurajare. Ideea de a lua biodroizii și de a-i converti în mașini de ucis era alarmantă. Asemenea aparate ar anula chiar și avantajul precognitiv de care un Jedi se bucura în luptă.

Nu putea fi permis.

– După cum am aflat, Conte Dooku s-a oferit să aprovizioneze Cestus cu propriile sale cristale Gabonna, permițând astfel liniilor de asamblare să își reia producția. A oferit, de asemenea, și tehnologie care să ajute Cestus să crească eficient producția de droizi și țipari dashta.

– Tehnologie de clonare?

– Da. Zvonurile sugerează superioritatea asupra tehnologiei kaminoleze. Tehnicile de creare a unor colonii nesfârșite de țesut neural viu permit acum fabricilor să implementeze un proces de producție care era odată exclusiv și scump.

– Cei care pun profitul mai presus de libertate, spuse Kit, sfârșesc în general prin a nu obține nimic.

Făcu o pauză, timp în care tentaculele fluturară încetitor. Probabil că, întocmai ca Obi-Wan, își imaginase o luptă împotriva a mii de mașinării, fiecare la fel de periculoasă ca oponentul de metal pe care îl învinsese pe nisipul arenei T'Chuk. Un val terifiant de distrugători precognitivi.

Cancelarul păru încurajat de ușurința cu care cei doi Jedi înțeleseseră situația. Într-adevăr, în felul în care gândea Obi-Wan, Cancelarul era cel care cu greu înțelegea dificultățile viitoare. Abil politician, Palpatine era însă un novice în tehnicile Forței.

Obi-Wan se trezi gândind cu voce tare:

– Ar trebui un decret special care să anuleze dreptul cestienilor de a fabrica și vinde acești droizi.

– Iar între timp, observă Kit, galaxia nu are decât să privească și să aștepte.

– Într-adevăr, admise Cancelarul.

Lumina reflectată prin fereastra de deasupra îi fragmenta fața.

– În cazul în care Consiliul Comercial domină prețiosul Cestus, vom părea că vrem să intimidăm niște infractori. Înainte ca lucrurile să se deterioreze într-atât, eu, Senatul și Consiliul Jedi insistăm să încercăm diplomația.

– Cu sabia de lumină? întrebă sarcastic Kit.

Un zâmbet foarte palid străbătu fața Cancelarului.

– Să sperăm că nu se va ajunge până acolo. Prieteni, veți călători până în Ord Cestus și veți începe discuțiile oficiale. Dar negocierile vor ascunde celălalt scop: să convingeți Cestus, și prin ei toate celelalte sisteme stelare interesate, că este prea periculos să îl ai pe Contele Dooku drept partener.

– Și resursele noastre, domnule? întrebă Kit.

Acum, în sfârșit, zâmbetul Cancelarului se contură clar și larg.

– Cele mai bune dintre cele mai bune.

4

Trei sute de kilometri dedesubt, oceanul era tăcut. Din acest punct pacifist de vedere, nimeni nu ar fi ghicit că în adâncurile apelor soldați curajoși luptau încordați să ucidă. Să moară.

Un flux constant de capsule cu o singură persoană erupea din burțile navelor de transport trupe, luminându-și traiectoriile descendente prin atmosferă cu dăre de foc. În interiorul transportoarelor, coridoarele colcăiau neîntrerupt de militari în uniformă. Holurile zumzăiau în plină activitate, ca niște vase de sânge umflându-se cu celule vii. Soldații nu purtau armurile anti-blaster obișnuite, ci costume flexibile negre de scufundare. Alergau în perfectă ordine și în același ritm, cu genunchii la piept și capul drept, îndreptându-se spre întâlnirea cu pericolul, poate chiar cu moartea. Fiecare era înalt de exact un metru și șaptezeci și opt de centimetri, cu părul scurt și negru și ochii căprui pătrunzători. Pielea era arămie, cu ușoare variațiuni la cei care petrecuseră mai mult timp în lumina soarelui. Fiecare față era identică, sprâncenele dese și nasurile teșite deasupra gurii mici.

Clone militare, până la ultimul soldat.

Câțiva nu erau totuși militari obișnuiți, deși în acel moment puțini străini ar fi putut să îi distingă unii de alții. Aceștia erau Comandourile Avansate de Recunoaștere și Cercetare. Reprezentând o fracțiune minusculă din totalul clonelor crescute în laboratoarele de clonare Kamino, militarii de comando erau cei mai mortali din câți fuseseră creați vreodată.

În ciuda credinței populare, chiar un militar standard nu era doar un soldat cu mușchi și fără creier, sau doar carne de tun. Instruiți într-un spectru larg de discipline militare generale, de la lupta corp-

la-corp până la tehnicile medicale de urgență, erau, de asemenea, promovați de la simplu soldat până la gradul de comandant pe baza performanței de pe câmpul de luptă. Teoretic, toți militarii erau egali, dar experiența câștigată și micile variații ale condițiilor inițiale de clonare făceau inevitabil ca unii dintre ei să fie mai egali decât alții.

La bordul uneia dintre navele acelea de transport, *Nexu*, alerga un om a cărui armură prezenta culoarea albastră a căpitanului. Casca și cipul de la gât îl desemnau ca fiind A-98 sau Nopt, pentru toți infanteriștii săi. Deși în alte timpuri și locuri își condusesese frații în luptă, acum era doar unul dintre miile de luptători identici alergând să își întâmpine destinul.

Clona din fața lui se închise într-o capsulă cilindrică de lansare, încredințându-i lui Nopt sarcina de a-i verifica pe monitoarele externe etanșeitatea conform specificațiilor. Nopt parcurse o listă mentală la fel de familiară ca modelul liniilor din palma dreaptă. Cu o lovitură ușoară dată cu căușul acelei palme, lăsă capsula închisă și sigură. Prin vizorul rezistent la șocuri și temperatură îi văzu ochii fratelui său. Propriii săi ochi, care se reflectau înapoi.

Cu un zgomot metalic ochii se retraseră imediat ce capsula își ocupă locul în perete, fixată de cureaua de lansare.

Nopt se întoarse, dădu din cap înspre soldatul care aștepta la rând în spatele lui și se închise și el într-un tub. Omul verifică setările capsulei lui Nopt, așa cum și Nopt o făcuse pentru cel din fața lui. Auzi lovitura palmei pe carcasa capsulei. Un sunet reconfortant. La naiba cu toate semnalele luminoase: nimic nu dădea mai multă încredere decât aprobarea altui soldat.

Capsula, folosită în numeroase alte lansări, duhnea a transpirație – și nu a lui, deși ocupantul de dinainte fusese un geamăn genetic. Nopt detectă urme ale medicamentelor antivirale create pentru a funcționa într-un mediu ostil. Inhală adânc, o parte a minții sale trecând complet pe pilot automat, iar restul verificând încă o dată lista reglajelor necesare acestui coșciug de metal.

Mirosul acela. Dulce, pătrunzător și organic. *Triptofageea*, bănuie el. Triptofageea era un medicament folosit pentru a preveni febra pe câteva planete pe care le putea spune pe de rost. Doar una dintre ele fusese poligonul ultimei aplicații de luptă iar Nopt bănuie că aceasta însemna că ocupantul precedent fusese pe Cortao în ultima lună.

La un nivel mai adânc al conștientului, își dădu seama că acele gânduri erau menite doar să îi distragă atenția de la pericolul lansării. Riscul era întotdeauna un factor. Frica era tovarășul constant al soldatului. Nu era nimic dezonorabil în aceasta: ce *simțea* un om nu avea nici o importanță. Ce *facea* însemna totul. Iar Nopt era unul dintre puținii militari din Comandourile Avansate de Recunoaștere și Cercetare din toată galaxia, ceea ce, din punctul lui de vedere, însemna singura existență pe care și-o dorea.

Capsula începu să vibreze odată ce cureaua de transmisie o purta în jos. Difuzorul din cască prinse viață.

– Centrul de comandă către Soldatul A-Nouă-Opt. Timpul estimativ rămas până la ejectare un minut douăzeci și patru de secunde.

– Un minut și douăzeci și patru de secunde, repetă Nopt și își încleștă pumnul într-un salut invizibil. Sută la sută! adăugă, folosind termenul specific comandourilor pentru „perfect“.

Un minut douăzeci. Aproximativ optzeci de bătăi de inimă, timp suficient pentru ca o mie de gânduri negre să sfredească într-o minte nepăzită. Învățase o sută de moduri de a se feri de ele, dar nici unul atât de puternic precum ritualul personal al meditației colective. Se lăsă cuprins în adâncurile confortabile, schimbând mental culori și forme, așa cum fusese obișnuit din copilărie, căutându-și tihna în simplitatea și frumusețea fiecărui model geometric. Își ascultă pulsul pe măsură ce inima răspundea și își încetinea ritmul la doar patruzeci de bătăi pe minut. Incantă cele paisprezece cuvinte gravate în sufletul său: Nu cu *ce* se luptă un om, ci *pentru ce* se luptă el contează.

Nopt lupta pentru onoarea Marii Armate a Republicii, iar pentru el, acea obligație era o chestie de frumusețe.

Unii credeau că o clonă nu ar fi în stare să aprecieze frumusețea, dar se înșelau. Frumusețea însemna eficiența și funcționalitatea. Frumusețea era motivul și lipsa pierderii.

Mulți egalau frumusețea cu feminitatea sau lipsa utilității.

Dar soldații știau cel mai bine.

Zduf! Încă o capsulă lansată. Se îndoi spre stânga odată cu mișcarea capsulei spre dreapta, ajunsă aproape de capătul liniei de transport.

Zduf!

– Cincizeci de secunde, îl avertiză centrul de comandă.

Zduf! Vibrația se transformă într-un șuierat înfundat, pe care mai mult îl simțea în oase decât îl auzea în urechi. Capsula se mișca mai lin acum, iar A-98 folosi timpul rămas pentru a-și verifica încă o dată reglajele. Urmă un moment de tăcere. Își ținu respirația, controlându-și nervii, căutând acel loc dinlăuntrul său care cerea, care trăia momentul care avea să urmeze.

Apoi gândurile încetară și capsula fu aruncată de la bordul navei spre oceanul de dedesubt. Accelerația îl lipi brutal de peretele capsulei.

Nopt avea timp să își verifice informațiile vizuale pe care le primea. Modelul acesta era mai bun decât capsula precedentă, care îl ținea în beznă aproape toată cursa. Aceasta avea ecrane: unul îi oferea imaginea din afara carcasei exterioare a capsulei, celălalt un fel de transmisie de la bordul navei *Nexu*, o perspectivă cu totul diferită.

Din perspectiva capsulei lansate, *Nexu* părea o formă metalică gigantică, unghiulară și plată, împodobită cu arme și antene, capabilă să transporte douăzeci de mii de militari sau megatone de armament și provizii. Funcțiunea cea mai rafinată.

Apoi acea vedere se pierdu, iar A-98 plonjă înspre ionosfera planetei *Vandor-3*.

Capsula se zdruncina de la frecarea cu atmosfera care îi încingea carcasa până la două mii de grade, căldură care l-ar fi ars într-o fracțiune dacă nu ar fi fost protejat de scutul termoeenergetic care absorbea căldura și o stoca în bateriile capsulei.

Nopt își verifică echipamentul, lăsându-se purtat înspre oceanul întunecat și agitat de dedesubt. Sensorii îi comunicau temperatura, poziția și accelerația. Repulsoare minuscule foloseau energia stocată în baterii pentru a-l menține pe traiectorie.

Totul era perfect. Nu trebuia să facă nimic deocamdată. Nimic decât să cadă, să lupte și să învingă. Sau să moară.

Stomacul i se strânse violent odată cu vibrația pe care o producea capsula în urma decelerării, cu forța repulsoarelor pornite în urma comenzii date de senzorii care avertizau atingerea distanței critice deasupra forfotei valurilor.

În treizeci de secunde capsula se smuci iarăși atunci când izbi apa. Luminile capsulei se schimbă din galben-portocaliu în roșu de avertizare, imediat ce sistemele mai șubrede cedară. Transpirație zero: astfel de probleme minore erau de așteptat. Ar fi fost o minune ca toate sistemele să rămână intacte după întreaga cădere.

Senzorii îl informară că temperatura exterioară a capsulei scădea rapid: se scufunda adânc acum. Nopt strânse muștiucul între dinți, asigurându-se că debitul oxigenului dător de viață rămăsese constant. În câteva momente va fi mult prea târziu să mai facă alte reglaje. În câteva momente, jocul va începe.

Intercomunicația zbârnâi și dialoguri răzlete începură să se audă:

– Am pierdut unul în sectorul patru și încă unul în sectorul doi. Rămâneți în viață, oameni buni!

– Sună ca un plan, mormăi Nopt mai mult pentru el însuși decât pentru cei care l-ar fi putut auzi.

Nu avea nici un motiv să jelească acum când următoarea clipă putea foarte bine să îi stingă și lui flama: lumina de avertizare a capsulei se aprinse intermitent. Capsula se defectase. Apa rece intra prin crăpături, inundându-l de la glezne spre genunchi.

– Atențiune! îl avertiză sistemul de urgență. Chila străpunsă. Atențiune! Chila străpunsă...

Da, mulțumesc pentru înștiințare! se răsti el în gând.

Toată partea din dreapta era deja udă. Vezi, așa se întâmplă când contractele sunt câștigate de cel care licitează cel mai puțin.

– S-au produs rupturi în trei unități de pe flancul stâng. Prozedurile de urgență au început. Cerem permisiunea de a încheia operațiunea.

– Se respinge! răspunse comandantul fără nici cel mai mic centigram de milă în voce.

Nopt admira, dar în același timp detesta această calitate.

– Porniți spre obiectiv!

Prima voce încercă din nou:

– Cerem permisiunea de a implementa operațiunea de salvare.

– Se respinge, soldat! Unitățile desemnate special vor oferi sprijin celor căzuți. Rămâneți pe țintă.

– Sută la sută! răspunse soldatul.

Claustrofobia și urletele oamenilor în agonie i-ar înspăimânta pe mulți, dar Nopt își duse la bun sfârșit procedura de urgență cu precizia unei mașinării, apăsând butoanele și manevrând levierul chiar și atunci când nivelul ridicat al apei crescuse presiunea aerului într-atât încât își simțea capul explodând.

Capsula tremura și trosnea, dar dioda roșie de la nivelul ochilor ajunsese cu numărătoarea la zero. Aerul șuieră prin muștiuc și chila se frânse, lăsând apa să inunde lumea interioară. Capsula se desfăcu

de-a lungul axei longitudinale: jumătatea de deasupra se desprinsese și fu luată de curentul marin, în timp ce jumătatea de dedesubt se transformă într-o sanie.

De jur împrejur, sute de frați pluteau în formație. Era și el doar unul dintr-o multitudine aparent fără margini care manevra prin beznă. Cât putea vedea cu ochii, soldații înotau și pluteau pe sanii într-un aranjament geometric nesfârșit.

Își reglă ghidonul și direcția, fericit că își recâștigase controlul asupra propriei sorți. Un soi ciudat de liniște îl cuprinsese. *Aceasta* era viața pentru un bărbat. Destinul în propriile mâini, flancat de frații săi, scuipând în ochii inecății ai morții. Le plângea de milă acelor creaturi timide care nu experimentaseră niciodată senzația.

Fiecare sanie era dotată cu propria-i cameră video, montată în bot, care transmitea imagini într-o rețea de joasă frecvență și genera o hologramă de mărimea unui pumn pe care Nopt putea să o rotească pentru a o privi din orice unghi.

Formațiile militare aveau precizia geometrică a fulgilor de zăpadă sau a pietrelor prețioase șlefuite. Ai fi putut să presupui ușor că astfel de modele frumoase și complexe fuseseră repetate în prealabil, dar o astfel de presupunere ar fi fost incorectă. Formația era doar rezultatul inevitabil al soldaților nenumărați care răspundeau unor simple instrucțiuni înșămânțate în timpul copilăriilor lor intense și trunchiate.

Nopt își concentra atenția de la modelul general la sarcinile lui specifice. Tot ce trebuia să facă era să protejeze șase soldați: cei de deasupra și de dedesubt, de la stânga și de la dreapta, din față și din spate. Dacă făcea aceasta, păstrând distanța potrivită și ținând cont de factorii de mediu, atunci formația de clone lua firesc forma potrivită pentru atac sau apărare. Odată ce bătălia începea, alte instrucțiuni interne produceau alte efecte.

Se deplasau prin întuneric, farurile săniilor individuale luminând formele neregulate ale plantelor și animalelor marine care viețuiau pe fundul oceanului. Cu excepția frânturilor ocazionale pe care le auzea în intercomunicație și a huruitului produs de motorul saniei, totul în jur era tăcut. Totul era sută la sută cap compas înainte.

Nopt se concentra pe sarcina prezentă, fără vreun gând despre trecut sau viitor care să îi umbrească mintea. Brațele strângeau ghidonul, picioarele tremurau un pic deși sania avea propriul sistem de propulsie. Îi plăcea teribil senzația pe care i-o dădeau resursele

impresionante ale trupului său. Un soldat avea nevoie de o anduranță infinită, un spate puternic, o rețea musculară foarte bine clădită în abdomen. Unii făceau greșeala să creadă că puterea părții superioare a trunchiului îi făcea speciali. Cam aceasta era tot ce rețineau civilii după ce vedeau un militar fără armură: umerii și brațele cu mușchi tari, degetele groase, teșite, dar cu o dexteritate surprinzătoare.

Dar nu, diferența consta în picioare, capabile să susțină și să care în marș forțat pe un deal înclinat la treizeci de grade de două ori propria greutate. Iar spatele, spatele era capabil și el să îl ridice și să îl care pe oricare dintre frați spre adăpost fără să simtă efortul. Nu, unui soldat pe câmpul de luptă nu îi păsa cum arată. Conta performanța de care era capabil sub focul inamic.

O voce ciripi în ureche:

– Avem contact, flancul drept. Un fel de șarpe marin sau un tentacul....

Acum e acum!

– Manevre de evitare! Triunghiuri în sectorul patru-doi-șapte.

O hologramă se ridică imediat în apă înaintea ochilor săi, arătându-i unde se găsea sectorul respectiv. Bun. Trebuia să mai aștepte până să poată identifica ceva care să fie numit punct topografic. În momentul în care vedea ceva, pregătirea lui, sistemul său interior de „localizare” avea să preia controlul, dar deocamdată trebuia să se bazeze pe tehnologie.

Ceva așteptat, dar cu toate acestea deranjant îi scutură calmul: sunetul unui soldat care urla, trunchiat, în agonie. Apoi în cască:

– Am pierdut unul.

Nopt simți unduirea presiunii apei în fața ochilor sau senzorii detectau o amenințare. De jur împrejurul lui, frații se împrăștiară, evitând. Se uită cum un tentacul cărnos, cu buzele ca niște cești, smulgea un soldat cu două rânduri mai la stânga, lăsând dăre de bulbuci în urma lui. Valurile întunecoase unduiau în strălucirea cu o mie de ochi a farurilor.

Iar acum putea vedea cu ce aveau de-a face și se blestemă în gând: cum spațiul naibii putuse să îi scape? Întregul platou de pe fundul oceanului era acoperit cu amestecuri care inițial păruseră roci, dar care se dovedeau de fapt a fi o colonie gigantică, nediferențiată, de forme ostile de viață. Erau cu miliardele, un recif întinzându-se în toate direcțiile pe kilometri, un oraș de guri lacome, fără minte. Chiar și tentaculele însele nu erau doar simple apendice. Mai degrabă,

fiecare era compus din milioane de organisme mititele, care cooperau într-un fel ciudat pentru a-și îmbunătăți șansele de supraviețuire.

Mintea lui răsfoi mii de dosare cu informații în doar câteva secunde.

Selenom, decise el. Mortal. Nativ doar pe o singură planetă, dar sigur ca spațiul că nu pe aceasta...

O altă voce auzi în urechi:

– Câte chestii din astea sunt aici?

– Doar unul al naibii de mare, suficient să te ucidă dacă nu îți ții flanca și nu îți vezi de treabă. Lasă frecvența liberă. Flancul drept, strângeți formația. Aveți grijă unul de altul în unghiul mort.

Apoi, nu se mai auzi nici o vorbă; rămăsese doar acțiunea. Fasciculele de energie rupeau apa, eliberând nori unduitori de gaz care amenințau să le îngreuneze vederea.

Încă o dată, înțelegerea și programarea la nivel instinctual se dovedea extrem de valoroasă. Dacă putea să vadă măcar un soldat, putea estima poziția celorlalți. Dacă zărea fundul oceanului, putea să ghicească mărimea, forma și poziția în care se afla restul formației, iar astfel să determine unde, când și, mai ales, în *cine* era sigur să tragă.

Când un om era smuls, urlând și tras în adânc, nu producea nici o gaură fatală în mijlocul formației: cei de lângă el refăceau formația și continuau să lupte. Creatura de pe fundul oceanului trebuia să fie un coșmar care se auto-regenera, o creatură colonie fără nici un inamic natural în afara foametei, dar cu Marea Armată a Republicii își cam găsisese nașul. *Mar* avea să trăiască de-a pururi, întregul infinit mai durabil decât oricare parte individuală.

– Sunt liber! Sunt liber! strigă o altă voce.

– Am pierdut încă unul! Atenție la unghiul mort și protejați-vă frații!

– Tentacul la ora nouă!

– L-am văzut.

Nici unul dintre atacurile unui selenom nu putea fi tratat ca o simplă rutină, dar Nopt, deși nu înfruntase niciodată o astfel de provocare, știa deja cum să lupte. Din nou, comportamentul complex generat de instrucțiunile simple.

Carabinele cu laser fuseseră calibrate pentru luptă subacvatică și distrugerii marine. Nopt strânse trăgaciul în rafale scurte, controlate, țintind de la stânga la dreapta, de sus în jos, evitând tentaculele care îl căutau. Împreună cu legiunea fraților săi dansau pe o melodie marțială,

rupând bucăți din tentacule până când apa începu să fiarbă în spume de la bucățile de selenom.

Suntem Marea Armată a Republicii! urlă el fioros în gând, rânjind când îl văzu pe unul dintre frați evitând un tentacul la mustață. Nu ai avut nici cea mai mică idee cu cine te pui, nu? Mâncător de schije, sugător de canal!...

Strânsoarea unui tentacul cărnos îi pompă adrenalina prin vene. Ventuze cu dinți se repezeau spre sania lui. Farurile tremurară, apoi se stinseră. Tentaculul selenomului îi molfăi costumul subacvatic, încercând din răputeri să îl tragă în adâncul burtihanului.

Frica îi îngheță febra luptei, dar o stăpâni aproape instantaneu. Ce spusese Jango? Lasă frica înapoia ta, acolo unde îi este locul. Apoi, spulberă totul înainte. O să reușești.

De mii și mii de ori repetase aceste vorbe și niciodată nu avusese nevoie de ele mai mult decât acum.

Tentaculul strânse suficient de puternic încât să rupă coastele unui om obișnuit și să îi toace șira spinării. Soldații nu erau însă oameni obișnuiți. Nopt inspiră adânc. Aerul din plămâni îi transformă cavitatea toracică în duroșel, capabil să reziste atâta timp cât putea să își mențină respirația. Ca orice alt soldat, Nopt putea să își țină respirația aproape patru minute.

Bineînțeles că odată ce va fi forțat să expire cutia toracică se va frânge și selenomul îl va strivi, apoi îi va devora corpul fărâmat în întuneric. Nu putea să își bată capul cu ce urma să se întâmple. Refuza să se bucure de posibilitatea eșecului. Își eliberă carabina și trase rafale scurte până când tentaculul se desfăcu și îi dădu drumul.

Apa fierbea neagră.

– Încetați! îi urlă vocea în urechi.

Nu era sigur dacă fusese un ordin general sau era adresat doar celor din valul în care se afla și el, dar ce mai conta acum. Înotă spre suprafață prin apa tulbure. Împrejur pluteau bucăți de selenom și alte lucruri pe care nu avea nici o intenție să le inspecteze de aproape. Mai târziu, poate, în visurile inevitabile care urmau.

Fundul oceanului se ridică pentru a-l întâmpina. Peste câțiva metri picioarele atingeau pământul și Nopt înotă, apoi se târî până ieși la suprafață. Acum își trăgea el sania ruptă, în loc să fie invers.

Nopt își smulse muștiucul aparatului de respirat din gură și căută aerul printre valurile care se spărgeau în jur. Nu ajunsese încă la sfârșit. O privire fugară spre lateral și își văzu frații extenuați încă

târându-se afară din valuri cu sutele, trăgându-și echipamentul după ei. Se întoarse pe spate, scuipând apă și zgâindu-se paralizat de oboseală spre cerul argintiu.

Norii se desfăcură. Un vehicul repulsor ca un disc cobora spre ei, ornat cu armament. Nopt închise ochii și rânji cu toți dinții. Partea următoare o putea prezice perfect.

– În regulă, continuați! strigă Amiralul Baraka spre ei. Exercițiul se încheie când spun eu că se încheie.

Repulsorul amiralului străbătea plaja, repetând același anunț încontinuu. Doi soldați de lângă Nopt scuipară apă. Se uitară în sus și dădură din cap:

– Să continuăm?! se miră unul dintre ei. Mă întreb cât de repede și-ar târî el carcasa de pe nisip după ce s-ar lupta cu un selenom.

– Mi-aș da rația pe o săptămână să aflu, mormăi Nopt.

– Câți dintre noi au reușit? întrebă celălalt.

– Destui, zise Nopt și se ridică pe picioare, apoi își strânse echipamentul și îl trase după el pe plajă. Mai mult decât destui.

Din poziția pe care o ocupa pe nava repuloare, Baraka zbiea în jos:

– Înainte, marș! Exercițiul nu s-a încheiat! Repet, *nu s-a încheiat!*...

Amiralul Arikakon Baraka era un mon calamarez amfibiu. Mon calamarezii aveau ochii rotunzi și mâinile ca niște pânze, pielea roșiatică și maniera împăciuitoare ușor de subestimat de către oponenți. Dar clanul de războinici mon calamarezi nu își avea rival, Baraka fiind apreciat și onorat în vârful ierarhiei. Nu se dădea în vânt după clone, în mod particular, dar trebuiau plătite niște prețuri pentru a rămâne în cadrul brațelor vaste și protectoare ale Republicii. Într-un fel, clonele aveau un avantaj: nu mai era nevoie să chemi rezerviștii civili și nici să îi înrolezi pe cei fără casă sau familie. Aceasta conducea la crearea unei armate compuse numai din profesioniști.

Baraka sprijinea din toată inima noțiunea de strategii și tacticieni profesioniști și experimentați, care să suplimenteze pregătirea mai mult teoretică de pe Kamino. Până la urmă, când venea vorba de kaminolezi, ei erau niște clonari, nu războinici. Baraka își câștigase cicatricile în sute de bătălii. Ar trebui ca toate cunoștințele pe care le dobândise cu atâta greutate să piară doar pentru că acum Cancelarul

își dorea tot mai multă putere acumulată în mâinile lui? Niciodată! La un soldat, concentrarea și experiența domneau suprem: Valul se va domoli, vârtejul se va micșora, krakana se va chirici. Aceasta este puterea unui individ concentrat. Filozoful mon calamarez, Toklar, scrisese aceste vorbe cu o mie de ani în urmă și încă mai erau valabile.

Ființe precum Amiralul Baraka veniseră pe Vador-3, a două planetă locuibilă din sistemul stelar Coruscant și una dintre multele lumi subpopulate în care aplicațiile militare cu clone erau desfășurate destul de des. Clonele militare erau trimise să lucreze cot la cot cu trupele locale într-o sută de sisteme diferite. Nu erau deloc soldați răi – de fapt, le admira toleranța la durere și apetitul cu care devorau exercițiile de instrucție.

Destinat să devină soldat profesionist, așa cum fuseseră tatăl și bunicul său înaintea lui, Baraka se temea doar ca nu cumva apariția armatei de clone să nu însemne dispariția unei tradiții care durase de atâtea generații.

Sergentul de lângă el era o clonă, la fel ca și pilotul, doi bărbați umani cu umerii largi și fețele bronzate. Sub căștile lor de protecție aveau amândoi aceleași fețe plate ca și cei care se târau afară din ocean sub ei.

– Estimăm unu-virgulă-șapte la sută mortalitate în timpul acestor manevre, îl informă sergentul.

– Excelent! răspunse Amiralul Baraka.

Clonele erau mai ieftin de crescut decât de instruit. Chiar și el era surprins de răceala acelui gând, dar era inapt să genereze vreun sentiment de vinovăție. De-a lungul plajei nu văzu decât sute și în cele din urmă mii de soldați târându-se afară din valurile oceanului, lăsând în urma lor dăre ude ca niște crustacee handicapate. Soldații aceia erau visul oricărui ofițer: un produs absolut consistent care oferea posibilitatea de a plănuși campanii cu precizie matematică. Nici un alt comandant din istorie nu știuse *exact* cum vor reacționa trupele sale. Până acum.

Și totuși... totuși... Baraka simțea că o parte din el suferea de lipsa unui anumit confort mental. Să fi fost ideea de a deveni el însuși învechit? Sau era altceva, ceva cu mult mai îngrijorător decât pierderea unor epoleți?

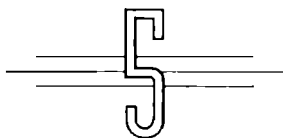
Nu se putea decide. Amiralul Baraka avea sentimentul distant că lipsa lui de respect pentru meritul și demnitatea clonelor le scăzuse pe ale sale, dar nu se putea abține.

– Înainte marș! Înainte marș! țipa el în microfon. Exercițiul nu s-a încheiat. Repet, NU s-a încheiat până când nu cuceriți obiectivul....

Zbură mai departe, remarcând cu coada ochilor săi rotunzi cum căștile de protecție ale sergentului și pilotului se întorc una spre cealaltă. Dacă nu ar fi fost antrenați atât de exact, disprețul pe care îl afișa i-ar fi făcut probabil să îl urască. Luând în considerare presiunea morții sub care îi aducea, trupe mai puțin pregătite l-ar fi fript de viu cu mare bucurie.

Dar nu clonele militare.

Pe post de carne de tun, soldații aceștia erau cei mai buni.

Ziua de instrucții și manevre fiind încheiată cu succes, Nopt zăcea obosit pe podeaua transportorului care îi ducea pe el și încă alți cincizeci de frați înapoi la barăci. Vador-3 a fost cea mai severă aplicație militară din câte îndurase. Dacă era să se ia după zvonuri, rata mortalității atinsese un maxim de două procente. Nu detesta însă deloc statistica. Nopt înțelegea foarte bine axioma antică: Cu cât transpiri mai mult la instrucție, cu atât sângerezi mai puțin în luptă.

El și alți infanteriști erau răniți și epuizați. Unii încă mai tremurau în urma efectelor produse de excesul de adrenalină. Câțiva ronțăiau batoane de calmare a nervilor; unul sau doi ședeau cu picioarele încrucișate și cu ochii închiși. Alții dormeau, iar undeva într-un grup se auzeau discuții cu voci scăzute pe tema evenimentelor din cursul zilei.

Pentru străini, toți erau la fel, dar clonele vedeau toate diferențele: cicatricile, bronzul, diferențele în mișcările corpului datorate exercițiilor de instrucție variate, intonațiile vocale modificate în urma serviciului militar efectuat la diverse posturi de luptă, mirosurile diferite datorate dietei. Nu conta că toți își începuseră viața în pântece artificiale perfect identice. În milioane de feluri și detalii, condițiile de viață și experiențele lor erau diferite, ceea ce crea diferențe și în performanță, și în personalitate.

Se uită printr-unul dintre hublouri, admirând un cartier care se întindea dedesubt la marginea capitalei planetei Vador-3. Era o mică platformă industrială, o rafinărie de petrol, probabil, înconjurată de kilometri pătrați de maidane. Aici fuseseră ridicate barăcile, o cazarmă temporară construită pentru a adăposti și pregăti cincizeci de mii de militari.

Barăcile modulare fuseseră proiectate pentru a putea fi desfăcute sau amplasate rapid; în ele își trăia viața de soldat de o săptămână încoace, așteptându-și rândul să participe la exercițiul de lansare.

Soldații clone care suferiseră deja o sesiune de antrenament nu dădeau nici un semn despre rigorile care îi așteptau. Le văzuse rănilor produse de ventuze, desigur, dar soldații care supraviețuiseră selenomului tăceau instantaneu la apropierea unui frate care nu avea banderola de participant la exercițiul de lansare Vandor-3. Avertizările de orice fel alterau inevitabil experiența. Pentru un străin o astfel de avertizare părea necesară și obligatorie, dar soldații clone știau că dacă ar fi aflat dinainte ce aveau să înfrunte însemna să își reducă severitatea și stresul emoțional impus de exercițiu, astfel că riscau să își scadă șansele viitoare de supraviețuire în luptă.

Transportorul ateriză în fața unei clădiri uriașe de culoare gri, ridicată din prefabricate pentru a adăposti poate trei mii dintre cei cincizeci de mii de militari din cazarmă.

Parcă plutind pe un abur de oboesală, Nopt își cără echipamentul din transportor pe holuri, dând din cap batjocoritor către soldații care purtau deja banderolele de lansare și care aplaudau, îl încurajau sau îl salutau, recunoscând pericolul pe care tocmai îl îndurase.

Odată ei știuseră, iar el nu. Acum știa și el.

Atâta tot.

Prinse un turbolift care îl urcă până la nivelul al treilea, apoi numără rândurile de paturi suprapuse până ajunsese la al lui. Nopt își lăsa echipamentul pe podea lângă pat, își scoase hainele de pe el și se îndreptă spre dușuri.

Nopt își observă silueta reflectată în diversele suprafețe lucioase pe lângă care trecu. Nu avea vanitatea cu care oamenii obișnuiți tratau astfel de lucruri, dar era conștient de corpul său ca o mașinărie, fiind tot timpul atent să descopere semne că era ceva în neregulă, nelalocul său, compromis, stricat. Întotdeauna conștient că imperfecțiunea cea mai mică ar putea afecta în mod negativ performanța, punând în pericol misiunea sau viața unui frate.

Corpul lui Nopt era un amestec de tendoane și mușchi, echilibrate ideal de-a lungul fiecărei suprafețe, întărite optim, cu o stabilitate perfectă a articulațiilor și o capacitate aerobică atât de bună încât l-ar fi învidiat chiar și un chin-bretist campion. Pielea sa prezenta ultimele achiziții în materie de vânată și echimoze, noi

răni care trebuiau pansate sau vindecate, dar astfel de traume erau inevitabile.

A-98 intră în stația de împrăștiare, îndreptându-se direct spre cabinele pavate cu gresie ale sălii de duș. Se sprijini de șuvoiul de apă, respirând și gemând din greu la fiecare atingere cu julturile proaspete. După ce ieșiseră din ocean pe plaja aceea nenorocită, se chinaseră încă șase ore să urce un deal pentru a captura un steag protejat cu șocuri electrice, luptând împotriva unor droizi capturați sau simulați. O zi plină de torturi epuizante, dar glorioase.

Un săpun sări din mână unuia dintre frații săi și Nopt îl prinse. Apoi, spre amuzamentul celor din jur, aruncă săpunul alunecos dintr-o mână în alta ca un jongler de carnaval. Gestul produse un val spontan de prosteală și jonglerie surprinzătoare și soldații își aruncau săpunul de la unul la altul aproape fără să se uite, de parcă erau legați la un singur sistem nervos enorm. Se hliză așa câteva minute bune, apoi joaca se stinse din cauza oboselii. Se săpuniră unul pe altul, smucindu-se involuntar când spuma caustică își făcea loc în tăieturi și julturi.

Aceasta era viața lui și Nopt nu își putea imagina alta.

Maeștrii clonari de pe Kamino se asiguraseră că soldații pe care îi multiplicau nu erau simpli infanteriști de rând. Soldații obișnuiți puteau fi pregătiți oriunde în galaxie, de la ignoranță la tehnicile de bază, într-o perioadă de timp de la șase până la douăsprezece săptămâni. Clonele militare standard creșteau de la stadiul de copil la cel de infanterist complet pregătit în aproximativ nouă ani, dar în valuri numărând zeci de mii. Clonele de comando erau o specie aparte, specializată și antrenată pentru operațiuni dificile, recrutare de forțe militare locale și instruire. Iar Comandourile Avansate de Recunoaștere și Cercetare erau la un nivel încă și mai înalt.

Îmbăierea odată încheiată, Nopt ieși de la dușuri și se întoarse în dormitor. Militarii făceau destulă economie în ceea ce privea spațiul: dormeau în compartimente atunci când nu exista spațiu pentru camere individuale. Erau în același timp o multitudine, dar și o singularitate, mii de unități umanoide identice, clonate dintr-un singur model de excelență, perfecțiune fizică și mentală, un vânător de recompense pe nume Jango Fett.

Viețile lor erau simple. Se antrenau, se hrăneau, se deplasau, se luptau, se odihneau. Ocazional, li se permitea un moment special de eliberare a stresului, respectiv interacțiunea cu ființe ascultătoare

obișnuite, dar altfel tot antrenamentul lor îi pregătise pentru cea mai directă și mai simplă experiență de viață pe care și-o puteau imagina. Erau soldați. Nu cunoscuseră nimic altceva. Nu visau la nimic altceva.

Nopt își găsi capsula de dormit, își împinse echipamentul în sertarul de dedesubt, apoi se aruncă pe pat, acoperindu-și goliciunea cu cearșaful termic care se reglă automat la șaptesprezece grade Celsius, temperatura corporală perfectă pentru confort și refacere optimă: unul dintre puținele luxuri de care se bucura un infanterist clonă.

Proape instantaneu, oboseala îl dărmă și îl purtă în întunericul somnului. Dacă alți oameni s-ar fi foit și răsucit, căutându-și somnul și bolborosind trivialități, Nopt închise ochii și intră în modul de odihnă, coborând rapid în visare. Somnul venea rapid atunci când îi permitea: o altă parte valoroasă a antrenamentului său. Un soldat nu avea timp să se foiască sau să zacă cu ochii deschiși. Pentru că nimeni nu știa când va mai apărea șansa să mai doarmă din nou. La nevoie, Nopt putea dormi și în marș.

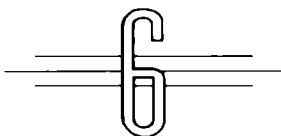
Dar înainte de somn fusese instruit să folosească starea destul de subțire a conștientului, spațiul dintre treaz și adormit, pentru a-și organiza informațiile. Subconștientul său reînvie evenimentele din timpul zilei, tot ce i se întâmplase de la imbarcarea pe *Nexu* până la prima informare de luptă, apoi lansarea, lupta cu selenomul, efortul de recuperare de pe plajă și apoi asaltul de pe coasta dealului.

Informațiile amintite fură introduse în modele mentale prestabilite pentru memorare, urmând să contribuie la șansele generale de supraviețuire și, mai ales, la încheierea cu succes a sarcinilor pe care avea să le primească ulterior.

Rămase în această stare timp de cincizeci de minute, simțind oboseala acumulată de-a lungul zilei cum crește tot mai insistentă. Putea să alunge acea oboseală pentru perioade nefiresc de lungi, dar nu avea nici un motiv să o facă. Se descurcase bine, își merita deci odihna. În vis avea să continue evaluarea și organizarea informațiilor, chiar dacă doar într-o formă simbolică. Era suficient și așa.

Conștientul lui A-98 capitulă și permise trupului să se vindece singur. Până la urmă și mâine mai era o zi.

Cel mai bine era să rămână pregătit.

În arhivele templului Jedi, Obi-Wan Kenobi și Kit Fisto studiau noua lor însărcinare, centrul industrial cunoscut sub numele de Ord Cestus.

Obi-Wan găsi Cestus un studiu interesant, o rocă relativ aridă, bogată în diverse zăcămintе, dar mizerabilă pentru dezvoltarea fermelor agricole. Majoritatea suprafeței era acoperită de deșert. Formele de viață native includeau o populație insectoidă care trăia în mușuroaie, cunoscută sub numele de X'Ting și încă o varietate de păianjeni de peșteră, uriași, mortali și necooperanți.

Populația actuală se ridica la milioane și trăia în câteva orașe avansate, dar care nu puteau rezista fără ajutorul importurilor de resurse: fertilizatori și îngrășăminte pentru sol, medicamente și mirodenii folosite la modificarea apei potabile pentru locuitorii nenativi.

– Periculos, spuse Kit studiind dosarele din fața lui. O simplă nevoie rațională i-a condus drept în brațele Contelui Dooku. Nu s-ar fi putut întâmpla niciodată cu o populație care își obținea singură resursele.

Iată un adevăr simplu. Pe timp de război, liniile sigure de aprovizionare erau la fel de cruciale ca și soldații bine instruiți.

Cu trei sute de ani standard în urmă, rasa destul de primitivă X'Ting -- o singură colonie care ocupa mai multe mușuroaie împrăștiate pe planetă -- încheiase un contract cu sistemul Coruscant căruiua îi oferise pământ pentru construirea unei închisori galactice.

La un moment dat Penitenciarul Cestus inițiasе un program de pregătire și folosire a calităților de care dispuneau prizonierii. Activitatea devenise mult mai interesantă atunci când, după o serie de scandaluri financiare și o tragedie industrială pe planeta Etti IV,

o duzină de ofițeri inferiori din Cybot Galactica, al doilea producător al Republicii ca mărime, fuseseră condamnați la douăzeci de ani standard de pușcărie.

Cei doisprezece nu împliniseră nici doi ani de când ajunseseră pe Cestus și deja încheiaseră un târg cu oficialii închisorii pentru a pune la punct cercetarea și fabricarea unei serii de droizi. Accesul la cantități enorme de material neprelucrat și mâna de lucru practic gratuită au pornit un șuvoi de bogăție.

Cei doisprezece au fost rapid și discret transferați pentru a munci în case opulente. Oficialii și paznicii aleși pe anumite criterii au devenit și mai bogați. Astfel se născu un conglomerat dinastic corupt: Cestus Cybernetics, care producea o serie excelentă de droizi personali de securitate. Evenimentele care au urmat erau dificil de separat. Mari întinderi de pământ au fost achiziționate de la mușuroaie pe nimica toată. Apoi, ca urmare a unui flagel teribil răspândit în rândul populației X'Ting, Cestus Cybernetics a obținut controlul complet al întregii planete.

Totuși, viața pe Cestus fusese destul de grea chiar pentru străinii din clasa mijlocie, înainte ca Cestus Cybernetics să încheie un contract cu fabricantul fabulos de bogat și plin de succes, Întreprinderea de Armament Baktoid. S-au făcut investiții în utilaje noi și s-a obținut accesul la o piață interstelară de echipamente militare de ultimă oră. Economia s-a dezvoltat, apoi s-a prăbușit când Federația Comercială a renunțat la contracte după acel uriaș fiasco suferit pe Naboo....

Avânt economic. Apoi, crah. Perioade de creșteri și crize au urmat una după alta cu o regularitate copleșitoare.

Obi-Wan scană lista actualilor lideri. După flagelul din secolul trecut, care aproape distrusese întregul mușuroi, oficiul Regentului planetar era condus încă de unul dintre urmașii liniei regale, o anume G'Mai Duris. Avea acest oficiu alegeri electorale? Sau funcția se transmitea ereditar? Era Duris doar o marionetă politică sau chiar deținea puterea reală?

O altă informație îi atrase atenția lui Obi-Wan o oră mai târziu: mențiunea referitoare la existența unui grup de luptători de gherilă auto-intitulat Vântul Deșertului. Majoritatea fermierilor de la suprafață erau săraci, descendenții prizonierilor de rând eliberați înainte de ispășirea pedepsei. Protestând împotriva unui secol de opresiune, Vântul Deșertului se înființase cu douăzeci de ani în urmă și încerca să forțeze

conducătorii industriași de pe Cestus, o cabală de industriași bogați adunați sub numele de cele Cinci Familii, să vină la masa tratativelor.

Vântul Deșertului fusese zdrobit anul trecut, dar se zvonea că mai rămăseseră câțiva care încă mai pândeau și plănuiau raiduri asupra caravelor companiei.

Cu cât se adânceau Obi-Wan și Kit în informații, cu atât mai mult adevărul despre cine deținea puterea pe Cestus și în ce stadiu ajunsese relația atât de delicată a acestora cu sistemul Coruscant le scăpa printre degete.

– Parcă am săpa într-un recif de burete, pufni nautiloidul după opt ore de studiu. Ne-ar trebui un vrăjitor să sortăm tot acest nonsens.

– Nu cunosc prea mulți vrăjitori, răspunse Obi-Wan, dar cred că un avocat bun s-ar dovedi foarte valoros și știu și cine.

– Excelent! exclamă Kit. Încă o problemă. Dacă negocierile nu se vor derula cum trebuie, poate că vom fi nevoiți să... forțăm mâna acestei persoane, Duris.

Obi-Wan tresări. Nautiloidul avea dreptate, dar Obi-Wan prefera mai multă precauție.

– Ai vreo sugestie?

– Da. Tu și cu avocatul veți negocia cu politicienii. Avem acolo...

Kit își cercetă ecranul pentru informația pe care o căuta.

– ... două persoane de contact pe Cestus, o femeie de rasă umană pe nume Sheeka Tull și un X'Ting pe nume Trillot. Între aceștia doi ar trebui să găsim punctul de sprijin necesar.

– Dacă sunt de încredere, îl preveni Obi-Wan.

Kit râse.

– Sugerezi cumva că nu putem să avem încredere în propriii noștri oameni?

Întrebarea aceea rămase în aer, iar tensiunea începea să crească în fiecare clipă. Apoi, Obi-Wan râse și el.

– Bineînțeles că nu.

– Bun, conveni nautiloidul. Așa cum spuneam, o să iau un ofițer și câțiva soldați din trupele de comando și o să recrutez niște trupe locale pentru situații de urgență.

Obi-Wan prinse logica instantaneu. Dacă urmau să reînvie Vântul Deșertului, regentul și acele Cinci Familii vor deveni mai nervoase, mai puțin sigure și, probabil, mai receptive la propunerile Republicii. Era de evitat capturarea vreunei clone militare: semnătura genetică ar fi dezvăluit implicarea și mașinațiunile liderilor de pe Coruscant.

Cei doi prieteni rămaseră să discute câteva ore bune pe marginea informațiilor, posibilităților pe care le aveau, strategiilor cele mai bune, până când s-au convins că dezbătuseră toate acțiunile și contraacțiunile probabile.

Restul avea să aștepte până când ajungeau fizic pe Cestus.

Zece ore mai târziu A-98 se deșteaptă după un ciclu de recuperare complet. Nopt se uită la ecranul montat în capsula de dormit chiar deasupra capului, amintindu-și că trebuia să se prezinte la centrul de comandă al operațiunilor militare pentru a primi noi ordine.

Treizeci de secunde petrecu într-o trecere în revistă mentală asupra corpului său. Încă o jumătate de minut o investi în ritualul obișnuit de dimineață, completându-și astfel transferul de la somn adânc la starea de trezie. Este adevărat că în condiții de urgență putea, ca oricare alt soldat, să facă această trecere în doar câteva secunde, dar știa să aprecieze și tranzițiile lente.

Cu auto-inspecția completă, își aruncă pătura la o parte și coborî cu picioarele pe podea. După o vizită scurtă la reîmprospător, pentru a-și spăla fața și a-și peria dinții deasupra chiuvetei, își împachetă câteva efecte personale într-o raniță. Conform Codului, un soldat din trupele de comando trebuia să fie pregătit să plece oriunde și să facă orice, fiind permanent la cheremul comandantului Jedi sau al Cancelarului Suprem. Investea sută la sută în propria imagine pentru a fi militarul perfect.

Nu avea nici o altă variantă, nici o altă existență. A-98 era pregătit. Își pusese în raniță câteva note despre acțiunile militare precedente la care participase, echipamentul și rația pe trei zile de mâncare și apă.

Nopt crescuse pe Kamino, bineînțeles, unul dintre cei o mie de militari clonați într-o singură serie. Doar o duzină dintre ei fuseseră desemnați să facă parte din trupele de comando. Au fost antrenați împreună, învățați împreună, suferind apoi tot împreună în primele lor misiuni. Jumătate dintre ei fuseseră selecționați pentru a fi antrenați personal de Jango Fett însuși, întorcându-se la frații lor plini de vânătași,

dar cu o tehnică extrem de mortală. Trupele de comando erau încurajate să își dezvolte propriile lor tradiții și propria lor identitate, lucru care le era folositor în timpul competițiilor cu alte trupe. Deși inițial fuseseră transferați împreună, de-a lungul timpului plutonul inițial se fărâmițase, majoritatea infanteriștilor din Comandourile Avansate de Recunoaștere și Cercetare acționând singuri.

La fiecare soldat pe care îl întâlnea căuta cu privirea datele de identificare, o cască sau un cip pe grumaz care să îi arate data și locul decantării. Un frate de aceeași generație putea fi oricând binevenit să își amintească împreună anumite ceremonii sau pericole, un tovarăș de încredere. O familie în cadrul aceleiași familii, o amintire de acasă într-o lume ostilă, distantă.

Își amintea cu bucurie alergările de douăzeci de kilometri, împreună cu tovarășii săi, dar încerca să uite câți frați văzuse căzând uciși în timpul celor două campanii extinse și a mai multor acțiuni speciale de mai mică anvergură. În cele mai multe situații tactice de comando erau formate dintr-un amestec de atacuri fulgerătoare și aplicații cu o forță copleșitoare, combinate cu bombardament aerian și angajamente terestre devastatoare.

Dar oricât de satisfăcătoare ar fi fost pentru el acele victorii, tânjea și după acțiuni mai personale, mai subtile. Simțea că avea încă multe de oferit. Nu se temea de moarte, dar se temea, totuși, de posibilitatea de a-și încheia viața înainte să își fi descoperit adevăratele resurse de care dispunea. Iar așa ceva însemna, după cum înțelegea el lucrurile, o risipă inutilă.

Își aruncă ranița peste umărul muscular și se îndreptă spre centrul de comandă al operațiunilor militare, întrebându-se ce i-ar putea aduce conversația de astăzi.

Zece minute mai târziu era condus într-un birou mic, izolat, sub un depozit de muniție și un transportor care căra muncitorii înspre și dinspre oraș.

Comandantul său direct, o femeie ofițer de rasă mon calamareză, pe nume Apted Squelsh, ședea aplecată peste dosare, părând pentru câteva momente că nu sesizase prezența lui Nopt în birou. Apoi își ridică privirea.

- A-Nouă-Opt?
- Da, să trăiți!
- Așază-te, te rog.

Nopt se conformă, luând loc pe un scaun cu spătarul dur, dintr-un lemn corellian de esență tare. Urmări cu unghia degetului său bont linia canelată a cotierei cât timp maiorul își termina de citit informațiile de pe ecran, ca apoi femeia ofițer să își împreună mâinile și să îi vorbească.

– Te-ai comportat admirabil în timpul exercițiului de ieri, începu ea. Unitatea ta și-a redus cu cincizeci la sută pierderile reale și simulate, fără să îi fie afectată viteza de răspuns sau eficiența. Acestea sunt valorile pe care vrem să le auzim.

– Mulțumesc, doamnă.

– Am o nouă misiune pentru tine, spuse apoi Maiorul Squelsh clipind din ochii săi mari și negri. Să înțeleg că ești pregătit?

Nu era chiar o întrebare, mai degrabă un preludiu ritual.

– Sută la sută, doamnă.

Răspunsul ritual.

– Foarte bine! Vei acompania doi Jedi și le vei oferi asistență pe o planetă numită Ord Cestus. O cunoști?

– Nu, doamnă, dar am să mă pun la curent imediat. Sprijin?

– Patru oameni, răspunse ea.

În sfârșit! Acțiunile de acest gen puteau fi poarta spre avansare și erau căutate de orice soldat din trupele de comando care valora măcar cât un scuipat de manka.

– Doamnă?

– Da?

– În legătură cu Amiralul Baraka.

Făcu o pauză.

– A fost informat de statistica pierderilor?

– Bineînțeles.

Privirea Maiorului Squelsh era fixă, iar buzele cărnoase strânse puternic.

– A spus ceva ce puteți să ne transmiteți și nouă?

Maiorul tăcu o vreme, apoi răspunse:

– A spus: „Foarte bine!”

Nopt își păstră figura calmă, nevrând să își dezvăluie sentimentele de față cu un ofițer superior.

– Mulțumim, doamnă.

– Asta este tot.

Foarte bine. Lăsaseră carne și sânge, o mulțime de frați pe toată plaja și în adâncurile acelea nemiloase, și tot ce obțineau era un foarte bine.

Tipic.

Nopt ieși din birou și porni pe linia de centură spre holobibliotecă pentru a-și dedica măcar câteva ore pentru a studia informațiile despre planeta țintă. Era adevărat, urma să primească un pachet informativ înainte de plecare, dar știa să își extragă și propriile informații. Pachetele informative conțineau în general date specifice misiunii, fiind pregătite de cercetători care nu căraseră niciodată echipamentul militar până în vârful unui deal.

Nopt se adânci atât de intens în cercetare încât de abia dacă remarcă un alt soldat aplecat și citind peste umărul său.

– Hmmm, exclamă soldatul. Eu sunt Patrușpa. Am fost în apropierea aceluia sector luna trecută.

Îi crescuse imediat interesul.

– Nopt. Știi vreo planetă denumită Ord Cestus?

– Am auzit de ea, Nopt.

Patrușpa desfăcu un baton energizant și mușcă zdravăn din el.

Fabrică droizi? Nu ei au produs TMT-urile alea?

Transportoare multitrupe. Aproape de nestăvilit, blindajul și tunurile lor împerecheate au tăiat potecă pe Naboo.

– Posibil, zise. Altceva?

– Știi și așa prea mult pentru că am participat ieri la o demonstrație. Ei au fabricat modelul JK împotriva căruia a luptat Șapte-Trei-Doi.

Un soldat a înfruntat un droid de un anume tip? Nimic surprinzător, dar conversația sugerea că a fost vorba de un exercițiu, nu de o luptă reală.

– Nu am auzit. Ce s-a întâmplat?

Patrușpa dădu din umeri.

– A fost capturat. JK-urile sunt un fel de model special de securitate. A durat doar douăzeci de secunde, dar încă mai stă în infirmerie.

Acum îi atrăsese toată atenția.

– Avem vreo înregistrare video?

– Sigur, spuse Patrușpa. Lasă-mă să o caut eu.

Începu să perie cristalele de pe biroul din fața lor, aducând la viață imagini holografice.

– Mulțumesc. Planeta este interesantă. Cu generații în urmă Cestus era o mare pușcărie.

– Adevărat?

– Sută la sută. Descendenții acelor prizonieri s-au stabilit până la urmă acolo și au devenit mineri sau fermieri. Au fost exploatați de urmașii gardienilor închisorii, care dețineau compania.

Patrușpa dădu iar din umeri.

– La fel este peste tot. Aha! Uite aici...

Materialul fusese înregistrat în arena T'Chuck, cu doar patruzeci de ore în urmă. Urmări atent cum soldatul aplică manevrele standard de evitare și chiar câteva mișcări deosebite de rupere a ritmului. În final, nici una nu îi folosi. Fratele lor căzu rău de tot în doar câteva secunde mizerabile.

Tulburător.

– Dacă ai de-a face cu așa ceva, mai bine să-l termini de la distanță.

Văzură o reluare.

– Rapid, spuse Nopt. Ca un Jedi?

– Mai repede, răspunse Patrușpa. Dar viteza nu e totul. Uită-te la asta...

Apăsă alte comenzi. Apăru înregistrarea unui Jedi cu țeasta plină de tentacule.

– De pe Glee Anselm, remarcă Nopt. Nu prea vezi mulți nautiloizi pe aici. Jedi, nu?

– Cine altcineva ar mai folosi bețele acelea arhaice de laser?

Râseră amândoi la replica lui Patrușpa. Jedii erau luptători impresionanți, dar apartenența lor la credințe cvasi-spirituale era dincolo de înțelegerea lui Nopt. De ce s-ar baza un luptător pe altceva decât un ochi sănătos, un spate solid și un blaster încărcat la maxim? Examină încă o dată imaginea nautiloidului Jedi.

– Deci un Jedi a ieșit până la urmă din Templu să dea cu zarul. Și?

– Uită-te și singur.

Nopt rulă înregistrarea și se uitară amândoi cum Jedi nu numai că i s-a împotrivit droidului, dar chiar l-a forțat să bată în retragere. Nopt inspiră adânc privindu-l pe Jedi cum îl învinge pe JK la propriul joc. Într-un fel, tacticile lui nu era diferite de cele la care apelase și soldatul, dar rezultatul fusese impresionant și net superior.

– L-a bătut.

– Cam așa, plesni Patrușpa admirativ. Ai văzut sincronizarea?

– M-hm. N-am mai văzut așa reflexe. Ai avut dreptate: mașinăria a fost mai rapidă, dar uite că nu s-a văzut nici o diferență.

– Jedi.

Patrușpa râse. Era cam greu de spus dacă râsul era amar sau admirativ. Posibil, câte puțin din amândouă.

– Deci l-au lăsat pe soldat să cadă în fața mașinii, apoi s-au coborât ei să se dea mari.

Nopt sesiză implicația subtilă: Jedi ar fi putut să reprogrameze droidul. Dar cum putea droidul să se miște mai repede și totuși să piardă? Doar dacă nu cumva fusese instruit să piardă...

Un nonsens. Amândoi știau că un Jedi nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Era doar o senzație de neliniște, o tehnică defensivă care le ascundea sentimentul de inferioritate pe care soldații îl simțeau uneori în preajma ocupanților Templului.

– L-au învins pe Jango, au spus amândoi într-un glas.

Aceste vorbe sunau aproape ca o litanie. Orice ar fi putut spune despre Jedi, că erau ciudați, egoiști sau bizar de ezoterici, într-o arenă pe Geonosis l-au hăcuit pe modelul clonelor militare, ceea ce însemna că își meritau tot respectul.

– Spor la vânătoare, îi spuse Patrușpa.

– Spor și ție, răspunse Nopt.

Apoi, după o pauză, adăugă:

– Ai primit vreo misiune până acum?

– Nu. Mă iei și pe mine în misiune?

– Dacă vrei.

– Sută la sută. Lasă-mă să dau raportul, să îmi pregătesc echipamentul și sunt gata.

– O să primești ordinul într-o oră.

Își strânsesă mâinile, apoi Patrușpa își văzu de drum.

După ce plecă fratele, Nopt deschise o fereastră holografică.

– Solicit statut.

După un moment apără o listă cu evidențele medicale. Dădu din cap aprobator. CT-36/732 sau, pe scurt, Treijdo, nu fusese rănit de JK. Sistemul său nervos fusese pentru moment supraîncărcat, suferind în consecință câteva ore de aritmie cardiacă. Nimic alarmant, dar fusese totuși pus sub observația unui droid medical.

Treijdo va fi iar în formă și gata de luptă destul de curând, ceea ce îl făcea un membru perfect pentru echipă: singurul militar care luptase împotriva lui JK.

– Solicit militarul cu codul CT-36/732 să fie înregistrat pentru misiunea de pe Cestus.

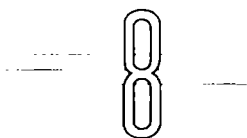
Apăru un mesaj scurt cu „solicitare aprobată“, apoi ecranul se închise.

Studie vreme de câteva ore bune, încercând să obțină genul de informații pe care nu le primeau în pachetele tactice standard. Nu puteai ști când avea să îți folosească vreun mic detaliu și să îți salveze fundul atunci când capacitoarele începeau să trosnească. Nopt însuși ar fi fost mort acum, transformat în gelatină în bătălia de pe Geonosis, dacă nu ar fi studiat ciclurile de reîncărcare a acumulatorilor și astfel să își dea seama când unul dintre droizii rotitori intra în modul reflux. Zbârnâitul capacitorului mașinăriei de abia se auzea, dar Nopt a folosit șansa să iasă din ascunzătoare și să-l spulbere în bucăți cu blasterul, salvându-și astfel încă cinci tovarăși.

Manevra aceea mică i-a adus hrană gratuită la cantina cazărmii și l-a propulsat mai repede pe drumul spre gradul de căpitan.

Dictă câteva instrucțiuni în dosarul personal pentru transfer pe nava de transport care avea să îl ducă pe Cestus. Studie ore bune, cu atenția aprig încordată.

Viețile fraților săi, dar și, mult mai importantă, onoarea Marii Armate a Republicii erau în joc și sub protecția lui. Ba mai mult decât atât, acum avea și el jocul său, jocul pentru care fusese născut și crescut să îl joace într-un fel pe care nici un străin nu era capabil să îl înțeleagă; aceasta era *distracția*.

Mai rămăseseră doar două ore.

Nopt împreună cu șase dintre frații săi stăteau într-o zonă deschisă, cu pereții din cărămidă, situată în afara arcadei barăcilor, sub cerul înstelat al nopții care coborâse peste Vador-3. Îndeplineau ceremonialul soldățesc de dinainte de transfer. Ori de câte ori vreunul dintre ei pleca în misiune, plutonul nu numai că îi ura succes, dar își lua și rămas-bun. În contextul vieții de soldat era dovada mai mult a unui simț practic decât a unui pesimism.

Dacă avea să se întoarcă, felicitări pentru o misiune îndeplinită cu succes.

Dacă nu, atunci... ceea ce trebuia spus fusese deja spus la plecare.

– Datoria de onoare a unui soldat este să servească în război și să caute o moarte bună, spuse Glorii Profus, mentorul lor kaminolez.

Cu pielea argintie și o grație evidentă, Profus era o combinație de psihiatru și consilier spiritual pentru clone. Deși clonele nu se lăsau niciodată în voia temerilor, era greșit să gândești că nu le experimentau. Emoțiile aveau aceeași valoare ca blasterele și bombele, moartea era o parte inevitabilă a războiului însuși. Nici un soldat nu putea să evite, cu orice putere sau pregătire ar fi avut, acea realitate neplăcută. Și întotdeauna, pe toate planetele și în toate timpurile, soldații ridicaseră aceeași întrebare: Dacă mor? Iar pentru o clonă militară, cel mai liniștitor răspuns era: Vei muri oricum. Dar Marea Armată a Republicii va dăinui veșnic.

Kaminolezul își cabră cu grație gâtul lung și argintiu, ridicându-și cana plină cu vin tallianez, cel mai fin din sector. Vocea cultivată transmitea liniște.

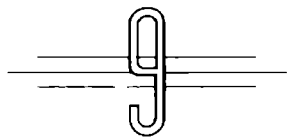
– Din apă v-ați născut. În foc veți muri. Trupurile voastre vor
însămânța stelele.

Vorbele ca un ritual liniștiseră un milion de clone înaintea plecării
în marșul spre moarte și vor mai liniști poate încă un miliard.

Ridică ră cănile la unison.

– Vom însămânța stelele! rostiră toți într-un glas.

Și apoi băură până la fund.

Templul Jedi domina priveliștea pe Coruscant kilometri întregi, acoperișurile celor cinci turnuri scobind norii ca degetele răsfirate ale unui titan. În mijlocul holurilor și coridoarelor nenumărate, sălile de lectură și curțile de antrenament, bibliotecile și camerele de meditație fuseseră toate proiectate cu grație și o fluentă intrinsecă. În mijlocul lor, chiar și cei mai puțini dăruți erau sensibilizați în contemplarea acelei Forțe care unea întregul univers într-un singur organism.

Consiliul se întrunea în săli mai puțin rezervate, dar nu mai puțin înnobilate decât cele ale Cancelarului. Pereții arcuiți și tavanele fuseseră construite de cei mai rafinați arhitecți ai galaxiei. Astfel de decorațiuni ar costa o avere să fie reproduse, dar multe finisaje fuseseră dăruite de conducători și comercianți ale căror vieți, bogății și onoruri fuseseră protejate de Jedi în decursul mileniului.

Obi-Wan se obișnuise de mult cu opulența și nu îi mai acorda nici cea mai mică atenție stând acum înaintea Consiliului și așteptând să se pronunțe.

Țeasta uscată și plină de riduri a Maestrului Yoda se înclină încet într-o parte și în alta, în timp ce Obi-Wan Kenobi și Kit Fisto se consultau cu ei.

– Trăim timpuri confuze, spuse Obi-Wan. În multe aspecte, mandatul nostru inițial a fost suspendat și o mare parte din autoritatea noastră curmată.

– Conflictul schimbă multe lucruri, interveni Yoda. Nebănuit Războiul Clonelor se dovedește a fi.

– Dar acum sunt trimis într-o misiune diplomatică delicată, care implică tratate la diverse niveluri. La o așa complexitate avem nevoie de un avocat doar ca să le sortăm unele de altele.

Obi-Wan își calculează următoarele vorbe cu atenție.

– Nu am refuzat niciodată o misiune, dar trebuie să vă spun cinstit că nu mă simt deloc pregătit pentru un astfel de... labirint politic și economic.

Maestrul Yoda se încruntă.

– Îngrijorat sunt. Nu mai trebuie ca un Jedi să caute vorbele și faptele Maeștrilor din trecut pentru călăuzire. Noi și ciudate vremuri trăim.

Ceilalți Jedi din sală aprobă dând din cap. Subiectul acesta fusese dezbătut mult și bine, dar într-un final toți Jedi erau obligați să îndeplinească dorințele Senatului și ale Cancelarului.

Figura lui Mace Windu semăna cu o mască sobră sculptată din duracretă de onix. Dintre toți Jedi, Maestrul Windu deținea rangul cel mai apropiat de cel al lui Yoda.

– Sunt de acord, dar Republica nu a fost nicicând supusă unui test atât de sever ca acum. Dacă ni se cere să acceptăm roluri noi, trebuie să răspundem. Dacă nu putem proteja Republica, în sarcina cui ar trebui să cadă responsabilitatea?

– Este de bun augur totuși că Palpatine caută încă soluții diplomatice, spuse Kit.

– Atunci de ce nu trimite diplomați? întrebă Obi-Wan, înțelegând imediat care era răspunsul.

Diplomația era doar primul strat al răspunsului la care apela Cancelarul. Palpatine vedea în prezența unui Jedi doar un pumn din dureauă într-o mânășă de catifea.

– Războiul se desfășoară bine, spuse Maestrul Windu. Suntem însă forțați în prea multe roluri nefamiliare. Dacă nu suntem atenți, am putea să ne pierdem limpezimea motivului și a intenției. De prea multe ori săbiile de lumină sunt chemate acolo unde vorbele erau odată de ajuns.

Yoda aprobă.

– Odată, un Jedi doar să fi apărut și mulțimea liniștea. Acum scandalagii ordinari devenit-am.

– Din cauza situației de pe Antar Patru și chiar din cauza Bătăliei de pe Jabiim, comentă Windu.

Acele memorii amare atraseră un murmur de regret.

– Am obținut totuși mai multe victorii decât pierderi, le reaminti Obi-Wan.

– De acord, răspunse Maestrul Windu, dar menținerea ordinii sociale cere atât istorie, cât și realitatea prezentului.

Demult de tot, lui Obi-Wan îi era dificil să priceapă în întregime sensul vorbelor lui Windu. Meditațiile profunde ale Maestrului Jedi îl ridicaseră la un nivel al conștiinței pe care doar puțini îl visau, dar să îl mai și experimenteze. În ultimii ani însă Obi-Wan începuse nu numai să aprecieze astfel de pilde, ci să le și anticipeze.

– Iar istoria a fost fracturată: doar realitatea rămâne. Această situație de pe Cestus este delicată, mai ales că implică acei droizi sensibili la Forță. În cele din urmă, o rezolvare rapidă și coerentă ar salva multe vieți.

Maestrul se plecă înainte și îl fixă pe Obi-Wan cu o privire care putea tăia chiar diamante.

– Indiferent ce îndoieli ai avea, îl atenționează Maestrul Windu, și se cere să accepți misiunea cu aceeași integritate și dăruire. Maestre Kenobi, Maestre Fisto, din orice motiv nedezvăluit, trebuie să nu dați greș.

Kit Fisto se înclină, senzorii săi fluturând anticipativ, ca vălătucii mării într-un curent invizibil.

– Accept cu bucurie.

– Și eu accept, spuse Obi-Wan.

Apoi adăugă:

– Voi aduce Ord Cestus înapoi în uniune. Vom termina cu acești Ucigași de Jedi.

Ochii lui Yoda străluciră cu căldură.

– Cu Forța călăuzindu-ne, în pace războiul se va transforma.

Timp de trei ore, Obi-Wan a stat culcat în compartimentul său de dormit, încetinindu-și și sincronizându-și ritmurile trupului pentru a maximiza beneficiile refacerii. Dacă o minte obișnuită ar fi trecut alternativ prin zonele fizice de recuperare, fiecare minut petrecut în această stare extremă valora cât trei minute de moțăială. Se ridică odihnit și pregătit, își împachetă echipamentul și plecă să îl întâlnească pe Kit pentru a porni împreună în zborul spre Cestus.

În sala de mese comună a marelui Templu, cei doi Jedi împărțeau un dejun format din pateu de thrantcill și ouă de liliac-șoim. În timp ce mâncau, discutau liniștit despre lucruri diverse, convinși fiind că îi așteptau zile intense. Amintirile unor astfel de momente liniștite îi însuflețeau.

Au luat un aerotaxi către portul spațial Centralia Memorial. Portul era unul dintre cele mai vechi de pe Coruscant, având câteva piste foarte vechi păstrate drept monumente chiar în condițiile în care portul spațial se extinsese deja într-una dintre cele mai moderne facilități din galaxie. Pe Jedi îi aștepta aici un crucișător Republican recondiționat, capotele stacojii ale aripilor de la pupa fiind deschise pentru a permite tehnicienilor să facă ultimele reglaje la conul de atomizare a combustibilului și la valvele de radiații.

Încărcarea navei ajunsese la jumătate sub supravegherea lor când își făcu apariția o navetă militară, având configurația triplană strânsă pentru andocare. Din ea coborâră cinci militari în armuri albe, strălucitoare.

Dacă Obi-Wan ar fi fost într-un totu cinstit cu el însuși, trebuia să admită că se simțea ușor inconfortabil în prezența unor grupuri numeroase de clone. Ușor de înțeles și de explicat motivul. Mai întâi era faptul că militarii erau creați după imaginea faimosului vânător

de recompense Jango Fett, care fusese foarte aproape să îl ucidă în trei ocazii separate. Apoi, îl deranja foarte mult să știe că, deși genetic erau umani, soldații clonați nu duceau deloc o viață umană: erau înmulțiți și crescuți numai pentru război, fără să simtă îngrijirea unei mame sau siguranța impusă de disciplina unui tată iubitor.

Arătau umani... râdeau, mâncau, luptau și mureau ca oamenii. Dar dacă nu erau umani, atunci ce erau ei exact?

– General Kenobi, salută soldatul. CT-Trei-Șase/Șapte-Trei-Doi, m-am prezentat la raport. Putem să vă încercăm echipamentul, domnule?

Ținuta și atitudinea militarului erau clare și concise, iar ochii nevinovați. O amintire își făcu loc în mintea sa. Nu fusese oare CT-36/732 soldatul care luptase împotriva droidului JK? Tânărul părea sănătos. Nici cel mai mic gest nu trăda vreun fel de durere, fizică sau emoțională. Remarcabil.

– Da. Du-l te rog în cabina noastră.

Cu o ușurință admirabilă soldatul aruncă ranița pe umărul stâng, răspunzând doar cu o scurtă înclinare a capului.

Obi-Wan era surprins de mica sa aversitate. Oglinda prejudiciul pe care știa că îl sufereau alții, cei care tratau clonele de parcă ar fi fost doar un pic mai mult decât niște droizi. Un asemenea gând era dezonorabil din partea lui, din partea oricărui Jedi. Acești bărbați teribil de tineri, indiferent de originea lor, erau pregătiți să moară în serviciul Republicii. Ce le putea cere cineva mai mult? Dacă strămoșul lor fusese rău (deși Obi-Wan nu era sigur în întregime că acest cuvânt se potrivea perfect cu misteriosul și complicatul Jango Fett), odraslele lui muriseră deja cu miile. Câte morți erau necesare să spele păcatele unui asasin?

– Ia te uită, ia te uită! cârâi o voce în falset din spatele lor.

Obi-Wan se răsuci, recunoscând vocea chiar sub apăsarea altor gânduri. Se apropia încet o creatură cu o cochilie mare și plată, de culoare turcoaz, acoperind un corp cărnos și umed. Creatura se târa pe un singur picior cu mai multe degete. O dără dintr-un mucus gălbui lucea pe pământ în urma lui.

Obi-Wan zâmbi, pierindu-i dintr-o dată tot disconfortul. Pe acesta îl știa.

– Avocat Snoil! exclamă el cu reală plăcere.

În politicieni Obi-Wan nu avea încredere, iar în cele mai multe cazuri funcționărașii erau chiar mai răi. Cu toate acestea, Doolb Snoil

era unul dintre cele trei sau patru minți din domeniul dreptului cu care făcuse cunoștință, dovedindu-se demn de încredere în timpul negocierilor sensibile pe Rijel-12. Născut vippit și orginar de pe planeta Nal Hutta, Snoil urmărea una dintre cele mai renumite universități de drept de pe Mrlsst înainte de a-și începe ucenicia în Ciorchinele Gevarmo. O carieră apreciată și o reputație de cercetător asiduă și absolut de încredere îl aduseseră pe Snoil în postul pe care îl ocupa acum. Dacă putea cineva să descâlcească izele pe Cestus, atunci era Snoil.

– Maestre Kenobi! spuse el cu bulbii celor doi ochi îngemănați tremurând de plăcere. Au trecut aproape doisprezece ani.

Obi-Wan remarcă pe cochilia turcoaz cute și depuneri noi, evidență clară a faptului că Doolb și-a putut permite provizii suficiente pentru tratamente regulate cu viptiel, plantă bogată în agenți nutritivi pe care cei din rasa vippită o foloseau ca supliment medical pentru a se pregăti pentru rigorile unei căsnicii. În câțiva ani, bănuți Obi-Wan, Snoil se va întoarce acasă pentru a procrea. Dacă economia de pe Nal Hutta mai era așa cum o știa el, atunci Snoil avea să își aleagă dintre cele mai dorite femei.

– Văd după cochilia ta că ai fost prosper.

– Încercăm, încercăm.

Își rostogoli ochii în jur.

– Și... Maestrul Fisto! Ei, Dumnezeule! Nu am știut că ne vei însoți.

Kit strânse mâna lui Snoil.

– Mă bucur să te avem împreună cu noi, domnule Avocat. Îți cunosc căminul natal. Odată, demult, mi-am petrecut o săptămână scufundându-mă în șanțurile oceanice de pe Nal Hutta.

– Dumnezeule atotputernic! Atât de periculos! Creaturile fire-kraken...

– Nu mai sunt deloc o problemă.

Kit zâmbi larg și urcă rampa. Snoil își ridică o mână scurtă, apoi pe cealaltă, și le frecă una de alta nerăbdător.

– Să nu ai teamă! Țipă el cu vocea sa acută și tremurată. Când o veni momentul așteptat, Avocat Snoil nu va fi găsit.

Snoil se târî mai departe pe rampa de încărcare. Vippitul era urmat de cinci soldați care duceau echipament și armament la bordul navei. Îi salutară pe cei doi Jedi, apoi își văzură de treabă.

Un militar cu grad de căpitan salută bășos.

– General Kenobi?

– Da?

– Căpitan A-Nouă-Opt, la ordinele dumneavoastră. Iată documentele de serviciu.

Îi înmână lui Obi-Wan un microcip cât unghia degetului mare. Obi-Wan introduce cipul în agenda sa de date care generează imediat o hologramă informativă. Studie dosarul misiunilor și setul de abilități ale militarului, apoi se declară satisfăcut.

– Totul este în regulă, aprobă el. Acesta este colegul meu, Maestrul Kit Fisto.

Militarul îl privi pe Kit cu un sentiment pe care Obi-Wan îl recunoscu instantaneu: respect.

– Domnule General Fisto, am onoarea să fiu în serviciul dumneavoastră.

Fascinant. Față de Obi-Wan, soldatul fusese doar politicos. Limbajul trupului sugera un nivel ridicat de stimă pentru Kit. Obi-Wan ghici rapid din ce motiv: clona văzuse înregistrarea luptei lui Kit cu droidul. Un lucru respecta un soldat cel mai mult, curajul și faptele de arme ale unui alt luptător.

– Căpitane, spuse Kit.

Obi-Wan nu spuse nimic, dar remarcă totuși că, într-un fel care lui îi scăpa, Kit și clona militară realizaseră o legătură emoțională. Un lucru bun. Kit dădea întotdeauna dovadă de entuziasm și de nerăbdare. Obi-Wan era blestemat de o nevoie constantă de a înțelege motivul misiunilor sale – Kit avea nevoie doar de o țintă. Invidia claritatea nautiloidului.

Căpitanul se întoarse către cei patru soldați ai săi.

– Duceți echipamentul la bord, le ordonă el, iar ei se grăbiră să îndeplinească sarcina primită.

Kit se întoarse către Obi-Wan.

– Sunt extrem de supuși, remarcă el de parcă îi anticipa din nou gândurile lui Obi-Wan.

– Pentru că au fost antrenați să fie așa, răspunse el. Nu dintr-un spirit de judecată independentă sau ca o simplă alegere.

Kit îl privi curios, senzorii săi smucindu-se nervos. Apoi, Obi-Wan și nautiloidul intrară în navă și se pregătiră pentru călătorie.

În câteva minute tot echipamentul era încărcat, lista verificată, protocoalele de călătorie confirmate. Nava hurui, apoi se ridică de la sol și cu o accelerație explozivă învinse gravitatea planetei Coruscant și se lansă în nori.

Obi-Wan se strânse. Voiajul de întoarcere de pe Forscan VI era dureros de recent, dar prefera oboseala decât să zboare cu un necunoscut la pupitrul de comandă. Și mai bine era să stea pur și simplu la sol.

Obi-Wan își croi drum spre prova navei și se așează într-un fotoliu de accelerare pe măsură ce nava prindea altitudine. Norii făcură loc unui albastru limpede. Albastrul însuși se pierdu și se întunecă odată ce intrară în bezna spațiului.

Împrejurul curbei grațioase a orizontului pluteau douăsprezece transportoare gigantice, ducând clone militare din buncărele de pe Corsucant spre Vandor-3, a doua planetă cea mai populată din sistemul Coruscant. Auzise că oceanul de pe Vandor-3 era un teren brutal de instrucție pentru testarea clonelor militare. Oficialii vorbeau despre el ca și cum analizau o balanță contabilă cu pierderi și profit. Lui Obi-Wan i se părea vulgar, dar încă o dată se întreba, care era alternativa? Ce anume era bine și ce era rău în situația lor actuală? Separatiștii puteau scoate pe bandă rulantă nenumărate mașini de război. Trebuia ca Republica să recruteze sau să încorporeze armate vii comparabile? Jango Fett, modelul genetic original al Marii Armate a Republicii, se pusese bucuros în situația cea mai periculoasă din câte se puteau imagina. Un războinic în adevăratul înțeles al cuvântului, dacă existase vreodată unul. Era greșit să își împingă «copiii» pe același drum?

Kit își făcu simțită prezența în spatele său.

– Nu fac altceva decât să se pregătească pentru război, spuse el, oglindind din nou gândurile lui Obi-Wan.

Obi-Wan zâmbi. Anticiparea unui Jedi, manifestată într-o arenă diferită. Se relaxă, cu speranța că va putea să beneficieze de puterea extrasenzorială a lui Kit în zilele de mari încercări pe care urmau să le înfrunte.

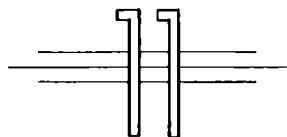
– Ce fel de viață este aceasta?

– De soldat, răspunse Kit, de parcă acesta era singurul răspuns posibil sau necesar.

Probabil că era.

Bineînțeles, chiar el lăsase destul țesut de-a lungul și de-a latul galaxiei pentru ca specialiștii în clonare de pe Kamino să poată crea o armată destul de diferită. Și dacă ar crea-o, ce scop ar fi ea pusă să îndeplinească?

Râse la gândul acesta. Și deși nautiloidul ridică o sprânceană în semn de întrebare, Obi-Wan își păstră speculațiile sinistru de amuzante doar pentru el.

Timp de două ore, Obi-Wan Kenobi și Kit Fisto se antrenară cu săbiile lor de lumină, crescând ritmul încet și treptat pe măsură ce se scurgeau minutele. Cală de marfă a navei sfârâia cu un zgomot metalic energizant la fiecare mișcare a săbiilor care ardeau umezeala din aer.

Viața unui Jedi era sabia sa de lumină. Unii criticaseră arma, spunând că un blaster sau o bombă ar fi avut mai multă eficacitate, făcând posibil pentru un soldat să ucidă de la distanță. Pentru cei care tratau astfel de lucruri pur statistic era evident un avantaj.

Dar un Jedi nu era soldat, nici asasin, nici ucigaș, deși ocazional fuseseră forțați să își asume și astfel de roluri. Pentru Cavalerii Jedi, *interacțiunea* dintre Jedi și formele de viață respective era aspectul vital al câmpului de energie din care își trăgeau puterile. Lupta între nave, cel sensibil împotriva celui insensibil, războinicul contra altui războinic, nimic nu conta din toate acestea. Interacțiunea însăși crea o pânză de energie. Un Jedi se urca pe ea, o străbătea, își trăgea putere din ea. Înfruntându-și oponentul față în față la o distanță de brațe, un Jedi pășea pe marginea dintre viață și moarte.

Obi-Wan și Kit se antrenau deja de o oră, căutând fiecare golurile din apărarea celuilalt. Obi-Wan descoperi rapid că înfrunța un spadasin mai bun, uimitor de agresiv și intuitiv, în comparație cu stilul mai ponderat al lui Obi-Wan. Dar nautiloidul se puna deliberat în dezavantaj, își stânjenea singur echilibrul, își încetineea viteza și își sublinia partea mai puțin dominantă pentru a se forța să se concentreze la maxim, genul de concentrare și atenție care pot fi atinse doar când viața însăși este amenințată. Să te relaxezi și să simți fluxul Forței sub stresul pericolului era adevărata cale spre măiestrie.

Maestru din regiunea Sabilon din sistemul Glee Anselm, Kit practica Forma Întâi din stilurile de luptă cu sabia de lumină: era cel mai vechi stil de luptă, bazat pe tehnicile străvechi de sabie. Învățăcelul personal al lui Obi-Wan, padawanul Anakin, folosea Forma a Cincea, care se concentra pe putere. Ucigașul conte Dooku folosisese Forma a Doua, un stil precis și elegant în care se evidenția precizia avansată a mînuirii lamei.

Iar Obi-Wan se specializase în Forma a Treia. Acest stil se dezvoltase din antrenamentul de evitare și respingere a fasciculelor de laser și maximiza protecția defensivă.

Dansau cu orele fără a asculta vreo muzică, începând cu o serie prestabilită de mișcări și contre pe care le învățaseră în Templu sub îndrumarea Maestrului Yoda. Pe măsură ce se obișnuiau unul cu ritmul celuilalt, avansau într-o rețea de mișcări spontane. Treptat, minut cu minut, creșteau viteza, amestecau ritmul, creșteau acuratețea unghiurilor de atac și începeau să folosească fente și capcane, încheștări, schimbări rapide în nivelul atacului și chiar să introducă elemente aleatorii din mediul înconjurător: mobila, pereții, podeaua alunecoasă. Pentru un observator neutru părea că încercau să se căsăpească unul pe celălalt, dar cei doi știau că erau angajați în cel mai plăcut aspect al jocului Jedi, lupta cu sabia de lumină.

Chiar într-un moment crucial, Kit şuieră, mai mult pentru el decât pentru Obi-Wan, pași îndărăt, desfăcându-se din încheștare, și își închise sabia de lumină. Obi-Wan o închise și el pe a sa.

– Ce este, prietene? Întrebă el.

– Bio-droidul, răspunse Kit cu vocea înfierbântată de mânie. Trebuia să mă descurc mai bine.

– Ai fost genial. Ce puteai să faci mai mult?

Kit se așeză cu greutate, sprijinindu-și brațele verzui pe genunchi și lăsându-și tentaculele să fluture și să se unduiască precum un cuib de vipere de nisip infuriate.

– Trebuia să mă apropii mai mult de margine, spuse el și irisurile din mijlocul ochilor ficși se dilatără până când părură să strălucească. Să mă las învăluit de Forță, să devin mult mai imprevizibil. Mult mai... aleator.

Obi-Wan auzi îngrijorarea din vocea nautiloidului. Forma Întâi era sălbatică, necizelată... Și mortală. Cerea, de asemenea, o prea mare încărcătură emoțională pentru a putea fi pe placul lui Obi-Wan.

– Ar fi fost prea periculos, îi spuse el alegându-și cuvintele cu grijă. Poate nu neapărat pentru trup, cât mai degrabă pentru spirit.

Kit se uită în sus spre el, irisurile contractându-se la loc.

– Aceasta este calea Formei Întâi.

Acum, Obi-Wan știa că trebuia să fie mai delicat. Stilul de luptă era până la urmă o alegere strict personală.

– De acord, răspunse el, dar Forma Întâi prezintă un grad ridicat de pericol și pentru tine, prietene.

Kit nu spuse nimic o vreme apoi, încet, aproape imperceptibil, aprobă din cap.

– Cu toții ne asumăm riscuri.

Acel adevăr simplu îl redusese pe moment la tăcere pe Obi-Wan. Așa deci: Kit știa că Forma Întâi îl pune într-un mai mare pericol, dar sentimentul datoriei merita orice risc. În acea clipă respectul lui Obi-Wan pentru nautiloid crescuse la cel mai înalt nivel.

Deocamdată, cel mai bun lucru pe care putea să îl facă era să îl ajute pe Kit să își ia gândul de la acel subiect. Se ridică, lovindu-și brusc palmele una de alta.

– Știi ce? spuse el. Dacă toată șmecheria constă în a învinge trebuie să ne mai antrenăm un pic. Apoi, trebuie să mă întorc să lucrez la biciul de lumină.

Îndemnul avu darul să îi ridice moralul lui Kit.

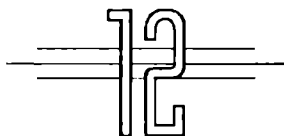
– Când o să fie gata să îl încerc?

Obi-Wan oftă.

– Nu am mai construit niciodată unul până acum, dar am văzut un vânător de recompense mânuind unul odată, în Ciorchinele Koornacht. Teoretic este destul de clar, plus că am găsit o schemă în arhive. Ține minte doar atât: dacă acțiunile sub acoperire or să devină necesare, toate suspiciunile trebuie să planeze asupra Contelui Dooku. Dacă ești văzut mânuind o sabie de lumină, vei fi identificat imediat drept Jedi.

– Mai puțină vorbă, rânji Kit. Și mai mult antrenament.

Se întoarseră la dansul lor, fiecare sesizând diferențele celuilalt, dar simțindu-se totuși confortabil cu ele. Se antrenară din greu, până când efortul le alungă toate gândurile din minte, până când toate discuțiile fură uitate și tot ce rămânea era plăcerea mișcării, separat sau în armonie, în spiritul Forței.

După ce și-a încheiat sesiunea de antrenament, Obi-Wan s-a spălat și și-a îmbrăcat o robă nouă. Apoi a coborât în salonul de pe puntea de dedesubt. Aici l-a găsit, într-un mediu mai confortabil decât sala de mese rezervată pentru ei în față, pe Avocat Snoil studiind în fața a două computere, fiecare ochi al său fiind atent la câte un panou holografic diferit.

– Pare a fi o dexteritate folositoare, remarcă Obi-Wan ajungând în apropierea urechii sale drepte. Poți să le înțelegi pe amândouă simultan?

Snoil se răsuci, tresărind.

– Maestre Kenobi! Nu mi-am dat seama că ești aici. Cât despre întrebare... da, cei din rasa mea pot să își împartă atenția între cele două emisfere ale creierului. Reintegrarea completă nu va avea loc însă decât în timpul somnului, la noapte.

O îngrijorare reală încreți figura strălucitoare a Avocatului.

– Să spun drept, mă bucur că ești aici. Speram să putem discuta.

– În ce chestiune?

– Tratatele acestea!

Vocea sa subțire se modulă într-un schelălăit.

– Un coșmar! Ord Cestus nu trebuia să devină niciodată o putere industrială importantă. Când a fost înființată inițial, Coruscant i-a acordat niște termeni comerciali destul de favorabili. Ideea era ca închisoarea să se poată susține singură, nicidecum să devină o povară pentru Republică.

– Și acum?

– Și acum închisoarea există ca o invenție juridică, o definiție extinsă pentru a include întreaga planetă. Cestus comercializează bunuri pe baza unei licențe stabilită de administrația corecțională.

Snoil făcu o pauză, pupilele ochilor zbătându-se aproape hipnotic. Își înclină capul ușor într-o parte, de parcă tocmai îi venise un gând nou. Când vorbi din nou, vocea îi răsună cu un entuziasm renăscut.

– Delicat. Delicat. Dacă îi amenințăm cu suspendarea activității pe o perioadă în care statutul lor ar urma să fie reevaluat, ar trebui să se panicheze.

– De-a dreptul în brațele Contelui Dooku, spuse Obi-Wan dând din cap. Departamentele noastre ne dorim o astfel de răsturnare de situație.

– Adevărat, răspunse vippitul și își coborî vocea. Ce mă îngrijora era mai degrabă un alt subiect.

– Care ar fi?

– Păi... ar fi Timpul meu, spuse el subliniind ultimele cuvinte.

– Pentru copii?

Snoil aprobă din cap mândru.

– Ei da. Maestre Obi-Wan, sunt atât de fericit că m-ai chemat. De ani de zile am o datorie mare față de tine.

Obi-Wan râse.

– Suntem prieteni. Nu îmi datorezi nimic.

– Mi-ai salvat viața, spuse Snoil cu ardoare și își bulbucă cei doi ochi îngemănați. Mă aflu cu contract pe Rijel-Doisprezece când s-au revoltat clanurile. Dacă nu ai fi evacuat funcționarii Republicii, cochilia mea goală ar zace și acum undeva pe acolo.

Da, într-adevăr, Obi-Wan avusese de rezolvat o mică problemă destul de gravă acolo, dar...

Snoil nu putea fi contrazis.

– Până când nu îmi plătesc datoria, nu mă pot căsători.

Obi-Wan de abia aștepta să audă explicația. Minunile galaxiei nu încetau nici o clipă să îl amuze și să îl uimească.

– Nu?! De ce nu?

Vocea lui Snoil se umplu de o durere nedisimulată.

– Pentru că mă poți chema în serviciu oricând dorești. Nici o femeie crescută cum trebuie nu s-ar lega de mine până nu mi-aș lămurii această datorie, pentru că nu aș fi în stare să negociez întru totul cu ea.

– Acesta este obiceiul poporului tău?

Snoil aprobă din cap. Obi-Wan râse din toată inima.

– Prea bine, prietene, încrederea mea în misiunea noastră tocmai s-a înzecit. Se pare că ai un motiv mai puternic să duci treaba la bun sfârșit decât am eu.

De-a lungul celor trei sute de ani de la intrarea inițială în cadrul Republicii, populația indigenă de pe Cestus scăzuse cu 90 de procente, în timp ce populația imigrantă crescuse la câteva milioane. Nevoile acestora din urmă erau atât de diferite de cele ale locuitorilor aborigeni încât, fără comerțul interstelar, această populație ar fi suferit de foame sau ar fi fost forțată să migreze și să trăiască în sărăcie.

Cu sute de ani înainte, Cestus fusese o lume de nisipuri de chihlimbar și dealuri maronii ca arama, în marea sa majoritate un tărâm de piatră cu puține bazine albastre de apă la suprafață și culmi muntoase la nivel continental. În solul sărac creșteau vreo mie de soiuri de plante rezistente ale căror rădăcini pline cu acid se luptau să străpungă piatra și să o transforme în substanțe nutritive absorbante. Cele mai des întâlnite în vegetația planetei erau cele opt sute de varietăți de ciuperci medicinale și comestibile, nici una însă nu era exportată vreodată.

Oricât de sărac ar fi fost odată, în urma filtrării riguroase a apei și a fertilizării cu substanțe nutritive variate, solul planetei Cestus oferea acum până la o duzină de vegetale potrivite pentru consum. După cincisprezece generații de cultivare, parcele importante de zone verzi se întindeau de-a lungul tărâmului stâncos, unele dintre ele vizibile chiar din spațiu.

De pe o orbită înaltă, erau însă dificil de observat zonele industriale care produceau armamentul pentru Baktoid sau biodroizii înspăimântători și nici nu puteai să găsești vreun motiv oricât de mic care să te facă să crezi că această planetă izolată putea să devină un punct important în echilibrul dramatic al situației generale din galaxie. Oricât de dificil părea de crezut, acesta era tristul adevăr.

Crucișătorul lor de transport făcu prima coborâre într-un sector din câmpia Dashta, ales pentru cantitatea mică de activitate electromagnetică din regiune: dovadă că aici se găsea puțină populație, sau aproape deloc, în stare să se apere. Vizitatorii din spațiu doreau să evite orice ochi curioși. Îi aștepta o treabă care cel mai bine avea să fie făcută în intimitate.

Timp de o oră soldații descărcară din navă containere și ranițe pline cu echipamentul necesar. Kit insistase să își care singur echipamentul, iar soldații se bucurară să îl lase: Jedi părea să fie la fel de puternic ca oricare dintre ei. În timpul călătoriei Obi-Wan muncise la arma care acum stătea înfășurată la cingătoarea lui Kit. Kit avea reputația de a putea improviza foarte ușor, astfel că după câteva ore mânuia biciul de lumină de parcă se născuse cu el.

Obi-Wan se întoarse spre Kit și îi întinse mâna.

– Păi, zise el, aici ne despărțim.

– Deocamdată, răspunse Kit. Ne vom stabili tabăra în peșterile de la sud de aici și ar trebui să fim operaționali într-o zi. După aceasta, vom fi pregătiți pentru orice o să apară.

– Sunt convins că veți fi, îl încurajă Obi-Wan. Comunicațiile pe canalele rezervate unităților de întreținere astromecanice nu ar trebui să le alerteze securitatea. Ne vom disimula conversația ca modulații ale purtătoarelor principale de frecvență.

Kit aprobă, dar zâmbetul de pe buze nu îi apărură și în ochi.

– O idee bună. Forța fie cu voi!

Nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să își joace cărțile așa cum le fuseseră împărțite. Obi-Wan se uita în zare, la diavolii de nisip care se răscoleau și se învârtteau în tornade. Dincolo de orizont, un nor ruginiu se târa de-a latul pământului, liniștit și drăgălaș de la distanță, una dintre furtunile de nisip care făcea viața pe Cestus atât de nefavorabilă. Obi-Wan înțelegea acum foarte bine de ce fusesse aleasă planeta aceasta drept pușcărie.

Cele patru clone militare rămăseră împreună cu Kit. Obi-Wan se urcă înapoi în navă și ușa se închise etanș în urma lui. Își fixă centurile în scaunul rămas liber de lângă CT-X270, verifică dacă Doolb Snoil stătea confortabil și în siguranță, apoi aprobă.

– Să mergem, Ixdoi! îl îndemnă el.

Kit își verifică instrumentele de pe motorepulsorul său Aratech, un vehicul militar modificat, la fel de ușor manevrabil ca un liliac-

șoim și capabil să atingă viteze de până la 550 de kilometri pe oră. De fiecare dată când îl conducea își amintea de înotul pe furtună, unul dintre sporturile sale preferate.

Cele patru vane direcționale de ghidaj erau perfect ajustate să răspundă la simpla atingere. Motoarele repulsoare torceau ca niște demicoturi și nu dădeau nici un semn de oboseală de la încărcăturile grele legate de o parte și de alta. Toate celulele de combustibil erau pline ochi, toate sistemele de control pregătite. Perfect! Ridică mâna și soldații se urcă și ei pe motorepulsoare de parcă repetaseră această singură manevră luni în șir. Răsuflă adânc. Focul îi ardea venele în timp ce inimile sale îngemănate se desincronizau ușor, pregătindu-l pentru acțiune. Acesta era momentul pentru care trăia, calmul de dinaintea furtunii. La fel ca înotul la suprafață în timpul unui dintre uraganele mamut de pe Glee Anselm sau ca practicarea Formei Întâi, furtuna însăși era testul, provocarea pe care o accepta să își verifice echilibrul în mijlocul furiei vântului. Niciodată nu se clintise. Într-o zi o va face, va cădea ca orice muritor. *Dar nu astăzi, rânji el agresiv. Nu astăzi.*

Acceleră motorepulsoarul. Torsul motorului deveni un mârâit când mașina se ridică de la pământ.

În formație perfectă, cei cinci navigară prin canalurile secate și de-a lungul râurilor peste malurile acoperite cu tufișuri uscate, maronii.

Deși majoritatea obiectelor din apropiere treceau cu repeziciune pe lângă ei, cele îndepărtate rămăneau cât de cât clare. Kit absorbi cu privirea întregul decor, remarcând linia îndepărtată a unei caravane de-a lungul unei roci împădurite. Motorepulsoarele navigau mult prea jos pentru a fi văzute, suficient de jos pentru ca toți cei din urma lui să fie înghițiți de norul de particule de praf, orbind radarele.

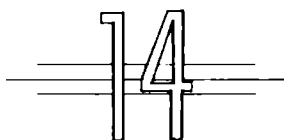
La un moment dat trecură pe lângă un mic grup de nomazi X'Ting, poporul insectoid care odată dominase planeta. Deși mai dețineau ceva putere politică, acum numărau doar câteva zeci de mii. Nomazii își ridicară brațele roșii și le îndreptară spre șirul de motorepulsoare care treceau ca vântul pe lângă ei.

Încă o dată, nimic de care să se îngrijoreze. Se convinsese pe sine că nu era deloc un semn rău. Întâlnirea cu cestienii în mijlocul unei zone pustii era pur și simplu o întâmplare. Nomazii nativi cestieni aveau tendința să rămână departe de tehnologie și nu foloseau nici un fel de instrument care să emită radiație în nici o zonă a spectrului electromagnetic. Nimic care să îl îngrijoreze....

Cestus îl chema pe Kit. În acest tărâm pierdut simți lupta pe care o ducea viața cu natura mai puțin inspirată. Îi aminti de teritoriul de pe suprafața planetei sale, un loc la fel de neprimitor, dar care dăduse un popor cu un curaj nemaipomenit. Cu excepția lipsei oceanelor vaste și mocirloase, putea foarte bine să spună că se născuse aici.

Pe motorepulsorul din urma sa, Nopt traversa același tărâm, ocupat cu gândurile lui. Căpitanul trupelor de comando scana totul, căutând puncte posibile de ambuscadă, eventuale fortărețe, linii de ochire... tot ce vedea, tot ce gândea era conectat cu îndatorirea pe care o primise. În mintea lui nu încăpea nimic altceva. Nimic altceva nu îi era necesar.

Kilometru după kilometru, avansau înspre destinație, Munții Dashta din depărtările de la vest.

După ce se angajă pe o traiectorie cât de cât plauzibilă pentru o navă venind dinspre Coruscant, CT-X270 sau „Ixdoi“ reintră în atmosfera planetei Cestus. Rețeaua de comunicații a crucișătorului porni să emită, receptoarele semnalului automat de andocare decodând instrucțiunile necesare pentru coborârea la sol.

Se îndreptară direct spre capitala sistemului Cestus, ChikatLik, a cărei denumire în limba X'Ting însemna „centrul“. Ixdoi manevra controalele cu o siguranță deplină, de parcă fusese născut să piloteze nave.

Dacă ne gândim mai bine, pentru toate motivele practice, chiar fusese.

Coborâseră prin inima de chihlimbar a unui nor de praf care se învârtea pe kilometri întregi și care ascundea cea mai mare parte a suprafeței de dedesubtul lor. Computerul de ghidaj proiecta animații schematice ale țintei de destinație, dezvăluindu-le mai multe detalii asupra solului decât putea să vadă Obi-Wan cu ochiul liber. Una dintre caracteristicile principale ale planetei Cestus era rețeaua vastă de tuneluri, create prin activitate vulcanică, eroziunea apei și milenii de săpături făcute în mușuroaiele vaste aparținând și ele odată populației X'Ting. Aceste caverne facuseră din planetă o alegere perfectă pentru închisoare, iar acum intrau într-unul dintre cele mai largi tuburi de lavă.

Odată intrați prin gura tunelului, aerul se limpezi și pentru prima oară în timpul coborârii detaliile vizuale le dezvăluiau informații valoroase. După câteva secunde pereții laterali deveniră frumos pictați și sculptați. Obi-Wan surprinse câteva scene de graffiti, apoi rețele de țevi și oțel, labirinturi de tubulatură care defineau clar produsul a generații nesfârșite de constructori.

Remarcă, de asemenea, că muncitorii făcuseră tot posibilul să păstreze frumusețea originală a locurilor și admiră acest efort. Oricât de frumoase ar fi lucrăturile muritorilor și de multe ori chiar erau, lumea naturală avea ceva care îl atingea pe Obi-Wan mult mai adânc, ca un testament al adevărului și profunzimii Forței pe care eforturile conștiente nu le puteau egala.

Coborâra printr-un alt tunel apoi cotiră spre stânga. Lumina artificială se reflecta de după colț. Pentru o clipă fu orbit de intensitatea ei.

Birourile și apartamentele din ChikatLik se uneau cu structurile vulcanice atât de perfect încât era dificil de văzut unde se terminau eroziunile naturale și unde începeau săpăturile muritorilor. Văzu o mulțime de drumuri supraînălțate și pasaje de trecere pentru pietoni, dar foarte puțin trafic aerian. Multe dintre potecile curbate, aparent din piatră, erau ocupate de platforme culisante, un sistem local de transport care părea să fi crescut organic de-a lungul anilor până când întreg orașul forfotea ca un plan detaliu, o vedere intimă a unui organism viu, posibilă doar din interior.

Nava lor trecu în spirală printre turnuri și bulevarde, îndreptându-se spre o platformă de andocare la marginea destinației, un fel de complex de locuit important. Acolo unde roca vulcanică era ascunsă, pereții prezentau textura aspră, gri sau neagră, a duracretei, probabil dintr-un compus organic produs de sistemele digestive ale constructorilor de mușuroaie.

Pe măsură ce nava se apropia încet și cobora pe platforma de andocare, printr-unul dintre hublourile din lateral se putea vedea o linie de bărbați de rasă umană, îmbrăcați în uniformă și stând în poziție de dreptți. Obi-Wan știa că Ixdoi oprise deja motoarele pentru ca nici un vapor de căldură eşapată sau de radiație să nu strice momentul apropiării.

Ochii de smarald ai lui Doolb Snoil se zbătură de încântare.

– Privește ce gardă de onoare!

– Da, răspunse Obi-Wan. Trebuie să fie foarte rare momentele când reprezentanții din Coruscant ajung aici în Periferii. Îmi este însă teamă că această etalare are un sens mai adânc decât o simplă semnificație protocolară.

– Ei, zise Snoil, m-aș aștepta ca anumite aspecte ale politicii de mușuroi să fi supraviețuit. Așteaptă-te la interacțiuni sociale confuze, complexe, Maestre Jedi.

Obi-Wan rîse. Era adevărat: nu mai era deloc doar un simplu păstrător al păcii. Astăzi venise ca ambasador, un trimis special al guvernului central. Că îi plăcea sau nu, trebuise să accepte și acest rol.

Gărzile erau kiffari aproape umani și se îmbătoșară în poziție de drepti imediat ce ușa se deschise și rampa atinse platforma.

– Maestre Kenobi, am onoarea să vă întâmpin în ChikatLik! spuse garda cea mai apropiată. Tocmai am fost informat că Regenta este în parlament. Treburi de mușuroi. Se va întoarce diseară și va putea să se întâlnească cu dumneavoastră abia mâine.

Obi-Wan dădu din cap rezervat, în timp ce ochii lui Snoil se bulbucau de plăcere.

O orchestră compusă din droizi muzicieni de toate felurile intonară un potpuriu de zgomote melodice, neîndoielnic imnul planetar al sistemului Cestus, în timp ce Obi-Wan și Snoil, împreună cu unitatea lor astromecanică, păseau pe platforma de coborâre din navă. Apoi formația intonă un fragment destul de reușit din imnul oficial al Republicii: „Toate stelele strălucesc ca una“. Odată, de mult, acest cântec îi înflăcărase spiritul și îi înfierbântase sângele, dar în ultimele luni Obi-Wan începuse să se zvârcolească înăuntrul său ori de câte ori îl auzea.

După ce fragmentul muzical fu încheiat, garda kiffară salută din nou.

– Mulțumesc, răspunse Obi-Wan și ochii lui Snoil își încetară zbaterea în acompaniamentul muzicii.

De fapt și de drept, fusese emoționant.

– Bine ați venit pe Cestus. General Kenobi, Avocat Snoil.

Obi-Wan dădu din cap.

– Mulțumesc, sergent. Sper ca toate treburile oficiale să se încheie degrabă, pentru a putea să am șansa de a aprecia frumusețea lumii voastre înainte de mă întoarce acasă.

Vorbele ieșiră ca unse și Obi-Wan rîse în sinea lui. Adevărul era că putea trece cu ușurință drept politician. Păstrătorii păcii și cei care pariau pe putere trebuie să se fi întâlnit pentru a găsi un teren comun și dacă el ar fi apucat cealaltă cale...

Cu acest gând în minte și o jumătate de zâmbet pe buze ca rezultat, Obi-Wan acceptă să fie escortat, împreună cu Snoil, către o platformă suspendată deasupra căilor de rulare obișnuite.

– Puține construcții la suprafața planetei, întrebă Snoil. De ce?

– Cavernele naturale au fost ușor de exploatat ca spațiu de închisoare și sigure împotriva furtunilor de nisip și raidurilor aborigenilor. Aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Iar acum? întrebă Obi-Wan.

– Acum? dădu din umeri ghidul lor. Flagelul a lăsat o mulțime de mușuroaie goale. Noi doar ne-am instalat în ele.

În timp ce urmau căruciorul, o pereche de droizi le aduse bagajele de la navă și le așezară într-un cărucior separat pentru a-i urma. Multe dintre clădiri și structuri erau ele însele imitații ale stalactitelor și stalagmitelor, dar existau și zone cu influențe artistice sau arhitecturale diferite, zone unghiulare, dovada a sute de influențe culturale diferite.

Se apropiau de un perete gigantic, sculptat în toată splendoarea sa. Doar la a doua privire îți dădeai seama că era o clădire.

– Destinația noastră, explică mândru șeful gărzii.

– Ce este aici? întrebă Obi-Wan.

Avea cam un kilometru lățime, fiind de departe cea mai întinsă construcție pe care o văzuse Obi-Wan în vreo lume de la periferii, atât de enormă încât la început o confundase cu o parte din structura generală.

– Marele ChikatLik a fost prima clădire a închisorii construită aici, le spuse ghidul. A fost convertită acum cincizeci de ani, iar acum servește drept cel mai rafinat hotel al nostru.

Putea acum să îl vadă mai clar: câteva sute de ani de reconstrucție constantă, un apartament și un cub grefate unul peste altul fuseseră în cele din urmă retușate într-un desen conceptual pornit de undeva dintre ideea de complex gigantic de birouri și un fel de mușuroi de insecte, o combinație care transcedenta fie planul artificial, fie pe cel organic. Impresionant.

Căruciorul lor coti la dreapta, intră într-un tub de lavă, apoi ieși în fața recepției hotelului. Interiorul era literalmente cavernos, un foaier construit împrejurul unui izvor fierbinte natural și lifturi în formă de tub țâșnind în sus printre cascade de rafturi din calcar înghețat.

Recepționarul-droid argintiu se apropie de ei, tremurând de-a dreptul de emoția primirii.

– Bine ați venit! Avem onoarea să vă avem musafiri în cel mai luxos hotel de pe Ord Cestus.

Buzele cărnose ale lui Snoil se unduiră a mulțumire.

– După zile întregi pe o navă, parcă e bine să locuiești într-o cameră și nu într-o cabină! guiță el.

Doi servitori X'Ting se materializă imediat ce căruciorul cu bagaje se opri în urma celor doi musafiri. Cei doi X'Ting erau aurii, cu corpurile ovale și picioarele subțiri, aparent neputincioase.

– Conduceți-i pe acești distinși doi musafiri speciali în apartamentele pregătite, le spuse droidul.

Probabil imaginându-și că urmau să primească niște bacșișuri generoase din partea musafirilor distinși, servitorii apucară bagajele cu nerăbdare, le urcară pe niște cărucioare de interior, apoi ghidă droizii transportori spre turbolifturi. Obi-Wan remarcă pe emblema unuia dintre servitorii X'Ting numele *Fizzik*.

Lifturile urcară de-a lungul peretelui intern, accelerând rapid, dar lin, apoi se rotiră până ce peretele se desfăcu într-un hol. Servitorii X'Ting descărcară bagajele și le duseră în apartament. Droidul se înclină în fața musafirilor.

– Sper ca aceste camere să vă fie pe plac, domnilor.

Obi-Wan se văzu răspunzând mai degrabă servitorilor decât droidului de protocol.

– Sunt sigur că vor fi foarte bune.

– Poate doriți să vizitați orașul până la sosirea doamnei.

– Foarte atent din partea ta. Sunt convins că vom putea să ne întreținem plăcut.

Droidul de protocol se retrase, făcându-le semn lui Fizzik și celuilalt X'Ting să plece cu el, ceea ce și făcură.

Doolb Snoil începu să vorbească, dar Maestrul Jedi ridică un deget, reducându-l la tăcere. Unitatea lor astromecanică începu să verifice camera cât timp Obi-Wan despachetă cu gesturi largi, încete și controlate.

– Pe care cameră să o iau? întrebă Snoil.

– Pe cea care are cea mai bună vedere, îi recomandă Obi-Wan. Îmi amintesc că ai spus că vrei să admiri priveliștea...

Era pregătit să continue cu vorba fără rost, dar din fericire unitatea lor astromecanică scoase un semnal prin care îi anunță că locul era „curat“.

– Cred că suntem în siguranță. Camera nu are deocamdată instalații de ascultat. Mecul nostru ne va avertiza dacă situația se schimbă.

– Mulțumim Celui care i-a incubat, exclamă Snoil și își șterse o sprânceană. Îți spun cinstit, Maestre Obi-Wan, toată ideea aceasta de a ne spiona mi se pare foarte puțin confortabilă.

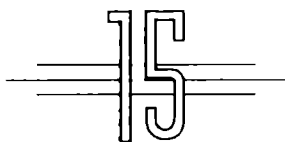
– Nu trebuie să îți faci griji pentru ea, îl sfătui Obi-Wan. Tu ocupă-te de ce ai de făcut, iar eu am să îmi fac treaba cu care am fost însărcinat.

– Și cum vezi exact lucrurile mai departe?

– După cum am mai vorbit, spuse el și se așează lângă Snoil doar pentru a câștiga puțin timp să își pună în ordine gândurile și imaginile pe care le văzuse la aterizare, vom merge la curte și vom vedea ceea ce este de văzut.

– Și dacă rugămințile noastre vor fi ignorate?

– Atunci, spuse Obi-Wan gânditor, atunci lucrurile vor deveni ceva mai dificile.

Kit Fisto, Nopt și cei trei frați au ajuns nevăzuți, făcând primul tur de observare asupra regiunii din Munții Dashta specificată de contactul lor misterios, Sheeka Tull. Tull le desemnase o peșteră ascunsă dedesubtul unui colț de stânci, care se deschidea într-un platou de piatră larg cu rol de platformă de aterizare de urgență; din motive de siguranță însă, zona principală de acțiune era localizată la poalele dealului, la câteva sute de metri distanță de intrarea în peșteră.

La prima vedere peștera părea să fie ideală, dar Kit intră prudent, cu senzorii în formă de tentacule fâlfâind. Corpul lăptos și deshidratat al unui mamifer patruped, mare cât jumătate dintr-un motorepulsor, zăcea prăbușit chiar la intrarea în peșteră. Nu prezenta nici o urmă evidentă de rană... să se fi târât singur înăuntru pentru a-și aștepta moartea? Îl împinse ușor la o parte și făcu un pas mai departe. Nici o vietate nu se vedea înăuntru. Tuneluri laterale porneau în toate direcțiile. Păsări de peșteră și niște reptile membranoase pluteau deasupra capului. Mușchi și pânze vechi și prăfuite îmbrăcau câteva colțuri, dar altfel nu găsi nimic alarmant.

– Ar putea fi ceva aici, înăuntru, spuse Nopt, apropiindu-se în spatele lui.

– Poate ar fi bine să căutăm o altă peșteră, recomandă CT-12/74. Porecla lui era Cepatru.

– Nu înainte să luăm legătura cu Tull, respinse Kit ideea.

Aici, în adăpostul unei văi abrupte lipsită aproape complet și de cea mai simplă vegetație, și-au petrecut primele ore ridicându-și tabăra principală și barăcile de dormit, asamblând structurile modulare speciale. Se adânciseră într-atât în pregătiri încât de abia dacă au observat când primul dintre păianjenii de peșteră și-a făcut apariția.

Kit se înjură în gând că nu recunoscuse urmele în pânzele sau în cadavrul îmblănit și deshidratat, dar când prima monstruoșitate cu opt picioare a țâșnit din umbră sărind în cărca lui Treijdo, nautiloidul a reacționat prompt. Păianjenul țipă când sabia de lumină îi arse un picior, apoi soldatul se scutură și trase trei focuri de blaster în plin înainte ca bestia să se prăbușească inertă la pământ.

De abia dacă avură timp să se felicite: șase păianjeni de peșteră de aceeași dimensiune ieșiră târându-se din umbră.

Kit le ordonă soldaților să se așeze în formație de pătrat, pregătiți să își întâmpine atacatorii cu carabinele la umăr gata de tragere. Undeva în adâncul întunecat al grotelor aveau un cuib, pur și simplu, astfel că era de înțeles că răspundeau provocării pe care soldații o făcuseră ocupându-le teritoriul. Nu aveau timp să regrete. Începea acțiunea.

O cascadă de mătase de păianjen țâșni spre soldatul aflat în diagonală față de Kit. Nopt. Căpitanul se rostogoli peste umăr și se ridică în poziție de tragere pe un genunchi, spulberând pietrele de deasupra ascunzătorii păianjenului. Lăsând o ploaie de pietre să se prăvălească peste creatura ghinionistă, Nopt se rostogoli din nou și alergă spre unul dintre motorepulsoare.

Avea de gând să își ia tâlpășița? Absurd. În istoria scurtă, dar spectaculoasă, a Marii Armate Republicane, nici o clonă militară nu dezertase din serviciu sau din luptă, nici măcar nu nesocotise vreodată ordinul superiorilor. Dar...

Imediat în spatele lui o fiară hidoasă cu opt picioare uriașe suieră și sări. Kit pivotă, sabia de lumină zbârâi. Păianjenul se aruncă înapoi, aterizând cu picioarele adunate sub el. Se lansă din nou, scuipând venin. Kit se feri într-o parte, sabia de lumină respingând una dintre flegmele caustice verzui și fluidul erupse într-un abur fierbinte. Stâncile dinaintea lor fâșăiră și un val de păianjeni tineri, nu mai înalți decât genunchiul lui Kit, ieșiră târându-se la lumină, cu ochii înfomețați, strălucind, și colții veninoși scrâșnind cu furie.

Sesiză mișcare și se întoarse, văzând o femelă roșie, gigantică, cu un pic mai mică decât un bantha, stând ghemuită în umbră, privindu-l cu ochii fixați asupra lui. Un general coordonându-și propriile trupe.

Kit putea să înțeleagă. Încă de la începutul Războiului Clonelor, Kit Fisto fusese și el general și avusese propria sa oaste. Hai,

îndrăznește! se stropși el în tăcere, cu irisurile mărite. Își propti picioarele într-o poziție de gardă largă, bine echilibrată, și așteptă.

Motorepulsorul lui Nopt porni instantaneu. Manevrat cu dexteritate de brațele lui puternice, mașina se ridică de la sol și porni în cercuri strânse de-a lungul peșterii, apropiindu-se de colțuri și stărnind păianjenii afară din ascunzișuri. Scuiپau mătase și fiere caustică spre motorepulsor și de fiecare dată când își dezvăluiau pozițiile, frații de jos aveau încă o țintă în vizor. Fascicule incandescente de laser și zumzetul sabiei de lumină a lui Kit Fisto umpluseră gropa, împotrivindu-se atacului furios al păianjenilor care aruncau umbre distorsionate pe pereți. Arahnidele săreau, se aruncau, se târau. Scuiپau venin care ardea armurile și mătase lipicioasă care amenințau să le lege brațele și picioarele unele de altele. Dar nimic din ce erau în stare să facă nu putea să rupă Pătratul Geonosis, o tactică folosită pentru maximizarea impactului atât în cazul atacului, cât și al apărării.

Căpitanul croșetă printre păianjeni, folosind motorepulsorul atât de ușor manevrabil pentru a crea confuzie în rândul fiarelor. Adversarii cu opt picioare erau mai rapizi pe sol, dar păreau bulversați de această tactică zburătoare. Generalul Fisto scoase un fluierat atât de puternic și ascuțit încât îi țiură urechile lui Nopt de la douăzeci de metri distanță. Ceilalți soldați se repeziră și ei la motorepulsoare și imediat gropa se umplu de mașinile militare care urlau, izbeau și ardeau cu laser.

Nopt râse dement, adora astfel de momente. Era ca atunci, pe fundul oceanului, cu selenomul: Habar nu ați avut cu cine vă puneți, așa este?

Râsul însă i se stinse când văzu încă un rând de arahnide târându-se afară din firida de deasupra. Ce spațiu mă-sii?... Trebuie că intraseră în cel mai larg centru de înmulțire din toți munții. Aveau de-a face cu o situație dintre cele mai grave, ceea ce soldații obișnuiau să numească zece la sută, dar era prea târziu acum să își mai blesteme soarta. Tot ce mai puteau face acum era să lupte.

Cel puțin șase dintre păianjenii cei mai mari și zeci din alții mititei pieriseră sub fasciculele de laser, sub loviturile sabiei de lumină sau striviți de pietrele smulse din pereți de motorepulsoare, înainte de a se retrage țiپând în fundul firidelor. Bestia cea mai mare, femela enormă cu blană roșie îi proteja pe ceilalți în retragerea lor dezorganizată.

Soldații se pregăteau să pornească în urmărire, dar generalul își ridică mâinile.

– Nu! îi opri el. I-am înfrânt. Lăsați matca să plece.

Femela își fixă privirea cu cea a generalului. Surprinzător, ea și-a coborât capul ca un semn de obediență, apoi s-a retras în beznă și a dispărut.

Soldații și-au coborât motorepulsoarele, uitându-se de-a lungul tunelurilor pentru a se asigura că nu fac nici o greșală dacă își vor pune armele la loc în tocuri.

– Senzorii de perimetru activați *imediat*, ordonă generalul Fisto.

– Deci vom sta aici, domnule? întrebă Nopt.

Răspunsul zâmbitor al generalului Fisto nu era prea galant.

– Putem foarte ușor să considerăm că toate grotele pe aici prin jur sunt pline cu păianjeni. Măcar pe aceasta știm că am curățat-o.

– Mai mult, șopti Treijdo la urechea lui Nopt când generalul Fisto se întoarse cu spatele, ne-am luptat pentru locul acesta. Acum este al nostru.

Lăsându-i pe ceilalți să se stabilească în peșteră, Kit Fisto își transportă unitatea mobilă de transmisiuni la un kilometru depărtare, într-o zonă complet pustie și aridă, de unde nu se vedea localizarea noii lor tabere. Aici își porni baliza electronică și urmări transmisia.

După cinci secunde opri semnalul. Așteptă cinci minute, apoi transmise din nou timp de cinci secunde și programă monitorul automat să continue secvența în același fel: cinci minute pauză, cinci secunde transmisie.

După aproximativ o oră primi și răspunsul, o serie codată de țuitori specifice. Închise monitorul și se puse pe așteptat.

Soarele se apropia deja de orizont la apus când își făcu apariția dinspre sud un cargo cam terfelit. Zbură lin într-un cerc, apoi se lăasă spre pământ, gemând încet și arzând buruienile de dedesubt. Ineficiența termică a navei indica un model mai vechi aflat evident într-o stare de uzură cam avansată.

Se deschise o trapă, apoi o rampă coborî spre pământ. Kit auzi un sunet electronic înainte ca o femeie umanoidă să își facă apariția în vârful rampei.

Kit avea puține standarde după care aprecia frumusețea umană. Bazându-se pe mișcările și pe postura femeii, putea spune despre ea

că era într-o condiție fizică excelentă, pielea neagră fără riduri și părul scurt, lucios, sugerau un sistem imunitar sănătos, iar atitudinea ei arăta că era permanent alertă și pregătită. Perfect. Aveau nevoie de toate aceste calități pentru a implementa cu succes planurile pe care le pregăteau.

Femeia îl studie pe Kit cu o expresie de exasperare.

– Un nautiloid. Cam departe de ocean, nu crezi?

Maestrul Jedi nu avea dispoziția necesară să accepte glume.

– Aștept, spuse el.

– Fără simțul umorului, spuse femeia, dându-și ochii peste cap.

Prea bine: „Alderaan are trei luni“.

– „Demos Patru doar două“, răspunse Kit fără să ezite.

Ea aprobă din cap, confirmând parcă mai mult decât simpla identificare.

– Numele meu este Sheeka Tull. Mi s-a spus că trebuie să te aștept.

– Mai exact, ce ți s-a spus?

Își târî piciorul pe pământ de-a lungul unei linii imaginare, stârnind praful fin.

– Mi-au zis că dacă te ajut, anumite lucruri din trecutul meu vor fi uitate. Corect?

Se uită spre el și în ochi i se citi sfidarea. El aprobă, iar ea păru oarecum ușurată.

– Deci, ce ai nevoie?

– Ce am nevoie?! Un contact de încredere! Grota era plină de păianjeni.

Femeia dădu din cap.

– Păianjeni sunt peste tot în munții aceștia, dar eu nu am văzut nici unul atunci când am verificat peștera. Scuze.

Kit o privi fix în ochi, un test de forță psihică. Spunea oare adevărul? Ea era deci contactul, așa cum îi stabiliseră taticienii cei mai de încredere ai Cancelarului. Încrederea era singura lui opțiune.

– Prea bine. Trebuie să vorbesc cu acei anarhiști care își spun Vântul Deșertului.

– Au luat o bătaie cam severă anul trecut, răspunse Sheeka Tull. Ce treburi ai cu ei?

– Nu este treaba ta să știi, i-o întoarse Kit.

– A, nu! îl contrazise ea și ochii i se micșorară. Este exact treaba mea să știu. Dacă nu îmi spui, nu te pot ajuta. Nu aş avea curajul.

Kit o privi cu atenție. Dacă ar fi cunoscut-o mai de demult, ar fi putut să determine imediat dacă spunea adevărul sau doar blufa. O abilitate foarte folositoare, la care însă calibrarea era totul. Trebuia să ia acum o decizie în teren, o decizie dură, indiferent cât de mult ar fi întors-o pe toate părțile.

– Trebuie să creăm o forță eficientă, capabilă de sabotaj și diversiune, în cazul în care guvernul trebuie să fie răsturnat.

Știa că vorbele lui o scuturaseră, dar își ascundea emoția foarte bine.

– Bine. Mulțumesc pentru sinceritate.

– Poți să ne duci la Vântul Deșertului?

– Nu. Dar vă pot duce la niște oameni pe care îi cunosc.

– Bine și așa.

– După ce veți termina aici, nu mă cunoști nu te cunosc.

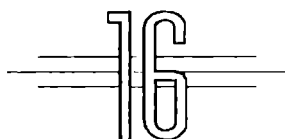
Își pusese mâinile în șolduri, cu pumnii mici, strânși puternic.

– Bine și așa, repetă Kit.

Ea aprobă, desenând cu piciorul un cerc în praful deșertului.

– Foarte bine, atunci. E timpul să faci cunoștință cu *Dragonul*

Spiralat.

Numele cestianului insectoid era Fizzik și pe moment era agresiv de ambițios, mai ales în stadiul avansat al ciclului bisexuat de trei ani. În starea actuală, afluxul de hormoni masculini acționa ca un intoxicant care îi insensibiliza nervii, ceea ce îl făcea să accepte aproape orice risc pentru a obține medicamentul care să îi echilibreze hormonii și să îl liniștească. Planta capabilă să ușureze tranziția de la un sex la altul, ba chiar să o accelereze, se numea viptiel și creștea doar într-o lume numită Nal Hutta. Mult prea scumpă pentru un amărât de slujnic la hotel.

Din această cauză, Fizzik se decisese să își vândă sufletul fratelui său vitreg, Trillot. Își purtă ovalul auriu prin mulțime până ajunse în dreptul unei anumite alei, mascată sub forma unui tub neimportant de lavă. Peste tot, pereții erau plini de reclame pentru diverse expoziții sau atracții, mesajele plate sau holografice încercau să atragă creditele necheltuite din buzunarele nepăzite.

Fizzik nu mai fusese aici cam de un an și jumătate. Dacă mai era careva care putea să îl recunoască, i-ar fi fost foarte greu din moment ce ultima oară când trecuse pe aici fusese femeie.

Odată, cu sute de ani standard în urmă, planeta aparținea rasei X'Ting, care reușise să își alunge singurii rivali de atunci, clanurile de păianjeni, în pustietatea munților îndepărtați. Dar venirea Republicii în această lume schimbase totul. Salutată la început ca un succes important pentru mușuroaie, cu timpul, străinii ajunseseră să conducă totul. Indiferent de ce spuneau unii și alții, molima din secolul trecut fusese nici mai mult nici mai puțin decât o încercare de genocid: mușuroaiele decăzuseră toate, iar Cestus Cybernetics luaseră de fapt în stăpânire planeta. Majoritatea supraviețuitorilor rasei X'Ting fuseseră izgoniți în fose precum acest ghetou mizerabil.

Alții, bineînțeles (de exemplu, acel parazit de Duris sau Quill, actualul conducător al consiliului mușuroaielor), își vânduseră propriul popor în schimbul puterii. Trădătorii aceștia erau marionetele celor Cinci Familii.

În timpul viețuirii sale ca femeie, Fizzik fusese angajat deseori să se ocupe de treburile casnice ale străinilor din clasele de sus. Când se transformase iar în bărbat, majoritatea străinilor care îl angajaseră resimțeau destulă neplăcere în feromonii săi prea puternici ca să îl mai păstreze în serviciu. Așa că... la canal cu el, trăind de pe o zi pe alta până când revenea la starea de femeie care i-ar fi adus o slujbă mai bună. Transferul efectuat de-a lungul anilor între straturile sociale i-au adus o vastă rețea de contacte – o rețea suficient de vastă încât să obțină o mică informație foarte valoroasă: noii sosiți în Marele ChikatLik erau vizitatori extrem de importanți de pe Coruscant. Avea toate șansele să poată vinde o astfel de informație unuia dintre cei mai puternici din capitală, acel X'Ting care ținea în frâu itele încurcate care legau criminalitatea și piața subterană de organizatorii muncii și care ajungeau în cele din urmă la adevărații stăpâni din Ord Cestus: fratele lui Fizzik, Trillot.

Ajunse în câteva minute la o ușă ovală, din metal masiv, situată într-un gang întunecat, undeva dincolo de aglomerația de pe bulevardul Minereului. Într-un fel, era important să știe cuvintele magice. În altul, cei care se apropiau de această ușă și căutau să intre fără a avea suficiente fonduri de cheltuit sau ceva de vânzare se găseau brusc la capătul greșit al cuțitului de foc.

Paznicii, un umanoid wroonez cu pielea albastruie și un wookie masiv și blănos, se uitară înspre Fizzik fără vreo modificare perceptibilă în expresiile faciale.

– Trebuie să îl văd pe fratele meu, îi anunță Fizzik, adăugând o parolă la care doar rudele mușuroiului aveau acces.

Paznicii dădură din cap prostește și deschiseră ușa. Unul merse înaintea lui, deși se uita în jur în timp ce se deplasau prin gangul întunecat.

Gangul era împânzit cu alcovuri mici, în care diverse forme de viață galactice leneveau la umbră, singuri sau perechi, zgâindu-se la trecători cu ochi mari, sticloși, apoi retrăgându-se înapoi în gândurile sau visurile care îi preocupau.

– Ce treabă ai cu Trillot? îl întreabă wroonezul.

– Am făcut rost de niște informații. Doar pentru urechile lui.

Paznicul grohăi.

– Ce-ai spus? Vrei să mănânci diamante?

Pe Fizzik îl cuprinsese disperarea. Ai fi crezut poate că unul de talia și buzunarul lui Trillot și-ar fi angajat cele mai bune ajutoare, dar rareori se întâmpla așa.

– Du-mă la el.

– Matca mă-sii, ce?! se răsti paznicul și se întoarse brusc.

Fața monstrului trăda acum o anumită emoție și nu era deloc plăcută.

Fizzik își dădu seama de capcana în care căzuse. Din alcovurile din jurul lui se așteptau priviri curioase. Era nici mai mult nici mai puțin decât o escrocherie. Își vârî mâna în buzunar și scoase un pumn de credite. Ultimele. Ce să îi faci, viața era un pariu. Dacă acesta avea să fie câștigător, atunci în câteva minute putea să câștige toată mâna. Dacă nu, atunci... mort nu avea ce să mai facă cu banii.

Imediat ce creditele își schimbă proprietarul, wroonezul rânji cu toată gura.

– Aaa! exclamă el. Aaa! Vrei să îl vezi pe Trillot.

Creditele dispărură în buzunarul lui și tâlharul dădu o draperie la o parte.

La început, Fizzik văzu doar o canapea mare, dar pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul, îl recunoscă pe fratele său.

Trillot era cu trei generații mai în vârstă decât Fizzik. Ca și Fizzik, era copilul mai puțin important al unei măști de rang nobil, dar îngreunată de sărăcie, singura lui moștenire care amintea bogăția și puterea unor timpuri apuse. Contrar însă cu situația lui Fizzik, Trillot avusese talentul și îndrăzneala să își asume orice risc. După un start fals în care lucrase la comunicații pentru Cestus Cybernetics, își găsisese o nișă în relațiile de muncă. Ciclul de trei ani al lui Trillot, între mascul și femelă, îi prindea mai mereu oponenții îngraniși și rivali direcți pe picior greșit. Fizzik știa că Trillot nu era precum ceilalți de teapa lui și că importa cocktail de vîptiel și alte ierburi exotice pentru a-și scurta perioada de transformare de la fiecare capăt al ciclului de la o lună la doar câteva ore. Fără incapacitate de mișcare, fără fertilitate. Unul atât de ambițios ca Trillot nu avea de ce să geamă prea mult în stadiul de larvă.

Cinci ani mai târziu, Trillot și-a dovedit valoarea în fața unui sindicat local, Tenloss, și doi ani mai târziu și-a dat demisia de la Cestus Cybernetics pentru a lucra direct chiar pentru însuși șeful clanului.

O serie de accidente misterioase i-au pavat drumul lui Trillot spre ascensiune. Despre acestea nimeni nu putea să explice prea mult din moment ce chiar Trillot alesese să nu comenteze.

Tot ce a urmat parcă a fost predestinat. Văzând comportamentul fără scrupule al lui Trillot și prevăzând, probabil, ascensiunea inevitabilă a acestuia, șeful clanului a părăsit Cestus, lăsând puterea în mâinile atât de capabile ale lui Trillot.

O decizie deloc capitală luată prea târziu. Șeful clanului a suferit un accident, de parcă cineva ar fi vrut să se asigure că nu se va întoarce să își revendice puterea care îi aparținea de drept.

Puterea lui Trillot în ChikatLik nu fusese niciodată pusă la îndoială. Dacă nu era prevăzător, ar fi putut primi o provocare în timpul tranziției letargice de care sufereau semenii săi. Încă un motiv pentru a folosi cocktailul ilegal de viptiel care îi permitea să realizeze tranziția dureroasă doar pe parcursul unei singure nopți. Trillot rămânea astfel permanent agresiv.

În zona crepusculară dintre conducere și forța de muncă, dintre piața albă și cea neagră, dintre clasa de sus și cea de jos, dintre străini și consiliul X'Ting al mușuroiului, nu exista nici un mediator mai bun decât Trillot și toată lumea știa acest lucru.

Ca mai toți masculii X'Ting, și el era o creatură insectilă care înșela prin delicatețe. Fiecare mișcare părea cultivată cu multă atenție și pregătită din vreme, ca jocul de dejarik al unui mare maestru. O sprânceană lungă și cristalină întinsă deasupra ochilor plați și rotunzi, împreună cu un corp oval și lunguiet dădeau impresia că ar poseda o inteligență și o gentilețe deosebite. Fizzik știa însă că doar prima impresie era cea corectă.

Dar iată că toracele lui Trillot era roșu și tumefiat, semnul clar al feminizării. O schimbare atât de rapidă trebuia să fie agonizantă și Fizzik se întrebă ce fel de ierburi și medicamente folosea Trillot pentru a-și controla durerea. Apoi altele pentru a-și curăța mintea de celelalte. Și altele pentru a se proteja de efectele toxice ale dozajelor precedente. Și încă altele....

Pe Fizzik îl lua amețeala doar când se gândea la ele.

Trillot îi vorbea paznicului cu o voce lătrată care părea nenaturală, ținând cont de gura lui curios de formală. Paznicul îi răspunse în aceeași limbă indescifrabilă. Apoi capul i se roti pentru a-și privi musafirul.

– Ei, Fizzik!

Fizzik auzise voci mai primitive și cu mai multă căldură la droizii-călăi.

– Se pare că ai niște informații pentru mine. Ei, vino cu mine. Nu, nu. Sigur că dacă informația e valabilă o să ai parte de compensație.

– Vreau doar să îmi slujesc fratele mai mare, își coborî Fizzik ochii respectuos.

– Eeei!

Corpul lui Trillot dădea senzația că se mișcă doar câte o secțiune o dată, astfel că o parte rămânea imobilă, în timp ce restul se afla în mișcare. Deși făceau parte din aceeași specie, Fizzik nu posedase niciodată o asemenea elasticitate. Trillot mergea ușor ciudat, cu sacul său umflat de ouă dezechilibrându-i pasul. Traversară un alt gang întunecat, plin de firide, din care ochii strălucitori ai mai multor specii îi priveau în trecere. Trillot părea să fi atras întreaga lume subterană de pe Cestus. Fizzik știa că majoritatea străină de pe planetă ajunsese să domine celelalte specii până la punctul în care doar mai puțin de trei procente dintre ei erau nativi de pe Cestus.

Trecerea prin coridor fu punctată cu plecăriuni adânci și respectuoase din partea găștii hidoase de paznici personali ai lui Trillot. Brusc, Trillot se opri și adulmecă aerul. Pentru prima oară Fizzik văzu ceva ca o emoție străbătând figura aurie a fratelui său. Dacă trebuia să ghicească despre ce era vorba, ar fi putut spune că fratele său mai mare era nemulțumit. O stare nu foarte plăcută.

– Îmi miroase a xyathonă, spuse Trillot și se întoarse spre paznic. Miroși și tu?

– Nu, domnule, răspunse paznicul într-un dialect bothan pe care Fizzik îl înțelegea.

Despre Trillot se zvonea că ar fi fost capabil să vorbească mai mult de o sută de limbi, lucru pe care Fizzik era înclinat să îl creadă.

– Eu da.

Se apropie de una dintre firide. Un fuor subțire de abur își făcea loc de dincolo și Fizzik trase draperia la o parte.

Doi chadrafani ședeau tolăniți în întuneric, inhalând vapori dintr-o butelcă fierbând. Trillot inspiră din nou, adânc. Îi întrebă ceva pe cei doi în limba lor, apoi se întoarse.

– Guntar! zberă el.

Paznicii dispărură în grabă și pentru un moment Fizzik crezu că Trillot uitase de el complet. Paznicii se întoarseră rapid, târând după ei un grăsan slinos, un zeetsa mic și îndesat. Trillot se uită în jos la sfera care se prosterna înaintea lui.

– Ai vândut cumva oaspeților mei ciuperci?

Pe suprafața bilei slinoase apărură două buze.

– Da, se bâlbâi Guntar. Sigur că da. Doar cele mai bune...

– Atunci de ce sunt îndoite cu xyathonă?

Micul zeetsa stătea ca o sculptură scandalizată a inocenței.

– Ce?! Nici nu am știu, jur...

– Chiar așa?! Atunci probabil că simțurile tale sunt insuficient de acute. Ar fi trebuit să miroși. Să guști amestecul. Vrei să spui că nasul și limba ta insignifiantă nu se ridică la cerințele sarcinii?

Urmă o pauză, timp în care Fizzik se încordă. Nu se întrevedea nici o rezolvare pașnică în acest caz.

– Păi... cred că...

– Știi doar cât detest ineficiența.

Apoi, spre paznici:

– Vedeți de îndepărtați organele neputincioase.

Bula gri începu să zbiere înnebunită în brațele paznicilor care o trăgeau din fața stăpânului. Trillot se întoarse spre cei doi chadra-fani. Le vorbi iar în limba lor păsărească. Aceștia răspunseră, apoi Trillot trase draperia peste alcov. Le ordonă paznicilor:

– Aveți grijă să primească ce este mai bun. Din stocul meu personal.

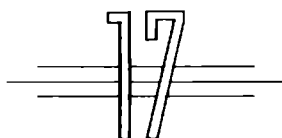
– Da, domnule.

Trillot își schimonosi colțurile gurii într-un zâmbet aproximativ.

– Acum vino cu mine, Fizzik. În câteva minute ajungem la sanctuarul meu. Îți sugerez să profiți de ele pentru a-ți compune raportul. Vezi doar...

De undeva, din întunericul aflat în spatele lor, răzbătu până la ei un urlat care îi întorcea stomacul pe dos.

– ... cât urăsc ineficiența.

Câteva ore bune și-au făcut de treabă clonele militare în umbrele reci și adânci ale Munților Dashta. Au lipit, au potrivit, au sudat, fixând una de alta sute de secțiuni prefabricate din duroțel, amestecându-le cu materiale locale pentru a crea nucleul unui centru de comandă reușit.

– Până la urmă unde o să dăm primul atac? îl întrebă Patrușpa pe Nopt în timp ce munceau la construcție.

Nopt dădu din umeri.

– Pune un punct de sudură, uite aici.

Unitatea lor astromecanică își întinse brațul de sudură.

– Mai întâi de toate, începu Nopt ascunzându-și ochii de fulgerul strălucitor al materialului topit, avem motive să credem că s-ar putea nici să nu ne folosim forța. Generalul Kenobi ar trebui să protejeze forțele politice și economice puternice.

– Da, sigur, zise Treijdo.

– Dar dacă se ajunge la luptă?

Nopt mormăi.

– Atunci cred că vom lovi Cestus Cybernetics.

– Sună ca un plan.

Intercomunicația bâzâi discret; un ton de apel le semnala vizitatori prietenoși în mai puțin de un minut, astfel că nu era necesar să răspundă cu forță. Baliza de semnalizare se activase cu mult înainte să audă fâșâitul distant, dar distinct al aerului. Câteva secunde mai târziu motorepulsorul Generalului Fisto își făcu apariția.

Nopt se îndreptă agale spre platforma de aterizare, simțindu-se degajat, periculos și mulțumit. În câteva ore reușiseră să transforme grota din munte într-o tabără rezonabilă.

Urmări motorepulsorul nautiloidului lunecând pe deasupra suprafeței stâncoase, îndreptându-se spre nord. Nopt ajunse la timp pentru a vedea o navă de transport aterizând pe platoul pe care îl aleseseră ca zonă de aterizare secundară.

Portalul se deschise și platforma de coborâre se extinse. O femeie cu pielea întunecată ieși din cargou, urmându-l pe Kit înapoi spre grotă. Nopt salută la trecerea Generalului. Femeia îi aruncă o privire puțin curioasă și amândoi intrară în peșteră. Maestrul Jedi primi saluturile oficiale și de la celelalte clone. Le evaluă rapid construcția pe care o realizaseră deja, apoi o conduse pe femeie spre un scanner și arătă niște materiale. Stătu puțin de vorbă, după care Kit spuse:

- Căpitane, Patrușpa, vreau să ne însoțiți.
- Am înțeles, domnule! rostiră cei doi într-un glas.

Dragonul Spiralat era un cargobot suborbital YT-1200 de capacitate medie. Vechi, reparat cu subansambluri înlocuite de la alte modele similare, cu o chilă rotunjită și un cockpit tubular, alungit. Nopt stătu câteva minute să îi analizeze sudurile. Deși era evident că fuseseră folosiți electrozi din materiale diferite, ba chiar și niște compuși epoxidici corellieni, sudurile păreau destul de solide încât să facă față accelerațiilor cu coeficient mare, așa că își dădu aprobarea.

Interiorul de abia dacă era funcțional: câteva mici elemente de decor sugerau o încercare de aranjament estetic, dar nimic prea luxos încât să scadă din utilitate.

Femeia clătină din cap în fața militarului, încercând să îi zărească trăsăturile prin cască.

- Nu ți-am reținut numele, îi spuse ea.
- Căpitan A-Nouă-Opt.
- Ea pufni.
- O versiune mai scurtă nu ai?
- Spune-mi Nopt, răspunse el.

Curiozitatea licări în ochii ei negri și buzele se mișcă de parcă Sheeka Tull era tentată să întrebe ceva. Nu se lăsă pradă tentației, dar el ghici că femeia nu îl amestecase în categoria neînțeleșilor așa cum majoritatea cetățenilor catalogau automat clonele.

În câteva minute se legaseră toți cu centurile și erau gata de plecare. Nava se ridică de pe platou și se roti spre cer, zbură spre sud-est aproximativ un sfert de oră, apoi spre nord încă vreo zece minute.

Un mic complex manufacturier se întindea dedesubt. Nopt evaluă rapid aşezarea din punct de vedere tactic: câteva intrări în mină, barăci de muncitori, o mică rafinărie, nişte depozite, platforme de andocare, echipament de filtrare a apei şi turnuri de comunicaţie. Lângă o serie de alambicuri de condensare se zărea o bulină albastră care părea a fi o seră de polarizare folosind plasticuri ecranate pentru a schimba spectrul solar, astfel încât să permită cultivarea unei varietăţi largi de plante. O aşezare tipică. Fragilă. Uşor de distrus.

Rămase însă tăcut. O mare parte din îndatoririle sale era să fie impresionant din punct de vedere vizual. Mulţi civili nu văzuseră niciodată clone militare, deşi cu siguranţă auziseră suficient de multe poveşti.

Nopt şi Patruşpa ieşiră primii pe rampa de coborâre când se deschise trapa, urmaţi de Sheeka Tull şi de Maestrul Jedi.

Comunitatea părea să se fi adunat pentru ei, dar remarcă puţini reprezentanţi ai speciei X'Ting. Majoritatea erau umani, câţiva wookiee, şi o adunătură de alte specii. Fără îndoială că mulţi dintre ei erau urmaşii prizonierilor încarceraţi pe planetă.

Fermierii şi minerii se liniştiră când o văzură pe Sheeka ieşind din navă şi făcându-le semn. Era cunoscută aici. Perfect. Le făcea treaba mai uşoară dacă urmau să stabilească o punte de încredere sau, dimpotrivă, o dominare.

– Salutări tuturor! le strigă femeia. Mă bucur că v-aţi strâns cu toţii, deşi nu sunt sigură despre ce este vorba. Dar aceştia sunt cei despre care v-am anunţat că vor veni. Nu voi garanta pentru ei. Țineţi-vă ochii şi urechile căscate şi luaţi propriile voastre decizii.

Mulţimea o aprobă, iar Nopt trebui să îi respecte discursul de deschidere: Tull fusese de acord să îi aducă până aici, dar indiferent de puterea de convingere a Republicii asupra ei, nu o putea forţa să îşi vândă onoarea doar ca să pretindă prietenie. Perfect. Începea să o placă din ce în ce mai mult.

Generalul Fisto se opri la marginea rampei şi îşi ridică mâinile. Tentaculele sale se răzvrăteau şi unduiau hipnotic.

– Minerii mei! le strigă el. Voi scoateţi minereul din pământuri. Voi îl transportaţi, îl rafinaţi şi îl prelucraţi. Voi sunteţi inima acestei lumi!

Feţele păreau încrezătoare, dar intrigate. Nopt observă privirile unora mai tineri aţintite asupra lui, studiindu-l şi dorindu-şi ca militarul să aibă vizorul căştii transparent.

– Voi dați viață comerțului, continuă Generalul. În mâinile voastre stau materialele, echipamentele, pregătirea și resursele pentru a-și construi ei luxul.

Când unii începură să aprobe din cap, Nopt înțelese că Generalul Fisto le vorbea pe limba lor. Singura întrebare care rămânea era dacă le păsa prea mult să îl asculte vorbind.

– În ciuda acestui adevăr, de câte ori ați fost incluși în deciziile lor?

– Niciodată, se auzi o voce mormăind.

– De câte ori v-ați bucurat de beneficiile lor? Înțelegeți că droizii lor sunt printre investițiile cele mai prețuite din galaxie? Nu este nimic rău în a deveni bogat, dar bogăția trebuie împărțită cu cei care fac treaba cea mai mizerabilă, cea mai periculoasă.

Emoția din voce îi deveni mai pronunțată pe măsură ce continua să vorbească.

– Strămoșii voștri au ajuns aici în lanțuri. La câtă putere de decizie aveți, ați putea foarte bine să le purtați și voi.

Le stărnise interesul, dar avea nevoie de mult mai mult pentru ca stratagema să aibă succes.

– Chiar în acest moment, stăpânii voștri cochetează cu războiul împotriva Republicii.

Replica atrase o serie de murmure și icneli urâte. Câțiva dintre localnici era posibil să nu iubească câtuși de puțin Republica – genul acelora care s-ar fi alăturat imediat cestienilor împotriva puterii unei flote de mii de nave de război. Alții nu dădeau pe dinafară de eroism și se mișcară nervoși de pe un picior pe altul, ca și cum se temeau că au călcat brusc într-o capcană de bantha cu colții închizându-se brutal.

– De ce face așa? întrebă o femeie în vârstă, cu părul grizonant bătut ușor de vânt.

– Pentru că vând droizii aceștia mortali către Confederație, urmând a fi modificați și folosiți împotriva Republicii.

La acest vorbe, Nopt se îndreptă și mai mult de spate, observând că și Patrușpa făcuse la fel. Privirile mulțimii se fixară asupra lor. Ce gânduri le umblau prin minte? Priveau clonele militare ca pe un potențial pericol? Își imaginau soldații murind? Sau ucigând? Îi studiau ca pe un potențial aliat? Se întrebau cum ar fi să lupte alături de un militar din trupele de comando? Cu siguranță se găseau câțiva aici cu sângele suficient de înfierbântat încât să își dorească o astfel de aventură, un astfel de test.

– De fapt, avem informații care sugerează intenția de a vinde în masă acești droizi în afara planetei, odată ce și-ar păstra secretul în siguranță.

– Ce?! Așa ceva nu se poate întâmpla. Călăuzele... încep o femeie miner, dar imediat un fermier din dreapta lui Nopt o pocni cu cotul zdravăn în coaste și ea tăcu.

Interesant.

– Așa este, continuă Kit ca și cum le-ar fi citit gândurile și lui Nopt și femeii care tocmai vorbea. Vi s-a spus că este imposibil să fie produși mai mult de câteva sute, din cauza țiparului dashta.

Mulțimea devenise și mai stânjenită acum, dar Nopt intuit că problema avea mai multe fațete. Unora le era frică, altora vorbele li se păreau strigătoare la cer, iar câtorva... scepticismul li se vedea atât de bine în priviri încât Nopt își dădu seama automat: Aceștia știu anumite lucruri.

– Dar sunt gata să vă vândă supraviețuirea doar ca să își crească averile.

– De unde știi că-i așa? întrebă un om cu părul blond. Cele Cinci Familii locuiesc aici. Nu poți să scufunzi jumătate de căruță de nisip, nautiloidule.

– Adevărat, locuiesc aici, dar nu sunt legați de planetă. Când ești bogat poți face posibile multe lucruri. Cei care dețin proiectele se vor îngrășa mai departe. Trebuie să vă întrebați: cei care deja vă țin la un nivel minim al subzistenței vor ezita oare să vă sărăcească complet?

Un murmur urât răzbătu din mulțime.

– Să îmi spuneți voi: de ani de zile, de decenii întregi, v-au tratat într-un fel care să vă arate că viețile voastre, familiile voastre, nevoile și dorințele voastre îi interesează vreun pic?

Acum murmurele de aprobare crescuseră în intensitate.

O femeie X'Ting, cu un smoc de blană roșie vibrând între torace, bărbie și corpul îngrășat cu sacul de ouă, păși în față. Un lucru rar. Unde odată mișunau cu milioanele prin mușuroaie, acum nu rămăseseră decât vreo cincizeci de mii de exemplare din specia X'Ting pe întreaga planetă. Era mai masivă decât majoritatea bărbaților de rasă umană și aceștia trebuiau să îi facă loc.

– Ce vrei de la noi?

Vorba nepricepută o cataloga drept una dintre membrele castelor inferioare. Fața întunecată se înroșise de emoție, iar brațele ei secundare nu își găseau locul.

– Gata cu flecăreala. Am mai auzit d-astea. Ce ne oferi și ce vrei în schimb de la noi?

– Nu vă ofer nimic mai mult decât ce a promis Republica fiecărei planete: o voce egală în cadrul Senatului, acces la resursele comune dintr-o mie de sisteme stelare și sprijinul nostru în a vă forța guvernul să împartă avuția cu cei care o produc. Ce vă cer în schimb este aceasta: dacă îmi dovedesc afirmațiile, dacă vă aduc dovezi că liderii voștri sunt gata să vă vândă drepturile pe care le aveți prin naștere, să trădeze Republica, să vă lase să vă înecați în cenușa unei planete răscolită de război în timp ce ei vor scăpa pe alte stele împreună cu moștenirea copiilor voștri, dacă pot să vă dovedesc toate acestea...

Ochii negri ai Generalului Fisto se fixară fără să clipească pe câțiva tineri din mulțime și pe câteva tinere. Spre plăcerea lui Nopt, observă cum toți își traseră umerii înapoi. Se legănau încet, uitându-se unul la altul, ca și cum ar fi fost tentați chiar în acel moment să facă un pas înainte.

La acest semnal, Nopt și Patrușpa își scoaseră căștile și luară poziția de drepti. Fețele lor identice produceau întotdeauna rumoare: unii îi credeau gemeni; alții auziseră de armata de clone și aveau nevoie doar de o figură cu care să își formeze o imagine mentală.

Sheeka Tull făcu ochii mari. Păși înapoi de parcă ar fi pocnit-o cineva. Se uită când la Nopt, când la Patrușpa, de câteva ori, apoi se retrase până când cei doi n-o mai putură vedea.

– ... să îi lăsați pe cei mai buni și mai bravi dintre voi să ni se alăture, dacă aceasta va fi alegerea lor, concluzionează Generalul.

– Asta-i tot? Întrebă femeia X'Ting.

– Aceasta este tot și suficient. Nu îmi respingeți vorbele pur și simplu. Lăsați-ne să găsim tot suportul de care avem nevoie. Nu dorim nimic din ceea ce nu vreți să ne dați.

Oamenii începură să comenteze între ei, apoi îndrăzniră să adreseze alte întrebări. Nopt bănuî că problema cea mai importantă era dacă într-adevăr aveau cum să aleagă în această situație. Și îl felicită în tăcere pe General pentru alegerea intenționată – sau instinctivă – a tacticii corecte pe care să o folosească în discuția cu acest grup dezmembrat. Observă cum tinerii și tinerele ascultau mai atent, cântărind cuvintele Generalului Fisto ca pe un pumn de țărână în care era posibil să se ascundă nestemate.

Generalul le promise fermierilor să îi țină la curent cu evoluția evenimentelor, apoi se imbarcă să pornească spre alt grup. Înainte

de a urca în navă, Sheeka Tull îl trase pe Maestrul Jedi de o parte și îi vorbi destul de afectat, gesticulând energic înspre cele două clone militare. Nopt nu putea să audă conversația, dar după ce terminară de vorbit, o văzu pe femeiea cumplit de afectată. Trecu pe lângă Nopt și Patrușpa fără să îi privească și se așeză în scaunul pilotului fără a mai scoate vreun sunet.

Restul zilei urmară aceeași rutină. Femeia cu pielea tuciurie îi prezenta, apoi Generalul Fisto își ținea discursul în timp ce Nopt și Patrușpa stăteau drepti lângă el. Generalul nu făcu nici o referire directă la clonele militare, dar știa că oamenii se întrebau dacă aceștia erau soldații despre care auziseră atâtea povești – și dacă cumva aveau vreun rol în milițiile planetare care se organizau în acest timp în fiecare colț din galaxie?

Nopt știa singur răspunsul la această întrebare, același răspuns pe care generalii și cuceritorii îl știau încă de la începuturile civilizației: întotdeauna mai este loc pentru încă un luptător dornic.

După cea de-a treia întâlnire, nautiloidul fu abordat de un grup de mineri care păreau captivați de acest vizitator exotic venit din centrul galactic. Generalul se întreținu cu acest grup în particular, având ca rezultat invitația pe care aceștia o făcură grupului de vizitatori să ia masa cu ei și familiile lor. Burta care îi ghiorțâia îi aminti lui Nopt că își pusese frâu nevoilor fizice cam de mult timp. Din obișnuință, dar și pentru că astfel întrețineau misterul asupra lor, Nopt și Patrușpa mâncară separat de ceilalți. Un grup de copii ai minerilor arătau spre ei și chicoteau.

Spre surprinderea lui, Sheeka Tull alese să stea lângă el. Nopt mănca în liniște câteva minute înainte să își dea seama că studia mișcarea pielii tucurii la întâlnirea cu benzile alb-roșii ale jachetei de pilot pe care o purta femeia și se opri oarecum intrigat. Se decise să încerce o stratagemă conversațională.

– Bună carnea, spuse el. Din ce este?

– Nu e carne, răspunse ea. Este o ciupercă pe care o cultivă X'Ting, adaptată pentru stomacul uman. Pot să îi dea orice gust vor.

Nopt se uită lung la porția din fața lui. Ciuperca avea striții precum carnea. Avea gust de carne și putea să parieze că și profilul de aminoacizi era perfect. Mestecă experimentat, apoi se relaxă și savură gustul.

– De ce te afli aici? întrebă iar.

– Ce vrei să spui?

– Nu te-ai născut aici, îi zise el.

– Și cum de ți-ai dat seama?

Femeia părea realmente curioasă.

– Pronunția îți este diferită. Ai învățat Basica *după* limba maternă.

Ea râse, dar era un râs lung, adânc, fără nici o urmă de batjocură.

Un râs bun, decise el.

– Unde ai învățat să gândești așa?

– Pregătire tactică în culegere de informații. Să fii soldat înseamnă mai mult decât să apeși pe trăgaci.

– Hei, hei, nu fi atât de înțepat, rânji ea.

Nopt mușcă puternic și satisfăcut din mâncare. Ciuperca era condimentată și iute, zemoasă ca o friptură de fanteel kaminolez. De prea multe ori, rațiile pe care le primeau în teren trupele de comando conțineau doar niște budincă fără gust, de parcă lipsa diversității genetice justifica lipsa variației gustului în mâncarea de la cantină.

– Deci... ce se aude cu răspunsul meu? Cum de te afli aici?

Ea își sprijini capul de copacul din spate. Părul îi creștea bogat, dar nu îi cădea pe umeri. Stătea strâns într-un fel de tufiș care părea să îi crească din scalp.

– Uneori mă simt de parcă aș fi fost oriunde și aș fi făcut orice, răspunse ea.

Un minut se lăsă tăcerea între ei și Patrușpa plecă să își mai ia o porție. Nopt o surprinse pe Sheeka uitându-se la el cu o privire aprobatoare, dar care trăda un anumit secret. Îi studia figura de parcă...

De parcă...

Reuși să își concentreze gândurile.

– Unde îți este familia?

De ce spațiul mă-sii a trebuit să o întrebe tocmai *asta*? Nu era treaba lui și ceea ce era mai rău, deschidea ușa unor întrebări personale posibil stânjenitoare.

– Părinții mei adevărați?

– Doar nu ești o clonă? o spusese ca pe o glumă.

Fața ei deveni foarte serioasă.

– Da. Am avut părinți.

– I-ai pierdut.

Nu mai era o întrebare. Uitându-se pe deal în jos, Nopt îi văzu pe bătrâni adunați în jurul Generalului Fisto, ale cărui gesturi erau simultan măsurate și largi.

Mai bine de un minut femeia nu mai scoase o vorbă, iar el speră să nu o fi jignit cu întrebările. Apoi, vorbind atât de șoptit încât la început îi confundă vocea cu suflul jucăuș al vântului, începu să îi povestească.

– O serie de războaie pe Atrivis-Șapte, spuse ea. Au fost vremuri grele.

Se uită fix spre pământ în timp ce își amintea. Nopt nu își putea imagina cum ar fi să știi că vine războiul, să îl simți izbucnind împrejurul tău și să nu ai pregătirea de a pune mâna pe arme și să te alături trupelor. Spera să nu trebuiască niciodată să afle. Ea continuă.

– Poate că m-a atras Ord Cestus fiindcă era atât de... izolată. Atât de îndepărtată de centrul tuturor lucrurilor. Cred, totuși, că nu a fost suficient de izolată. Am cunoscut pe cineva.

Ceva din vocea ei îi stârni interesul, îl făcu să o privească mai atent.

– Un bărbat?

Ea dădu din umeri.

– Se întâmplă, spuse simplu. Un miner pe nume Yander.

– Te-ai îndrăgostit? o întrebă.

Îi reveni cheful de glumă.

– Așa i se spune. Tu înțelegei dragostea?

El se încruntă. Ce fel de întrebare mai era și *asta*?

– Bineînțeles, spuse sigur pe el apoi se răzgândi.

Era foarte posibil ca ea să se fi referit la ceva ce el nu includea printre propriile definiții.

– Nu era vorba numai de el, continuă ea adâncită acum în propriile amintiri. Ci și de cei trei copii ai lui. Tarl, Tonote și Mithail. Întreaga lui familie.

Privirea îi fugi o clipă în altă parte, apoi se întoarse spre el.

– M-am îndrăgostit de toți ai lui. Ne-am căsătorit. Yander și cu mine am trăit patru ani frumoși împreună. Mai mult decât au parte alți oameni.

Nopt surprinse ceva în vocea ei și se blestemă în gând pentru că îi invadase intimitatea. Apoi se gândi imediat de ce îi permisesse să o întrebe lucruri personale dacă întrebările erau atât de evident dureroase. Într-un târziu, reuși să rostească simplu „Îmi pare rău“.

– Și mie, oftă Sheeka Tull. Deci, ca să revin, acum îi cresc copiii. Nu am avut parte niciodată de o familie prea mare... așa că vreau să o cresc pe cea de acum. Iată motivul pentru care sunt gata să îmi asum toate riscurile să vă ajut pe voi. Să îmi curăț dosarul.

– Cu ce te au la mână?

Ea dădu din cap, refuzând să îi răspundă.

– Poate când o să ne cunoaștem mai bine.

Când? Nu Dacă? Interesant.

– Familia ta cea nouă locuiește în apropiere?

Încă o dată ea răspunse evaziv, iar el sesiză că atinsese un punct sensibil.

– Nu. Nu aici. Cu mătușa și unchiul lor. O comunitate de fermieri care cultivă ciuperci. E doar o ruină, dar nouă ne place.

– Ruină?

– Cultivă atât cât să aibă pentru ei și să facă un pic de schimb, dar nu suficient cât să și vândă.

Așa deci. Ea muncea ca să își întrețină familia adoptivă, pe care o lăsase să locuiască cu fratele și sora minerului. Părea reticentă să discute despre... copii? Sau locul unde erau ei? Greu de spus. Interesant.

Își alungă repede gândurile, înțelegând că avea încă o dată sentimentul că femeia se zgâia la el literalmente; de data aceasta se simți stânjenit.

– De ce mă privești în felul acesta?

Ea dădu din cap. Apoi, de parcă se considera cea mai mare proastă din galaxie, se scutură de un râs adânc, sănătos.

– Cred că încă mă aștept să mă recunoști. Este o nebunie, știu.

Râse din nou, iar Nopt se simți și mai confuz.

– Va trebui să mă scuzi, îi spuse ea.

– Nu înțeleg.

– Cred că ar fi trebuit să îți spun mai devreme. L-am cunoscut pe Jango Fett.

Nu îi venea să creadă ce tocmai auzise. Ba, mai rău, nici nu era sigur cum ar trebui să reacționeze.

– Serios?!

Ea aprobă din cap.

– Da, acum douăzeci de ani, când trăiam cu totul altfel. Văzându-vă pe voi am fost de-a dreptul șocată. Când v-ați dat căștile acelea jos... Au!

Râsul ei pornea din gât și vibra puternic.

– Este chiar el, mi-am zis, și exact la vârsta la care ne-am cunoscut prima oară.

Capul lui Nopt parcă se învârtea.

– Trebuia să mă aștept și la asta până la urmă, cred. Cu siguranță unii dintre frații mei s-au întâlnit și ei cu oameni care l-au cunoscut... eu, în schimb, nu am vorbit niciodată cu cineva.

– Zău?

Scurmă țărâna cu vârful piciorului, desenând un alt simbol mititel, apoi îl șterse rapid.

– Păi, minunile or să se petreacă întotdeauna. Cum s-a întâmplat asta? Și ceilalți soldați... cu toții sunt niște mici Jango?

El se uită chiorăș, dar ea își sprijini mâna pe brațul lui.

– Doar o glumă. Știi, glumă?

Într-un târziu dădu din cap, înțelegând că ea nu intenționase nici o ofensă.

– Republica a cerut o armată de clone, spuse el și recită mai departe cuvintele pe care le auzise și le rostise de mii de ori înainte. Aveau nevoie de un model pentru un luptător perfect. În toată galaxia au găsit doar unul, Jango Fett.

– Ei, nu era el chiar perfect, dar măcar era un tip serios.

Pe față îi apărură un zâmbet poznaș.

– Deci acum a devenit tăticul unei întregi armate de bebeluși clone. Ce părere are despre asta?

– E mort.

Pausa care urmă ar fi putut să înghită chiar și un crucișător stelar de dimensiuni considerabile.

– Cum s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă. Cred că am știut întotdeauna că Jango era mult prea intens ca să dăinuie o veșnicie. Și totuși...

Vocea i se pierdu.

– Și totuși ce? întrebă Nopt.

– Părea întotdeauna invulnerabil, ca și cum nimic nu l-ar fi putut doborî.

Scutură din cap.

– Ce prostie. Inima nu a vrut să creadă ceea ce mintea deja știa. Melodia veselă a copiilor care cântau și se jucau ajunse până la ei.

Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.

Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.

Trei, trei, lasă-ne și nouă un pic...

Un cântecel ciudat. Bineînțeles, tinerele clone cântau și ele pe Kamino. Cântau melodii care să îi ajute să memoreze în subconștient rețete de explozibili, manuale de ordonanță, ecuații pentru stabilirea

țintei și a parametrilor necesari în lansarea proiectilelor, vulnerabilități anatomice caracteristice pentru o sută de specii importante. Bineînțeles că aveau cântece, și jocuri. Dar rimele pe care le auzea acum erau legate doar de activitățile zilnice, de soare, de treburile din jur, fără instrucțiuni specifice din arta supraviețuirii sau a războiului. Nu mai auzise niciodată un astfel de cântecel, ceea ce îl intriga.

– Cât de multe știi despre el? întrebă Sheeka.

El își îndreptă un pic ținuta și repetă din nou cuvinte pe care buzele sale le rostiseră de sute de ori.

– A fost cel mai mare vânător de recompense din galaxie, un mare războinic și un om de onoare. Accepta un contract și se ținea de el până la sfârșit.

– Dar cum a murit, mai exact?

Nopt își dresе glasul, surprins să vadă că i se părea mai greu să vorbească decât să se gândească la întreaga poveste.

– Unul dintre clienții lui s-a dovedit a fi un trădător. Jango Fett nu a știut acest lucru atunci când a acceptat contractul, dar odată ce a apucat să își dea cuvântul, nu a avut altă variantă. O duzină de Jedi s-au chinuit să îl ucidă.

Cel puțin aceasta era varianta poveștii pe care o auzise Nopt întotdeauna. Mândria curgea prin venele lui. Nu era nimic de rușine în ceea ce făcuse Jango. De fapt, în acea lume decadentă în care majoritatea promisiunilor nu valorau nici cât un scuipat de bantha, era mândru să fie odrasla unui războinic atât de periculos și onorabil.

Se uită spre ea, așteptându-se ca femeia să îl contrazică.

– Deci Jango a fost ucis de Jedi.

Arată cu degetul spre Kit Fisto.

– Uite-i cum umblă țațoși. Nu te deranjează?

El dădu încet din cap.

– Nu, spuse. Deloc. Și noi suntem tot sub un contract, un contract pe care l-am semnat cu sângele nostru. Ne-am născut să servim și în acest serviciu găsim darul cel mai minunat al vieții: o existență justificată.

Femeia dădu și ea din cap, dar fără să se simtă vreun pic de batjocură în expresia ei.

– Este strigător la cer! spuse ea. Jango nu a fost deloc un tip filozofic.

Curiozitatea puneа stăpânire pe Nopt. Era adevărat că îl întâlnise, doar fusese educat de el, învățat și bătut de mâinile lui. Dar nici un

soldat nu avea idee cum era el ca... ei bine, ca om. N-ar putea să facă o astfel de cunoaștere un soldat mai bun din Nopt?

– Spune-mi mai multe despre el, îi ceru.

Sheeka Tull își înclină capul într-o parte, uitându-se puțin pieziș, parcă evaluându-l cu o privire ușor răutăcioasă.

– Poate mai târziu, răspunse. Dacă ești bun.

– Sunt cel mai bun dintre cei buni, se laudă el.

– Aceasta, spuse ea speculativ, rămâne să vedem.

La următoarea lor oprire în câmpiile de la vest de munții Dashta, membrii a două comunități diferite de fermieri se adunaseră să îl asculte pe Jedi. Nu se afla nici o sală atât de largă încât să poată încăpea toți, astfel că Generalul Fisto îl trase pe Nopt deoparte.

- Ai pregătire specifică pentru recrutare?
- Da, îi confirmă Nopt. Recrutare și antrenare de trupe locale.
- Perfect. Vreau să ai grijă de grupul mai mic. Raportează-mi cum au mers lucrurile.

Maestrul Jedi întinse mâna. Nopt o apucă și o scutură zdravăn.

- Da, domnule.

Grupul lui Nopt îl aștepta într-o hală din prefabricate care de obicei adăpostea navele de cursă lungă oprite peste noapte cu transporturi de ciuperci spre fermele îndepărtate. Aproximativ o mie cinci sute de bărbați și femei din vreo zece specii diferite se înghesuiseră sub acoperișul curbat din metal. Toți dornici să se întâlnească cu reprezentanții sosiți din buricul galaxiei.

Căpitanul trupelor de comando înaintă spre podiumul provizoriu, remarcând numărul ridicat de bărbați de specie umană ale căror brațe groase și umeri largi ar fi putut să umple ușor o uniformă de soldat. Nu îi era însă deloc ușor să evalueze cât de bine ar fi putut să instruiască femeile și materialul nonumanoid prezent în sală. Care să fi fost standardele fizice pentru un juzzian? Că erau sedentari sau, din contră, genul de creaturi hiperactive ale muntelui, păreau toți doar niște conuri cu dinți.

Armata profesionistă formată numai din clone își avea valoarea ei, dar Nopt simțea că și acești oameni aveau o legătură strânsă cu

fermele lor. Odată ce își descopereau motivațiile potrivite, ar putea să lupte ca niște demoni pentru a-și apăra pământul și familiile.

– Cetățeni ai Republicii!

Vorbi cât putea de clar, proiectându-și vocea ca și cum încerca să se facă auzit deasupra zgomotelor unui câmp de luptă. Privi spre stânga sa. Sheeka stătea lângă el, cu ochii fixați asupra lui. Urma să îi raporteze Generalului Fisto? Sau...?

– Vin astăzi înaintea voastră nu cu vorbe goale sau promisiuni deșarte. Nu vă voi adresa fraze dulci care să vă liniștească.

Mulțimea se foi nervoasă. Perfect, era important să le atragă atenția.

– A venit timpul să alegeți de partea cui sunteți, le spuse el. Ambițiile conducătorilor voștri vă vor târî spre ruină, în schimb o acțiune curajoasă acum vă va salva. Veți avea de câștigat dacă alegeți să fiți de partea Republicii, poate chiar niște cariere militare pentru cei care posedă abilitățile necesare.

Ultimul comentariu era adevărat, dar îi lipsea totuși profunzimea și limpezimea. Marea Armată a Republicii era formată sută la sută din clone, totuși miliții locale erau adesea recrutate pentru a suplimenta forțele.

Comentariile sale stârniră rumoare în audiență. Nopt speră să poată folosi momentul și continuă după o scurtă pauză de efect.

– Popor al planetei Cestus! Munca cinstită este onorabilă, dar puteți obține glorie și riscându-vă viața pentru a vă păstra acele principii pe care le considerați sacre. Lăsați-vă acțiunile de acum să vorbească despre ceea ce visați să deveniți și nu doar despre ce ați fost odată.

Îi remarcă pe tineri cum se uită unul la altul și înțelese că în ținuturile pustii de pe Cestus nu creșteau lași. O viață dură producea bărbați duri. Chiar și femeii, observă el. Mai multe dintre femeile prezente își ridicară umerii cu mândrie. Evident că nu se bucurau de o viață obscură, aici în mahalalele Republicii. Trebuia totuși să aibă grijă pentru a nu îi jigni pe cei mai bătrâni, astfel că își potrivea vorbele pentru a evita un astfel de efect.

– Nu vin să vă iau copiii, care ar trebui să rămână lângă voi să învețe obiceiurile strămoșilor. Dar cei care au vârsta majoratului, cei care își doresc o altfel de viață și care se simt prinși în capcana unei corporații lacome care vă seacă viața și tinerețea, dar nu vă dau în schimb decât promisiuni deșarte – pentru aceștia dintre voi am o altă alternativă.

Un tânăr fermier bine făcut se uită când la dreapta, când la stânga, părul său blond până la umeri fluturând la fiecare mișcare a capului. Bărbatul de lângă el avea aceeași față largă, ștearsă, și părul blond, dar cu cel puțin douăzeci de ani mai mult. Munca și grijile îi coborâseră umerii, iar ochii oboșiți priveau mai mult în jos. Tatăl. El putea să fi fost înfrânt, dar fiul său încă nu era nici doborât, nici umilit.

– Mie îmi sună teribil de bine, spuse băiatul și scuipe în țărână. OnSon mi-e numele. Skot OnSon. Ne-am pierdut ferma când directorii ăia din cele Cinci Familii ne-au tăiat sursa de apă la Nisipurile Kibo.

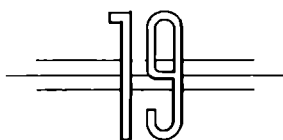
Acest ultim comentariu generă mormăieli, majoritatea aprobatoare. Clar, cazul familiei OnSon nu era unul izolat.

– Eu nu am nevoie nici măcar de atâta motiv, se auzi un altul. Părinții mei au murit anul trecut de febra umbrei. Muncesc la fermă de unul singur; aș pupa în bot un păianjen de cavernă doar pentru a pleca de pe stânca asta.

Nopt își ridică mâna imediat ce vocile aprobatoare ridicară tonul.

– Cetățeni! le strigă el. Vi se va da un loc de întâlnire. Acolo, vom determina împreună care dintre voi are puterea necesară să vă sprijine Republica la ceas de cumpănă.

Păși jos de pe podium și îi ascultă cum se porniseră să comenteze. Își împărțeau opiniile cu pasiune, iar discuțiile puteau să se lungească liniștit cu orele. Iată deci: aprinsese o torță. Era în puterea și dorința lor să întrețină văpaia flăcării.

De la covor și până la tavanul translucid, fiecare centimetru din apartamentul lui Obi-Wan fusese gândit pentru un lux optim. Cu gândul încă la săptămânile petrecute în junglele de pe Forscan VI, Obi-Wan îl găsisese la început foarte încântător. Pe măsură ce treceau orele și Snoil, legat la calculatoarele centrale de pe Cestus, își petrecea ceas după ceas absorbind munți întregi de informații juridice, Obi-Wan trecea din ce în ce mai mult într-o stare de amețeală plăcută. Snoil încă mai studia când Obi-Wan cedă într-un târziu și se contopi cu somnul și tot acolo îl găsi Maestrul Jedi când se trezi de dimineață.

Obi-Wan era conștient că fiecare mișcare le era urmărită pas cu pas – de forțe loiale guvernului și, probabil, de spioni angajați de cele Cinci Familii, acel grup de conducători aflat cu siguranță în spatele a ceea ce considera acum un Regent marionetă. Guvernele au venit și au plecat, dar banii și-au păstrat influența dintr-o administrație într-alta, îngrijindu-se de fiecare așa cum muntele se îngrijește de fiecare anotimp.

Alți ochi erau și ei ațintiți asupra lui, unii neprietenoși și neoficiali. Cestus avea o clasă foarte dezvoltată de infractori, mai ales că mulți dintre conducători își aveau strămoși în vechile mușuroaie care odată controlaseră planeta. Trebuiau să aibă tentacule peste tot.

Bulbii oculari ai lui Snoil vibrară. Părea să se împotrivească din greu panicii.

– Niciodată nu am văzut o astfel de rețea îmbâcsită, se plânse el. Maestre Obi-Wan, ar putea să ne ia luni întregi numai ca să săpăm prin structura de putere actuală. Totul se află în proprietatea unor invenții juridice, fiecare contract încheiat nu cu persoane fizice, ci cu niște consilii sau corporații fără identitate reală. Mă doare capul!

– Ce ai aflat despre acest Regent? Poți spune că are putere reală?

– Da și nu, răspunse Snoil. G'Mai Duris reprezintă un gest conciliant pentru rămășițele vechiului mușuroi. Până la urmă, contractele originale au fost încheiate toate cu rasa X'Ting, așa că orice supraviețuitor sau urmaș trebuie onorat. Părerea mea este că ea are putere în mod public, dar primește ordine în particular.

– De la cine?

Teasta vippitului se bălângăni dintr-o parte în alta.

– Probabil de la Familiile astea Cinci.

Aerul se parfumă înaintea lor. O mică zeetsa albăstruie cu gene prelungi se ploconi politicos.

– Regentul vă solicită prezența onorabilă, spuse creatura. Veți fi dispuși să participați la întâlnire?

– Cu plăcere, răspunse Obi-Wan și se opri să mai bată camera cu pasul.

– Un taxi aerian va sosi pentru dumneavoastră în curând, îi anunță zeetsa apoi dispăru.

– Perfect! se luminează Obi-Wan. A venit timpul pentru munca adevărată.

Obi-Wan îl ajută pe Snoil să își lustruiască bine carapacea – o activitate comună printre vippiți – și curând avocatul era gata de plecare. Coborâră în holul de la recepție chiar când le sosea și taxiul, și curând zburau de-a lungul periferiei orașului și ajungeau peste câteva minute la sala tronului.

Aflată într-o grotă destul de mare ca să poată adăposti și crucișătorul interstelar care îi adusese pe Cestus, sala tronului era mobilată mai degrabă modest, mai puțin ostentativă decât palatele Cancelarului Suprem. În fond, Cestus era brăzdat și de grote naturale și de cavități săpate în timpul mușuroiului. Iar dacă aici spațiul fusese format prin procese naturale și nu prin activități de minerit, atunci sala tronului era cumva expresia frumuseții naturale de pe Cestus.

Aici, în această sală de marmură, se întrunea consiliul și tot aici aveau loc întâlniri cu reprezentanții breslelor și ai diverselor clanuri. Din cauza numărului mic al celor prezenți la întâlnirea de astăzi, sala părea mai imensă decât era în realitate.

O femeie X'Ting, înaltă și solidă, cu cochilia de un auriu pal, ședea pe taht, iar Obi-Wan o recunoscuse imediat ca fiind Regentul Duris. Se spunea despre ea că trudește să ajungă atât de sus ani de

zile, ani în care serviciul și talentul politic ieșiseră în evidență. Avea reputația solidă a unei persoane cinstite, iar fața, deși încă nebrăzdată de riduri, era cutată de liniile unui zâmbet liniștit care sugerea o dispoziție serioasă și constantă.

Chiar așa, șezând pe tronul ei, radia putere, expresia politicoasă, dar severă. Așa deci: avea să fie o întâlnire solemnă.

G'Mai Duris se trăgea dintr-o linie de descendenți direcți din matca originală a mușuroiului, dar oarecum tangențial: strămoșii direcți muriseră în timpul flagelului. Cu toate acestea, luând în considerare situația actuală de pe Cestus, această descendență o califica în funcție.

Se ridică, mâinile primare și cele secundare trăgându-și robele voluminoase peste șoldurile largi și peste torace ca niște umbre deasupra unei văi montane. Această ființă se purta cu o mândrie regală și o încredere care își aveau rădăcinile în generații întregi de înmulțire scrupuloasă.

– Cele mai bune salutări, Maestre Kenobi. Rog să îmi scuzați întârzierea. Permiteți-mi să vă urez bun venit în lumea noastră. Eu sunt G'Mai Duris, Regent de Cestus.

Obi-Wan făcu o plecăciune.

– Cancelarul Suprem Palpatine vă transmite cele mai bune urări, spuse el.

– Ne face o plăcere deosebită să le primim, răspunse ea.

Îl urmărea foarte atent, privirea ochilor verzi fiind foarte intensă.

– Nu eram siguri că mai există urechi care să ne trateze cu simpatie acolo în Senat. Am petrecut prea mult timp fără vreun semn că poporul sau problemele noastre ar fi înțelese.

Strecurase cumva un subînțeles ascuns în spatele vorbelor sale alese? Obi-Wan simți că stresul la care era supusă Duris depășea limitele normale.

– Când îl veți întâlni, spuse el cu mare grijă, și sunt convins că într-o bună zi o veți face, veți afla în Cancelar un om de o înțelegere supremă. Vă simpatizează situația dificilă și speră la fel de mult ca și voi în găsirea unei rezolvări pașnice.

Ei, na! uite că și el putea să vorbească la mai multe niveluri. Întrebarea era dacă reușise să o citească pe Duris corect și dacă ea avea să îi răspundă.

– Aceasta ar fi dorința noastră cea mai prețioasă, spuse ea. Dar vă rog să nu faceți nici o greșală, Maestre Jedi: bunăstarea poporului

nostru este prioritatea noastră primordială. Mai presus de funcția noastră. Mai presus decât pacea. Mai presus chiar decât viața noastră.

Obi-Wan aprobă din cap, încântat de vorbele ei. Deși această întâlnire oficială fusese pregătită zile întregi, era mulțumit de legătura pe care o simțea între ei. Această ființă se dovedea perspicace.

– Înțeleg iată cum ați ajuns la putere. Claritatea cu care tratați responsabilitățile funcției este admirabilă.

G'Mai Duris aprobă și ea.

– Haideți ca acesta să fie începutul unei relații mai profunde și mai satisfăcătoare între Ord Cestus și conducătorii Republicii.

Obi-Wan ridică calm un deget, corectând-o.

– Republica nu are conducători. Doar custozi.

– Desigur, acceptă Duris cu o înclinare a capului.

Snoil se adresează pentru prima dată.

– Eu sunt Avocatul Doolb Snoil, reprezentant al Baroului Juridic Coruscant. Îmi prezint cazul cât se poate de limpede, continuă cu voce subțirică. Prin tratate și prin tradiție, Cestus este semnatară a Acordurilor Coruscante. Deși tehnic Cestus Cybernetics nu vinde nimic ilegal, noi credem că droizii JK urmează să fie modificați și folosiți pentru a ucide trupele Republicii.

– Așa spuneți voi, contră Duris.

Snoil continuă netulburat.

– Iată deci, cu deosebit respect vă solicităm suspendarea producției și/sau a exportului de astfel de droizi așa cum se menționează în aliniatul doi, paragraful șase din documentul principal.

O sferă albastră care îi venea doar până la genunchi se rostogoli înaintea Regentului. Zeetsa care transmisese holograma? Duris se aplecă pentru a-i permite creaturii să îi șoptească ceva la ureche. Ascultă foarte atentă, apoi studie câteva extrase din diverse documente care pluteau în aer înaintea lor.

Snoil continuă să vorbească mai bine de o oră, citând tratatele cu Republica și faptele pe care ajunsese să le înțeleagă din statutul prezent al companiei Cestus Cybernetics, al celor Cinci Familii, al producției de droizi de securitate, precum și posibilele repercusiuni. Duris răspunde cu o claritate admirabilă: era o enciclopedie de legi și definiții juridice, întotdeauna cu fermitate, niciodată nepoliticoasă, inteligentă și puternică.

Dar, după cum știa Obi-Wan, cel mai mult din toate acestea erau artificiale. Părea să fie groaznic de înspăimântată. Un X'Ting în

funcția ei, mai mult decât oricine altcineva, înțelegea conceptul de exterminare. Istoria îi arătase mai mult decât avea nevoie ca să înțeleagă ce avea să se întâmple atunci când politica și-ar fi încheiat rolul și ar fi început devastarea.

Obi-Wan spera doar să nu se ajungă până acolo și că de această dată se va întâmpla unul dintre acele miracole rare: oamenii de bună credință vor rezolva conflictul fără violență.

În orice operațiune de recrutare, întrebarea de bază era: câți urmau să răspundă? Una era ca tineretul încântat de ideea de a deveni luptători să ovaționeze la auzul unui discurs priceput; cu totul alta să se ridice ziua următoare, după o noapte de coșmaruri, să se echipeze și să călătorească întreaga distanță până la locul unde urmau să fie instruiți să își dea viața pentru Republică.

Primii candidați au sosit ziua următoare înaintea zorilor, găsindu-i pe Nopt și pe militarii trupei de comando în fața focului, servind micul dejun și ceaiul de dimineață. Primul sosit fu chiar tânărul blond, înalt și cu fața lată, pe nume OnSon. La doar câțiva pași în urma lui venea alt tânăr, mai scund, dar mai solid și mai lat în umeri. Li se spusese să își aducă mâncare pentru ei și pentru ceilalți, iar ranițele erau burdușite cu bucăți de carne uscată și legume conservate. Nopt se gândi imediat la vreo zece rețete speciale care puteau transforma noile provizii în mâncăruri savuroase.

Noii-veniți au fost invitați să se odihnească lângă foc și să servească ceai. De abia începuseră să discute când se auzi un zgomot puternic și un motorepulsor trecu pe lângă tabără. O femeie X'Ting cu trăsături aspre își scoase casca. Își netezi smocurile de blană roșcată de pe torace cu mâinile primare, coborî de pe motorepulsor și veni cu pas întins spre ei, trântind un sac peticit pe pământ. Când vorbi, cuvintele brutale îi subliniară imaginea de femeie din clasa de jos.

– Eu Resta, spuse ea. Am fermă la fro sută de poște în sud de ChikatLik. Resta cu ei la centrală și-au scumpit prețul la must așa mult că omul meu a mers la lucru în mină.

Nu era nici un pic de compătimire pentru propria suferință în ochii ei verzi.

– Bărbatul mort în mină. Acu' Resta rămasă fără fermă și numa ca energia să meargă spre desfrâu la un bârlog de-al ălor Cinci Neamuri. Resta sătulă de moarte să tot trag îndărăt. Resta nu mai dă îndărăt.

Apoi, adăugă, uitându-se spre mineri și fermierii din jurul focului:

– Fro problemă?

Provocarea țâșnea din vocea ei ca aburii de căldură dansând deasupra unui miraj în deșert.

Nopt se chinui să îi înțeleagă vorbele. Aparent, datorită construirii de către cele Cinci Familii a unei stațiuni de vacanță, prețul energiei a crescut extrem de rapid, astfel încât Resta a sărăcit.

– Asta n-are ce căuta aici, mormăi unul dintre mineri și alte voci îl susținură nedeslușit.

Nopt se apropie de femeie și îi luă mâinile roșii într-ale sale, examinându-i fiecare dintre cele patru palme cu atenție. Calusuri groase crescute pe carnea chitinoasă. Ungheii rupte. Femeia aceasta se luptase cu pământul sterp de pe Cestus decenii întregi. Mulți dintre semenii ei care supraviețuiseră fuseseră împinși în pustie, dar ea nu. Era dură, aspră și potrivită, cu condiția să treacă testele.

Femeia aceasta se săturase de cuvinte pompoase.

– O să vedem, spuse el.

Se întoarse spre cel care comentase mai devreme.

– Încă un cuvânt în plus și poți să împachetezi și să pleci. Lupta aceasta este deschisă tuturor locuitorilor inimoși de pe Cestus. Dacă nu ai loc în inima ta pentru ea, pleci de aici. Aceasta este planeta ei mai mult decât este a ta.

Omul încercă să îl înfrunte pe Nopt cu privirea, fără să își dea seama că așa ceva era imposibil. În câteva clipe își coborî ochii, mormăind câteva scuze.

Toată dimineața un val constant de nou-veniți îi însufleți, până când ajunseră cu toții la vreo două sute de candidați. Perfect. Nopt știa că Generalul Fisto era plecat pentru a susține discursuri de recrutare. Rămăsese în sarcina soldaților să facă din acești fermieri și mineri niște luptători, dacă nu voiau să își lase protoplasma lor de clone ca dovadă incriminatorie.

Pe tot timpul ultimelor zile soldații munciseră să construiască un traseu de obstacole. Cum umbrele dimineții se micșoraseră deja, îi adunară pe recruți și îi aliniară după înălțime, împărțindu-i în patru grupe pentru a putea să concureze unii împotriva celorlalți. Alergări

pe bârne strâmte, traversări atârnați de bare, cărat de pietre grele de-a lungul câmpului până când vomitau de epuizare, recruții au suferit toate canoanele instrucției militare standard.

Când soarele se mai domoli, Patrușpa adăugă exerciții de forță, apoi iar alergări, sărituri și cărat. Nopt era încântat să vadă că fiecare dintre candidați se ținea bine.

Dintr-un anumit motiv era mai încântat să vadă că Restă ținea pasul cu celelalte specii. Era ea mai înceată, dar la fel de rezistentă ca un noghri, părând să aibă o toleranță ineputabilă la durere.

Când au luat pauză pentru odihnă și mâncare, doar zece dintre ei au renunțat, plecând spre casă cu capetele plecate. Unul dintre ei, remarcă Nopt extrem de mulțumit, era chiar minerul care comentase despre Restă la venirea ei.

Perfect. Programul epuizant al primei zile era astfel pregătit încât să oblige aproape jumătate dintre aspiranți să renunțe. De aici încolo, cei care rămăneau se puteau considera niște supraviețuitori duri, cu plămâni de foc. Acesta era felul în care se închea camaraderia, cel mai important factor într-o unitate de luptă.

După pauza de masă soldații îi împărțiră pe recruți în grupe mai mici, testându-i iar și iar. Nici unul nu puse mâna încă pe vreo armă. Nu venise momentul.

Dragonul Spiralat se întoarse pe la jumătatea zilei, aducându-l pe Generalul Fisto înapoi în tabără. Nautiloidul întrebă scurt câți recruți s-au prezentat și câți rezistaseră testului de dimineată, apoi se retrase în grotă pentru cine știe ce pregătiri sau planuri misterioase avea Maestrul Jedi de făcut.

Sheeka însăși urmări verificarea recruților și se încruntă.

– De ce toate acestea? întrebă ea. Jango obișnuia să spună că trebuie luni de zile ca să aduci pe cineva într-o formă maximă.

Nopt zâmbi și își coborî vocea conspirativ.

– Ne dă ocazia să îi observăm. Să vedem cine este în stare și cine nu. Cine poate rezista în fața durerii fizice? A fricii? A oboselii? Nu avem timp pentru diletanți.

Ea aprobă din cap, de parcă ar fi anticipat deja un astfel de răspuns. Părea să fie o femeie interesantă: pilot, mamă vitregă, cutreierătoare prin galaxie și fostă iubită a nemuritorului Jango însuși.

Sheeka îi întrerupse șirul de gânduri.

– Mi-ai povestit ce spune armata despre Jango. Dar există întotdeauna mai mult decât o singură latură a unei povești, așa este?

– Da.

– Deci sunt alți oameni care spun alte lucruri.

Bineînțeles că erau. Întotdeauna. Le auzise și el comentariile răuvoitoare, le văzuse privirile încruntându-se și colțurile buzelor crispându-se la trecerea unei clone militare.

– Da, îi răspunse.

– Și ei, ei ce spun?

– Ce să spună? Că a fost un criminal, un vânător de recompense, un asasin, un trădător al Republicii.

Vorbele de ocară răsunară în urechile lui, făcându-l să se simtă ușor deranjat să și le amintească. Oare nu avea propriile gânduri de exprimat?

– Este datoria și onoarea noastră să îi spălăm rușinea.

– Aceasta este părerea ta? îl întrebă ea. Doar atât ai de spus?

Un râs scurt, aspru.

– A fost un om care a umblat între lumi, dar când l-am cunoscut eu era un om de onoare, brav și un mare... războinic. Vânător de recompense.

Dădu din umeri, comentând.

– O fi fost. Nu era prea isteț ca să afle tot ce era de aflat despre inamicii lui.

Nopt se gândi la toate acestea câteva clipe înainte de a răspunde.

– Ce aș avea eu de făcut să semăn mai mult cu el?

Ea îl privi de sus până jos, de la cizmele lustruite până la fața lui sculptată. Iar zâmbetul i se mai muie un pic, devenind ușor contemplativ.

– Să nu îți fie teamă să fii un pic mai uman, îi spuse ea. Să nu fii atât de înspăimântat de sentimente. El rar le arăta, dar le avea. Să nu fii atât de înspăimântat.

Nopt se îndreptă de spate. Despre ce tot pălăvrăgea femeia?

– Nu îmi este teamă de nimic.

Ea izbucni în râs. Dar în ciuda furiei sale, el îi admiră claritatea și timbrul râsului.

– Nici cât scuipă un bantha! îl provocă ea. Te-am urmărit și pe tine și pe frații tăi. Vă este frică de tot. Să nu cumva să spuneți ceva greșit. Să nu cumva să simțiți ceva greșit. Probabil să nu cumva să muriți în poziție greșită.

Așa deci! Mulțumită clonărilor, soldații nu aveau astfel de prejudecăți!

– Habar nu ai despre viața mea sau despre moartea mea. Dar, bineînțeles că nu îți oprește nimic pe civili să ne judece, nu?

Ultima replică ieși aproape ca o amenințare. Cu toate acestea, ea rămânea complet de nezdruncinat.

– Acum cine generalizează? îl întrebă.

El se uită la ea, dar nu îi mai venira alte cuvinte în minte.

– Nu? întrebă ea. Atunci acceptă o provocare.

– O provocare?

În ciuda neclintirii sale, era intrigat. Din depărtare răzbăteau strigătele și gemetele de efort. Era aproape vremea să meargă să îi înlocuiască pe ceilalți.

– Da, spuse ea. Știi cum să fii un soldat. Asta am văzut. Provocarea mea este să încerci să reacționezi la lumea înconjurătoare întocmai ca o ființă omenească. Când vezi un apus de soare, te gândești și la altceva decât la ochelari pentru vedere pe timp de noapte? Când vezi o floare înmugurind, îți imaginezi doar otrăvurile pe care le poți extrage din ea? Când vezi un copilăș, te mai gândești și la altceva în afară de cât de util ți-ar fi ca ostatic?

Nopt se încordă.

– Comandourile Avansate de Recunoaștere și Cercetare nu iau ostatici, pufni el.

Figura drăguță a femeii păru să se întunece și mai mult.

– La naiba, nu o lua chiar atât de literal! se răsti ea frustrată. Eu încerc să comunic cu tine, dar tot ce pot să ating este carapacea aceasta în care ești închis. Cine ești până la urmă?

Zgomotele copiilor care se jucau păreau să se estompeze, să se stingă în depărtare.

– Știu cine sunt.

Făcu o pauză.

– La fel ca oricare dintre noi, spuse el ridicându-și vocea. Ciupercile astea au gust de pământ, minți el. Mă duc să îmi iau niște carne.

Își aruncă mâncarea într-un container, apoi plecă să se alăture recruților epuizați.

Tot restul zilei Nopt încercă să își concentreze atenția asupra exercițiilor de instrucție. Se uită cu atenție la modul în care candidații parcurgeau traseul cu obstacole, remarcând care dintre ei se prezenta în cea mai bună formă fizică și în cea mai bună condiție

psihică, care dintre ei avea cel mai bun control emoțional și care avea potențial de conducător.

Dar la fiecare câteva minute își pierdea concentrarea și scana întreaga zonă, așa cum îl obliga protocolul. Și remarcă de fiecare dată că indiferent când supraveghea locurile, căuta cu privirea figura și silueta înfuriatei Sheeka Tull. O dată o zări sub o stâncă, altă dată pregătind mâncarea. O surprinse și discutând cu Generalul Fisto, arătând cu mâna înspre nava ei. Iar când nu o mai zări deloc, simți o ciudată dezamăgire.

Dar toate acestea nu durau decât un moment: Nopt se reîntorcea la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Pe măsură ce ziua se încheia, instrucția continua cu o serie nesfârșită de obstacole care să îi forțeze și mai mult. Invariabil, clonele militare parcurgeau testul demonstrativ, cu o agilitate și o lipsă de efort, încât voluntarii de pe Cestus dădeau din cap neîncredători.

O joacă de copil, pentru unul care își petrecuse copilăria în camerele de antrenament pregătite de clonarii de pe Kamino.

La sfârșitul zilei, patruzeci la sută dintre voluntari au renunțat. Cei rămași formau un grup dur și rezistent, care se uitau unii la alții și îi înjurau în barbă pe soldați, dar o făceau deja ca un grup. Rezistaseră la ce le pregătiseră mai rău acești sadici veniți de pe Coruscant. Erau gata pentru următorul nivel.

Nopt își puse gândurile în ordine și îi dădu raportul Generalului Fisto. Apropiindu-se de fundul grotei, o funie de lumină de vreun metru lungime plezni scurt, se răsuci și se învârti prin aer, apoi se stinse din nou. Fenomenul ciudat se repetă. Nările i se încrețiră la mirosul de metal încins, iar strălucirea funiei flexibile de lumină îi ardea dureros ochii până când trebui să își îndrepte capul în altă direcție.

Când Generalul Fisto îl auzi apropiindu-se, lumina dispăru și nautiloidul pivotă cu o dexteritate și o mișcare atât de fluentă încât păru să se întoarcă prin el însuși.

– Da?

– Am încheiat testele pentru astăzi.

– Și?

– Cred că avem patruzeci și opt de recruți potriviți.

Ceva ca o lumină luci în adâncurile ochilor nemișcați ai generalului.

– Este foarte bine. Și mâine?

– O să mai primim câțiva. Pot fie să vă însoțesc la recrutare, fie să rămân aici pentru a continua instrucția.

– Continuă instrucția, îi răspunse Generalul Fisto după câteva momente de gândire. Imparte-i pe grupe conform zilei și orei la care au fost recrutați inițial. Lasă-i pe cei care s-au înrolat primii să aibă un statut mai mare.

– Da, domnule, răspunse Nopt.

Generalul îi subestima pe soldații din trupele de comando, de parcă o astfel de ierarhizare nu ar fi fost deja implementată în structura lor de comandă. Pe de altă parte, simțea că nu era el dator să educe sau să corecteze un Jedi.

Dintr-un motiv oarecare, gândul acesta îl trimise din nou la Sheeka Tull și la evaluarea insolentă pe care i-o făcuse. Avea ceva în ea care pentru el era extrem de iritant.

Ieși din grotă și fără să le dicteze picioarelor, se îndreptă spre nava condusă de Sheeka Tull. Până la urmă, treburile zilei fuseseră încheiate. Cei trei frați ai săi se vor îngriji de curățatul armamentului sau reșezarea obstacolelor pe traseu. Putea să își permită câteva minute. Doar o plimbărică, minți el.

O găsi pe Sheeka la o masă pliantă lângă nava ei, curățând rugina de pe unul dintre convertoarele corelliene de flux energetic ale Dragonului Spiralat și bucurându-se de stele. Nu se arăta deloc surprinsă să îl vadă, dar nici nu îl salută până când nu ajunsese lângă ea.

– Nopt, spuse ea.

– Și cum poți ști că sunt eu și nu unul dintre ceilalți? o stârni el. Ea râse.

– Tu mergi un pic diferit. Cumva din întâmplare te-ai rănit la vreun genunchi?

El se opri o clipă. O brocă, o reptilă uriașă care vâna prin mlaștinile unei găuri negre ilegale numită Altair-9, aproape că îi smulsese șoldul. Avea impresia că rana se vindecase. Interesant. Această femeie avea spiritul de observație al unui soldat!

– Da, răspunse, dar își păstrează restul gândurilor pentru sine.

Ea îi zâmbi și își reluă curățatul.

– Cum a fost ziua?

– Câțiva candidați buni. I-am împins la limită și am pierdut doar patruzeci la sută. Material sănătos aici pe Cestus.

Sheeka zâmbi din nou, evident mulțumită de răspunsul lui. Continuă să curețe dispozitivul iar el stătu privind stelele. Știa că mulți dintre acei asteroizi aveau planetele proprii și se întrebă câte vor mai fi atrase în război înainte ca Războiul Clonelor să se încheie.

După un timp, atenția ei se reîntoarce spre Nopt. El se simțea bine doar să o aștepte să îi vorbească. Când o făcu, întrebarea ei îl surprinse.

– Tu ce vezi când te uiți la mine?

Ea își alese momentul să caște și să se întindă un pic și pentru prima oară el simți impactul ei ca femeie asupra sa, iar reacția sălbatică pe care o simțea îl surprinse. Nici un bărbat sau umanoid nu ar fi putut trece cu vederea amestecul hipnotizant de putere și sensibilitate, liniile lungi și elegante ale picioarelor, curbura delicată a gâtului...

Nopt se opri din reverie, amintindu-și că ea îi adresase o întrebare. Se gândi, găsi un răspuns la limita obscenului și își îndreptă ținuta. Spuse până la urmă:

– O femeie umană a cărei culoare a pielii se potrivește cu cea a Generalului Windu.

– A cui?

Ea râse. Strălucitor și adânc, iar el își dădu seama că prima senzație de batjocură pe care o avusese fusese total greșită. Își dădu seama că îi admiră râsul; îi transmitea o căldură care într-un fel îl făcea să își piardă controlul emoțional timp de câteva minute destul de prețioase. Interesant.

Se auzi punând și el o întrebare înainte să se gândească și să o evalueze.

– Dar tu ce vezi când te uiți la mine?

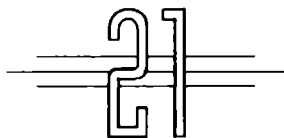
Aproape instantaneu regretă că o întrebases, pentru că zâmbetul ei se risipi într-o privire tristă.

– Umbra celui mai bun...

Făcu o pauză, ca și cum ar fi schimbat un cuvânt în mijlocul propoziției.

– ... celui mai bun războinic pe care l-am cunoscut vreodată.

Întinse mâna și îl mângâie pe bărbie, apoi se ridică grațios precum o floare înmugurind în vântul solar și se întoarce la nava ei.

După primele câteva zile, afluxul de voluntari scăzu până la doar câțiva nou-veniți. Iată de ce Nopt fu surprins să vadă apropiindu-se un grup de bărbați și femei murdari și slabi ca vai de lume. Sosiră în tot felul de cărucioare vechi și uzate, suficient de prăfuite încât să sugereze că în mod obișnuit cărau minereu și nu pasageri. Conducătorul lor era aparent un bărbat în vârstă, înalt și cu barbă roșie, lat în umeri, dar cu burtă, apăsător de vreme și foarte obosit.

– Vrem să-l convocăm pe conducătorul vostru, spuse el.

Treijdo îl privi de sus până jos.

– Și cine face această solicitare?

– Thak Val Zsing mi-e numele, răspunse noul-venit.

– Atunci pe mine mă cauți, îi spuse Nopt pășind în față.

Thak Val Zsing se uită chiorăș de la Treijdo la Nopt și un rânet fără nici o urmă de umor i se întinse pe față. Dinții îi erau mari, cariați și înnegriți.

– Recruți, domnule? întrebă Treijdo.

Expresia lui Val Zsing se întunecă.

– N-am zis așa.

– Păi atunci?

– Noi suntem Vântul Deșertului și dacă ne place ce vedem, stăm să luptăm.

Așa deci. Aceștia erau anarhiștii care fuseseră atât de brutal zdrobiți de forțele de securitate cestiene doar cu câteva luni în urmă. Dacă mai aveau un sfert din puterea de odinioară, atunci el era un Jawa. Și erau gata să lupte din nou? Bravură mai mult decât intelect.

– Chiar și pe Coruscant s-a auzit de curajul vostru.

Thak Val Zsing dădu din cap a aprobare, mulțumit de răspuns.

– Acum știți cine suntem noi. Noi însă nu prea suntem siguri de voi.

Bărbații și femeile din spatele lui aprobă, susținându-l. Nopt le scană îmbrăcămintea și armamentul. Vechi. Și peticite nepriceput. Pieile atârnav pe ei de la oboseală și malnutriție. La cum arătau, parcă armele erau într-o stare mai bună decât ei. Totuși, oricât de oboșiți și decimați erau, oamenii aceștia aveau în ei o ură serioasă.

– Fiecare dintre noi este pregătit să moară pentru a răsturna sistemul ăsta decadent.

Aha. Aveau toate motivele să dea vina pe guvern pentru problemele pe care le întâmpinau, dar nu puteau să folosească Vântul Deșertului în forma în care se prezentau: erau prea nervoși și prea sensibili. Aveau de întâmpinat o situație delicată și trebuiau să o trateze cu mare atenție.

– Poate ne-ați înțeles greșit intențiile, le spuse. Nu am venit aici să răsturnăm guvernul legal. Am venit să ne asigurăm că actualul guvern respectă Republica și se supune legilor și regulamentelor. Ca cetățeni ai Republicii, aveți tot dreptul să depuneți plângere și să beneficiați de compensații.

Thak Val Zsing se ciupi cu degetele de barba roșcată și scuipă în praf.

– Familiile nu mai pot ele de legile voastre. Vorbești priceput, dar nu ne oferi nimic.

Primise un răspuns foarte corect, iar Nopt se simțea ușor deranjat. Maestrul Jedi apărură brusc în spatele lui.

– Vă ofer ocazia de a vă servi Republica, rosti Generalul Fisto.

Nopt era atât de atent la eventualele mișcări ale membrilor fostei organizații Vântul Deșertului încât nu auzi nici un zgomot.

Globurile rotunde, mari și întunecate, ale ochilor nautiloidului îi captivară pe anarhiști. Thak Val Zsing fu primul care se trezi din transă; ceilalți își reveniră treptat și începură să mormăie.

– Să o servim, cum?

– Veniți, îi îndemnă generalul. Luptați cu noi.

– Cu alte cuvinte, să ne dați voi ordine.

– Să fiți camarazii noștri.

Sinceritatea vorbelor lui era hipnotizantă, carisma nautiloidului având efect dublu în această lume pustie de deșert. Cei mai mulți dintre membrii fostei organizații Vântul Deșertului se simțeau de parcă primiseră o lovitură în coșul pieptului. Cei mai mulți, dar nu toți. Thak Val Zsing dădu din cap.

– Ne. Așa nu ne place. Am tot auzit promisiuni și am tot primit ordine. O să ne câștigăm libertatea cum știm noi.

– Dacă acționați de unii singuri, nu veți fi decât niște infractori de rând, îi avertiză Fisto. Alături de noi, sunteți patrioți.

Cuvinte mari, dar oamenii aceștia erau la capătul puterilor. Nu mai aveau ce pierde. Membrii jerpeliți care formau Vântul Deșertului se uitară când la Thak Val Zsing, când la Kit Fisto. Pe un împlișat îl cunoșteau deja, pe celălalt deloc. Ca mai toate creaturile, din două rele îl alegeau pe acela pe care îl cunoșteau. Aveau să continue să submineze autoritatea guvernului, iar până la urmă probabil că aveau să fie prinși, băgați la ocnă sau uciși.

Acesta le era sfârșitul și nimeni nu avea nici cea mai mică putere să îl oprească sau să schimbe ceva. Generalul Fisto își întinse mâna spre Thak Val Zsing.

– Așteaptă, îi spuse.

– Ce? Val Zsing era obosit, dar și mândru.

– Le ofer oamenilor voștri clemență dacă ni se alătură. Când ne vom termina treaba, toate infracțiunile pe care le-ați comis vor fi prescrise, iar voi veți putea să vă întoarceți liberi la minele, fermele și atelierele voastre. Nu o să permit ca viețile voastre să mai fie distruse.

Nopt știa că Val Zsing ducea o luptă cu el însuși. Era un om bun, dar prea obosit să mai aibă ceva optimism în el; i se vânduseră prea multe gogoși pentru a crede acum un Jedi sau clonele militare ale unui Jedi. Îi citea gândurile omului ca și cum el însuși le-ar fi rostit cu glas tare.

– Ceilalți ce spun? întrebă Generalul Fisto.

– Spun că au încredere în *mine*, răspunse Thak Val Zsing umflându-și pieptul. Iar eu nu am încredere în tine. Am venit până aici doar pentru că mi-au cerut-o ei. Dar acum că v-am văzut...

Generalul se uită lung spre fețele celor din Vântul Deșertului, apoi iar la Thak Val Zsing.

– Aceștia sunt oamenii tăi. Cum le-ai câștigat încrederea?

– Cu sânge, răspunse.

Nopt putea să vadă clar în ochii lui Thak Val Zsing. În ciuda bravurii un pic exagerate, omul voia să creadă, dar nu putea.

– Înțeleg, spuse nautiloidul.

– Ar mai putea fi o cale, continuă rar Thak Val Zsing.

Voinicii lui își îndreptară spinările și se uitară la el. Se uitau unii la alții ca și cum din moment în moment confruntarea avea să degenereze în ceva fizic și neplăcut, apoi umerii lui Thak Val Zsing se muieră. Odată, probabil că omul fusese un mare luptător, dar zilele acelea trecuseră de mult. Și totuși, membrii grupului său îl priveau cu încredere și îi arătau respectul cuvenit unui părinte. Fără îndoială că îi condusesse prin mai multe momente încordate.

Cum putea fi alterată dinamica? Ce rezoluție se putea găsi?

Mai mult decât oricare altul, Thak Val Zsing părea să înțeleagă miza. O ultimă acțiune. O ultimă judecată. Putea însemna distrugere sau salvare pentru banda sa de haiduci. Dar ce putea face?

– Cu treizeci de ani în urmă am luat comanda acestui grup, spuse Val Zsing privindu-l în ochi pe general. Ai putea să îi conduci, dacă ești dispus să treci același test.

– Test?

Omul aprobă.

– Frate Fate? chemă el încet.

Un bărbat X'Ting cu smocuri încărunțite de blană și acoperit cu o robă maronie păși lângă ei. Era însoțit de o femeie X'Ting destul de grasă, purtând și ea aceeași robă maronie. Duceau un coș împletit din nuiele atârând între ei.

Coșul era destul de încăpător încât să adăpostească un pui de om și chiar la aceasta se gândi Nopt inițial. Auzise de diverse grupuri extremiste că venerau un fel de copil sau prunc, pe care ei îl credeau imaginea unui zeu, un fel de încarnare a unui suflet sacru.

Dar o clipă mai târziu își dădu seama că se gândise greșit. Orice se ascundea în acel coș nu era deloc uman. Atârna și mai mult decât un prunc: probabil vreo zece kilograme. Și sâsâia. Coșul se bălângănea ușor și din efortul lor de a-l menține în echilibru înțelegea că înăuntru se mișca ceva, ceva care șerpuia.

– Ai încredere în noi așa cum ne ceri nouă să avem încredere în voi? întrebă bătrâna X'Ting.

– Ce vreți să fac?

– Pune-ți mâna înăuntru, îi spuse ea.

– Și?

– Și apoi o să vedem.

Generalul Fisto se uită la ea, apoi la Thak Val Zsing.

Nopt își ținu respirația. Acesta era un test atât de curaj, cât și de intuiție. Încredere și stăpânire de sine. Ce era în coș? Împletitura de

nuiele era destul de încăpătoare încât să ascundă înăuntru oricare dintre cele peste o mie de creaturi veninoase cunoscute. Și dacă îl mușca pe general, ce urma? Trebuia Kit Fisto prin cine știe ce magie să transforme otrava în corpul său? Să vrăjească fiara ca să nu îl muște? Sau era toată această șaradă un plan elaborat de asasinare? Orice ar fi fost, nu își putea reține un sentiment urât prevestitor. Ce urma să facă Maestrul Jedi?

Expresia de pe figura Generalului Fisto nu se schimbă, dar dădu din cap.

– Bine.

Cuplul de bătrâni X'Ting lăsară coșul pe pământ. Pledul care îl acoperea ascundea încă orice ar fi fost înăuntru. Generalul își suflecă mâneca pelerinei și își întinse mâna înăuntru coșului. Nopt observă că viteza mișcării nu era nici înceată, nici grăbită, ci continuată firesc.

Ochii Generalului Fisto nu se dezlipiră de privirea bătrânei. Brațul dispăruse deja până la cot, iar lumea se uita cu atenție.

Și totuși... ce nu pricepea? Se întâmpla ceva aici care sfida logica.

Într-un târziu una dintre celelalte bătrâne aprobă și generalul își retrase mâna din coș cu aceeași mișcare fluentă. Pielea lucea de un strat de umezeală. Își lăsă mâneca în jos fără să se șteargă. Figura nautiloidului era impasibilă.

Cei doi bătrâni X'Ting se retraseră la o parte și se așezară cu picioarele încrucișate, împreunându-și mâinile primare și pe cele secundare în poziții de rugăciune, frunțile sprijinite una de cealaltă. Ceilalți formară un zid între clonel, Generalul Fisto și coșul împletit. Se aplecaseră și păreau să studieze ceva.

Apoi, grupul se întoarse.

– El spune adevărul, zise bătrâna.

Ceilalți aprobă. Thak Val Zsing oftă lung. Nopt înțelese că omul își luase o piatră de pe inimă, dar mândria îl oprea să o și spună.

– Prea bine, atunci, rosti Thak Val Zsing. Călăuzele... nu s-au înșelat niciodată. Prea bine. Cedez conducerea Vântului Deșertului.

Făcu o pauză.

– Și sper doar să nu fac cea mai mare greșală din viața mea.

Kit Fisto se întorcea în grotă, iar Nopt profită de moment și alergă după el, întrebându-l cu voce scăzută.

– Ce ați simțit în coș? Vreo viperă de munte, ceva?

– Nu știu exact, răspuse Kit de abia mișcând buzele. Nu a încercat să îmi facă vreun rău. Dar am simțit... ceva. O prezență pe care am mai simțit-o altă dată.

Kit nu spuse mai mult și Nopt acceptă răspunsul, retrăgându-se lângă frații lui.

Thak Val Zsing dădea din cap în timp ce mergeau spre grotă.

– Nu mi-ar fi venit să cred, spunea el și ochii îi ardeau provocator. Nu eu sunt cel care are încredere în tine, Jedi. Ține minte.

– Am să țin minte, promise Kit.

– Păi, se scărpină Val Zsing în creștet. O promisiune este o promisiune.

– Este bine că ești om de cuvânt.

– Uneori, spuse Thak Val Zsing și umerii iar i se înmuiară, cuvântul este tot ce îi mai rămâne unui om.

– Tu ne aduci mai mult decât cuvinte, răspuse Kit. Mănânci cu noi?

Thak Val Zsing și oamenii lui se înghesuiră să se așeze în jurul mesei de campanie. Farfuriile aburinde cu carne proaspătă, ciuperci și pâine fierbinte apărură înaintea lor, iar el se întoarse din nou spre Kit.

– Nu am mai luat o masă bună de vreo săptămână. Putem să...?

– Oricât poftiți, îi răspuse Kit.

Thak Val Zsing și oamenii lui atacară feroce platourile și farfuriile, înghițind mâncarea ca niște huttezi înfometați. După ce își astâmpărară burțile, se mai liniștiră, râgâind și râzând, și deveniră mai volubili.

– Am citit dosarele, se interesă Kit, dar aș vrea să aflu și părerea voastră. Ce s-a întâmplat pe Cestus?

– Povestea este tipică, răspuse Val Zsing. Eu probabil că arăt a miner, acum. Adevărul este că am fost profesor de istorie. Mi-am pierdut slujba atunci când guvernul a redus programele sociale și utilitățile din zonele periferice.

– Guvernul ales? Regentul G'Mai Duris?

Omul pufni.

– Nu ea este puterea adevărată aici, copil de stele. Mai bine să te apuci de catch-up. În sfârșit, m-am dus să muncesc în mină. Restul, după cum se zice, este doar istorie.

Rânji.

– Uite. Poveste veche. Ai asupritori și asupriți. La fel de valabil chiar înainte ca Republica să dea peste oamenii aceștia: rasa X'Ting i-a alungat pe păianjeni în munți și probabil că i-a exterminat pe alții înainte să apărem noi. Am venit, am cumpărat pământ de la ei pentru câteva lopeți de giuvaeruri sintetice și după nici două sute de ani mai târziu un „flagel” misterios extermină cam nouăzeci la sută din ei. Convenabil, nu?

– Extrem. Crezi că flagelul acesta nu s-a produs accidental?

Val Zsing pufni.

– Nu există nici o evidență cu care l-ai putea deranja pe prea-măritul vostru Cancelar. Orice pușcărie în care sunt aruncate de-a valma specii din întreaga galaxie este un tărâm propice pentru tot felul de boli exotice. Să spunem doar că celor Cinci Familii nu li s-a frânt prea mult inima.

Thak Val Zsing rupse o halcă dintr-o pasăre friptă și mestecă bucata de carne, cu zeama curgându-i pe barbă și pe cămașă.

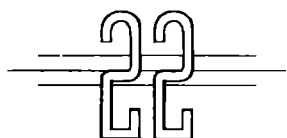
– Străbunul meu o fi râs el de treaba asta, dar nu mai e deloc de glumă. Cele Cinci Familii dețin cam totul. Țștia ca noi de la fund de-abia dacă au o bucată de pâine. Ne plâng copiii în toiul nopții.

• – Am crezut că Cesteus Cybernetics este prosperă, spuse Kit.

– Corect. Dar prea puțin dintre creditele câștigate ajung la cei de jos.

– Noi o să schimbăm asta, se băgă în vorbă Skot OnSon. Dăm jos guvernul, ne luăm lumea înapoi.

Ne luăm lumea, se gândi Kit. De fapt a cui era lumea aceasta? A celor Cinci Familii? A imigranților? A mușuroiului X'Ting? Dar acei bieți păianjeni pe care soldații îi alungaseră în adâncul muntelui? Îi părea rău că a trebuit să le ia grota, dar măcar era mulțumit că i-a oprit pe soldați să îi urmărească și să îi decimeze.

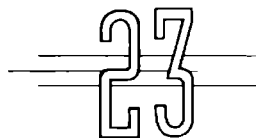
Obi-Wan și avocatul Snoil nu și-au părăsit apartamentul de când se întorseseră de la întâlnirea avută în sala tronului. Slugile păreau să plutească în jurul lor, sperând să primească mai multe bacșișuri, aducându-le mâncare și trăgând prostește cu urechea la conversația celor doi. Până la urmă Obi-Wan fu nevoit să solicite conducerii hotelului rezolvarea problemei.

Snoil avea un apetit de neegalat pentru muncă. Vippitul mânca rar și nu dormea niciodată. Parcurgea documentele, se consulta cu specialiștii ceștieni în drept juridic, transmitea întrebări prin intermediul crucișătorului lor către Coruscant pentru a primi și alte opinii.

Prin tot travaliul, Obi-Wan sesiza nu disperare în fața cantității enorme de documente, ci bucuria de a-și putea plăti vechea datorie cu o muncă de foarte bună calitate. Dacă ar fi putut să găsească și o cale de ieșire din acest labirint juridic, să înțeleagă drumul către o rezoluție pașnică a conflictului, atunci vor pleca toți bucuroși de pe Cestus.

Obi-Wan ajuta cum putea, dădea câte un sfat, încerca să îi mai ia din greutatea care apăsa pe carapacea lui Snoil, dar la sfârșit se simțea aproape nefolositor. Următoarea lor întâlnire cu G'Mai Duris era programată peste nu mai mult de optsprezece ore și deocamdată nu aveau nici un pic de muniție juridică de care să se folosească pentru o primă ripostă.

Dar ceva tot avea să apară. Așa se întâmpla întotdeauna...

La trei sute de kilometri spre nord-est de centrul de comandă mobil ridicat de clonele militare se întindea versantul ascuțit ca un fierăstrău al munților Tolmea. Vârful lor cel mai înalt, Tolmeatek, depășea treizeci și două de mii de metri de la platoul văii, piscul înzăpezit stătea ca un far pentru aventurieri. Doar în ultimul secol a reușit un străin să îl escaladeze fără aparat de respirat. Numele în sine, *Tolmeatek*, însemna „netraversabil” în limba X’Ting. Munții mai scunzi aveau aceeași dispoziție neospitalieră, versanți abrupti și furtuni rapide făcând din întreaga regiune o zonă extrem de periculoasă pentru călătorul obișnuit.

Și ideală pentru activități clandestine. La adăpostul masivului Tolmeatek se găsea un alt platou de aterizare, la fel de ascuns de privirile indiscrete.

O delegație formată din trei indivizi X’Ting priveau spre stele până când una dintre luminițe își schimbă poziția. Ciudat, rămase mică până în ultimul moment posibil, când minusculul obiect se mări brusc cu o viteză aproape imposibilă.

Grupul așteptă fără să se miște. Doi purtau robe întunecate, una dintre ele achiziționată recent și confecționată într-un stil străin pentru un insectoid X’Ting. O platformă de descărcare coborî din naveta strălucitoare. O femeie umanoidă apărură în cadrul ușii. Era îmbrăcată cu o pelerină lungă până la sol și nu i se zărea decât silueta, dar ceea ce putură vedea cei trei le luă respirația.

Cabina era întunecată în spatele femeii. Profilul îi era proaspăt ras, cu țeasta simetrică și mare, sugerând un intelect formidabil. Pielea palidă era curată și netedă, aproape translucidă. Șase tatuaje în formă de cuțit se vedeau desenate pe fiecare parte a capului,

vârfurile lamelor îndreptate spre urechi. Parcă strălucea și ea puțin, ca o radiație interioară. Fără îndoială, o iluzie datorată luminii.

În timp ce coborî, cei trei îi văzură ochii, de un albastru plat și fără expresie, examinându-l pe Fizzik fără să emită vreo judecată și fără să facă vreun comentariu. Era atât de minuscul în ochii ei încât nu sesiză nimic, nici dușman, nici aliat. După toată infima schimbare a expresiei de pe figura ei, putea să îl considere foarte bine un droid astromecanic.

Lui Fizzik îi era teamă de această femeie și găsi senzația ciudat de delicioasă. Păși înainte, pregătit să îi ofere întâmpinarea cuvenită.

– Doamnă...?

Femeia își aplecă ușor capul într-o parte și în cealaltă, uitându-se la el de parcă văzuse o formă neobișnuită dintr-un animal inferior. Senzația ciudată din el, teama, se acutiză. Fizzik tăcu.

Ea făcu încă doi pași, apoi își duse mâna la centură. Împrejurul navei, într-un cerc gigant cu raza de vreo douăzeci de metri, nisipul începu să fiarbă. Fizzik zări un șir de viespi de nisip mititele, cărându-și liniștite proviziile spre cuiburi. Acolo unde linia invizibilă traversă nisipul, jumătate de duzină din creaturile minuscule se transformară în ghemotoace fumegânde. Celelalte, de o parte și de alta a liniei, rămaseră întregi.

Pentru prima oară, femeia vorbi.

– Dacă oamenii tăi se apropie de nava mea, spuse ea, o să ai nevoie de alți oameni.

– Da, stăpână.

– Foarte bine, îl batjocori ea. Du-mă la Trillot.

Fizzik deschise ușa din spatele unui autoglisor cu botul teșit, iar ea se urcă înăuntru fără altă vorbă. Mișcările ei se dovedeau a fi fluente, de parcă era mai mult felinoidă decât umanoidă. Un prădător sălbatic de frumos.

Autoglisorul își porni repulsorul, se ridică ușor de la pământ, apoi pivotă și se îndreptă spre intrarea unuia dintre tunelurile din apropiere. Micul transportor fusese construit pentru a fi manevrat brusc prin labirintul de tuneluri din subsolul planetei Cestus.

Tunelurile acestea fuseseră construite de către tehnicienii mușuroiului cu multe ere în urmă, însă doar de curând fusese realizată o hartă electronică – de câteva decenii standard, probabil. Autoglisorul era echipat și cu cea mai performantă și puternică instalație de scanare și ghidare, astfel că umbla prin tuneluri cu ușurința unui gândac pe frunze.

Fizzik ședea alături de pilot, pe scaunul din față, dar profită la un moment dat să se uite înapoi spre pasagerul lor, curios dacă era cumva neliniștită de curbele periculoase pe care mașinăria le negocia cu labirintul întunecat.

Nu părea deloc panicată, ochii de un albastru pătrunzător strălucind amuzați, buzele ridicându-se ușor la fiecare cotitură mai periculoasă. Scana pereții grotei pe lângă care treceau, remarcând fiecare detaliu. Apoi se întoarse și se uită spre Fizzik.

– Deci cele Cinci Familii se tem să mă întâlnească în văzul lumii.

– E considerat prea riscant. Dar veți ajunge la ei curând.

Ea pufni batjocoritor.

– Ce înseamnă toate acestea? întrebă ea, arătând spre pereții grotei.

Lui Fizzik vocea ei îi părea să interpreteze o melodie metalică.

– Planeta este străpunsă de mine și tuneluri. Ele sunt cel mai ușor mod de a călători fără a fi detectați.

Ea chicoti, deși motivul pentru care se amuza îi era necunoscut lui Fizzik. Femeia se întoarse și îl privi drept în față.

– Iar tu ești...?

– Fizzik, frate al lui Trillot, care așteaptă sosirea dumneavoastră.

Cum ea nu își spusese numele, el se închise înapoi în sine. Se uită la ea, uimit de cum puteau ochii aceia să se întunece și să se adâncească.

– Mai bine, spuse el, v-aș lăsa să vă odihniți după neîndoielnic de lungă și obositoare călătorie.

Pasagera închise ochii. Și indiferent cât de abrupte erau curbele și cât de multe zdruncinături lua autoglisorul de la coturile strâmte din tuneluri, nu îi mai deschise decât atunci când vehiculul se opri complet.

În clipa în care autoglisorul își opri repulsoarele ochii femeii se deschiseră brusc și Asajj Ventress era din nou alertă ca un gotal la vânătoare. Somnul scurt o înprospătase și îi dădea noi puteri. Sigur, dacă o astfel de creatură avea nevoie de înprospătare sau de noi puteri.

Ajunseseră într-o grotă chiar sub inima orașului. Cinci dintre cele mai de încredere ajutoare ale lui Trillot îi așteptau. Dacă ieșise din navă ca o regină sau un soi de prințesă întunecată, aici își deschise pelerina și își asumă o altă atitudine, în care Fizzik recunoscuse imediat prestața unui lider militar. Sub costumul negru mulat pe piele, trupul era unduitor

ca un șarpe, doar pieptul și șoldurile feminizau un fizic altfel androgin de musculos.

Trillot îl informase în detaliu despre Comandantul Ventress, bineînțeles. Zvonurile umblau foarte repede și chiar fratelui său îi venea destul de greu să se decidă ce anume să creadă din ele. Unii spuneau că era Jedi; că părăsise Ordinul Antic, luându-și armele cu ea. Alții spuneau că era doar o acoliță a unui grup secret net superior chiar temuților Cavaleri Jedi.

Cercul de primire se deschise și grupul păși spre o platformă a unui turbolift pentru patru persoane. Fizzik observă că oamenii de încredere trimiși de Trillot nu se înghesuiră să urce în lift, preferând să păstreze o oarecare distanță. Cei doi urcară împreună.

Femeia mirosea a fruct acid. Întunericul îi învălui, apoi se limpezi când ajunseră la nivelul superior.

Intrară în apartamentele lui Trillot și creaturile dure și reci care îi așteptau se dădeau în lături ca stropii de apă. Nimeni nu îndrăznea să o atingă; nimeni nu se apropia de ea. O tăcere ciudată se lăsase pe întregul etaj și el o escortă spre întâlnirea cu gangsterul.

Când intră în oficiul lui îl găsi pe Trillot șezând la birou. Se umflase deja, cu hormonii de transformare în plin efect și accelerați de ierburile de contrabandă. Se foia nervos și se ondula ca un vierme, incapabil să își găsească o poziție confortabilă.

Ciudat, dar Ventress părea oarecum respectuoasă. Dintr-un pachet atât de bine ascuns pe corpul ei tensionat încât Fizzik nu îl zărise, scoase câteva obiecte pe care le așeză politicos pe masă înaintea lui Trillot.

Ochii roșii ai liderului interlop se mișcă încolo și încoace, uitându-se la fiecare obiect în parte și așteptând. Aerul se mișcă și Fizzik miroși o aromă ușoară de mosc. Trillot, se știa bine, emana o aromă de mosc din glandele de pe gât atunci când trecea prin faza de schimbare, dar mirosul se intensifica în momentele lui de nervozitate. În toți anii de când îl cunoștea pe fratele său, Fizzik îl mai adulmecase doar de două ori.

Femeia înclină capul larg. Săculețul se scutură. Ceva negru- roșcat își scoase capul din pachet și o limbuță despicată biciui aerul străin.

– Daruri, spuse Ventress.

Se simțea cumva un pic de batjocură în vocea ei?

– Sare, apă și carne.

Trillot se zgâi la ea, neștiind ce să facă. Mâncărurile rituale erau obișnuite, un obicei ridicat la rang de artă în politica mușuroiului X'Ting. Dar Trillot nu avea sânge regal, nici măcar nobil. Ce să înțeleagă din aceasta? Bațjocură sau nu, nu îndrăznea totuși să răspundă nepoliticos. Privirea îi fugi spre Ventress, apoi din nou spre masă. Capul negru-roșcat se dovedi a fi al unui șarpe vărgat, care se strecura încet afară din săculeț. Ba nu... nu era un șarpe. Piciorușele mici bătură aerul, încercând să scape din legătură. Se mișca nesigur, ca și cum fusese drogat.

Trillot se uită spre droidul său de protocol, apoi din nou spre creatura târâtoare... nu, creaturi, căci încă un cap apăru din săculeț.

Droidul de protocol se înclină și spuse încet:

– Mă tem că va trebui să îngerați șerprii. Cu plăcere, domnule.

Da, cu siguranță se vedea un zâmbet pe fața Comandantului Ventress, dar că era adevărat sau prefăcut, nu putea spune cu precizie.

Trillot o studie câteva clipe și Fizzik se întrebă ce avea de gând să facă șeful său. Încă o dată, o stare neașteptată de emoție. Femeia aceasta îl intriga cu fiecare moment care trecea.

Cu o mișcare suficient de rapidă încât să înșele vederea, mâna lui Trillot se smuci înainte, apucă unul dintre șerpi chiar din spatele capului și îi zdrobi corpul de masă. Chiar mai rapid repetă manevra cu cea de-a doua creatură.

– Trimite după Janu, spuse el.

Un droid se grăbi să iasă din cameră și, după câteva momente, o creatură maronie enormă cu bărbia umflată și cu o creastă care îi împărțea țeasta în două se strecură înăuntru, piei largi și întunecate târându-se pe podea.

– Da, domnule?

– Apă, sare și doi șerpi suculenți. Ce rețetă poți încropi cu ele?

Janu își înclină țeasta într-o parte, măsurând mental creaturile. Le ridică trupurile inerte și le adulmecă, ducându-le aproape de nările sale largi și umede. Apoi, brusc, buzele sale groase se deschiseră într-un zâmbet.

– A! Plăcintă Glymph. Șerprii aceștia vin de pe Ploo Doi, acolo unde glymphizii sunt faimoși pentru o varietate de caserole. Pot să procur niște ciuperci fantazi...

– Nu, i-o tăie Trillot și vocea i se sparse un pic.

Fizzik își miji ochii. Aha! Schimbarea de voce era un alt semn care îl dădea de gol: fratele său avansase în schimbarea sa către stare de femeie. Curând ochii săi vor trece de la roșu ruginiu la smarald.

– Trebuie să am mintea clară în seara aceasta.

Și zicând aceasta se uită scurt spre Ventress, care rămăsese nemișcată, înfiptă în călcâie și cu spatele perfect drept, imobilă ca o rocă. Iarăși, Fizzik nu îl auzise niciodată pe fratele său discutând despre practicile sau obiceiurile sale intime cu vreun străin. Sau măcar să le pomenească, dacă tot venea vorba. O fascinație aproape perversă fierbea înăuntrul lui.

– Perfect, răspuse Janu. Atunci o să folosesc... ierburi de bantha.

– De ajuns.

Făcu un semn cu mâna spre tavă și Janu cel enorm o ridică și o cără cu el afară.

– Îți mulțumesc pentru daruri, spuse Trillot. Te asigur că îmi vor face o enormă plăcere.

Ventress înclină capul cu o modestie evident falsă.

– Un mic dar din partea Contelui Dooku, spuse. O delicatete. Un motiv de încurajare: yathanii care scot sacul de venin rar fac vreo greșeală.

Zâmbi, adăugând:

– Și chiar dacă au făcut, se spune că este o moarte bună.

Fizzik nu era prea sigur că vrea să știe în ce mod considera o creatură ca Ventress o moarte bună. Era dificil să își dea seama dacă vorbea serios sau doar îi plăcea să își chinuie gazda. În orice caz, rezultatul era fascinant.

– Să înțeleg că ai avut o călătorie plăcută? Întrebă Trillot.

Expresia nu se schimbă pe fața ei.

– Nu este relevant. Vreau să știu de ce nu am fost așteptată de Familii. Sau măcar, de ce nu am fost condusă imediat înaintea lor.

– Avem un nou oaspete în capitală, răspuse Trillot încercând să contraatace. Până când nu îi aflăm cu exactitate treburile, o măsură suplimentară de discreție a fost considerată înțeleaptă.

Ea se uită fix la el și, deși Ventress nu vorbea, Fizzik simți că îi aude gândurile. *Lași mizerabili.*

Fizzik îi observă pe masivii paznici personali ai lui Trillot cum își privesc stăpânul supus în fața acestei femei. Se mai aciuaseră și o groază de bărbați X'Ting în jurul cuibului lui Trillot: ticăloși care încercau să se îmbogățească rapid și căutând un șef puternic pe care să îl urmeze. Nu erau neapărat răi, doar rătăciți, rătăciți în visele unei glorii demult apuse. Nu se putea spune în ce fel ar putea reacționa aceștia. Puteau să arate un comportament tipic mușuroiului și doar

să îl urmeze pe cel mai puternic. Cel mai puțin loial putea sesiza o oportunitate să schimbe tabăra și ar fi putut încerca să găsească o modalitate de a intra el însuși în grațiile unei puteri superioare. Dar mai exista posibilitatea unei alte reacții și Fizzik o văzu mustind în ochii subțiri ai unuia dintre paznici, membru al clanului X'Ting de asasini. Numele lui era Remlout.

– Scuzați-mă, interveni Remlout cu vocea subțire pe care o folosea ori de câte ori vorbea Basica. Am auzit o poveste despre tine.

Femeia se întoarse spre el. Din nou colțurile gurii i se ridicară discret, ca și cum știa la ce să se aștepte, ba chiar îi părea bine.

– Cu tot respectul, pufni Remlout, am auzit că nu ai respins niciodată, dar chiar niciodată, o provocare. Este adevărat?

Ea îi privi rapid umerii, brațele, ochii.

– Ai fost pe Xagobah, îi spuse. Să înveți Tal-Gun?

– Da, răspunse confuz Remlout.

Prea puțini din neamul X'Ting se aventurau în afara planetei. Asajj Ventress zâmbi.

– Gâtul îți este palid: arsura soarelui lor albastru ți-a mai trecut. Te-ai despărțit de profesorii tăi de foarte mult timp.

El aprobă, gura rămânându-i deschisă ușor de surpriză.

– Conte Dooku mi-a recomandat că dacă vreau să progrez în artele marțiale, este vital să accept orice provocare.

Își îndreptă atenția spre Trillot. Zâmbetul i se lărgi și îl întrebă pe liderul interlop:

– Ți-ar cauza vreo neplăcere?

Trillot se uită când la Ventress, când la Remlout. Fizzik știa ce gândea fratele său. Trillot nu o putea înghiți pe femeia aceasta, dar dintr-o sumedenie de motive diferite era legat să îi respecte dorințele. Fizzik îl văzuse pe Remlout cât era de priceput în luptă, dar nu era sigur că tehnicile lui erau suficiente pentru a o învinge pe Ventress și nu ar fi vrut să piardă un paznic. Pe de altă parte...

Provocarea plutea în aer.

Trillot se lăsă pe spate, schimonosindu-se în timp ce se chinuia să își așeze sacul cu ouă într-o poziție mai confortabilă. Liderul interlop – nu chiar o doamnă, nu încă – își împreună degetele gânditor.

– Dacă ambii participanți sunt dornici, atunci nu îmi stă în puteri să mă opun.

Ventress aprobă din cap și se întoarse spre Remlout, pivotând de parcă era pe rulmenți. Degetele i se încordară ca niște gheare.

Acum Trillot adăugă:

– Dar te rog, Comandante Ventress. Îmi este foarte greu să găsesc paznici buni.

– Nu am să îl ucid, promise ea. La dispoziția ta, îi spuse apoi oponentului.

Remlout se înclină. Aripioarele sale degenerate flutură amenințător și își desfăcu larg brațele primare și cele secundare. Creaturile care îl serveau pe Trillot se traseră lângă pereți.

Acum cei doi se aflau într-un spațiu larg. Remlout păși circular, înconjurând-o pe Ventress.

Remlout făcu o roată și rămase în echilibru pe mâinile primare, cu picioarele urmărind-o pe Ventress ca și cum ar fi avut niște detectoare. Brațele lui primare erau la fel de groase și puternice ca majoritatea picioarelor și Fizzik știa că Remlout putea să stea așa cu orele.

Fizzik mai văzuse tactica aceasta o dată: Remlout provocând orice vizitator care avea cât de cât un cod similar de etică militară – sau care s-ar fi încumetat să îl ofenseze pe stăpânul său, Trillot. Faptul că îi făcuse provocarea atât de devreme nu era un gest remarcabil în sine, dar Fizzik suspecta că la mijloc se afla altceva. Văzuse în trecut adversari care încercaseră să îi penetreze apărarea lui Remlout, dar fuseseră loviți cu o violență atât de sălbatică încât picioarele lui Remlout păreau să fie mai puternice decât orice brațe.

Mulți se speriaseră doar la vederea lor.

Ventress era o altă treabă, în schimb. Se legăna înainte și înapoi, valuri ondulându-se prin corpul ei ca în frunzele unei alge marine. Ciudat: era clar o femeie, dar se mișca mai degrabă ca un bărbat X'Ting.

Remlout își declanșă atacul: stângul-dreptul-stângul, picioarele izbiră aerul într-o combinație triplă de lovituri puternice. Ventress nu își mișcă deloc picioarele, dar reuși cumva să evite atacul triplu. Fizzik își imaginează mental: Ventress se mișcase fără ajutorul oaselor, cu o relaxare a coloanei atât de extremă încât putuse să se miște doar un centimetru sau mai puțin, eschivând în lateral și ieșind din calea fiecărei lovituri de picior ca și cum avea tot timpul din lume.

Altceva se întâmplă. Ceva ascuns de carne și de corpul flexat. Fizzik nu a putut vedea, dar Remlout zăcea la pământ gemând, cu fața congestionată și răsturnat pe o parte, încercând să își susțină cu mâinile cochilia.

Asasinul era pătruns de spasme, mușchii spatelui contractați dureros. Fața lui Remlout din ce în ce mai tensionată, deformată hidos de durere și el urlă cuprins de cel mai monstruos și debil spasm muscular din istorie. Întreg corpul i se arcui și cu o serie de pocneli mușchii supertensionați ai lui Remlout îi crăpă cochilia. Leșină și rămase nemișcat, cu balele curgându-i din gură și cu țeasta tremurând fără noimă.

Un droid medical se deplasă spre el, efectua câteva analize sumare, apoi îi raportă lui Trillot.

Trillot se uită la Ventress, cu ochii întunecați. Fizzik știa că stăpânul său ar fi vrut să o pedepsească, să îi amintească de promisiunea pe care o făcuse, dar nu îndrăznea.

Poate că Ventress îi putea citi gândurile lui Trillot.

– Nu este mort, spuse ea nedând prea mare importanță evenimentului.

– Într-adevăr, nu, răspunse Trillot. Și pentru aceasta sunt recunoscător.

Ea se înclină grațios în timp ce câțiva dintre angajații lui Trillot se apucară să îl culeagă de Remlout de pe jos și să îl care afară. La fiecare mișcare urla. Nu se purtau atât de delicat pe cât ar fi trebui; poate și Fizzik înțelege că istoria de bătaș brutal a lui Remlout se întorcea acum împotriva lui.

Remarcă, de asemenea, că deși nu se mai spuse nici un cuvânt, limbajul trupului fiecărei creaturi din cameră exprima deja mai mult respect și atenție. Nu putea să realizeze mai mult nici dacă Ventress și-ar fi programat lupta înainte să ajungă. Își scutură câteva fire imaginare de praf de pe pelerina impecabilă și stătu din nou înaintea lui Trillot. Fizzik îi observă pulsul, vizibil clar în venele gâtului, deloc accelerat. Un nod de mușchi de la baza unuia dintre tatuaje tremura ușor într-un ritm lent.

Trillot părea să fi trecut peste eveniment, dornic să schimbe cât mai repede subiectul.

– Lucrurile au mai luat o întorsătură, spuse el.

– Așa?

Ventress rămase imobilă. Acțiunea violentă din timpul luptei care de abia se încheiase putea să nu fi însemnat nimic. Dar, pe toată galaxia, ce îi făcuse bietului Remlout? Oare va avea vreodată Fizzik tupeul să întrebe?

– Da, continuă Trillot. Acum, cât negociază acest Jedi cu buna noastră doamnă Regent...

În sfârșit, ceva îi atrăgea atenția străinei.

– Numele lui?

– Obi-Wan Kenobi.

Și pentru prima oară simțea în Ventress o tulburare.

– Obi-Wan.

Ochii ei albaștri aruncau flăcări. Din nou, Fizzik înțelese că până și o singură întrebare l-ar putea costa viața.

– Îl cunosc pe acesta. Trebuie să moară.

– Te rog, imploră Trillot. Avem afaceri de dus la îndeplinire. Nu ar fi timp și pentru așa ceva...

Ventress îi aruncă o privire de gheață gazdei sale.

– Ți-a cerut cineva sfatul? Nu prea cred.

Își închise ochii și în nemișcare părea să fie centrul furtunii. Deschise din nou ochii.

– Nu cred în coincidențe. Obi-Wan și cu mine suntem veniți aici cu aceeași treabă.

Vârful rozaliu al limbii îi umezi buzele.

– Cred că îl voi uide.

Ochii multipli ai lui Trillot îi întâlneau privirea, dar pierdu confruntarea.

– Te-am adus aici, gândindu-mă că dacă Jedi se află în capitală avem nevoie de pregătiri mai speciale înainte de întâlnire...

Ventress își înclină capul într-o parte și șuieră cu o voce de reptilă:

– Nu. Obi-Wan va încerca să submineze autoritatea Familiilor. Ar putea avea deja un spion printre ei. Nu. Cine știe că sunt aici?

– Familiile știu doar că urmează să sosească un reprezentant al Contelui Dooku, răspunse Trillot. Nu cine și nici când.

– Splendid. Las-o deocamdată așa. Mai întâi am să îl distrug pe Kenobi. Apoi, am să aranjez afacerile cu prețioasele voastre Familii.

De la izbucnirea inițială, Ventress se domoli aproape nefiresc, ca un spațiu negativ absorbind lumina și căldura din cameră în jurul ei. Femeia aceasta era mai periculoasă decât o viperă de deșert. Niciodată nu mai întâlnise ceva în genul ei.

– Da, desigur.

Ce altceva ar fi putut spune Trillot?

Fizzik reflectă că își va îndeplini contractul până la capăt, dar când își va fi încheiat datoria... Se întreabă dacă femeia Ventress nu ar avea cumva nevoie de un asistent.

Protocolul, avea cancelarul Palpatine o vorbă pe care tot o repeta, este ca uleiul care unge roata diplomației. După un ultim schimb de amabilități, se retraseră cu Duris în biroul ei pentru discuții particulare. Trei dintre consilierii săi o însoțiră și deși se abțineau de la a pune întrebări, erau pregătiți și implicați în întregime în procesul de negociere.

Avocatul Snoil dezbătea un punct minor când Shar Shar, micuța zeetsa, se rostogoli înainte. Duris se plecă pentru a-i permite sfetnicului să îi șoptească ceva la ureche. Ascultă atent, apoi studie câteva holodocumente proiectate pe un ecran din fața lor.

Duris își privi musafirii și zâmbi.

– Avocat Snoil, spuse ea, sunteți la curent cu așa-numitul caz Gadon Trei?

Pedunculii ochilor lui Snoil s-au strâns, apoi s-au extins din nou.

– Da, chițăi el. Dar sunt cel puțin alte patru cazuri care s-ar putea aplica aici. Vă rog să specificați la ce faceți referire.

Duris păru încântată de erudiția lui Snoil și arătă cu un deget la ceea ce, din poziția lor, părea doar o siluetă întunecată.

– Un caz al minerilor secesioniști Kif.

– A, da, își aminti Snoil. Cu aproximativ cincizeci de ani standard în urmă, minerii au început să vândă minereu energetic pe piața liberă. Cantități din acest minereu au ajuns într-o colonie aliată cu inamicii regimului Gadon. Gadonezii au solicitat Republicii o reglementare, luându-se decizia că intenția vânzării inițiale a fost dincolo de orice reproș. Astfel că forma finală în care se transforma minereul nu era responsabilitatea minerilor.

Obi-Wan își închise ochii câteva clipe. Aceasta a fost o decizie slabă. Republica nu a penalizat minerii pentru că o situație similară

se contura într-un amalgam de planete nealiat din care Cancelarul spera ca Republica să își poată obține materiile prime. O reglementare permissivă într-un caz putea conduce la întărirea prieteniei în altul.

Politică strălucită, dar care acum îi lovea direct în moalele capului! Obi-Wan simți că durerea aceea de cap care îi trecuse de mult începea să revină.

În timp ce el se retrăsese în gândurile sale, Duris și Snoil continuau să se tatoneze verbal. Știa că era doar salva de deschidere, dar el se simțea deja depășit de discuții. Cei doi vorbeau despre tratate, impozite, legi și reglementări.

În spațiu cu juridicale. Toate au un sfârșit!

Obi-Wan așteptă un moment de liniște în discuție și își ridică mâna.

– Scuzați-mă, Regent Duris.

Se calmă gândindu-se dacă era chiar atât de obtuză?

– Vă imaginați că Republica va sta cu mâinile în sân și va permite ca Cestus să producă aceste mașinării de ucis?

Obi-Wan fu surprins de tonul strident din propria sa voce.

– Nu există decât un singur mod de a încheia această situație.

Pentru moment, solemnitatea și abordarea manierată și măsurată fuseseră rupte. Blast! Evident nu era bun de politician. Nu vedea decât moarte și distrugere vizitând această planetă dacă nu era în stare să îi ajute să vadă dincolo de contracte.

– Și care ar fi acela? Întrebă Duris cu răceală.

Își arcui cochilia segmentată și își îndreptă umerii. Mânia clocotea sub figura ei calmă. Și încă ceva. Poate teamă?

Obi-Wan își reținu vocea.

– Nici un droid JK să nu mai ajungă pe planetele din afara Republicii. Probabil nici unul de orice tip să nu mai iasă din ateliere.

– Ne ameninți? Republica a avut șansa să ne cumpere produsele, dar a ales să își negligeze plățile. Apoi au restricționat cristalele de gabonna. Zeci de mii și-au pierdut locurile de muncă, Maestre Jedi. Economia noastră a fost practic mutilată. Au izbucnit revolte pentru mâncare și apă pe toată suprafața planetei.

Se aplecă înainte și sublinie:

– Mii și-au pierdut viața. Acum ne spui să nu desfășurăm afaceri cu planete care ne oferă credite solide. Ar autoriza Cancelarul Suprem plăți egale? În avans?

Firește că nu. Palpatine nu ar face niciodată așa ceva – ar fi perceput, pe drept cuvânt, ca o acceptare a șantajului.

– Nu am venit aici să ameninț, spuse Obi-Wan. Ci doar să intermediez comunicarea dintre Republică și poporul cinstit de pe Cestus. Știm că luptați pentru bunăstarea poporului vostru...

– Întreg poporul de pe Cestus, îl întrerupse ea. Nu doar X'Ting. Nu doar consiliul mușuroiului. Am în responsabilitatea mea fiecare suflet de pe planeta aceasta.

Dacă era adevărat, un sentiment frumos, se gândi Obi-Wan.

– Noi, pe de altă parte, luptăm pentru soarta unei întregi galaxii. Va trebui să vă bazați pe un singur adevăr: nu vom permite ca mașinăriile voastre să ne decimeze trupele. Dacă acest lucru va însemna sau nu distrugerea civilizației voastre depinde de voi.

Tăcerea se așternu în cameră. Duris și Obi-Wan se priviră unul pe celălalt cu intensitate, un test al voințelor. Apoi ea dădu încet din cap.

– Înainte să ne distrugeți, îi spuse, poate ar fi mai bine să cunoști ce urmează să anihilați.

Vocea i se strânse, scoțându-i la iveală întreaga putere și caracterul construit prin educație. Nu trebuia să fie considerată ineficientă din cauza emoțiilor, oricât de înspăimântătoare erau ele.

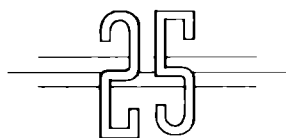
– În această seară am organizat un bal de mușuroi în onoarea voastră. Mi-ar face plăcere dacă ați veni. Probabil o anumită comunicare este mai ușor dezvoltată într-un decor mai puțin protocolar.

Obi-Wan inspiră adânc. Îi plăceau foarte puțin astfel de celebrări solemne, dar iarăși trebuia să accepte; protocolul era important.

– Sunt onorat de invitație. Sper ca Măria Voastră să nu interpreteze nimic din ce am spus ca o lipsă de respect pentru voi sau poporul vostru.

– Avem amândoi o sarcină de îndeplinit, spuse ea și încă o dată el avu sentimentul că o auzea vorbind la mai multe niveluri în același timp. Dar aceasta nu ne oprește să fim civilizați.

– Într-adevăr, răspunse el, înclinându-se respectuos.

Roba de gală a lui Obi-Wan nu diferea foarte mult de cea de zi cu zi: lungă de la umeri până în pământ, țesută din mătase de demicot și colorată într-un maroniu roșcat. Droidul lor astromecanic îi lustruise cizmele oglindă, iar tunică cea bună era curățată și pregătită.

Cochilia plată a lui Snoil lucea și ea, iar din cutele pieilor îi fuseseră îndepărtate resturi de mucus, apoi aplicat un strat de lustru întocmai ca pe cizmele lui Obi-Wan. O pereche de cutii plate fură aduse pentru cei doi. Le deschiseră și scoaseră din ele câte o mască flexibilă. Ochii oblici, marginile oculare reliefate și gurile largi căscate reprezentau o caricatură evidentă a fizionomiei X'Ting. Când Obi-Wan își puse masca și se privi în oglindă, efectul pe care îl simți fu intens.

– Și ce înseamnă mai exact aceasta?

Snoil rămăsese în cadrul ușii și aștepta ca Obi-Wan să termine ultimele pregătiri pentru plecare. Un zâmbet amuzat îi încreți figura cefalopodului.

– Maestre Jedi, rosti vippitul. Ești splendid.

– Iar tu strălucești, îi răspunse Obi-Wan. Să fii atent, Avocat Snoil, căci este foarte important să înțelegem ce se întâmplă aici.

Snoil își ridică una dintre mânuțe.

– Maestre Jedi, știu că pot părea neîndemânatic și cumva lipsit de tact, dar să știi că am mai avut parte de astfel de misiuni. Balul acesta este clar o tactică, nu o ocazie de socializare. Am să fiu atent.

Obi-Wan oftă ușurat. Tovarășul său era foarte atent la astfel de jocuri. Mai atent, probabil, decât el. În acest joc politic, era posibil ca Snoil să preia conducerea, iar pentru aceasta îi era recunoscător.

– Mergem deci la un bal de mușuroi, spuse Snoil examinându-și masca. Mușuroiul poate că are prea puțină putere reală, dar aparent străinilor le place să creadă că nu este așa.

– Prea bine, încheie Obi-Wan, ajutându-l pe Snoil să își pună masca.

Îi întinse brațul, iar Snoil își strecură mâna sa mică, dar fermă, prin el. Mâna lui Snoil era catifelată și răcoroasă, umedă, dar nu lipicioasă.

– Mergem să ne distrăm și noi?

Muzica îi învălui chiar înainte ca Obi-Wan și Doolb Snoil să coboare din mașina care îi adusese. Câteva sute de oaspeți ajunseseră deja. Mulți erau umani sau umanoizi, dar reprezentanți ai altor specii se amestecaseră printre invitații de neam. Mulți veniseră în cupluri sau triouri, deși cel puțin un grup din același clan se înghesuise în jurul aperitivelor. Droizii ospitalieri serveau mâncare și băutură într-un ritm frenetic. Doar o mână dintre cei prezenți erau X'Ting adevărați, remarcă Obi-Wan, cu toate că toți ceilalți purtau măști X'Ting. Un obicei politicos sau o glumă sinistă? Nu era deloc sigur.

Invitații costumați și mascați se dădură în lături când Obi-Wan și Snoil își făcură apariția. Cu înclinări politicoase și expresii interesate, îi lăsară pe cei doi să treacă și se abținură să șușotească speculativ până când perechea ciudată ajunsese prea departe ca să audă.

Crema societății de pe Cestus se prezentase la această adunare, un ansamblu strălucitor într-adevăr. O bandă compusă din muziceni de mai multe specii cântau la diverse instrumente de suflat sau cu coarde și la cel puțin un sintetizator, producând împreună o muzică al cărei sunet se apropia foarte mult de imnul de împerechere al clanurilor de țesători de pe Alderaan, o melodie ca un soi de vals pentru care trebuia să știi niște mișcări complicate de picioare.

De cum intrară privirile o găsiră rapid pe G'Mai Duris dansând pe câteva ritmuri X'Ting extrase parcă din vechea rondă Alderaan. Cuplurile și triourile care executau împreună mișcărilor coregrafice se opriră. Muzica se opri și ea. Toți invitații mascați îi aplaudară pe cei nou-veniți.

Dacă trebuia să presupună că lucrurile care se întâmplau pe aici aveau mai mult decât un singur înțeles, atunci de ce aleseseră să îl întâmpine într-un stil atât de elaborat? Un răspuns îi veni în minte: toți sperau ca o înfățișare ostentativă și elaborată să îl impresioneze

pe acest călător galactic într-atât încât să creadă că și aici, în mahalaua din Inelul Îndepărtat, se dezvoltase o civilizație care merita să fie păstrată.

Toate zâmbetele, toate plecăciunile – se dovedeau sincere și pline de speranță. Cestienii voiau ca el să înțeleagă fragilitatea și frumusețea unei societăți pe care ei o construiseră de-a lungul multor ani și se simți dator să își deschidă inima față de ei. Și dacă le înțelegea adevărata natură, poate îi venea mai ușor după aceea să ia decizii cruciale sau să aleagă tactica potrivită.

Spera.

Cu aceste gânduri în minte, când Duris se apropie de el cu masca ascunzându-i figura, îi luă brațul cu plăcere adevărată.

– Maestre Jedi, îl întâmpină ea. Este o așa încântare că ați reușit să vă faceți timp pentru a vă alătura micii noastre adunări.

– Nu s-ar fi convenit ca după ce am călătorit jumătate de galaxie, răspunse el, să nu acceptăm renumita ospitalitate de pe Cestus.

Duris părea să strălucească. Inteligența și imensa energie îi umpleau trupul, aproape dădeau pe afară. Era cea mai înduioșătoare și plină de viață femeie X'Ting pe care o întâlnise vreodată.

Un mic grup de demnitari se formase în urma ei, toți mascați, dar unii dintre ei purtând costume care le ascundeau siluetele.

– G'Mai, ceru o voce feminină. Prezintă-ne vizitatorilor noștri.

– Desigur, spuse Duris. Cavaler Jedi Obi-Wan Kenobi și Doolb Snoil de pe Coruscant, vă rog să faceți cunoștință cu mai marii celor Cinci Familii.

Un om scund și pirpiriu se înclină.

– Debbikin, de la cercetare.

O jumătate de mască X'Ting de pe fața arogantă a unei alte femei nu reușea să îi ascundă machiajul elaborat și tatuajul de pe buze.

– Lady Por'Ten, de la energie.

Următorul bărbat era înalt, solid și atât de palid de parcă nu îl văzuse niciodată soarele.

– Kefka, cu producția, îl prezentă Duris.

Kefka părea să fie de rasă umană, cu posibile urme din rasa kiffar amestecate prin combinare genetică. Următorul bărbat avea pielea albastră, prezentând toate caracteristicile rasei wrooneze.

– Llitishi se ocupă de vânzări și marketing, declară Duris.

Următorul la rând era un X'Ting slăbănog, unul dintre cei cinci, maxim șase, prezenți la bal.

– Și vărul meu, Caiza Quill, responsabil cu minieritul.

Era mai înalt decât Duris, aproape la fel de înalt ca Obi-Wan. Quill își întinse mâna dreaptă primară într-un gest de respect. Avea un corp insectil auriu, subțire ca un țâr și ochii cu fațete roșii.

Fiecare făcu o plecăciune protocolară. Vorbiră puțin. Apoi, exprimându-și nerăbdarea de a începe negocierile în ziua următoare, se retraseră pentru a le oferi Cavalerului Jedi și Avocatului Snoil prilejul de a se bucura de petrecere.

Duris îl conduse pe ringul de dans.

– Îți este familiară ronda? îl întrebă ea.

– Mai mult teoretic decât practic, răspunse Obi-Wan politicos, dorindu-și pe moment ca o bandă de asasini să atace petrecerea și astfel să aibă ocazia de a refuza dansul.

Era pe punctul de a refuza politicos când *simți* ceva. O senzație ca un flux străbătându-i șira spinării și înțelese instantaneu că în sală exista un pericol. Se uită cu coada ochiului în stânga și în dreapta, dar nu văzu decât dansatori. Apoi – o siluetă fugară în partea cea mai îndepărtată a camerei. O figură grațioasă costumată. Bărbat? Femeie? Nu era sigur și nu înțelegea nici de ce se declanșaseră alarmele sale interne. Părea să nu existe nici o amenințare evidentă, dar trebuia să fie sigur. Duris aștepta în fața lui, politicoasă, să răspundă solicitării implicite. Obi-Wan se forță să zâmbească.

– Doriți să experimentăm?

Ea râse din toată inima și, aprecie el, cu o veselie adevărată. Obi-Wan se uită peste umăr. Snoil era înconjurat de trei femei mascate, una de rasă umană, a doua cortheneză și cealaltă wookiee, cu care se întreținea destul de însuflețit. Perfect. Apatia locomotorie a lui Snoil era o scuză ideală pentru a refuza dansul, dar măcar era plăcut preocupat într-o companie feminină.

Cu acest gând, Obi-Wan întinse mâna stângă, iar ea își sprijini ambele mâini drepte pe brațul lui. Își ocupă locul în linia dansatorilor, vizavi de G'Mai Duris, și își extinse simțurile Forței.

Orchestra îi întâmpină cu varianta proprie a unui dans special de pe Cestus. Chiar dacă forma originală fusese una atât de universală pe cât era și ronda țeșătorilor de pe Alderaan, muzicanții aveau interpretarea lor. Iar el știa că musafirii îl priveau să vadă dacă se poate adapta. Lucru care urma să le dea de înțeles nu numai dacă el făcea parte din tribul lor social, dar și la ce se puteau aștepta de la el pe viitor.

Obi-Wan avea acum o obligație dublă: să învețe acest dans cât mai repede cu putință și, în același timp, să caute în mulțime figura greu de definit și să determine de ce simțurile sale îi strigau *că este ceva în neregulă. Pericol!*

Aha, uite-o. Un smoching alb, o siluetă care își ascundea în mod deliberat sexul? Se strecura printre doi oameni și un servitor localnic. Rasă umană? Nu. Extrem de fluid în mișcări...

Duris îi strânse brațul.

– Maestre Jedi! Nu am avut nici cea mai vagă idee că ești un curtean rafinat, pe lângă luptător și diplomat. Dansezi superb.

El chicoti în sinea lui. De secole, dansul fusese folosit în Templul Jedi pentru a facilita ritmul și sincronizarea. În orice lume din galaxie, când găseai bărbați sau femei dominatoare dansând era, de cele mai multe ori, expresia unei arte marțiale. Obi-Wan cunoștea mișcările unei duzine de tradiții barbare frumoase.

– Mă las doar condus de dumneavoastră, doamnă, răspunse zâmbind și uitându-se peste umăr în căutarea siluetei fugare.

A dispărut!

Sala de bal parcă se învârtea cu el și Obi-Wan se lăsă purtat de mișcare, reflexele de Jedi și coordonarea sa atrăgând privirile admirative aproape imediat.

Își aminti copilăria în Templu. Maestrul Yoda pusese la punct atât de multe moduri în care să predea lecțiile importante și vitale. Își aminti privindu-l pe marele Jedi executând pași de dans complicați, admonestându-și tinerii studenți, care de cele mai multe ori rămâneau uimiți, să devină artiști compleți ai mișcării. Un luptător care nu știe dansul? Nepriceput și în război și în pace este.

Până la urmă, un ambasador care nu putea să își miște picioarele într-o rondă alderaaneză era doar un biet ambasador, într-adevăr.

Nu mai zărea nimic suspicios, iar sentimentul de pericol dispăruse, ca și cum nu ar fi fost deloc justificat.

– Toți te urmărim, știi? șopti Duris aplecându-se mai aproape. Cei mai mulți nu au văzut niciodată un Jedi în carne și oase.

Obi-Wan chicoti iar în sinea lui și se îndepărtă de ea odată cu schimbarea melodiei. Se roti și trecu la următoarea doamnă din linie și dansul se reluă.

Cu prima ocazie se retrase din linia de dans și, sub pretextul unei pauze de răcoritoare, scană din nou cu privirea întreaga sală, fiecare stalactită și fiecare stalagmită.

Nimic.

Ca și cum nu ar fi fost niciodată nimic.

Asajj Ventress se grăbi prin tunel spre autoglisorul care o aștepta, aruncându-și masca X'Ting. Fizzik o aștepta lângă vehicul, îmbrăcat cu o haină de șofer și nici unul dintre pasagerii care ieșeau la aer nu le acordă vreo atenție.

– L-ai văzut? întrebă Fizzik.

Ea râse înveselită.

– Bineînțeles, îi răspunse. Aproape că m-a simțit și el.

Luni de zile Contele Dooku o învățase meditațiile Quay'Tek. Era impresionant să vadă acum rezultatul. Rânjetul ei era la fel de animalic ca zâmbetul fix, fără noimă, al unui kraken.

– Obi-Wan Kenobi.

Se așeză pe locul din spate și închise ochii.

– Este rândul meu să râd.

– Nu a fost un pic prea riscant? întrebă Fizzik.

Ea deschise ochii și se zgâi la el, întrebându-se probabil dacă nu cumva i-ar fi făcut mai multă plăcere să îl ucidă aici și acum.

– Viața înseamnă risc, spuse și se întoarse să privească clădirile rămânând în urmă.

Pentru doar o clipă fața i se înmuie și se adânci în gânduri.

– Probabil ca și moartea.

Suficient cât să îl facă pe Fizzik să tacă.

Ventress închise ochii și se apucă să își facă planuri.

Jedi. Omorâse destui Jedi și totuși nu îi ura. Mai degrabă ura faptul că își pierduseră calea, își uitaseră adevăratul lor scop pe lume, devenind pionii unei Republici corupte și decadente.

Dacă majoritatea viitorilor Jedi erau descoperiți în pruncie și crescuți în Templul Jedi, Asajj Ventress fusese descoperită de Maestrul Ky Narec pe planeta pustie Rattatak. O copilă orfană flămânzind în ruinele unui oraș distrus de război, Ventress se agăța de oricine îi oferea o speranță, astfel că în anii care urmaseră ajunsesă să îl venereze pe formidabilul Narec ca pe un tată. Iar el crescuse copila în care Forța era puternică, descoperindu-i și dezvoltându-i potențialul. Atunci ea își imaginase că într-o bună zi va putea să călătorească până pe Coruscant și să stea înaintea Consiliului, să devină membră a Ordinului Antic.

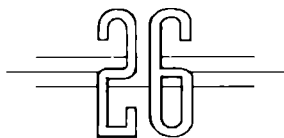
Apoi Maestrul său a fost asasinat. Consiliul Jedi, care îl abandonase pe Ky Narec să își ducă soarta, deveni acum obiectul furiei sale oarbe. Consumată de setea de răzbunare, s-a transformat într-o forță distructivă dincolo de imaginația Maestrului său Jedi.

Contele Dooku a fost acela care a redescoperit-o în Inelul Îndepărtat. Ea îl atacase, fusese înfrântă și dezarmată, dar în loc să o taie în bucăți o luase ca învățăcel, i-a completat pregătirea și i-a îndreptat picioarele pe calea potrivită. Lui Dooku îi datora deci întregul devotament, căci altfel nu datora nimic nimănui, în afară de moarte corupților, cruzilor Jedi.

Da. Își încrucișase armele cu Jedi. Ucisese mulți. L-a înfruntat pe Maestrul Windu și s-a apropiat la un fir de păr de a-l înfrânge. L-a înfruntat și pe Skywalker în lupte pe care amândoi le vor ține minte. Obi-Wan scăpase de mâna ei de două ori, dar nu va mai reuși încă o dată. Era jurământul de credință pe care îl făcea Contelui Dooku. Jurământul făcut regretatului Maestru Ky Narec.

Era și o promisiune pe care și-o făcuse singură, pur și simplu pentru propria sa plăcere.

Pleoapele închise ale uimitoarei Asajj Ventress zvâcniră, iar gura sa rozalie se curbă într-un zâmbet.

Maestrul Jedi și tovarășul său vippit se retraseră în apartamentele lor, dar G'Mai Duris se îngrija încă de oaspeți când muzica încetini, iar luminile se aprinseră spre ieșire, semnalând încheierea serii.

Își ocupase locul lângă ușă, luându-și rămas-bun de la invitați, când Caiza Quill și partenerul său, Sabit, apărură. Cu câteva luni înainte, Quill fusese femeia cu ochii verzi, iar Sabit bărbatul, dar chiar și atunci Quill intimidă. Când era cel mai vulnerabil tot intimidă mai mult decât atunci când Duris era sub întreaga ei putere. Acum, când el era în starea sa cea mai agresivă, mirosul feromonilor săi devenea mai mult decât copleșitor.

Se întinse spre ea, împrăștiindu-și aroma.

– Să nu crezi că nu știu că încerci să ți-l atragi pe Jedi aliat, o confruntă el. Să nu crezi nici măcar o clipă că voi tolera așa ceva. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat cu Filian.

Ea se crispă. Cum putea să uite? Doar cu cinci ani în urmă, Quill și perechea ei, Filian, se angajaseră într-o confruntare solemnă, ceea ce poporul X'Ting numea „să te lupți pentru nisip”. Și acolo, în fața Consiliului, pericolosul Quill îi căsăpise iubirea. Dacă ar fi trăit și o mie de ani tot nu ar fi putut să uite acea priveliște.

– Nu îți slăbi poziția, îi mai spuse. Și nu ceda. Sau vei avea de suferit.

Apoi dispăru.

G'Mai Duris își luă rămas-bun de la toți invitații apoi se retrase în apartamentele sale. Îl iubise pe Filian enorm de mult. Pe când se învârtteau în dansul etern al bărbatului și femeii, fiecare moment din viața lor și fiecare fel de a-l trăi le dăruiseră ceva minunat.

Dar el fusese ucis înainte ca dansul fertilizării să poată începe. Așa că, rămasă fără urmași, singură și cu sacul de ouă gol, se legăna nervos în întuneric, lacrimi de teroare și singurătate scăldându-i ochii de smarald.

În timp ce noii recruți repetau manevrele de pregătire, Nopt îi privea, își lua notițe, făcea ajustări la un traseu cu obstacole sau la un poligon de trageri. Patrușpa se apropie de el alergând, genul de deplasare care pe un om normal l-ar epuiza în zece minute, dar pe care un soldat putea să îl susțină toată ziua.

– Domnule! strigă militarul, salutând respectuos. Sosesec alți recruți.

– Câți?

Patrușpa zâmbi mulțumit.

– Două duzini, domnule!

Nopt simți că se îmbujorează. Iată exact genul de vești la care tot sperase.

– O să avem, totuși, parte de luptă, spuse el.

Nopt fu mulțumit cu tot ce văzu și tocmai ordona creșterea intensității pregătirii cu încă un grad când Sheeka se apropie de el.

– Deci? îl întrebă. Ce părere ai?

Era mulțumit să își dea seama că știa sigur adevăratul sens al întrebării.

– Deloc rău, răspunse el. Băieți de fermă și mineri din adâncuri, dar uite că știu să primească și ordine.

– Sunt oameni duri, spuse Sheeka. Mulți dintre ei gândesc că a venit timpul să lupte.

– Dar tu?

– Eu doar zbor, spuse ea.

– Ai putea să te descurci foarte bine, o stârni el. Picioare puternice și spate solid, reflexe bune. Ai putea să te gândești să te înrolezi.

Ea râse.

– N-am experiență. Iar experiența contează.

Apoi se uită la el.

– Pe de altă parte, tu nu ai fost întotdeauna veteranul care a văzut-multe-știe-multe, nu?

Nopt dădu din cap. Apoi, cu un zâmbet ușor, adăugă:

– Adevărat. Dar simulările noastre sunt... mai mult decât stimulante.

Își mișcă umerii un pic, eliberându-și trupul de încordarea amintirii lui Vondar-3.

– Sunt sigură de asta, acceptă ea.

El privi spre droidul de antrenament cum își flexează brațele în direcții multiple, dându-i fiecărui recrut motivarea de care avea nevoie pentru a excela.

– Sunt suficient de nerăbdători, dar își vor câștiga încrederea în ei sub supravegherea soldaților cu experiență sau a droizilor de luptă.

– V-am văzut împreună cu ei, îl laudă ea. Cred că voi patru sunteți exact omul care le trebuie.

Pentru o clipă el crezu că femeia a făcut o greșeală de vorbire, apoi văzu că își păstra seriozitatea cu greu. Femeia izbucni în râs.

Nopt își simți buzele mișcându-se, înțelegându-i gluma pe care, deși o făcuse la adresa lui, o aprecia.

– Da, suntem, râse el.

O lăsa singură și merse să se implice direct și personal în desfășurarea instrucției. Nu era deloc lipsit de logică din partea lui că își îndrepta umerii mai mult, se mișca mai rapid demonstrând tehnicile de luptă fără arme, stătea mai alert, pentru că știa că Sheka îl privește. Și cu toate că se simțea oarecum absurd, în același timp îi plăcea atenția pe care i-o acorda femeia și spera că o va găsi tot acolo la sfârșitul zilei.

În ChikatLik, operațiunile diplomatice avansau într-un ritm glacial. Snoil și-a petrecut diminețile și mare parte din după-amieze verificând contractele, pentru ca în final să își dea ochii peste cap de frustrare.

– A! Mi-a îmbătrânit cochilia cu zece ani, se plânse el. Ai văzut aici?

– Ce să văd? întrebă Obi-Wan, care se muncea să stabilească o linie sigură de comunicații cu Coruscant.

Comunicația impunea o legătură intermediară cu Ixdoi pe releul din navă. Deocamdată o furtună solară părea să distorsioneze transmisia.

– Niște crăpături și fisuri mici aici unde se formează altă chitină.

Snoil își lungi gâtul să își privească cutele și ondulațiile cochiliei sale plate. Adevărul era că avea dreptate: apăruseră niște crăpături acolo unde se formau noi segmente în cochilie.

– Aha, da, da, le văd, răspunse Obi-Wan distrat. Ce înseamnă?

Ochii lui Snoil se răsuciră agonizant.

– Stres! Stres, îți spun eu.

– Păi, nu vreau să mai adaug și eu la efort...

– Ei, na, te rog...

Legătura holografică se clarifică brusc și Cancelarul Suprem Palpatine pluti în aer în fața lui. Snoil tăcu imediat.

– Domnule Cancelar, începu Obi-Wan.

– Prietenul meu Jedi. Ce vești mai ai?

– Sunt convins că Regentul este într-o dispoziție generoasă, dar se teme pentru viața ei dacă acționează cum îi dictează conștiința.

– Și tu ce crezi că i-ar dicta conștiința?

– Ceea ce ar fi cel mai bine pentru Cestus: suspendarea producției.

– Atunci care este problema?

– Cred că puterea reală aparține unui grup intitulat cele Cinci Familii, proprietarii companiei Cestus Cybernetics. Iar ei se gândesc doar la profit.

– Atunci va trebui să duci lucrurile la nivelul următor. Bănuiesc că ai primit contacte de încredere. Le-ai folosit?

– Cred că Maestrul Fisto s-a întâlnit cu unul dintre contacte. Eu mă întâlnesc cu celălalt la noapte.

– Îți urez baftă, Maestre Kenobi. Ține minte: ne rămâne puțin timp dacă vrem să evităm un dezastru.

– Da, domnule, răspunse Obi-Wan, dar înainte de a mai adăuga ceva Cancelarul dispăru.

Oftă și se întoarse spre Snoil.

– Domnule avocat, îl întreabă, dacă ți-ai dori o listă de... documente secrete, ce ai vrea mai întâi?

Doolb gemu.

– Uf, ce să fac? Ce să spun?

– Adevărul.

Bulbii ochilor i se răsuciră unul în jurul celuilalt.

– Cred că aş cere originalele documentelor de înființare a companiei și de achiziționare a terenurilor. Și... a, da, ordinele de achiziționare dintre Cestus Cybernetics și contele Dooku sau intermediarii lui.

– Așa să fie.

Îl plesni prietenește pe cochilie cu palma.

– Dacă întreabă cineva de mine, spune-le că încerc bucătăria locală, îl instrui Obi-Wan. Ai grijă.

Acestea fiind zise, Obi-Wan părăsi apartamentul.

Obi-Wan se strecură într-o cameră liberă undeva pe hol și de acolo ieși pe fereastră fără să fie observat de forțele de securitate care, neîndoielnic, îi supravegheau de la distanță fiecare mișcare.

Se cățăra pe acoperiș de unde coborî pe un tobogan de serviciu până jos în stradă, flexându-și genunchii pentru a amortiza șocul. Încă trei pași și se amestecă în mulțime, neremarcat de nimeni.

Obi-Wan auzise de alte planete care începuseră tot ca niște colonii penitenciare, dar nu vizitase până acum nici una. Sentimentul copleșitor de energie și viață îl încurajă. Oriunde privea, străzile

erau aglomerate de străini care umblau care încotro. Deși doar rar se mai zăreau câțiva cetățeni X'Ting, orașul îi reamintea totuși de o colonie de tip mușuroi. Comerțul avea loc în fiecare minut al zilei și fiecare creatură pe lângă care trecea avea ceva de târguit. Unul din zece magazine era închis, dar în celelalte era agitație și activitate, ca un dans pe marginea prăpastiei. Câți dintre locuitorii de pe Cestus înțelegeau jocurile pe care le făceau stăpânii lor? Chiar fără să fie conștienți de ele, oamenii aceștia dădeau impresia că sunt mult prea limpezi la minte și prea prezenți. Era nervozitate, nu exuberanță.

Făcu semn unui taxi vechi, ieftin, gândindu-se că era mai puțin probabil să fie introdus în sistemul de supraveghere. Chiar dacă ar fi fost, din punct de vedere tehnic nu făcea nimic ilegal sau care să îi afecteze în mod direct misiunea. Pe holocardul șoferului scria *Gritt Chipple*. Gritt era de rasă X'Ting, iar părul roșcat de pe torace indicându-i originea socială în păturile de jos ale clanurilor locale.

– Destinația dumneavoastră? întrebă Gritt.

– Umbra Noptii.

Gritt Chipple se strâmbă. Era clar, cunoștea Umbra Noptii și nu era deloc încântat să umble până în acel loc.

– Credite forte, adăugă Obi-Wan și îi oferi micului X'Ting câteva bancnote cestiene.

Ochii șoferului se luminară. Bancnotele erau de pe planetă și deci mai ușor de schimbat, nu cum erau cele ale Republicii înregistrate în rețeaua monetară galactică. Și, mai ales, greu de urmărit. Avariția domină teama.

– 'Teles, acceptă șoferul și porniră la drum.

– Ești Jedi?

Obi-Wan aprobă din cap. Nu se deghizase, dar sperase totuși să evite să fie remarcat.

– Atunci am auzit de tine. Vrei transport înapoi de la Umbra Noptii?

– Ar fi foarte bine, da.

Micul șofer scuipă ușor, gest pe care Obi-Wan îl interpretează ca o încântare.

– Atunci te aștept. Să ai grijă. Uneori străinii nu sunt în siguranță. Un alt scuipat.

– Domnu'.

Mașina mersese de-a lungul grotei principale, dar mai apoi se strecurase în tunelurile întortocheate din ChikatLik. Complexul era

amețitor chiar și pentru cineva care trăia în Templul Jedi. Șoferul manevra prin labirint cu îndemânarea unuiu născut pe planetă și Obi-Wan se gândi că Anakin l-ar fi apreciat pe micul X'Ting.

Drumul de cinci minute ajunsese într-un sector mai întunecat, mai înspăimântător, aparte de principalele districte ale orașului. Aici era o zonă unde cetățenii reputați se ocupau numai de afaceri deocheate. Dacă în alte părți ale orașului văzuse doar câțiva cetățeni X'Ting la suta de locuitori, aici, în sfârșit, creaturile insectile erau prezente din abundență.

Șoferul îi înmână un holocip.

– Acționează asta când vrei cursă, îi spuse și deschise portiera.

Obi-Wan îl plăti generos pe Gritt și coborî. Rabla se depărtă, lăsându-l pe Obi-Wan singur.

Urmând instrucțiunile pe care le memorase, Obi-Wan se apropie de o ușă păzită de două gărzi X'Ting masive. Femei, fără îndoială. Bărbații erau mai mici și mai mortali, dar femeile îi intimidau mai ușor pe străini, care aproape niciodată nu își dădeau seama că o mare parte din corpul lor masiv era doar un sac cu ouă.

– Ce dorești? cea mai mare dintre ele îl întrebă cu o voce surprinzător de politicoasă.

El pronunță un cuvânt care ținea loc de parolă, apoi spuse:

– Am întâlnire cu Trillot.

Nu era chiar adevărat, dar era convins că liderul interlop fusese avertizat de contactele lor să se aștepte la o vizită.

– Un minut, spuse cea mai mică și se strecură înăuntru, ieșind mai apoi și deschizând ușa larg.

– Intră.

Priviri îl măsurară, nu toate cu respect. Câțiva erau curioși, întrebându-se dacă el era genul tipic, dacă membrii Jedi erau atât de puternici pe cât îi laudau suporterii ordinului sau, din contră, atât de slabi pe cât susțineau Separatiștii.

Hogeagul era întunecat și ochi străini străluceau spre el din beznă. Nu îl însoți nimeni, nu îl îndrumă nimeni, așteptându-se probabil să își găsească drumul singur.

Putea să își dea seama din limbajul trupului, din posturile și expresiile creaturilor pe care le întâlnea în ce direcție trebuia să meargă prin labirint pentru a ajunge la Trillot. Dacă era un fel de test, avea de gând să îl treacă cu brio.

Din toate părțile răzbăteau mirosurile, sunetele și priveliștile unui habitat corupt până în măduvă. Clar, aici se strânseseră scursurile societății, dar... pentru a ajunge în interiorul cercului puternicului Trillot, trebuia să aibă resurse serioase, dincolo de încrederea lui Trillot însuși. Așa că Obi-Wan trebuia să considere locul ca fiind mușuroiul gangsterului, locul pe care X'Ting îl păstra pentru propriul său confort, ceea ce îi amintea de propria sa coșniță, chiar dacă ea însemnase distrugerea altor ființe.

Gândul îl făcu să se încordeze, dar își păstră sentimentele pentru el.

La capătul coridorului se găsea o altă ușă, iar în fața ei păzea o a doua pereche de paznici X'Ting, dreپți ca niște bețe. Bărbați de această dată și cu adevărat mortali. Cei doi deschiseră ușa când îl văzură apropiindu-se.

Îi trebuiră câteva momente să i se obișnuiască ochii cu interiorul. Trillot ședea cocoțat pe o pernă înaltă, pufăind mulțumit dintr-un fel de pipă, fumuri lungi și subțiri ieșind în spirală din despicăturile de pe marginea gâtului. Toracele umflat, gata să fie umplut cu ouă fertilizate, îi dădu de înțeles lui Obi-Wan că Trillot își completase trecerea din stadiul de bărbat în cel de femeie.

– Jedi, îl întâmpină Trillot cu ochii multipli fixați asupra lui Obi-Wan. Bun-venit în căminul meu.

– Doamnă Trillot, răspunse Obi-Wan și se înclină ușor, recitând o serie complexă de sunete în limba X'Ting.

Ochii lui Trillot străluciră.

– Ești foarte cultivat pentru un om. Te rog. Vino și ia loc lângă mine.

Obi-Wan se conformă și Trillot mai trase câteva fumuri.

– Nu voi insulta un Jedi, spuse ea, oferindu-i în mod public fructul fanteziei.

Implicațiile unui astfel de gest erau evidente.

Kenobi zâmbi.

– Avem afaceri, spuse el în loc de refuz. Fantezia aburește mintea. Trillot aprobă.

– Dar ascute simțurile.

– Știm amândoi de ce am venit aici, spuse Obi-Wan. Războiul mătură toată galaxia. Cestus nu este imun la atingerea lui.

– Război... sau pace, enunță Trillot pufăind satisfăcut din pipă. Orice ar fi, eu tot am profit.

Bluf.

– Nu și dacă războiul va distruge capacitatea industrială de pe Cestus. Atunci nu ar mai fi muncitori pe care să îi exploatezi. Atunci ai suferi și tu.

Trillot aprobă încet, știind că Obi-Wan pusese un punct important pe i.

– Aș vrea să evit neplăcerile dacă este cumva posibil.

– Eu cred că este posibil.

– Atunci te ascult. Ce pot face pentru tine?

Perfect. Lăcomia era o metodă de convingere folositoare.

– Prietenii mei de pe Coruscant susțin că ai o legătură cu tot ce se petrece pe aici, spuse el.

Trillot râse forțat.

– Câtă simpatie.

Obi-Wan își coborî un pic vocea.

– Vreau să aflu codicile secrete dintre Familii și Confederație.

La această replică Trillot păru să dea înapoi.

– Serios?! O astfel de informație se obține cu mare greutate.

– Am resurse.

– Așa să fie? și eu am resurse. Nu mi-aș dori să le periclitez într-o astfel de misiune.

– Mi s-a spus că dacă ar putea cineva să dezvăluie slăbiciunile sistemului vostru industrial, tu ești acea persoană.

Trillot inspiră adânc. Un fuior lung de fum scăpă prin despicăturile mici din gât.

– Și dacă, ipotetic vorbind, *dacă* aș fi dispusă să împart această informație, ce folos mi-ar aduce mie și alor mei?

– Pentru a putea menține pacea și pentru a scoate aceste mașinării de pe piață, Republica este pregătită să ofere un contract generos pentru droizi. Informația ta este valoroasă... pentru a-mi încheia favorabil negocierile. Îți voi transmite notificare prealabilă asupra cantității și specificațiilor.

– De ce m-ar interesa pe mine?

Obi-Wan știa că amândoi erau conștienți de miza pusă în joc.

– Pentru că îți va da timp să cumperi și să stochezi anumite componente, echipamente și materie primă. Sunt convins că o doamnă atât de pricepută în afaceri poate să vadă potențialul.

Trillot expiră și pe figura ei se formă o atitudine pe care Obi-Wan o cata'ogă drept zâmbet.

– Gândești ca un infractor, răspunse ea.
 – Unul dintre multele mele defecte.
 – Îmi place asta la un bărbat, îl complimentă Trillot și se aplecă spre Obi-Wan destul cât să simtă un val de feromoni.

Era probabil o mișcare de seducție printre membrii X'Ting, dar lui Obi-Wan mirosul îi părea a fi duhoarea dintr-o pielărie.

– Deci?

Trillot oftă.

– Deci. Păi, în sfârșit. Da, este adevărat. Există un punct nevralgic în sistem, dar numai pentru că i-ar ucide pe cei care ar încerca să îl exploateze.

Interesant.

– Explică.

– Radiații, spuse Trillot. Se spune că sub orașul industrial Clandes zace o cutie de joncțiune unde se întâlnesc circuitele și cablajele. Nu toată comunicația se face aerian, cel puțin după rebeliunile de acum un secol. Circuitele acestea pot accesa direct terminalul principal cu doar câteva măsuri de protecție minore. După reconfigurare, întreaga zonă a fost decretată improprie vieții, iar muncitorii au părăsit-o. Cu regulamentele de protecție atât de... stringente, au economisit bani fără să mai construiască ecranare. Te-ar ucide în câteva minute... doar dacă nu ai purta un costum baktoid de protecție anti-radiații din clasa șase.

– Pe care presupun că îl ai.

– Să spunem doar că o doamnă cu resursele mele deosebite știe cum să achiziționeze astfel de lucruri.

– Și care ar fi prețul pentru o astfel de minunăție?

– Astfel de costume de protecție sunt rare acum că fabricile Baktoid s-au închis, spuse Trillot cu o voce prefăcută. Ce vrei tu să obții este o încercare singulară. Dacă și când vei comite un astfel de act, oricine va ști de vânzarea costumului va veni să o caute pe Trillot.

– Care este prețul?

– Nu se va întâmpla niciodată... dar să spunem totuși jumătate de milion de credite.

Jumătate de milion. Mult mai mult decât își propusese să plătească, dar posibil. Totuși, dacă accepta prea repede, acest gangster și-ar fi pierdut respectul pentru el. Viitoarele negocieri s-ar îngreuna.

– Absurd.

Trillot parcă știa ce gândește.

– Da. Nu-i așa?

Cei doi mai discută în contradictoriu câteva minute, apoi Obi-Wan își domoli poziția.

– Deci... prin acest terminal, presupunând că agentul nu moare otrăvit din cauza radiațiilor, linia de producție ar putea fi oprită... sau distrusă?

– Se poate întâmpla, da.

Trillot părea încântată de ea însăși.

– Chiar dacă așa avea jumătate de milion de credite, nu sunt încă pregătit să mă implic într-un sabotaj împotriva fabricii Clandes, se împotrivi Obi-Wan. Hai să discutăm alte variante.

– O întrebare, îl opri Trillot. Dacă acel computer central ar fi închis, întreaga economie ar face... fsss. Nu prea bine pentru afaceri, e?

– Nu, o contrazise Obi-Wan știind că se afla pe pământ solid. Droizii de lux s-ar opri. Dar droizii mai ieftini ar continua să fie fabricați sub licență.

– Aha. Atunci Cestus ar cădea ca o plească în brațele Republicii, iar afacerile vor continua ca și până acum.

– Deci, propuse Obi-Wan și întinse palmele înainte în maniera pe care o folosea X'Ting atunci când convenea ceva. Facem târgul?

– Detalii asupra acordului comercial?

– Atât pentru acum. Și solicitări legate de costumul acela.

– Se face.

Bătu palma cu Trillot apoi, cu o singură plecăciune, se întoarse și plecă.

Trillot așteaptă câteva clipe, pufăind iar din pipă. Fumul ieșea încet prin voleturile din gât.

Ca la un semn, apărură Ventress. Țeasta sa tatuată părea să lucească în lumina scăzută. Părea gânditoare, dar deloc deranjată.

– Deci, spuse ea, Kenobi vrea notele negocierilor purtate între Contele Dooku și cele Cinci Familii, și codicilele secrete dintre Cestus Cybernetics și mușuroi.

Trillot clipi din ochi.

– Te deranjează?

– Nu. Mă incită.

Își închise ochii și zâmbi, pierdută în propriile ei speculații.

– Obi-Wan și cu mine avem o întâlnire.

Trillot se opri din fumat, tuși un pic, furioasă că își dezvăluisese starea într-o manieră atât de lipsită de tact. Perechile ei s-ar fi rușinat.

– Eu ce să fac? Dacă este atât de important, atunci cu siguranță ar trebui să refuz să i le procur.

Ventress își dădu ochii peste cap, ca și cum își căuta inspirația.

– Nu.

– Pot să îi dau informații false, încercă Trillot din nou.

– Nu.

Ventress se concentra cu mai multă siguranță de această dată.

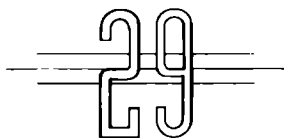
– Ar putea avea și alte resurse. Este posibil doar să te fi pus la încercare. Și dacă nu treci testul, nu va mai avea încredere deloc în tine.

Făcu o pauză, cu ochii mișcându-se dintr-o parte în cealaltă încercând să își limpezească gândurile.

– Și, continuă apoi, cred că înainte să ne încheiem treburile se va dovedi util să aibă încredere în tine.

Se mai gândi o clipă, apoi pe buzele ei palide, subțiri, apăru un prim zâmbet.

– Mda, cred că este adevărat.

Obi-Wan Kenobi ieși din cuibul lui Trillot. Cu fiecare pas simțea straturi dintr-o pânză toxică cum i se ridicau de pe minte.

Gritt Chipple îl aștepta chiar înainte să acționeze minicardul pe care i-l dăduse. Șoferul de taxi părea ușor confuz.

– Domnu' Jedi, îl strigă șoferul. Am primit un anunț. Mi-a cerut să vă fac legătura cu un alt taxi.

Obi-Wan își ridică sprâncenele a mirare.

– Zău?

– Habar n-am cine. Vă fac legătura?

Suna interesant. Cine putea să încerce să îl contacteze într-un mod atât de neobișnuit?

– Chiar te rog.

Șoferul X'Ting își plimbă degetele pe un ecran și o față nedeslușită își făcu apariția. Nici femeie, nici bărbat – își ascunsese în mod deliberat genul sau specia. Și vocea era modificată.

– Solicit respectuos onoratlui nostru oaspete să ne întâlnim la Cap-de-iepure pentru o ceașcă de ceai și un pic de discuție. Am convingerea că va fi în beneficiul său.

Apăru și o hartă.

– Unde ne duce locul acesta? întrebă Obi-Wan.

– Sectorul imigranților. Nici rău, nici bun. Ciudat.

Chipple dădu din umeri.

– N-aș putea spune, domnu'.

Obi-Wan își revizui ultimele activități. Nu își amintea nimic neobișnuit sau suspicios. Așa că dacă era vreo capcană, de ce să nu meargă pe mâna lor să vadă ce se întâmplă?

– Hai să mergem, îl îndemnă pe șofer.

Pe măsură ce mașina se ridica și își lua zborul, Obi-Wan se simți liniștit de greutatea și legănarea sabiei de lumină de la centură.

Obi-Wan intră în localul Cap-de-iepure printr-o ușă care aducea cu un sfert dintr-un cuib de mușuroi. De cum păși pragul îl întâmpină un urlet strident. Mulțimea de X'Ting și străini se dăduse deja în lături, făcând loc celor doi combatanți.

Doi bărbați X'Ting tineri se învârtteau unul în jurul celuilalt, apoi unul dintre ei fandă. Celălalt evită cu mișcări largi și amândoi își încovoiează abdomenele; ace lungi de un sfert de metru ieșiră în afară. Și bărbații și femeile X'Ting aveau ace, dar cele ale bărbaților erau un pic mai lungi, iar otrava lor mai mortală. Raportul între putere și greutate după ce își eliminau sacul cu ouă îi făcea mult mai rapizi.

Acele împunseră unul spre altul. Până la urmă, unul dintre ei făcu o greșeală și acul celuilalt pătrunse adânc. Tânărul X'Ting lovit rămase paralizat de teamă chiar înainte ca toxina să își facă efectul. Apoi, toate orificiile i se umplură de spume, tremură și se prăbuși cuprins de frisoane. După aceea încremeni....

Clienții barului reveniră la băuturile lor, ca și cum fusese doar un eveniment nocturn obișnuit.

Ceainăria Cap-de-iepure servea o mie de stimulenți aduși dintr-o sută de lumi, stând deschisă peste noapte tocmai pentru a oferi muncitorilor un loc unde să ardă gazul fără să cadă sub mese. Totul era cât se poate de legal, deși Obi-Wan era convins că undeva în separeurile localului putea fi ușor aranjat accesul la substanțe mai puțin legale.

Își alegea o masă de unde putea vedea intrarea și comandă o ceașcă de ceai din fasolea H'Kak adus de pe Tatooine. Abia primi extractul portocaliu și aromat când o siluetă pântecoasă acoperită cu o pelerină se așează discret pe scaunul din fața lui.

– G'Mai Duris, o întâmpină el sorbind din ceai.

Fasolea H'Kak făcea minuni în scoaterea toxinelor grele pe care le inhalase în cuibul lui Trillot.

– Speram să fie unul dintre emisarii voștri, dar nu mă așteptam să veniți chiar dumneavoastră.

Vorbi cu voce scăzută. Figura ei era ascunsă sub faldurile glugii, dar îi recunoscuse instantaneu ochii multipli. Dacă Duris a vrut să călătorească incognito printre supușii săi, trebuia să presupună că

avea un motiv foarte serios. În plus, o altă întrebare avea nevoie de un răspuns imediat.

– Cum m-ați găsit?

– Am sursele mele, spionii mei, îi răspunse. Iar unii îmi raportează direct mie și nu consiliului. Unii cu mai puțină trecere m-au considerat de încredere în trecut. Un noroc chior a făcut ca unii dintre ei să te zărească intrând în vizuina lui Trillot.

Dădu din cap în timp ce îi vorbea și, deși nu putea să îi vadă ochii prea bine, știa că îl priveau provocator.

– Presupun că nu te-ai dus la Trillot în căutare de intoxicare. Pot să întreb cu ce afaceri?

– Poate când ne vom cunoaște un pic mai bine, îi răspunse el evaziv încercând să tragă de timp.

– Poate.

Ea râse iar el îi percepuse sunetul mai adevărat și mai puțin afectat de protocol decât cele pe care le scotea în mod public.

– Suntem în sectorul imigranților din ChikatLik. Au venit în timpul perioadei noastre de dezvoltare, iar acum mulți dintre ei au rămas legați de planetă fără a avea credite suficiente să poată pleca acasă. Sunt preocupați mai mult să își găsească ceva de lucru sau un mijloc de transport decât să tragă cu urechea la conversațiile altora. Nu sunt deloc atenți, Maestre Kenobi. De multe ori, cea mai bună ascunzătoare este la vedere.

– Așa deci. Barul Cap-de-iepure, într-adevăr.

– Speram să te strecuri în oraș. Și dacă da, speram să pot să mă întâlnesc cu tine.

Obi-Wan dădu din cap.

– Acum că v-am înțeles metoda, poate mă luminați în ceea ce privește intenția.

– Pentru prima oară pot vorbi liber...

Făcu o pauză.

– Sau aproape liber, mă rog.

El chicoti.

– Vă acord toată atenția.

– Indiferent de ce vei gândi, Regenta pe Cestus este o farsă. Guvernele vin și pleacă, dar cele Cinci Familii care au controlat primele producții de armură și droizi – minerit, fabricare, vânzări și distribuție, cercetare și energie – controlează în acest moment totul. Tind să cred că favorizează Confederația.

– Credeți?

Ea oftă.

– Nu am nici o dovadă clară. Fac parte din casa regală a mușuroiului. Vărul meu, Quill, face și el parte din spița regală, dar de când mi-a ucis perechea și a ajuns să conducă fraudulos consiliul mușuroiului...

Își plecă privirea în pământ.

– ... nu mai sunt inclusă în cercul celor Cinci Familii SAU în deciziile pe care le ia consiliul mușuroiului. Nu mai știu dacă votează în mod egal sau unul-doi dintre ei au pus mâna pe întreaga putere. Nimeni nu știe de fapt cine are întreaga putere. Nimeni nu poate să discearnă prin voalul dens al corporației.

– Voalul corporației? se întrebă Obi-Wan amuzat. Mai de grabă voalul familiei.

– Adevărat. Nici un străin nu cunoaște ce se discută la acele întâlniri.

– Ce s-a ales de ceilalți locuitori aborigeni ai planetei?

– Aborigenii? dădu ea din umeri. Mulți au murit sau au dispărut, sau au fost exilați în pământurile infestate. Poporul de păianjeni a fost odată puternic, dar mă îndoiesc că mai există vreun singur clan intact la suprafață.

Zgomotul din barul Cap-de-îepure crescuse, apoi gălăgia se stinse din nou, ca un curent care îi mătura în valuri.

– Îmi este teamă, Maestre Jedi. Nu văd nici o ieșire din toată această situație.

– Vă pot schimba din funcția de Regent?

– Nu, răspunse ea plat. Sunt Regent pe viață.

Își coborî din nou privirea.

– Ar fi luat el regența, dacă acest lucru nu ar fi fost prea evident un conflict de interese. Acum controlează consiliul și la rândul său e controlat de cele Cinci Familii.

– Iar asta ce înseamnă?

– Înseamnă că echilibrul și controlul care ar fi trebuit să protejeze populația indigenă sunt inexistente cu desăvârșire. Înseamnă că toate contractele originale cu mușuroiul pot fi manipulate în orice fel le aduce profit Familiilor.

Era oribil.

– Dar voi nu puteți să îi înfrunțați?

– Dacă mă împotrivesc lui Quill, nu voi reuși decât să îl fac să mă provoace, să mă ucidă și să mă înlocuiască.

Făcu din nou o pauză.

– Așa cum a procedat cu perechea mea, Filian.

– Vă este teamă de el?

– Este unul dintre cei mai mortali luptători ai mușuroiului.

Doar gândul o făcu să tremure.

– De ce ați vrut să vă întâlniți cu mine?

Ochii ei fulgerară.

– Când mi-am preluat funcția, am găsit o agendă lăsată de unul dintre predecesorii mei, acum o sută cincizeci de ani. Vorbea în ea de un alt Jedi, pe nume Yoda, parcă.

Obi-Wan nu își putut abține un zâmbet. Yoda? Nu știa să fi auzit vreodată de marele Maestru Jedi pe o planetă ca Cestus.

– ... a fost debarcat și părăsit aici în timp ce escorta un prizonier, dar a adus mari servicii mușuroiului. Predecesorul meu a avut încredere în Jedi, așa că la rândul meu am încredere în tine. Cred că pot vorbi sincer și să îmi răspunzi cu aceeași sinceritate.

– Am să fac tot ce îmi stă în putință, atâta timp cât nu îmi va compromite misiunea.

– Nici pe departe, îl asigură ea.

– Atunci suntem doi noi prieteni care împart o oră de liniște și un pic de H'Kak.

Ea inspiră adânc.

– Mulțumesc. Amândoi umblăm printr-o sală a oglinzilor, Obi-Wan. Comanda Contelui Dooku va forța poporul să aleagă între colaps economic sau înfrângere militară. Cred că toți cei care au dat aceste comenzi știau... Poate chiar sperau să se ajungă la o astfel de situație.

Rezonabil.

– Cu ce scop?

– Asta nu pot ști. Îmi este teamă că Cestus joacă rolul unui pion într-un joc mult mai mare și mai periculos.

Obi-Wan se aplecă mai aproape.

– Despre ce fel de joc este vorba?

– Nu știu nici asta. Spun doar că simt mâna unui jucător foarte bun, dar fără a cunoaște sfârșitul jocului.

Se gândi la ce îi spusese Regenta până acum și își dădu seama că nu aflase nimic nou din ce nu putea să afle singur. Încerca oare să îl

manipuleze sau putea să aibă încredere în intuiția sa de Jedi? Războiul Clonelor dura de ceva timp. G'Mai nu ar fi putut afla mai mult decât atât? Putea să aibă deja o idee despre caracterul jocului.

Un joc pe care Obi-Wan, în ciuda puterii sau experienței sale, era puțin pregătit să îl joace.

– Este ca și cum ne-am dori o poziție de unde să nu mai putem muta, exclamă ea. Nu mă pot exprima mai bine decât atât.

– De ce îmi spuneiți toate acestea?

Umerii Regentei căzură brusc.

– Nici eu nu știu. Poate pentru că este o informație singulară. Spunând-o cuiva, mă simt mai puțin izolată.

Dacă spunea adevărul, atunci un motiv pentru care se întâlniseră era chiar faptul că, fiind un străin, era conștientă că putea avea încredere în el așa cum nu putea avea în nimeni aflat în structura de putere de pe Cestus. Iar dacă ea nu vedea nici o ieșire din dilema prezentă, atunci era o rugămintă pe care i-o adresa lui să încerce să desfacă nodul strâns de secole. Dar el nu pentru aceasta venise aici! Ci pentru un motiv, doar un singur motiv, să oblige Cestus să renunțe la a mai produce și exporta droizii JK.

Localul Cap-de-iepure era plin ochi de clienți în căutare de stimulenți, astfel că nu era deloc greu pentru Ventress să se strecoare înăuntru, din nou folosindu-se de o porțiune din energia Forței pentru a se proteja de simțurile ascuțite ale lui Obi-Wan. El era unul dintre cei mai puternici Jedi pe care îi întâlnise vreodată. Sigur, se credea ea însăși mai puternică, dar nu mai era atât de sigură pe cât fusese odată.

Neîndoielnic, puterea lui avea să îi dea victoriei ei un gust și mai dulce.

Ventress s-a amestecat în amalgamul de specii din Cap-de-iepure, observând fără să fie observată. Îi plăcea jocul acesta riscant, protejându-se de Obi-Wan și strecurându-se cât mai aproape de el până când simțea cum îi vibrează simțurile, apoi retrăgându-se din nou, jucându-se cu marginile percepției lui.

Momentul era atât de periculos încât îi incită simțurile, mult mai puternic decât orice plăcere carnală sau orice drog. Aici era pericol adevărat, în cea mai pură formă. Să se joace cu simțurile unui oponent maestru îi testa limitele propriilor ei emoții, emoții pe care și le păstra sub un control sever. Era... amețitor, da, acesta era cuvântul.

Uite. Se apropie o clipă, permițând mai mult atenției să flirteze cu conturul exterior al aurei maestrului, care strălucea în ochii ei ca un câmp de luminițe.

Într-un fel riscul era minim: putea să îl privească, știa în fiecare moment dacă maestrul își concentra atenția asupra mediului înconjurător și nu asupra conversației, și avea încredere totală în capacitatea sa de a se retrage înainte ca el să devină perfect conștient.

Delicios.

– Șșș, își șopti ea atât de încet încât nu putea să își audă nici propriile vorbe. Atât de aproape. Atât de ușor. Nici măcar nu știe că exiști.

Respirația i se schimbă brusc.

– Nu. Nu, uite, aproape că a simțit ceva, dar te-ai depărtat înainte ca măcar să remarce. Va căuta împrejur. Nu va vedea nimic. Tu *ești* nimicul.

Putea vedea că se construise o conversație între Obi-Wan și Duris. Ei și, nu conta.

Orice ar fi încercat el, Ventress aștepta pregătită. Oricare ar fi fost planul lui, ea era pregătită să îl contracareze. De fapt, orice ar fi încercat amândoi, Ventress se va folosi de planul celor doi pentru a-l atrage în capcana pe care i-o pregătea. De data aceasta, nu va mai avea scăpare.

Trebuia să ajungă și la cele Cinci Familii, dar și pe ei îi putea folosi. Momeală, acesta era conceptul. Le va atașa aparate de urmărire și ascultare pe vehicule și pe persoane. Vor fi urmăriți, acțiunile și vorbele lor vor fi înregistrate.

Și undeva în acest proces îl va prinde în capcană pe Kenobi. Putea deja să simtă. Aceasta era planeta, acesta era momentul.

Obi-Wan Kenobi va fi al ei.

Delicios.

Pentru a doua oară de când aterizase pe această planetă, Obi-Wan simți... ceva. Nu suficient de plin cât să devină precaut. Și sigur nu suficient de mult cât să poată identifica sursa. Înțelegerea îi scăpa, ca și cum încerca să apuce un obiect dincolo de el. Dar deși nici unul dintre simțurile sale nu putea atinge direct acest obiect fantomă, acea retragere făcea valuri în apă... sau în aer. Iar acum se produsese ră valuri în Forță. O non-prezență. Ceva care dispărea. Care *lipsea*.

Nu simțea în mod conștient. De fapt, cu cât căuta mai conștient, cu atât îi scăpa mai mult, ca un lucru pur imaginar. Așa că se concentra mai departe pe conversația cu G'Mai, păstrându-și doar o mică parte a atenției, cea mai mică fărâmbă a conștientului, să caute în mediul înconjurător nu o prezență, ci altceva... lipsa unei prezențe. Da. Încă o dată simți retragerea.

Fusese prea mică pentru a se integra în conștientul său în acel moment. Doar mai târziu, în adâncurile meditațiilor sale Jedi va putea prinde în cursă adevărul. Dar putea să mai aștepte.

De zeci de generații liderii celor Cinci Familii domniseră ca sub efectul unui privilegiu divin. Atâta timp cât minereul curgea către rafinării, iar acele rafinării alimentau fabricile care produceau droizi și armuri, canalizând toate creditele către trezoreriile de pe Cestus, puterea Familiilor avea să dureze încă multe generații.

Distincțiile regale ofereau ceea ce actualitatea nu reușea: o bogăție abundentă de artă, arome subtile și rafinate, precum și mobilier care ar fi făcut stimă oricărui birou din cadrul Republicii. Dacă Cestus nu reușea să ajungă în civilizație, civilizația reușise, într-adevăr, să ajungă pe Cestus.

Deocamdată însă, o parte din conversația care se desfășura în sala tronului era departe de a fi politicoasă. De ore bune argumentele predominau și cu toate că la suprafață cuvintele folosite erau politicoase, nu exista nici un dubiu asupra ostilității din spatele lor.

– Fiecare eveniment poate avea multiple înțelesuri precum și consecințe, spunea Llitishi, al cărui arbore genealogic își avea rădăcinile într-o familie întemeiată de fiica unui miner și băiatul unui ucigaș.

– Sunt conștientă de acest lucru, răspunse Duris.

Quill, celălalt membru X'Ting din sală, se ridică în picioare.

– Mușuroiul este deranjat de declarația făcută de Senatul Republicii conform căreia planetele nu au dreptul la secesiune.

Liderii celor Cinci Familii ședeau aranjați în semicerc, de o parte și de alta a tronului ocupat de Duris. Teoretic, forțele pe care le reprezentau ei nu erau mai puternice decât ale ei. Practic, desigur, Duris era aproape complet sub controlul lor.

– Doar nu sunt proști, se opuse Duris. Dacă Palpatine interferează cu dreptul nostru la comerț liber, nu va face decât să îndepărteze și alte planete.

Quill interveni.

– Dacă Republica oferă violență ca metodă de convingere, situația se înrăutățește.

Duris oftă și tăcu, lăsându-și onorabilul musafir să își expună opinia. Trecuse deja o săptămână și cum Obi-Wan își prezenta cazul încă unui grup de reprezentanți și avocați ai celor Cinci Familii, începea să se îngrijoreze și ea că se putea ajunge la un consens adevărat.

– Vin în fața dumneavoastră cu o ofertă justă și corectă, spuse Obi-Wan. Putem ridica blocada asupra cristalului de gabonna și să înaintăm fonduri pentru achiziționarea a două mii de unități din droizii din clasele JL și JK.

G'Mai îl privi cu interes. Oferta aceasta era nouă. Știa, sigur că da, că Obi-Wan comunicase cu stăpânii săi de pe Coruscant. Ba chiar o parte din transmisii fuseseră deja interceptate și decodificate.

Și celălalt X'Ting fu luat prin surprindere.

– Aceasta ar putea... spuse el, apoi sublinie, ar *putea* fi suficient pentru a ne asigura poziția pe piață.

Debbikin aprobă.

– Sunt gata să cred că acest Jedi vorbește onorabil.

Obi-Wan înclină din cap.

– Un fapt remarcat și apreciat.

Nepotul Doamnei Por'Ten își ridică mâna scheletică pentru a respinge așteptările unor aranjamente ușoare.

– Dar chiar și această ofertă este riscantă. Costul războiului se adună. Taxele cresc dramatic. Guvernul central oferă plăți în certificate de credit, pentru a fi cumpărate ulterior. Astfel de titluri de valoare pot fi schimbate pe mărfuri, dar, de obicei, la o rată mult scăzută...

Obi-Wan își păstra vocea calmă și manierele protocolare, dar lui întreaga discuție i se părea neplăcută, plictisitoare și exasperantă. Timpul se scurgea și exista o limită pentru toate tertipurile la care putea apela în cadrul negocierii limită impusă de Cancelarul Suprem.

Dacă nu ar mai fi avut loc de manevră... tremură doar la gândul costului care urma să fie plătit. Poate sesizând starea în care ajunsese, Snoil se aplecă să îi șoptească:

– Timpul se scurge. Devine din ce în ce mai problematic: dacă Republica va câștiga, planetele rebele vor primi o pedeapsă cumplită pentru încercarea lor de a se separa. Dar dacă Republica pierde, atunci planetele care fac parte din Republică vor rămâne cu greutatea taxelor.

Obi-Wan simți aburul rece din spatele urechii sale stângi extinzându-se. Nivelul de stres creștea intolerabil.

– Prietenul meu cefalopod, îmi dai dureri de cap. Tu și sentimentul că Duris ar putea avea dreptate.

– În ce fel? întrebă Snoil.

Directorii celor Cinci Familii erau ocupați să se contrazică între ei, astfel că pentru moment nimeni nu le luă în seamă șoaptele.

– Toată treaba aceasta poate că este o încercare de a ne deruta, îi spusese Obi-Wan. Îmi este teamă că lipsa de claritate încă mă urmărește.

Duris își ridică brațele primare și cele secundare, solicitând tăcere.

– Avem obligația de a purta aceste negocieri cu bună credință. Cred că onorabilii noștri asociați au la inimă bunăstarea financiară a companiei Cestus Cybernetics, așa cum și trebuie. Noi reprezentăm planeta Cestus, cu toți cetățenii ei, mușuroiul și interesele sale. Cestus Cybernetics are posibilitatea să se mute oricând pe altă planetă, pe când pentru noi aici este singurul cămin. Păstrați-vă disputele pentru altă dată. Supraviețuirea noastră a tuturor este în joc.

Se lăsă o tăcere mormântală câteva clipe, apoi discuțiile reîncepură, dar de această dată pe un ton mai puțin contradictoriu.

După ce se încheiară orele alocate negocierii, Jedi și avocatul se reîntoarseră în apartamentul lor. Ceilalți membri ai celor Cinci Familii își împachetară dosarele cu documente și plecară, doar Quill rămase ultimul și o luă în primire pe Duris.

– M-ai blocat pentru ultima oară, se răsti el fierbând. Mi-am petrecut o viață întreagă aranjând o afacere exact cum este aceasta și nu voi tolera să te amesteci. Să apari înaintea consiliului la noapte. Poți să îți iei singură viața sau te voi face să muști din țărână. Nu ai decât două opțiuni.

Se aplecă mai aproape de ea.

– Personal, sper că vei alege să lupți. Îmi va face plăcere să teucid, așa cum am făcut și cu perechea ta. A murit implorându-mă. Aș vrea să aud aceleași vorbe și de la tine, să îți miros capitularea.

Quill făcu o pauză.

– Apoi, bineînțeles, tot te voi ucide.

31

În toiul nopții, oamenii lui Trillot aduseră documentele pe care le solicitase Obi-Wan. Între acestea și documentele oficiale, Snoil avea acces la suficientă informație cât să țină ocupat un colectiv întreg de investigatori câțiva ani.

Ei însă nu *aveau* la dispoziție ani.

Așa că se puse pe citit, scanat, notat, evaluat și rezumat, muncind toată noaptea. După cum putea să determine Obi-Wan, vippitul nu dormise deloc de când au ajuns. Pentru că nu cunoștea fiziologia vippită, nu era sigur dacă era o stare excepțională. Și totuși, se îngrijoră foarte tare până în clipa în care, epuizat, Snoil îl anunță că este gata de somn.

Snoil se târî aproape în dormitorul său și nu mai fu văzut timp de zece ore, când apără în cadrul ușii cu un zâmbet enorm de-a latul feței.

– Doolb? se interesă Obi-Wan.

Snoil radia.

– Obi-Wan! îl strigă el. Obi-Wan! În timp ce dormeam, cele două emisfere ale creierului meu au vorbit una cu alta. Am găsit!

– Ai găsit ce? întrebă Obi-Wan.

– Uite aici, răspunse entuziasmat. În acest document, directorii executivi de la Cestus Cybernetics se *laudă* cu faptul că pământul a fost achiziționat cu giuvaeruri sintetice. Practic râd de ignoranța aborigenilor.

Mită. Ofensivă în toate formele ei.

– Și?

– Din punct de vedere tehnic, giuvaerurile sintetice reprezintă bani falși.

Ochii lui Snoil străluceau.

– Urmărește-mă cu atenție, Obi-Wan. Cestus Cybernetics a fost o firmă legală subsidiară închisorii. Iar închisoarea a fost construită să funcționeze pe baza unui contract cu Republica.

– Da? Și?

Tot nu își dădea seama ce însemna aceasta.

– Obi-Wan, spuse Snoil exasperat, Cestus Cybernetics era în acel moment reprezentanta Republicii, având același rang ca orice alt ambasador. O achiziție efectuată cu valută falsă nu este deloc o achiziție. Acest lucru *anulează* vânzarea inițială. Pământul de sub fiecare fabrică existentă pe Cestus aparține încă mușuroiului!

Capul lui Obi-Wan se învârti. Dacă această informație ar fi ieșit la iveală, cele Cinci Familii erau terminate. Coruscant ar fi preluat controlul situației și numai mușuroiul ar fi avut de câștigat. Minunat pentru X'Ting, dar dacă economia se ducea de răpă, atunci lipsa apei și a hranei ar fi ucis milioane de locuitori. Era deci un mijloc de constrângere posibil de folosit doar în ultimă instanță, cu puțin mai util decât un bombardament general.

Dar *era* mai bine așa...

Se auzi o bătaie în ușă. Chipple, șoferul, stătea în cadrul ei, ținând într-o mână secundară un disc.

– Un client a zis să citești asta.

Obi-Wan introduse discul în astromecul lor și așteptă ca droidul să genereze imaginea holografică.

G'Mai Duris apăru în aer în fața lor.

Lucrurile au luat o întorsătură critică, le spunea ea, și funcția mea de conducere în fruntea consiliului este atacată. Nu am pe nimeni altcineva în care să mă încred, așa că te rog să vii în apartamentele mele, unde putem să discutăm într-un cadru particular. Situația mea este disperată.

Duris avea un apartament în sectorul rezidențial din ChikatLik. Un servitor îl conduse pe Obi-Wan înăuntrul locuinței luxoase. Interiorul apartamentului era o combinație de tehnologie și arhitectură tradițională X'Ting din „duracretă mestecată”.

Obi-Wan o urmă pe Duris în bucătărie. Aici, o sumedenie de lămpi strălucitoare luminau o frumoasă grădiniță de ciuperci și mucegaiuri. Priveliștea îl lăsă cu gura căscată. Vedea rezultatul unei tehnici de maestru, dobândită de-a lungul vieții prin educație, în crearea unei păduri miniatură de ciuperci.

– Foarte frumos, exclamă el.

– Este medicamentul și bucătăria noastră, meditația și amuzamentul, explică Duris. Fiecare familie are pădurea ei de ciuperci, echilibrată cu diferite specii transmise din generație în generație timp de mii de ani.

G'Mai Duris luă un tubercul de aici, un vrej de dincolo, și sub privirile lui Obi-Wan așeză o masă care părea pregătită din sute de

specii de ciuperci, de texturi și forme diferite. Pădurea ei personală îi oferea mirodeniile și garnitura. Cantități mai mari de ciuperci cămoase se adăugară dintr-un dulap special. Aromele creșteau delicios de intoxicant când ea rupse tăcerea.

– Sunt forțată să lupt cu Quill la noapte. Am auzit de Jedi, se spune că sunteți cei mai mari luptători din galaxie. Poți să mă înveți să lupt?

Obi-Wan își plecă trist capul.

– Îmi pare rău. Nu este destul timp.

Apoi se gândi îndelung.

Ea continuă să pregătească masa, dar mâinile ei primare și secundare începură să tremure.

– Este posibil să lupte cineva în locul dumneavoastră? o întrebă. Să zicem un campion.

– Nu se poate, răspunse ea cu tristețe. Am sperat ca această zi să nu vină niciodată. Asta este. Știam că sper prostește.

Apoi adăugă:

– Totuși, trebuia să încerc. Vrei să rămâi, te rog, să iei cina cu mine? Te rog?

Tremura atât de rău că doar din milă și nu o putea refuza.

Ea servi apoi ceea ce se numea „cina morții“. Un ultim act ritual. Așa cum reușea să facă din fiecare mișcare oficială și cuvânt public, gesturile ei fură perfecte. Mișcările erau precise, elegante, controlate.

El o întrebă despre mușuroi și despre ritualuri.

Ea se tot uita la orologiu, știind că timpul ei se apropia de sfârșit.

– Nu pot să îl înfrunt pe Quill în arenă, să fiu măcelărită în mod public. Îmi este teamă de ce aş putea face. Aş putea să îl implor să mă cruțe și mi-aș acoperi neamul de rușine. Mai bine pentru mine să mor la noapte. În pădurea mea de ciuperci am plantele care să îmi oprească viața.

Zâmbi palid.

– Avem un proverb popular: *Moartea este întuneric. Copiii sunt în siguranță.* Înseamnă să ai curaj.

Deci lucrurile merseseră prea departe. Era uimit că reușea să poarte o conversație pe un ton atât de macabru. Un gând îl răzbi brusc.

– Ce s-ar întâmpla dacă și dumneavoastră și Quill ați muri? o întrebă.

– Atunci consiliul ar fi liber să își ia propriile decizii. Fără Quill, bănuiesc că vor fi mai rezonabili.

– Atunci am răspunsul pentru dumneavoastră, conchise Obi-Wan. Răspunsul se află aici, în cina morții.

– Cum?

– Ascultați-mă, începu el să îi explice și se aplecă mai aproape. Eu am răspunsul, dacă și dumneavoastră aveți curajul.

Luară împreună un turbolift până în adâncurile capitalei, sub sectoarele unde străinii locuiau, munceau și se considerau stăpânii unei lumi captive. Coborâră adânc în sectoarele vechi. Acolo, câteva mii de X'Ting locuiau încă într-o oarecare formă de comunitate.

Grotele fuseseră săpate de eroziunea apei și nu prin activitate vulcanică. Pereții fuseseră texturați cum se obișnuia în mușuroi cu zidărie din duracretă mestecată. Iar aici, în adâncuri, făceau încă lucrurile ca în trecut.

La masa consiliului ședea doisprezece X'Ting bătrâni, fiecare reprezentând câte un mușuroi. Cât de puternici și regali trebuie să fi arătat demult. Acum, cu mușuroaiele frânte și golite, se țineau doar de câteva fragmente din fosta glorie. În ciuda umilințelor zilnice, cei doisprezece o întâmpinară pe Regentă și pe tovarășul ei străin cu demnitate.

Quill își dezbracă roba, încordându-și toracele puternic.

– Deci ai decis să nu îți iei viața, rânji el. Bun. Vreau ca întreg consiliul să îți miroasă duhoarea când vei muri.

Duris tremura atât de tare că de abia reuși să își dezbrace pelerina pe care aproape o scăpă din mâini atunci când i-o dădu lui Obi-Wan.

– Curaj, îi șopti el. Moartea este întuneric. Copiii vor fi în siguranță.

– Eu nu am copii, îi răspunse ea tot în șoaptă.

Fusese aproape un plânset surd.

– Fiecare suflet de pe planeta aceasta stă acum în mâinile dumneavoastră, îi spuse el hotărât. Toți sunt copiii dumneavoastră.

G'Mai Duris aprobă.

Arena era un cerc de nisip zgrunțuros de douăzeci de metri în diametru. Radiind dispreț cu toată ființa, Quill începu lupta așa cum se aștepta Duris, împopoțonat și mândru. Împunse aerul scurt și rapid cu acul, dar în loc ca ea să răspundă cu eschive sau să pareze, Duris închise ochii, împreunându-și degetele mâinilor primare și secundare.

– Răspunsul se află în cina morții i-a spus Obi-Wan.

Cina rituală a morții, pregătită astfel încât să te elibereze de emoții. Doar un maestru, învățat încă din pruncie cum să servească cina morții, putea să îi egaleze mișcările în apartament. Chiar dacă își înfrunta sfârșitul vieții, G'Mai Duris rămăsese extraordinar de calmă.

– Iată ce trebuie să faceți, a învățat-o Obi-Wan. Închideți ochii. Gândiți-vă că pregătiți cina morții și fiți calmă. Atunci când vă va străpunge cu acul, chiar în momentul în care veți simți acul pătrunzându-vă, străpungeți-l. Nu încercați să supraviețuiți. Acționați ca și cum deja ați murit.

Quill se apropie, iar ea doar îl așteptă.

El se întoarce încolo și încoace, încercând să o înspăimânte. Nimic ce încercă nu avu succes.

– Există un secret al artelor războiului, i-a spus Obi-Wan. Un secret care nu are nici o legătură cu antrenamentul. Nici cu mișcări impresionante. Este acceptarea unui schimb de viață cu inamicul. Să nu lupți niciodată pentru ceva pentru care nu ai fi gata să mori. Cei care luptă pentru glorie, pentru aur sau putere, se sprijină pe nisipuri mișcătoare, nu pe stânca solidă a curajului adevărat. Luptați pentru poporul dumneavoastră. Luptați pentru perechea dumneavoastră. Moartea înseamnă victorie. Arena nu este un cerc de nisip. Arena este însăși inima dumneavoastră.

Quill sări, se lăsă pe vine și își agită acul. Șuieră, o înconjură și își schimonosi fața. Dar în toate, G'Mai Duris doar așteptă.

Aștepta să împartă moartea cu el.

Într-un târziu Quill se opri, stupefiat, pentru întâia oară masca de încredere fiind crăpată. Sub ea, frica.

G'Mai Duris stătea cu ochii închiși. Aștepta.

Gura lui Quill tremură de nervi, dar își coborî ochii spre nisip.

– Mă las... mă las păgubaș, mârâi cu ură.

Cel mai bătrân X'Ting din consiliu se ridică în picioare și anunță:

– G'Mai Duris este învingătoare. Caiza Quill trebuie să renunțe la poziția lui.

G'Mai Duris se îndreptă de spate, împreunându-și formal degetele mâinilor primare și secundare.

– Nobili și bătrâni, rosti ea. Prietenul meu drag, Maestrul Kenobi, mi-a dezvăluit un lucru surprinzător. Timp de secole am știut că strămoșii noștri au fost înșelați să renunțe la pământul lor, pământ care a fost cumpărat cu pietre fără valoare pe care noi le credeam bani legali. Ani întregi nu am reușit să ne redresăm, trebuind să

acceptăm fărâmele pe care ni le-au aruncat Cestus Cybernetics. Dar aceasta s-a schimbat.

Ochii ei multipli străluceau.

– Maestrul Kenobi a adus cu el un avocat de pe Coruscant, un vippit care le cunoaște foarte bine legile. Iată cum, conform autorității centrale, dacă alegem să ne cerem dreptatea în instanță, putem distruge Cestus Cybernetics. Dacă deținem pământul de sub fabricile lor, putem să le impunem oricât considerăm de cuviință pentru folosirea terenului, posibil chiar să le luăm construcțiile însele.

– Cum?! exclamă bătrânul și ochii i se bulbucară de șocul surprizei. Este adevărat?

Quill scuipă furios.

– Nu o să faci nimic altceva decât să distrugi planeta! Distrugi Cestus Cybernetics și o să ne distrugi economia!

Bătrânul X'Ting îl privi cu dispreț.

– Mușuroiul a fost aici înainte de Cestus Cybernetics. Nu mușuroiul va suferi dacă această companie își schimbă proprietarul... sau chiar dacă se distruge. Vor suferi doar cei care s-au vândut străinilor pentru un pic de putere.

– Dar, nobilii mei, se opuse Duris. Am obligații și față de străini, oameni care au venit pe Cestus cu pregătirea și inima, și au vrut doar să își clădească o viață aici. Nu trebuie să folosim această șansă pentru a distruge. Trebuie să o folosim pentru a construi, pentru a vindeca.

Bătrânii aprobă, mulțumiți cu simpatia pe care o arăta Regenta.

Quill izbucni:

– Nu ai câștigat nimic, Duris! Am să te blochez, îți jur. Indiferent de ce crezi că ai sau ce crezi că știi... încă nu s-a terminat.

Ieși ca o furtună din arenă, umilit și răvășit de furie.

– Poate să facă asta? întrebă Obi-Wan.

– Probabil. Oricare membru al celor Cinci Familii își poate da un veto în orice contract de afaceri. Dacă el crede că este în interesul lui sau doar din ură și tot va încerca.

Un gând alarmant îi veni în minte.

– Ar putea să încerce să te oprească de la a trimite această informație lui Palpatine. Poate ar fi mai bine să o trimiți imediat.

Ezitănd, Obi-Wan dădu din cap.

– Cancelarul o va folosi să închidă Cestus Cybernetics legal. Nu câștigă nimeni. Cred că mai avantajos ar fi să folosim această

informație ca o modalitate finală de constrângere și doar în caz de urgență.

Privise această ipoteză din toate unghiurile posibile și nu găsisese nici o slăbiciune în prezentarea ei logică.

Așa deci. Nimic din această însărcinare nu avea să fie ușor.

– Dar Familiile au tratat această situație doar din punct de vedere financiar și politic. Atâta timp cât o vor face în felul acesta, toate deciziile lor se vor baza pe actele contabile. A venit timpul să schimbăm această situație, a venit timpul să le facem dilema ceva mai... personală.

Târziu în aceeași noapte, Obi-Wan avu o discuție secretă cu Maestrul Kit Fisto.

– Lucrurile stau într-un echilibru instabil, i-a spus. Am nevoie de sfatul tău.

– Obi-Wan, i-a răspuns Kit, știu că nu te simți confortabil să apelăm la o diversiune, dar poporul acesta nu are nici cea mai mică idee cât de periculos poate fi Dooku. Dacă un pic de... teatru poate salva vieți, atunci cred că trebuie să punem în scenă ce le-am pregătit.

Obi-Wan oftă. Era foarte mult adevăr în acele vorbe, dar își dorea să nu simtă că de fapt Kit era nerăbdător să acționeze.

– În regulă, spuse el într-un târziu. Îi dăm drumul. O să primești toate detaliile în câteva minute. Ce este mai important, te-ai antrenat?

– Bineînțeles, îl asigură Kit. Fii gata pentru spectacolul vieții noastre.

33

Fuioare subșiri de fum de fantazi șerpuiau prin labirintul de catacombe al lui Trillot ca tentaculele unui monstru de foc. Mici droizi se foiau de colo-colo servind de toate: de când fusese vătămat paznicul lui Trillot, Remlout, un grup de subordonați nervoși sugeraseră că poate ar fi mai bine ca doamna lor să aibă sub control direct modul cum se face împărțirea diverselor calmante și a intoxicanților.

Deocamdată Trillot simțea că are orice altceva în afară de control. Se chinuia să își mențină vocea și limbajul trupului neutre atunci când vorbea cu Ventress, care stătea înaintea ei nemișcată, de parcă îi crescuseră rădăcini acolo, cu privirea ușor ridicată spre tavan, de abia dacă o băga în seamă pe Trillot. În ce sfere ciudate se preumblau gândurile ei, Trillot nu avea nici cea mai mică idee.

– Trebuie să îi spun adevărul lui Kenobi? întrebă din nou Trillot, jucându-se nervos cu degetele mâinilor sale primare și secundare.

– Doar dacă ții mult să mai respiri, îi răspunse Ventress. O să știe imediat că ori îl minți, ori ești incompetentă. În orice caz nu vei mai fi de nici un folos.

Ochii albaștri și reci ai lui Ventress se măriră ca o prăpastie între lumi.

Glandele de sub brațele lui Trillot începură să emane feromoni de abandon și speră ca Ventress să nu îi adulmece agonia. Dădu din cap în grabă.

– Da. Da, desigur. Doamnă?

– Da?

Își drese vocea.

– Dacă nu îndrăznesc prea mult întrebându-vă, de ce este acest singur Jedi atât de important? Cu siguranță avem treburi mai importante...

Din nou acea privire tăioasă.

Chiar în acel moment unul dintre paznici își strecură capul pe ușă.

– Vine!

Trillot se întorsese doar o clipă, o scurtă mișcare a capului, dar când reveni Ventress dispăruse deja.

Obi-Wan intră în speluncă, respirând superficial pentru a limita efectele atmosferei nocive. Și totuși... simțea ceva în aer care îi cerea să respire mai adânc. Nu îndrăzne, știind că avea o limită până la care metabolismul lui era capabil să proceseze.

– Aroma aceasta, exclamă el.

– Aromă? întrebă Trillot.

– Da. Aroma aceasta de bantha și încă... altceva. Folosită ca parfum de anumite femei din cadrul celor Cinci Familii sau...

Își simțea roțițele învârtindu-se aprig în creier. Neîndoelnic că anumite persoane de sex feminin din clasele superioare de pe Cestus puteau să facă vizite în clubul lui Trillot. Deloc surprinzător. Dar se îndoia că acum reacționa doar la o astfel de interacțiune libertină și posibil coruptă. Atunci, ce simțea?

Nu era bine. Dintr-un anumit motiv se simțise într-un fel prins pe picior greșit de când ajunsese pe Cestus. În oraș, la bal, în apartament, aici, în clubul lui Trillot, la tavernă...

Să fi fost totuși o anumită legătură între toate acestea sau era el doar obosit?

Trillot se strâmbă.

– Păi, acum m-ai prins.

Un zâmbet răutăcios, conspirativ.

– Chiar am câteva prietene din clasele înalte. Sper că poți păstra un secret.

Obi-Wan își păstră gândurile pentru el. Cu ce perversiuni înțelegeau să se distreze cei din crusta bogată aici pe Cestus era departe de a-l interesa. Și totuși...

– Desigur. Da, cu siguranță așa este. Probabil că am simțit parfumul acesta la bal. Să revenim.

Expiră, calmându-se.

– Iată de ce am nevoie de la tine. Informații.

– Despre?

– Sistemul de tranzit subteran. Bănuiesc că le poți obține?

– Firește.

O rază de lumină se proiectă din scaunul lui Trillot. Ea își mișcă de câteva ori mâna deasupra razei și o rețea de noduri și linii se materializă în aer. Obi-Wan păși în mijlocul hologramei și se concentrează. Era pentru prima oară după câte zile când se simțea complet adâncit în planul său. Până la urmă, probabil că tulburarea era produsă de nervi.

– Aici, arată el. Și aici...

Câteva ore mai târziu, folosind o legătură codată, droidul astromecanic al lui Obi-Wan transferă harta către tabăra de instrucție pentru a fi evaluată de membrii trupei de comando și de nerăbdătorul Kit Fisto.

– ... până aici, concluzionă Nopt.

Focul de tabără trosni în spatele lor. Instrucția mersese strună. Strânseseră luptătorii de care aveau nevoie, pe care îi instruiseră să îndeplinească ordinele chiar sub un stres considerabil. Spre mândria locuitorilor de pe Cestus, bărbații și femeile lor se adaptaseră la disciplina militară cu o admirabilă viteză și eficiență.

– Atunci acesta este tot, rosti generalul și în ochii săi imobili se reflectau harta, focul și stelele de deasupra lor.

Nopt îl privea, așteptând un cuvânt, un semn. Nu îl înțelegea pe Generalul Fisto și știa că probabil nu va reuși niciodată, dar spera ca misteriosul Jedi să fie mulțumit de progresul pe care îl făcuseră. Din cine știe ce motiv tânjea să primească aprobarea nautiloidului.

Kit Fisto își dădu acordul.

– Ați făcut o treabă foarte bună, le spuse și plecă spre navă.

Soldatii se felicitară unii pe alții, râzând, spunând glume și arătând un spirit de camaraderie în ritmul căruia Nopt intră instantaneu, uitând însă neliniștea subtilă pe care o zărise în privirea generalului. Nervozitate ușoară. Miza atât de mare. Resursele atât de limitate. Opțiunile atât de puține.

Și nici un pic de loc pentru a da greș.

***P**lanetele au murit, urlându-și durerea în vidul fără urmă. Stelele au explodat în nimburi de foc, nebuloasele s-au transformat prin explozie în găuri negre. Navele pline cu oameni urlând s-au desfăcut în bucăți aspirate fără milă în vid.*

Întinsă pe spate, cu corpul nemișcat și pleoapele închise, Ventress visa, spiritul ei bântuind un univers de o furie infinită.

Visa la Ohma-D'un, luna planetei Naboo, acolo unde se întâlnise prima oară cu Obi-Wan Kenobi. Operațiunea regresase într-un măcel general. Îi subestimase extraordinar de mult curajul și inteligența. Ventress umbla pe calea adevărată pe care Jedi o abandonase. Maestrul Dooku îi explicase, o învățase. Galaxia avea nevoie de ordine, iar Jedi cei decadenti își uitaseră obligația lor primară: către Forța însăși, nu către un regim corupt și egoist. Ea nu făcuse aceeași greșeală. Și nu o va face niciodată.

Fără vreun preambul, Asajj Ventress se trezi și se ridică în capul oaselor. Visase așa cum visa în mod obișnuit, nimic special. Era exprimarea subconștientă a minții care încerca să rezolve o problemă de vectori și resurse. Jurase loialitate lordului său, iar cu o femeie ca Ventress, odată ce și-a dat cuvântul nu exista un alt drum. Se descria pe ea însăși în termeni ca obligație și contract. Altă identitate mai adâncă nu exista; ceva care să îi cauzeze disonanță emoțională. Pur și simplu facea ceea ce era de făcut.

Cumva Maestrul Kenobi era centrul acestei probleme. Deocamdată nu avea nici o idee despre cum ar fi trebuit să procedeze....

Dincolo de ușa camerei, Trillot se depărtă încet, cu o durere de cap. Îi oferise teribilei Ventress o cameră de odihnă în catacombele

ei, iar creatura acceptase. Intenționa să o spioneze pe mesagera misterioasă a Contelui Dooku, dar toate acele eforturi se dovediseră în van. Trillot se simțea... *infestată* când vizitatoarea dormea. Își închise ochii și nu văzu decât imagini cu moarte și distrugere la o scară oribilă.

Frica o pătrunse atât de brutal ca și cum o creatură vie se îngropase în stomacul său. Nu făcuse ea oare tot posibilul să o mulțumească pe Ventress? Nu îi oferise toate informațiile? Tot confortul? Nu le montase sisteme de urmărire lui Quill și Doamnei Por'Ten? Ba făcuse toate acestea și încă mult mai mult....

Atunci de ce era încă atât de înspăimântată?

Norul tulbure negru-roșiatic din spatele ochilor îi zvâcnea nemilos chiar și după ce Trillot se depărtă. Iar când se retrase în dormitorul său în acea noapte și își căută cu disperare odihna și somnul, durerea de cap dădu în clocot, spumegând într-o cavalcadă de coșmaruri care își multiplică intensitatea până târziu, la răsărit, când se ridică să înfrunte încă o zi.

Soarele lui Cestus se ridicase deasupra orizontului de la est și umbrele munților se alungiră până când luă forma unei guri cu dinții stricați. Acolo unde umbrele nu ajungeau, lumina aspră a soarelui usca pământul cu raze suficient de clare și înfierbântate încât să strângă plantele care aveau să se desfacă din nou de abia la următorul apus.

După cum îi era obiceiul, Nopt se trezi și se echipă înainte de răsărit. Execută o serie de exerciții tipice pentru trupele de comando, aplecări, întinderi, rostogoliri, fără să sesizeze vreo durere sau rană care să îi îngreuneze mișcările. Se simțea plin de energie. Puternic, dur, rău și peste toate mortal. *Destul de pregătit.*

Îl găsi pe generalul Fisto în grota principală, așezat în fața hărții distorsionate. Generalul ședea pe genunchi și călcâie, cu fesele odihnindu-se pe tălpi. Nopt îl văzuse pe nautiloid așezat în această poziție cu orele și se strâmbă un pic, știind că picioarele sale ar amorti în câteva minute.

– Sunteți gata, domnule?

Generalul se ridică. În mână ținea un mâner de care atârna o lungime de coardă dintr-un material flexibil.

– A venit timpul, spuse scurt Jedi.

Altceva nu mai era nevoie să spună.

De la bun început se stabilise tiparul: reprezentanții celor Cinci Familii urmau să călătorească până la palatul central pentru runda zilnică de negocieri, discuții și dezbateri. Unii soseau cu propriile avehicule sau trenuri. Cam o treime dintre ei călătoreau în siguranță cu o garnitură privată prin sistemul de transport magnetic, folosind rețeaua subterană de sub capitala ChikatLik. Era mijlocul de transport cel mai sigur al metropolei și nu suferise niciodată blocaje, chiar în timpul Revoltelor populare din care se născuse Vântul Deșertului.

Lordul și Lady Por'Ten, Debbikin cel tânăr și Quill luaseră astăzi magnetocarul, folosindu-se de această ocazie pentru a discuta împreună în timp ce străbăteau cu viteză adâncimile.

– Deci tu crezi că Jedi și-a atins limita concesiei?

Tânărul Debbikin își lăsă capul într-o parte, imitație a posturii obișnuite pe care o folosea tatăl său atunci când se gândea.

– Greu de apreciat. Spionii Tatălui angajați pe Coruscant transmit că poziția de acolo este nefavorabilă negocierilor. Palpatine știe una și bună: să declare război unei planete neloiale.

Se aplecă mai aproape de ceilalți de teamă să nu fie auzit, deși vagonul aflat în mișcare era neîndoiește cel mai sigur loc de pe întreaga planetă.

– Dar îmi este teamă că această situație, cu toate privirile ațintite asupra sistemului Cestus, ne oferă câteva avantaje interesante. Mai întâi: în negocierea directă putem construi un caz excelent pe baza dreptului legal de a fabrica droizi. Putem, de asemenea, să susținem că războiul ne-a desființat liniile de aprovizionare, amenințându-ne supraviețuirea. De aceea, ne luptăm nu pentru supraviețuire economică, ci chiar pentru dreptul de a hrăni populația.

Bărbia gușată a doamnei Por'Ten clămpăni, ca și cum ea ar fi cunoscut lipsa mâncării.

– Bieții copii înfometaji, rosti ea cu tristețe retorică.

– Ascultați mai departe, continuă tânărul Debbikin. Aceasta înseamnă că îl putem motiva pe Cancelar să fie mai generos, dacă avem curajul să ne susținem această opinie.

Liderii celor Cinci Familii aproară zâmbind, în acord complet cu logica prezentată.

– Dar spuneai că mai există și o altă cale de a-l motiva...?

– Așa este, într-adevăr, răspunse tânărul Debbikin cu vocea și mai scăzută. Războiul nu va dura o veșnicie. Când se va încheia, dacă Republica iese învingătoare ne vom afla într-o poziție excelentă: valoarea proprietăților noastre se va multiplica serios.

– Da... spuse Quill într-o doară.

Vorbise foarte puțin de la începutul călătoriei și părea ca un nor dens de furtună, cu fulgere brăzdându-i ochii multipli.

– Indiferent de ce o să se întâmple, noi câștigăm.

– Chiar dacă părăsim Cestus, încă vom deține acțiuni majoritare în Cestus Cybernetics, suficient cât să dăm un veto aici, dar să ne putem restabili în orice altă lume dorim. Cele Cinci Familii vor fi văzute atunci ca proeminente la nivel galactic, social și economic.

– Da, șuieră Quill. Dar mai există o posibilitate, nu vedeți? Fie că negociem cu Palpatine, fie că îl susținem pe Conte Dooku, trebuie să avem mai multă putere de constrângere pe viitor. Duris trebuie înlăturată.

Toți se uitară la el cu răceală.

– Tu trebuia să ai problema sub control, îl atacă Debbikin. Ai fost admis în cadrul Familiilor exact cu această promisiune. De fapt, am auzit că ai fost înlăturat din consiliul mușuroiului. La ce mai ești bun acum pentru noi?

– Voi ține lucrurile sub control, se stropși Quill. Avem acorduri pe care nu veți îndrăzni să le încălcați. Eu controlez minele, Debbikin. Consiliul mușuroiului îmi poate lua scaunul, dar nu sunt așa de ușor de îndepărtat.

Privirea strălucea furios a duroșel.

– O voi doborî pe Duris și voi găsi o... marionetă mai pliantă pentru tron, crede-mă.

Zdump!

Dintr-o dată expresia de încredere se topi într-una de confuzie.

– Ce a fost *asta*?...

Au simțit sunetul înainte să îl audă, un impact înfundat pe acoperișul magnetocarului, o smucitură care îi schimbă direcția.

Pereții tunelului din afara vagonului fugeau prin fața geamurilor, dar erau aceleași ziduri pe care le vedeau de ani de zile, același sediment de piatră care umplea întreaga zonă dintre rezidențele lor și palat. Acum însă, chiar dacă pereții treceau prin fața geamurilor, se simțea o diferență subtilă, suficientă cât să îi îngrijoreze. Chiar și direcția se schimbase.

– Ce înseamnă ASTA? se răsti Lordul Por'Ten. Conducător!

Droidul aflat la conducerea vagonului se întoarse spre el, cu fața metalică fără nici o expresie.

– Îmi cer scuze, dar comenzile vagonului au fost scurtcircuitate de o sursă necunoscută.

Reprezentanții se uitară unii la alții, afișând un șoc general pe fețe.

– Anunță forțele de securitate!

– Îmi cer scuze, repetă droidul cu aceeași răbdare nefirească de care doar mașinile erau capabile. Trebuie să vă informez că întregul vagon este înconjurat de un fel de câmp de interferențe.

– Măi să fie! spuse Lady Por'Ten cu neîncredere și își scoase minicardul de comunicații.

După câteva butonări, se uită la ceilalți; toată culoarea i se pierduse din obraji largi, obișnuita atitudine înțepată fiind redusă la tăcere.

– Are dreptate.

– Unde ne duc? întrebă Debbikin.

Droidul se concentrează un pic înainte să răspundă.

– Am fost duși printr-un sistem vechi de tuneluri, folosind o cale a unei foste mine. Am conturat o posibilă destinație, pe baza informațiilor obținute din verificarea diverselor scenarii de răpiri și crime...

– *Crimă?!* țipă femeia.

Ignorând tulburarea evidentă, droidul continuă.

– Vă informez cu regret că există aproximativ treisprezece la sută șanse ca intenția acestei acțiuni să fie, în ultimă instanță, moartea fiecărei persoane din acest vagon.

Directorii celor Cinci Familii se uitară unii la alții, cu gurile căscate de soc.

Vagonul merse mai departe, luă o curbă strânsă, se opri și apoi, necruțător, începu să se scufunde dedesubt.

– Da, după cum anticipasem, una dintre căile de mină. Nu este bine deloc, mai ales că nu face parte din sistemul central și deci poate să nu mai apară pe hartă. Dacă sistemul de auto-localizare a fost dezactivat, lucru foarte probabil de altfel, conturez șansa de a fi salvați la aproximativ unu la doisprezece.

– Unu la... doisprezece?!

– Da. Dacă nu cumva doriți să vă spun șansa ca toți să fim salvați și toți să fiți recuperați în viață. În care caz șansa se apropie de unu la șase sute cincizeci, bazându-mi estimarea pe statisticile efectuate în urma răpirilor și omuciderilor...

– Tacă-ți fleanca! urlă Lordul Por'Ten ridicându-se în picioare.

Vagonul se opri în sfârșit. Acum puteau să audă pași pe acoperiș și ochii urmăreau fiecare zgomot apăsător îndreptându-se spre spatele vagonului și oprindu-se acolo.

Se uită unii la alții, iar Quill deschise gura să spună ceva când o siluetă cu tentacule groase ca funia ieșindu-i din cap și fluturând bezmetice se lăsa ușor și sparse porțiunea plasticizată a acoperișului. Cioburi se împrăștiară pe podea odată cu aterizarea creaturii, fără nici un pic de zgomot, contrar tropăielilor pe care le auziseră mai devreme pe acoperiș.

Un nautiloid! Dar ce vrea?

Ochii lui erau imenși și negri, fără irisuri aparente, dar cu o membrană subțire care părea să își modifice opacitatea de la moment la moment, în funcție de unghiul sub care cădea lumina. Avea mâinile libere, doar un mâner atârnat la cingătoare, iar Debbikin își dădu imediat seama că reprezenta o amenințare serioasă.

– Tu cine ești? se stropși Quill.

– Numele meu este Nemonus. Salutări din partea Contelui Dooku, răspunse nautiloidul.

– Ce... ce dorești?

– Căutați să schimbați o înțelegere, spuse intrusul.

– Ce?! Despre ce vorbești?

Intrusul se răsuci, atât de încet încât părea o mașină rotindu-se cu viteza cea mai mică, un contrast izbitor cu viteza cu care spărsese acoperișul.

– Trebuie să învățați că nu aveți nici un loc în care să vă puteți ascunde. S-a încheiat un târg. Cei care renegociază prețul vor afla că și alte clauze se modifică.

Deși în mod obișnuit era o prezență impresionantă, Por'Ten se topi complet sub privirea blândă a intrusului.

– Ce... Despre ce tot vorbești?

Intrusul se apropie. Tentaculele din capul său se răsuceau încet, insinuant, de fiecare dată când vorbea, fluturând cu propria lor energie bezmetică. Intrusul șopti, deși într-un fel ciudat șoapta lui păru mai puternică decât un strigăt.

– Stăpânul meu a promis că vă va ține în afara războiului. Că nu veți fi implicați. Această situație se poate schimba, prieteni. Totul se poate schimba.

Tânărul Debbikin se uită pe furiș la ceilalți, cuprins de panică.

– Nu! Noi ne-am ținut toate angajamentele pe care ni le-am luat. Toate angajamentele.

Intrusul zâmbi disprețuitor.

– Atunci de ce ați crescut prețurile, amenințând că veți opri livrările neplătite cu credite avans?

Un moment de ușurare îi luă în stăpânire și se uitară unii la alții. Pentru o clipă crezuseră că străinul aflase cumva de negocierile care se purtau cu Jedi Kenobi! Nu, era cu totul altceva, era vorba de solicitarea pe care o făcuse Cestus Cybernetics de a primi zece la sută adițional la întreaga plată. Llitishi de la vânzări și marketing jurase că îl puteau convinge pe Conte Dooku să accepte dacă stăteau tare pe poziție.

– Din cauza războiului, a războiului! răspunse Debbikin încercând să stabilească o legătură mai intimă cu străinul. Liniile de aprovizionare au fost întrerupte...

Intrusul nu era deloc impresionat.

– V-am făcut noi alte aranjamente pentru voi.

– Da, dar timpul nu ne-a ajutat iar acum trebuie să cumpărăm produse suplimentare astfel încât toate echipamentele să fie compatibile. Ne ocupăm de acest lucru, dar tot procesul durează mult prea mult și din această cauză este și mai costisitor...

Intrusul ridică palma. Deși nu îi atinsese câtuși de puțin, forța pe care o emana personalitatea lui îi împinse înapoi pe scaune.

– Nu sunteți de încredere.

Quill își dusese discret mâinile secundare spre blasterul pe care îl purta întotdeauna atașat de portofel. Toți știau că se trăgea dintr-un clan de asasini și că toată priceperea fusese transmisă din generație în generație timp de jumătate de mileniu. Dacă răpitorul lor făcea o

singură mișcare greșită, blasterul ieșea la iveală, nautiloidul ar fi căzut ucis iar ei ar fi avut șansa să recâștige controlul vagonului. Iar Quill, întâmplător, și-ar fi recâștigat poziția în fața lor.

– Cum poți spune așa ceva! Afacerile noastre cu voi au plasat Cestus într-o situație neplăcută în relația cu Republica. Nu vă vom trăda. Dacă am face-o, nu am mai avea pe nimeni!

Intrusul se întorsese și mai mult cu spatele spre Quill. Blasterul era aproape în mână...

Tensiunea se simțea în aer. Debbikin își păstră privirea ațintită asupra intrusului, încercând să nu dezvăluie prin mișcarea ochilor sau prin tremuratul vocii că se pregătea ceva în spate.

Pentru prima oară intrusul păru să își modifice expresia facială. Membrana ochilor săi negri se răsuci ca un vârtej.

– Familiilor voastre le trebuie o lecție. Cea mai bună pe care mi-o pot imagina este una scrisă cu sânge...

Blasterul lui Quill fusese scos și se mișca înainte, butoiășul său strălucitor ridicându-se și țintind spatele intrusului. Dar fără să se întoarcă, mâna intrusului țâșni. Mânerul de la cingătoare zbârâi. Ceva care arăta ca un arc al unui cablu aprins se curbă, pleznind înapoi către blasterul lui Quill. Cei trei metri cât avea în lungime și subțire ca o ață se înfășură împrejurul butoiășului. Cu o smucitură din încheietura mâinii, blasterul fu tăiat în două, iar palma care îl strângea se albi brusc de arsură. Quill scăpă blasterul, urlând de durerea care îi pornea din degetele arse și își duse mâna în gură sugându-și rănila și încercând să le liniștească.

– Prin urmare, rânji Kit Fisto. Să începem negocierile?

Când Obi-Wan ajunse la palat, sălile erau deja în mare agitație. Fu condus în grabă la G'Mai Duris unde o găsi pe maiestatea sa X'Ting în tron ascultând vorbele pe care o zeetsa rotundă, cu picioare scurte, i le spunea cu o expresie îngrijorată.

– ... Regent Duris, concluzionează creatura cu pielea albăstruie.

Mânuțele ei butucănoase arătau spre o hartă care plutea holografic în aer. Ochii ei urmăreau harta neliniștiți.

– Scuză-mă, Shar Shar, se adresă Obi-Wan cât putu de domol. Dacă sunteți îngrijorați în legătură cu rețeaua de transport și este necesară amânarea negocierilor de astăzi, poate ar trebui să revin altă...

Duris se uită spre el cu o expresie de surprindere, apoi lacrimi de mulțumire îi umplură ochii multipli.

– Maestre Jedi! exclamă ea. Obi-Wan. Îmi este teamă că avem o altă urgență. Slavă domnului că te afli aici!

– Serios?! Întrebă el mirat. Cu ce vă pot fi de ajutor?

– Cele Cinci Familii trebuiau să ajungă aici de mai bine de o oră. Vagonul lor personal pare să fi dispărut.

– Dispărut?! Încercă Obi-Wan să își ascundă mulțumirea din voce. Cum este posibil așa ceva?

– Întreaga planetă este străbătută de tuneluri. Multe dintre ele nu sunt trecute pe hartă. Putem presupune doar că anumite persoane, din motive doar de ele știute, au schimbat ruta vagonului către una dintre aceste căi secundare.

– Și până acum nu ați recepționat nici un fel de comunicație?

– Nici una, răspunse ea.

Obi-Wan studie întreaga hartă, fața fiindu-i împietrită.

– Pot presupune că vagoanele celelalte, care călătoresc de-a lungul hărții sunt dotate cu senzori de evitare a coliziunii?

– Inginerul nostru poate da răspuns la această întrebare, ceru Duris?

Inginerul era un om micuț, cărunț, care părea să fie atât de afectat de stresul întâmplării încât avea să îl coste și ultimele fire de păr.

– Da, senzorii sunt excelenți.

– Spuneți-mi, se întoarse Obi-Wan către Duris, ce ați aflat până acum în legătură cu această situație?

– Un grup format din directorii celor Cinci Familii a fost răpit.

– Acel grup Vântul Deșertului de care am auzit pomenindu-se?

– Nu putem ști, răspunse ea. S-a auzit doar puțin despre ei în ultimul an și am considerat amenințarea venind din partea lor anulată. Sincer să spun, nu prea pare stilul lor.

Obi-Wan închise ochii și numără până la cinci, apoi îi deschise din nou, redobândindu-și expresia cea mai serioasă.

– Puteți prezenta o holohartă a întregului sistem?

Inginerul aprobă.

– Păi, da, sigur, dar de ce?

– Pentru a putea realiza ceva de genul acesta, să facă un vagon să dispară, au trebuit să îl scoată din rețea. Magnetocarele individuale ar trebui să reacționeze la absența unui obiect aflat deja în mișcare, încetinind sau accelerând în compensație. Nivelul de dezordine va crește pe măsură ce ne apropiem de punctul de plecare.

– Dar cu siguranță ne-au afectat calculatoarele. Nu au lăsat nici o urmă...

– Nu au lăsat nici o urmă directă de informație. Dar vagonul fantomă poate influența senzorii de proximitate instalați pe celelalte vehicule din sistem?

– Păi... inginerul căscă gura larg pe măsură ce pricepea insinuarea lui Obi-Wan. Nu. Sistemul de siguranță este în afara rețelei principale ca sistem de rezervă pentru a preveni ca o singură greșeală în comanda centrală să poată cauza o catastrofa la nivelul întregii rețele.

– Perfect, spuse Obi-Wan privind întreaga hartă a rețelei prinzând viață într-o desfășurare holografică de fire argintii. Aș vrea să filtrați acum mesajele de proximitate recepționate de vagoane, arătând pozițiile actuale și pozițiile conforme cu programul de circulație.

Inginerul se albi panicat.

– Dar... nu ne aflăm pe Coruscant, domnule. Nu avem nici un computer suficient de rapid pentru a afla punctul original de plecare...

Obi-Wan își ridică mâna pentru a-l întrerupe.

– Nu caut un lucru. Vreau să sesizez ceva care NU se mai află acolo unde trebuie. Când calculatoarele nu mai fac față, Forța mă va ajuta. Dă-mi imaginile.

Inginerul căscă gura prostit. Apoi Duris aprobă din cap și făcu semn cu mâinile primare, ordonându-i omului să execute. Curând, fiecare imagine de pe rețea se dublă.

– Colorează pozițiile teoretice în roșu, iar pe cele actuale în albastru, ceru Obi-Wan coborându-și vocea.

Duris își aminti povești despre acești războinici mistici și se chinui să își înfrângă un tremur de admirație aproape supranaturală. Aprobă spre inginer și imediat începu să se formeze o serie de imagini suprapuse fantomatic. Imposibil de complex totul, pentru că pe măsură ce fiecare vagon accelera sau frâna pentru a compensa cu lipsa vagonului dispărut, începeau să interfereze unele cu altele, producând un efect de valuri concentrice de viteză sau frânare.

Obi-Wan stătea în mijlocul labirintului vast de valuri, cu ochii pe jumătate închiși și brațele larg desfăcute ca și cum ar fi simțit fizic întreaga rețea în mișcare. Apoi, încet, se orientă și arătă spre o lungime de tunel aflat între sectorul rezidențial și centrul capitalei.

– Aici, spuse el, este punctul în care își are originea vagonul fantomă. Deci de aici vagonul real a ieșit din sistem.

Duris se uită spre inginer, care își ascunse capul între umeri. Probabil. Jedi trase o linie de-a lungul tunelului secundar.

– Și a fost deturnat pe aici...

Tunelul se desfăcu din nou. El își purtă degetul de-a lungul unei căi, apoi se întoarse și urmă alta.

– Apoi pe aici, unde a încetinit și a schimbat nivelul...

Sala tronului rămăsese sinistru de tăcută. Iar tăcerea creștea impactul fiecărui cuvânt dincolo de nivelul de îndurare.

– După aceea a început să se deplaseze iarăși, până...

Dădu din cap încet, gânditor.

– Este ceva ciudat aici. Nu mai există nici o cale marcată. Este posibil să fie vreuna?

Inginerul își dresă glasul. De fapt, părea înspăimântat de-a binelea, privindu-și musafirul cumva între teamă și admirație.

– Păi...

Își consultă o hologramă care se rotea deasupra valizei sale, apoi își ridică din nou capul, buzele schimonosite deschizându-se și mai larg.

– Există un coridor de serviciu care a fost șters de pe hartă pentru că se află în condiții proaste, sub standardul de siguranță impus recent.

Ochii lui Obi-Wan stăteau în continuare pe jumătate închiși.

– Dar?

– De fapt, dacă este conform cu specificațiile vechi, poate prelua încărcătura în siguranță.

Din nou tăcere. Obi-Wan aprobă.

– Aici veți afla vagonul dispărut.

Inginerul înghiți greu.

– Regent Duris, se adresează el. Mai rămâne problema de a ajunge până acolo. Dacă presupunem că răpitorii sunt conectați la sistemul central, vor vedea orice manevră de a reorienta alt vagon. Acest lucru ne reduce șansele la o acțiune în afara rețelei de transport. Ne va lua ore să poziționăm o echipă de asalt. Avem atât de mult timp la dispoziție?

Obi-Wan o privi. Duris își mușca buza de jos. Dacă avea de-a face cu Vântul Deșertului, atunci nu trebuiau să își facă griji pentru viețile celor Cinci Familii. Vântul Deșertului răpise în trecut, dar niciodată nu ucisese cu sânge rece. Nu era stilul lor. Dar era posibil să fi făcut aranjamente ca prizonierii lor să fie duși spre un loc mult mai secret – iar de acolo nimeni nu putea prevedea ce s-ar putea întâmpla.

Desigur, era și mai posibil să nu fie deloc opera grupului Vântul Deșertului. Pe Cestus, dezinformarea era pur și simplu o realitate....

Se uită din nou spre Obi-Wan și înțelese că nici măcar o clipă nu se îndoie că acest om uimitor reușise ceea ce toate calculatoarele de pe Cestus nu fuseseră în stare. Doar cu puterea minții și ajutat de misterioasa Forță, Obi-Wan Kenobi îi găsise pe membrii dispăruți ai celor Cinci Familii. Cu tot ce se întâmplase în ultima zi se simțea amețită și confuză așa cum nu se simțise niciodată de când ocupa tronul regal, ca și cum ar fi suferit de pe urma unei forme ușoare de șoc.

– Ai putea avea dreptate, spuse ea. Poate nu avem timp iar metodele obișnuite să nu ne fie de folos. Maestre Jedi, ai un plan?

Cumva bănuia că Obi-Wan formulase deja unul.

– Spuneți-le oamenilor voștri de la securitate să nu tragă înainte de a identifica persoanele, murmură Obi-Wan.

– Ce ai de gând?

Obi-Wan făcu o pauză care să întărească efectul dramatic al răspunsului:

– Ceva drastic.

Vagoane de minereu, transportoare de echipament și marfă, vehicule de pasageri, mașini de minerit și droizi de reparații, toate umpleau același labirint de căi magnetice și macazuri de nivel, trecând unele pe lângă altele ca niște lucruri vii, ca niște structuri din țesut metalic, respirând individual în cadrul aceluiasi organism complex, celule în trupul Cestus, termite în mușuroiul tehnologic.

Și deasupra unui astfel de vagon, ținându-se de suprafața metalică numai cu mușchii și nervii întăriți de decenii de antrenament, îngenunchease Cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi. Își păstra echilibrul compensând schimbările bruște de direcție, accelerațiile și frânele, cu acea înțelegere profundă a ritmului universal și curenților săi invizibili.

Închis în apartamentul său, Obi-Wan absorbise mental modelul sistemului de transport de-a lungul unei nopți lungi, lipsită de somn. În prezența Regentei G'Mai îi trebuiră doar câteva minute pentru a se pune la curent cu ultimele modificări structurale. Chiar dacă l-ar fi privit petrecând ore afundat în studiu, ceea ce urma să încerce tot avea să îi impresioneze. Cu ajutorul cunoștințelor secrete și al exercițiului, următoarele sale acțiuni aveau să pară miraculoase, punându-și astfel gazdele – în special pe acel Quill atât de instabil – într-un dezechilibru emoțional.

Dar mai întâi trebuia să acționeze, știind că senzorii montați pe diferitele vehicule îi urmăreau fiecare mișcare.

Vagonul pe care se cocoțase începu să își reducă viteza și să cotească spre stânga. Urmându-și instinctele de dincolo de nivelul gândului conștient, sări chiar înainte de a vedea următorul vagon.

Pentru o clipă, Obi-Wan rămase în suspensie pe peretele tunelului, apoi simți un curent de aer împins de următorul magnetocar

apropiindu-se de el. Pentru un moment, pereții din transparațel îi dădură impresia unor ochi imenși ai unei creaturi subterane. Zări călătorii absorbiți în infocardurile lor sau angajați în discuții zgâindu-se brusc la omul agățat cu capul în jos de tavanul tunelului și ținându-și respirațiile când căzu spre ei. O xexto galbenă își desfăcu cele patru brațe șocată, urlând la ceilalți că bietul om încerca să își pună capăt zilelor într-un mod cât se poate de bizar.

– *Scuze*, spuse tăcut Obi-Wan, apoi se prinse de rama frontală a vagonului chiar în momentul când încetinea pentru a lua curba.

Se prinse cu o putere disperată. Optsprezece secunde până ajungeau la punctul următor; le numără doar pentru el, zâmbind în sinea lui spre civilii aceia care căscau gura la ciudata apariție.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată exprima altceva decât tulburare și șoc, se aruncă mai departe.

Obi-Wan se strânse între tavan și zid, agățându-se cu brațele și picioarele. Un tunel pentru transportul de mărfuri intersecta acest punct și dură doar zece secunde până îl auzi huruind spre el și văzu ochiul imens luminând doar câteva clipe înainte să ajungă sub el. Se lăsă să cadă deasupra unui vagon de minereu. Mormanul ascuțit de rocă tăiată era atât de abrupt încât fu cât pe aci să alunece pe șinele de dedesubt. Se luptă să se agațe de ceva, găsi un colț, îl scăpă, apoi îl apucă din nou. Uraganul artificial îi smulse picioarele în afară și el le trase înapoi o fracțiune de secundă prea târziu. Călcâiul drept se izbi de un zid, învârtindu-l cu totul spre spate, forțându-i mâinile, obligându-l să dea drumul colțului de piatră pentru a-și putea recâștiga echilibrul câteva pietre mai în spate.

Curentul din tunel îl biciuia nemilos, dar nu avea ce să facă în privința aceasta, cel puțin nu acum. Știa că cele mai bune calculatoare de pe Cestus îi modelaseră analiza bazată pe Forță, pe care o făcuse asupra cineticii sistemului și o găsiseră fără cusur. Deja era posibil să își fi adaptat propriile programe pentru a reuși să îi urmărească traseul prin recunoașterea prezenței unui corp necunoscut care sărea de pe un vagon pe altul prin sistemul de transport subteran.

Calculatoarele împreună cu monitoarele montate prin tuneluri îi dădeau de știre că executa un spectacol pentru o audiență foarte critică și suspicioasă.

Astfel migră de pe un vagon pe altul, până când ajunse la o joncțiune unde putu să sară pe pământ, aterizând pe șinele de metal

de dedesubt. Respira scurt și sacadat, refuzând să cedeze în fața fricii care îl pândea sub suprafața concentrării.

Sincronizare. Sincronizare.

Obi-Wan se aplecă și pipăi șina de metal pe care magnetocarul levita la viteză de croazieră. Vagonul se apropia. Era foarte aproape, prea târziu pentru a-și face alte planuri. Trebuia să meargă înainte. Un curent de aer îi presă timpanele izbindu-l ca un val uriaș, acoperindu-i blocajele mentale pe care și le construise cu atâta grijă.

Acum. Obi-Wan se întoarse și alergă de-a lungul tunelului cât putea de repede, urmărit de vagonul care se apropia mâncând pământul; îi auzea deja sirena urlând. În ultima clipă sări înainte, folosind ultimul strop de putere din corp pentru a accelera dincolo de limită și se răsuci în salt.

Pentru o clipă, atât cât i-a trebuit corpului său să fie propulsat de mușchii superb antrenați și de sistemul nervos armonizat perfect cu cei mai adânci curenți ai Forței, viteza lui Obi-Wan atinse cei cinci metri pe secundă ai magnetocarului. Se prinse rapid, expirând perfect chiar în momentul impactului, cu brațele ușor îndoite pentru a absorbi șocul. Aerul răbufni afară din plămâni cu zgomot, dar acea expirație totală și rapidă i-a oferit suportul care l-a ajutat să supraviețuiască impactului. Dacă nu ar fi reușit să atingă cât de cât viteza magnetocarului...

Dacă nu s-ar fi răsucit în salt să se apuce de vagon...

Dacă expirația nu ar fi fost sincronizată atât de perfect...

Ar fi fost strivit, târât sub vagon, forfecat în bucăți. Dar așa, Obi-Wan se încordă și se cățăra mai sus pe vagon până când, julit și lovit, zăcea deasupra și se odihnea pentru restul călătoriei.

În sala de consiliu, membrii celor Cinci Familii care fuseseră destul de norocoși să scape de răpitori priveau întreaga scenă șocați.

– Ce fel de creaturi sunt acești Jedi? șopti Llitishi, ștergându-și transpirația de pe sprânceana albastră și încrețită.

– Nu știi exact... dar sunt extrem de îndatorat să îi avem de partea noastră, se auzi răspunsul bătrânului Debbikin care spera să își recupereze fiul întreg. Cred că va trebui să ne reformulăm serios poziția.

Se auziră murmure de aprobare, urmate de încercări nerăbdătoare de a comuta pe alți senzori pentru a afla mai multe informații.

La vreo oră după ce energia magnetocarului fusese întreruptă și vagonul așezat pe podeaua galeriei, starea din interiorul vehiculului deturnat continuă să se deterioreze. Conducătorii capturați ai celor Cinci Familii priveau alarmați cum răpitorului lor solitar li se alăturară trei găligani îmbrăcați în uniformele kaki tipice grupului Vântul Deșertului. Intrușii schimbară câteva cuvinte în tăcere, apoi se apucară să își urmeze planul stabilit dinainte. Era clar, aveau de gând să separe prizonierii de rețeaua orașului cât mai repede cu putință.

– Ce aveți de gând să faceți cu noi? șopti Lady Por'Ten.

– Aveți răbdare, răspunse un soldat mascat. O să vedeți.

Nautiloidul cu ochi negri nu spuse nimic.

La început speraseră într-un ajutor, într-o scăpare miraculoasă, dar văzându-i pe răpitori pornind sistemele de bruier electronică pentru a crea confuzie în senzorii și monitoarele din tunel, au înțeles că șansele de a fi găsiți erau minime.

Un om patrula în afara vagonului, rămânând doar doi înăuntru împreună cu nautiloidul. Tânărul Debbikin îl privea pe cel de afară. Umbla într-o parte și în cealaltă împrejurul vagonului... apoi dispăru. Pentru o clipă s-a creat confuzie, apoi silueta a reapărut. Doar că... era aceeași persoană? Văzuse greșit sau geamurile întunecate ale vagonului dezvăluiseră un fel de luptă scurtă, violentă?

Speranța era un lux pe care nu și-l puteau permite. Și totuși...

– Iar acum... începu cel mai mare dintre matahalele purtând însemnele grupului Vântul Deșertului. Nu avu ocazia să își încheie expunerea. Un ștreang coborî și îl prinse de sub bărbie. Coarda se strânse și omul fu tras în sus prin trapa de ieșire în caz de urgență aflată în tavan, dând din picioare și țipând, luptându-se cu nodul

ștreangului de care se agățase cu degetele încovoiate de spasme. Răpitorul lor nautiloid se roti, mârâind.

Cu pelerina fluturând în jurul lui ca penele unei păsări de pradă, Obi-Wan Kenobi sări în vagon. Soldatul din Vântul Deșertului fu primul care ajunse lângă el și primul care căzu lovit de sabia de lumină. Se trase înapoi, cu umerii jachetei fumegând și scuipând scânteii.

Nautiloidul se încruntă spre noul adversar; pentru moment soarta ostaticilor fu uitată.

– Jedi! mârâi nautiloidul.

Ochii lui Obi-Wan se făcură mici, atitudinea sa politicoasă de curtean doar o amintire îndepărtată. Într-o clipă se transformase dintr-un ambasador în cel mai mortal luptător.

– Nemonus, șuieră el apoi adăugă, nu este prima oară când încerci diplomația sângelui.

– Și nu o să fie nici ultima, mârâi nautiloidul. Dar *este* ultima oară când îți mai tolerez amestecul.

Fără alte cuvinte cei doi se aruncară unul spre altul și lupta începu.

Toată viața lor de atunci încolo, bărbații și femeile din acel vagon aveau să țină minte acele câteva momente. Nautiloidul plesni din biciul său strălucitor cu un arc tulbure, o acuratețe demonică. Se arcuia în sus și împrejur, flexându-se și înfășurându-se ca un lucru viu. Oriunde s-ar fi întins și orice ar fi făcut, Cavalerul Jedi era primul.

Se făcuseră multe speculații pe tema de ce ar prefera un Jedi sabia de lumină în locul blasterului. Toate dezavantajele unei arme cu rază atât de mică de acțiune erau prea evidente. Acum, privind dramatica luptă desfășurându-se în fața lor, un alt fapt deveni la fel de evident: sabia de lumină a lui Obi-Wan se mișca de parcă era o extensie a corpului său, un braț sau un picior strălucitor, influențată de puterea misterioasă a Forței.

Cei doi adversari erau aproape egali. Toată lumea s-ar fi așteptat ca lungimea mai mare a biciului de lumină să ofere avantaj, dar în spațiul acela limitat nu era deloc adevărat. Ciudat, în timp ce funia de lumină a nautiloidului scotea scânteii ici și colo, ardea metalul din tablourile de control și arunca văpăi de foc spre podea, nici unul dintre ei nu era atins. Nautiloidul era agresiunea pură. Fața i se schimonosise într-o grimasă de luptă, scuipând înjurături în limbi

necunoscute, mișcându-și trunchiul cu agilitatea unui corp parcă fără oase, improprie și imposibilă pentru orice vertebrată.

Cu siguranță că Jedi avea să cedeze. Să fugă și să se salveze pe el însuși. Nimic nu se putea împotrivi unui astfel de măcel mortal...

Dar Maestrul Kenobi se împotrivi ferm. Își țesu mișcările prin acel spațiu limitat, sabia sa de lumină strălucind ca fulgerul în deșert la fiecare izbitură împotriva biciului. Viteza și ferocitatea nautiloidului erau egale de calmul și determinarea implacabilă a lui Jedi. Săriră și se rostogoliră, învârtindu-se prin spațiul îngust, făcând salturi mortale astfel încât păreau să meargă pe tavan eschivând și atacând, atingând un nivel de hiperchinestezie cu forme simultane de balet și brutalitate.

Maestrul Kenobi fu primul care penetra garda celuiilalt, în așa fel încât biciul de lumină de abia putu să învâluie lama de energie la timp pentru o deviere. Țesătura hainei de-a lungul brațului nautiloidului se înroși de la căldura scurtă, intensă. Văzură schimbarea abruptă în comportamentul răpitorului. Nautiloidul mârâi și teama luci pe fața lui. Cavalerul Jedi câștiga! Încă o încheștare, cel mult două, și Maestrul Kenobi ar fi rezolvat ghicitoarea biciului fermecat urmând să atace decisiv.

Nautiloidul se aruncă încolo și încoace ca și cum ar fi încercat să își recapete energiile pentru un atac furibund. Apoi, cu o singură mișcare fluidă îl apucă pe soldatul rănit și îl ridică atât de ușor ca și când ar fi fost un copil. Nautiloidul sări prin acoperiș și dispăru. Îi auziră pașii tropăind de-a lungul tunelului. Apoi... nimic.

Maestrul Kenobi se întoarse spre ei, fața începând să se relaxeze de la masca de luptă. Dacă nu ar fi ales să vorbească el, în vagon ar fi rămas liniște încă o oră.

– Sunteți răniți? întrebă el.

Quill fusese redus la un simplu bâlbâit.

– Nu! Eu... a fost formidabil! Am auzit mereu povești despre Jedi, dar niciodată... Eu vreau doar să spun mulțumesc! Mulțumesc foarte mult.

Maestrul Kenobi îl ignoră și trecu de la unul la altul, verificând dacă toți erau întregi. Apoi examinează, analizează și deconectează aparatul care controla vagonul. În câteva momente lumina reveni în vagon. Droidul conductor începu să se învârtă și să pivoeteze ca și cum se trezea dintr-o mahmureală cumplită. Se uită la Kenobi.

– Ei! Maestre Jedi! Presupun că dumneavoastră sunteți cel care m-a repus în funcțiune.

– Corect.

– Și ordinele dumneavoastră?

– Du-i pe oamenii aceștia înapoi în capitală.

– Imediat, domnule.

Droidul își potrivea gesturile după vorbe. Ostaticii eliberați chiuiră de bucurie – chiar și Quill, ai cărui ochi multipli străluceau de admirație. Tânărul Debbikin îl trase din nou de robă pe salvatorul lor.

– Maestre Jedi, întrebă el. Cum te-am putea răsplăti?

Jedi zâmbi șiret.

– Spune-i tatălui tău să își amintească datoria, răspunse.

În adâncul munților, la o sută de poște sud-est de capitală, era o sărbătoare generală. Se dansa și se râdea, și chiar se chefua sub influența beției.

Nopt se sprijinise cu spatele de o stâncă, pe deplin mulțumit. Operațiunea mersese într-adevăr șnur, fără nici măcar o viață pierdută. Gâtul îi era un pic învinețit de la ștreangul Generalului Kenobi, dar zgarda-suport ascunsă pe gât sub costum funcționase perfect. Căptușeala adițională de sub umărul uniformei tipice pentru Vântul Deșertului purtată de OnSon îl protejase de căldura generată la lovitura atent executată cu sabia de lumină de Generalul Kenobi. În toate cele, de la obținerea informațiilor cruciale de la interlopul Trillot la transferarea lor, de la evaluare la conceperea unui plan viabil, de la penetrarea rețelei de securitate a transportului la detumarea vagonului, de la deghezarea în forțele grupului Vântul Deșertului la anihilarea rezistenței în rândul celor Cinci Familii, de la simularea unei lupte cu Generalul Kenobi la eficiența retragere...

Fiecare pas fusese îndeplinit fără nici o întrerupere.

Obținuse și un bonus adițional: din poziția de matahală anihilată pe acoperiș fusese martor la „duelul” dintre doi Jedi. Nopt era convins că văzuse și învățase totul despre lupta fără arme. Acum fusese convins că, în comparație, științele marțiale avansate predate pe Kamino erau doar bătaie ieftină de stradă.

Nopt știa că Jedi avea ceva care îi putea ajuta pe soldați să supraviețuiască, măcar să poată fi în stare să afle mai multe despre acest secret.

Dar cum? Cu acest gând arzându-i în minte, se așează pe spate și se uită în sus spre stele, delicios de mulțumit să poată relua fiecare mișcare a sabiei de lumină și a biciului.

Sheeka Tull lăsase *Dragonul Spiralat* la o distanță de siguranță și intră în tabără când răsăriseră binișor cele două luni. Încheiase un tur obositor între șase noduri formate din principalele orașe de pe Cestus, distribuind marfă volatilă ilegal de transportat prin tunelurile subterane.

O siluetă familiară în uniformă de lucru de culoare verde închis se apropie de ea, salutând-o cu mâna.

– Hei, Sheeka. Ce bine să te revăd.

De la pielea bronzată la corpul musculos, totul părea familiar, și totuși se uită la el chiorâș.

– Tu nu ești Nopt, spuse ea în ciuda faptului că hainele militarului nu purtau vreun însemn de grad sau de identificare.

Patrușpa clipi, apoi făcu ochii mari cu inocență.

– Cine altcineva aș putea fi?

Ea rânji, arătându-l cu degetul.

– Drăguță încercare. El are o mică cicatrice chiar aici sub bărbie.

Tu nu.

Treijdo apăru în spatele lui Patrușpa, râzând de eforturile fratelui său de o prosti pe femeie. Patrușpa rânji până la urmă cu regret.

– Bine, ai dreptate. Doar un mic joc pe care ne place să îl facem.

Arată cu degetul mare peste umăr.

– Nopt s-a dus de partea cealaltă a taberei.

– Drăguță încercare.

Îl lovi ușor cu palma pe spate și porni să îl vadă pe noul său... prieten? Erau deja prieteni? Presupunea că poate folosi acest cuvânt pentru a descrie noua lor relație. Prietenă cu clona iubitului său mort. Era un pic cam morbid, dar în același timp ciudat de incitant.

Îl găsi sprijinit de o stâncă, pierdut în propriile gânduri. Când o văzu, el o primi zâmbind și ridicând o cană de bere din spori de Cestus.

– Ce sărbătorim? îl întrebă ea deși avea bănuiala că știa deja răspunsul.

– O mică operațiune care a mers mai bine decât ne-am așteptat. Și nu, nimeni nu a murit.

Ea îl iscodi.

– Dezamăgit?

El îi aruncă o privire furioasă.

– Absolut! Speram să pregătim un grătar de om în noaptea aceasta. Se așeză lângă el, sprijinindu-se de stâncă.

– Touche. Nu ar trebui să te acuz pentru că îți place ceea ce faci. Pentru aceasta ai fost pregătit.

– Superb de bine, aprobă el.

Era liniștită că această rasă mortală de luptători crescuiți în eprubetă aveau simțul umorului.

– Tu ai fost pregătit în totalitate în tot ce înseamnă comportament militar? îl întrebă ea.

– În întregime.

Se uită la el cu mai multă atenție.

– Și soldații dansează?

Acum părise să își piardă zâmbetul și să devină mai gânditor.

– Desigur. Dansul jakelez cu cușitul este un instrument primordial pentru învățarea distanței, a coordonării și a ritmului într-o luptă.

Ea gemu. Iarăși simțul practic.

– Nu așa. Dans. Știi: bărbat, femeie. Dans?

El dădu din numeri.

– Trupele concurează unele cu altele prin dans. Întreceri pe echipe sau individuale.

Sheeka își dădu seama că o cuprinde din ce în ce mai mult disperarea.

– Dar nu ai dansat niciodată din plăcere?

El se încruntă.

– Dar totul este o plăcere.

– Mă epuizezi, îi spuse ea și își desfăcu brațele. Haide!

El ezită, apoi veni lângă ea.

Muzicienii cântau o piesă destul de ritmată cu flautul și toba. Iar pașii lor erau ușori și săltați. Ceilalți recruți rânjeau, râdeau, vorbeau și își învârteau partenerile cu acel entuziasm care sugerează nevoia acută de a se elibera de încordare. Soldații priveau, bătând ritmul din picior. Din când în când, unul dintre ei executa o serie de mișcări marțiale precise pe muzică, aseasonate cu figuri gimnastice la sol. Recruții chiuiau, băteau din palme și îi țineau isonul.

Ce s-a întâmplat astăzi mai exact? Ezită să întrebe direct. Nopt avea coordonare bună, dar nu prea mult simț al mișcării la unison cu o parteneră. Totuși, ei îi plăcea. Și îi plăcea mult.

– Am auzit ceva pe scanner, spuse ea cu destulă inocență.

– Serios? o întrebă el. Ce spuneau?

O ținea strâns și profita de o schimbare de ritm pentru a putea să o învârtă. Câteva dintre celelalte cupluri procedară la fel și aerul se umplu de chiote de veselie.

– Ei, ceva despre un grup format din membri ai celor Cinci Familii care au fost răpiți și apoi salvați.

– Răpiți? Salvați? se miră el și făcu ochii mari. Extraordinar! Sună incitant.

Așa deci. Nu avea de gând să îi spună nimic. Nu trebuia să știe, se gândi ea. Totuși, după numărul celor care sărbătoreau primul succes își dădu seama că operațiunea fusese substanțială și crezu că va putea scoate detaliile de la un fermier sau miner.

Trebuie că i-a observat încruntarea pe față și a interpretat-o un pic greșit.

– Aha, îi spuse el. Am sentimentul că ne dezaprobi misiunea.

– Nu așa mă gândeam.

– Dar nu aprobi. De ce ne ajuți?

– Nu o fac voluntar.

– Atunci de ce? Ce metodă de constrângere poate să folosească o persoană?

Râsul ei drept răspuns a fost mai încordat decât intenționase.

– Undeva pe Coruscant există un calculator care are îndosariate toate indiscrețiile comise vreodată în galaxie. Au avut o nevoie, le-a apărut numele meu, iar pentru a le face lor un serviciu este mult mai bine decât să îți petreci un deceniu pe o planetă corecțională.

– Iar numele tău se află în lista calculatorului?

Ea aprobă.

– Prinzi repede.

– Cred că atitudinea aceasta se numește sarcasm.

– Ohooo, exclamă ea sonor. Din ce în ce mai uman pe minut ce trece. Următoarea dată o să încercăm ironia.

El se încruntă feroce, iar pe ea o pufni râsul.

– Deci... ce ai făcut așa rău?

– Sora mea mai mică s-a alăturat unei secte religioase pe Devon Patru. Când au refuzat să mai plătească taxele, Coruscant le-a trântit un embargo. A izbucnit apoi o molimă în colonie și toți puteau să moară, fiecare femeie, bărbat, copil. Nimeni nu ar fi mișcat un deget. Așa că...

El dădu din cap înțelegând.

– Așa că tu le-ai adus medicamentele. Și sora ta?

Ea se luminează imediat.

– Crește o puzderie de copii răzgâiați undeva în Inelul Exterior. Aș face același lucru încă o dată.

– Chiar dacă asta te-a adus aici.

Destul de ciudat, ea se simțea acum mai mult decât confortabil și un gând își făcu loc în minte: *aici* însemna în același timp și pe planeta aceasta și în brațele lui. *Hmmm*.

– Chiar dacă.

– Observ că îți petreci mai mult timp vorbind cu mine decât cu frații mei, spuse el cu buzele foarte aproape de urechea ei. De ce așa?

– Tu mă interesezi.

– De ce?

– Nu știu, răspuse ea sincer. Poate pentru că ești singurul pregătit să conducă. Așa ești mult mai apropiat de Jango.

Atenția lui spori brusc.

– Se spunea că era un singuratic.

– Așa este, răspuse ea. Dar și un conducător înăscut. Din când în când devenea invizibil, așa cum am înțeles că au descoperit câțiva spre scurtul și durerosul lor regret.

Nopt chicoti înveselit. Da, într-adevăr.

– Dar dacă voia, când intra într-o sală toate capetele se întorceau după el.

Făcu o pauză scurtă, cât să poată accentua:

– În special al meu.

Vocea i se înmuie.

– Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Eu aveam optsprezece ani, iar Jango avea douăzeci și cinci.

– Era vânător de recompense pe atunci?

Ea închise ochii, revăzând amintirile vechi.

– Cred că era într-o perioadă de tranziție. Fusese liber probabil vreo doi ani, de când mandalorezii fuseseră exterminați. L-am întâlnit în sectorul Meridian. Își pierduse armura, cine știe cum și umbla să și-o recupereze.

Zâmbi șăgalnic.

– Am petrecut cam un an împreună. Apoi lucrurile au luat o întorsătură periculoasă. Am fost atacați de pirați galactici. Nava noastră a fost doborâtă și în mijlocul unei lupte spațiale destul de urâte am fost forțați să ne salvăm în capsule de evacuare diferite. Nu l-am mai văzut niciodată.

Se gândi o clipă.

– Am auzit că a supraviețuit și că și-a recuperat armura până la urmă. Nu știu dacă a încercat vreodată să mă caute.

Sheeka dădu din umeri.

– Viața este uneori exact așa.

În voce își făcuse loc deja melancolia. Apoi chicoti, iar el se trase un pic înapoi și o privi surprins.

– De ce râzi?

– Pentru că îmi amintești de Jango. Întotdeauna își ascundea emoțiile. Dar îmi aduc aminte și de momente când le mai dădea drumul din cușcă.

– Cum ar fi?

Acea parte dulce și savuroasă din ființa ei începea să iasă ușor la iveală și se simțea bine așa. Se temuse că nu va mai putea să simtă vreodată acel abur al tinereții.

– Dacă ești norocos, poate am să îți povestesc odată.

Știa că deja îi stârnise curiozitatea și se scuza pentru exagerare. Adevărul despre Jango îl arăta ca pe un bărbat care vorbea puțin și își controla sentimentele. În viața lui, în modul de viață pe care și-l alesese, să fii rezervat era vital pentru propria supraviețuire.

Doar conversând de câteva ori, Sheeka își dăduse seama că dincolo de cunoștințele sale practice și militare, Nopt habar nu avea de viața obișnuită a oamenilor. Până acum, până când o luase în brațe, ea îl simțea că o tratează cu un anumit respect distant, mai mult ca pe o soră sau ceva asemănător. Probabil că Nopt cunoștea doar două tipuri de femei: civile, care trebuiau protejate sau care probabil dădeau ordine, tratate cu politețe și curtoazie. De cealaltă parte se aflau acele femei care se ofereau soldaților la schimb pentru un pumn de credite și puțină protecție, cât să fie folosite și apoi aruncate. Devenea riscant din punct de vedere afectiv să încerce să schimbe acest mod simplist de a vedea lumea.

Dar trebuia să admită că era interesată să străpungă acel scut de protecție, întrebându-se ce ar putea descoperi dedesubt.

Ce s-ar întâmpla, cum ar reacționa el dacă ea ar permite ca legătura dintre ei să devină mai profundă? Și dacă ea ar fi îndreptat-o într-o nouă direcție? Îl trase la o parte din mijlocul dansului și al râsetelor, în umbră.

– Iar acum? îl întrebă.

– Suntem liberi din serviciu până la răsărit, de ce?

Ea îl luă de mână.

– Vino, îi spuse ea. Aș vrea să îți arăt ceva.

O umbră de confuzie îi întunecă fața.

– Trebuie să fiu disponibil...

– Ai spus că ești liber din serviciu. Ești consemnat în bază?

– Nu...

Se opri, apoi explică:

– Dacă sunt chemat, trebuie să mă întorc în tabără în maximum douăzeci de minute. Îmi poți garanta asta?

Ea calculă mental distanțele și vitezele.

– Da.

Cinci minute le trebuiră să orbecăie pe pietre până la *Dragonul Spiralat*. Cât timp el se instală în scaun și se asigură cu centurile, Sheeka făcu rapid verificările și ridică nava în aer. Din obișnuință zbură cam o sută de kilometri spre sud-est în aproximativ douăsprezece minute. La început zbură razant cu solul pentru a evita eventuale radare. Apoi, când ajunseră suficient de departe, se ridică pe un culoar de zbor standard, plin de aerocare de pasageri și cargouri cu remorcă încărcate cu mărfuri pentru care clienții nu erau dispuși să plătească taxa orbitală.

Nopt urmărea pământul cum aleargă sub ei, bucurându-se de ușurința și siguranța cu care Sheeka își pilota naveta. Competența era o calitate pe care putea întotdeauna să o aprecieze. Femeia aceasta era diferită de oricare alta pe care o cunoscuse, iar acea diferență îl dezorienta un pic. Destul de curios, îi plăcea senzația. Așa că Nopt se relaxă când ea îl purtă peste întinderile unor dealuri abrupte apoi ateriză lin, doar nouăsprezece minute de când plecaseră din tabără.

Locul în care ajunseră era construit în buza dealului, câteva intrări în mină sugerând o combinație de săpături artificiale și naturale sub suprafață. Chiar când aterizau, vreo zece străini și doi X'Ting ieșiră să îi întâmpine. Toți zâmbeau, dădeau din cap sau le făceau cu mâna.

– Ce loc este acesta?

– Ei sunt familia mea extinsă, răspunse Sheeka. Nu prin naștere. Prin alegere.

– Aici locuiești tu?

Ea zâmbi.

– Nu. Nu ne cunoaștem încă atât de bine. Dar... căminul meu seamănă foarte mult cu acesta.

Acum se vedeau mai multe construcții care păreau camuflate, coloratura fiind gândită astfel încât să le facă dificil de văzut din aer. De jos însă, aveau tendința să se piardă între umbre și formațiunile stâncoase.

– De ce se ascund?

Ea râse.

– Nu se ascund. Dar iubim atât de mult muntele încât ne place să ne integrăm cât mai mult posibil.

Iarăși pericolul ca totul să fie perceput prin ochii unui soldat.

Voci subțiri și calde răsunară de pe costișă. Nopt se întoarse și văzu câțiva băieți umani și câteva fete jucându-se un fel de joc în care descopereau și râdeau. Alergau de colo-colo strigându-se pe nume, țipând, bucurându-se de umbrele lungi.

Jos, în jurul construcțiilor, umblau copii mai mărișori. Unii dintre ei erau X'Ting grațioși, atletici și cu ochii mari, amintindu-i într-un fel de kaminolezi. Adolescenți, presupuse, lucrând împreună cu adulții. Construind, reparând uneltele, probabil.

Îi privi gânditor, încercând să simtă. Mediul înconjurător era ușor confuz pentru el. Sau era de fapt Sheeka cea care îl tulbura? Oricare ar fi fost motivul, se trezi că începe să își amintească propria sa copilărie, accelerată de procesul de clonare și jocurile pe care le practica...

Încă o dată, Sheeka Tull păru să îi citească gândurile.

– Cum erai copil?

Inteligent. Îl adusese aici să vadă copii, sperând că imaginea îi va declanșa amintirile? Dădu din umeri.

– Cum să fie, învățam, creșteam, mă străduiam ca toți ceilalți.

– Eu am fost pe o mulțime de alte planete. Majoritatea jocurilor îi ajută pe copii să își descopere puterile și abilitățile individuale. Tu cum poți să fii așa? Nu ar trebui să fiți cu toții la fel?

Iarăși îl lua în zeflemea? Își dădu seama, spre propria sa plăcere, că așa spera și el.

– Nu chiar. A existat un drum principal pe care l-am urmat cu toții, un miez vital pe care l-am asimilat la fel, dar după aceasta ne-am specializat, am învățat lucruri diferite, ne-am pregătit pentru funcții diferite, am efectuat exerciții de instrucție diferite, am luptat în războaie diferite. Nu există doi care să fi avut același mediu înconjurător și din această cauză suntem mai puternici. În cadrul agregatului, am trăit un milion de vieți. Întreaga experiență crește înăuntrul nostru. Noi suntem Marea Armată a Republicii și ea trăiește.

– Hei, vrei să o lași mai moale? chicoti ea și îi întinse mâna.

El ezită, apoi își verifică legătura radio să fie sigur că poate fi contactat în caz de urgență și o urmă.

U₁ vânt rece le sufla în spate dinspre sud. Sheeka îl conducea pe Nopt în susul unei cărări, spre una dintre gurile deschise în buza dealului. Deschizătura avea cam patru pe șase metri și odată intrat înăuntru, soldatul înțelese că toate acele construcții acoperite pe care le văzuse afară nu erau spațiile de locuit, așa cum crezuse inițial. Șoproane pentru unelte, probabil. Înăuntrul dealului se găsea o zonă comunală destul de întinsă, luminată cu torțe din ciuperci agățate pe pereți și alimentate cu nutrienți lichizi care picurau dintr-o rețea de țevi. Ciupercile emanau un curcubeu luminos. Când își apropie mâna de o astfel de torță, pielea îl înțepă.

– În multe locuri pe Cestus, străinii îi domină destul de evident pe X'Ting. Îi consideră primitivi, deși se dovedesc buni în serviciu și respectuoși. Dar există puține enclave precum aceasta, unde noi încercăm de fapt să învățăm de la ei. Au foarte multe de oferit, în realitate, dacă le dăm șansa aceasta.

O mulțime amestecată de copii umani și din alte specii alergau încolo și înapoi, împreună cu micuții lor prieteni X'Ting, consumându-și fiecare energia ca niște explozii stelare, umplând grotă cu exuberanța lor tinerească. Activitățile majore ale zilei se încheiaseră, dar unii dintre adulți încă mai reparau unelte, râzând și glumind unii pe seama altora.

O întâmpinără cu multă căldură pe Sheeka, uitându-se spre Nopt cu o acceptare tentantă. *Până la urmă*, părea să comunice atitudinea lor, *el a venit cu Sheeka*. Aerul se umplu de diverse mirosuri bogate. În câteva firide se pregătea mâncarea dintr-o serie de ingrediente exotice și aromate. Îi plăcu dezordinea jovială din jur.

Dar imediat ce acest gând se sedimentă, condițiile exterioare îl forțară să iasă în afară.

– Ce crezi? îl întrebă Sheeka.

Se strădui să formuleze un răspuns corect și în același timp conform cu propriile valori și sentimente.

– Pare a fi... o viață bună. O viață liniștită. Nu este viață de soldat. Nu este pentru mine.

Nopt presupuse că ea va accepta un astfel de răspuns la valoarea lui, dar, în schimb, Sheeka se burzului.

– Crezi că aici este ușor? Să crești copii, să îi iubești, să îi îngrijești, să sperii pentru ei. Tu?

Pufni în răs.

– Tu ești înconjurat de piese de schimb. Nave, echipament, oameni. O lume modulară. S-a stricat vreo piesă? Înlocuiește-o.

Își strânse furioasă pumnii mici și puternici.

– Tu nu îți părăsești niciodată cazarma fără să te aștepti să mori. Cum crezi că te simți când îți pasă cu adevărat dacă copiii tăi vor supraviețui? Îți *pasă*? Cum crezi că arată universul pentru cineva căruia îi pasă? Cât de puternic trebuie să fie cineva doar ca să îți poată păstra speranța?

Ieșirea ei îl izbi puternic, reușind să îl clatine emoțional.

– Poate că... înțeleg ce vrei să spui.

Ea continuă în același mod, ca și cum și-ar fi pregătit discursul cu multe zile înainte.

– Și câtă putere crezi că trebuie să ai ca să îți păstrezi nădejdea atunci când vezi că tot ce ai construit într-o viață... tot ce au construit părinții și bunicii într-o viață... poate fi distrus prin decizia unuia aflat prea departe ca să îl atingă?

Făcu o pauză, apoi îl fulgeră cu privirea.

– Și bărbatii ca tine.

Era rândul lui să se enerveze.

– Bărbatii ca mine te protejează pe tine.

– De alți bărbatii ca tine.

Ar fi putut să fie ofensat de această izbucnire, dar în schimb se întristă, înțelegând că Sheeka nu era diferită așa cum crezuse. Până la urmă era doar o străină.

– Nu. Bărbatii ca mine nu pornesc războaie. Noi doar murim în ele. Întotdeauna am murit în războaie și vom muri și de acum încolo. Nu ne așteptăm la vreo laudă, nici la vreo paradă. Nimeni nu ne cunoaște numele. De fapt, după standardele voastre noi nu avem deloc nume.

Ceva în figura lui, în voce sau în mesaj trecu dincolo de furia ei, pentru că subit Sheeka se domoli.

– Nopt...

Sheeka vru să îl apuce de mână, dar el se trase înapoi.

– Nu. Asta ai vrut să auzi? Păi este adevărat. Noi nu avem nume. Și nimeni nu va ști vreodată cine suntem. Dar *noi* știm. Și vom ști mereu.

Nopt își simți umerii cum se îndreaptă doar pronunțând acel adevăr simplu. Clonele militare știau întotdeauna cine sunt. Și aveau să o știe mereu.

– Noi suntem Marea Armată a Republicii.

Sheeka dădu din cap.

– Nopt, îmi pare rău. Nu am vrut să te judec.

Poziția lui nu se înmuie. Ea își lăsase deja garda jos. Era necinstit ca el să atace acum, dar nu putea să își schimbe atitudinea construită prin instrucție militară, pentru că instrucția era, până la urmă, tot ceea ce știa.

– Eu nu am cum să aleg ca tine. Fiecare pas din viața mea l-am făcut așa cum mi s-a spus să îl fac.

– Așa este, recunosc eu cu voce pierdută.

El făcu un pas spre ea și o privi de sus, coborându-și privirea pe fața ei draguță.

– Și ce să vezi? Am ajuns amândoi fix în același loc.

El făcu o pauză. Ea nu avea cum să răspundă, nu avea ce să răspundă.

– Ce diferență vezi în faptul că ai avut de ales?

Sheeka își ridică ochii spre el și privirile li se întâlniră pentru o clipă mult prea intensă. Apoi, un copil alergă printre ei și momentul se risipi. Ea zâmbi oarecum a părere de rău.

– Hai, vino! îl chemă și îl conduse înapoi spre ieșirea din grotă.

Ședeau amândoi pe culmea unui deal, privind cele două luni și ascultând sunetele vesele. Sheeka îi mai povesti un pic despre viața ei aici pe Cestus, de micile plăceri și încercări.

– Deși, concluzionează ea, uneori tot ce avem de făcut este să așteptăm și să sperăm. Nu crezi că este nevoie de anduranță?

– Așa a fost?

Ea nu răspunse nimic, doar răsuci un fir de iarbă și îl înnodă ghemotoc, apoi îl azvârli la vale.

– Îmi pare rău, spuse Nopt. Eu trăiesc doar pentru a apăra Republica. Regret că această apărare le aduce unora nefericire, dar nu am să îmi cer scuze pentru cine și ceea ce sunt.

Fără vreun cuvânt, Sheeka se trase mai aproape de el. Când ea începu să vorbească din nou, gândurile lui se încheiară și nu îl mai interesă nimic altceva decât sunetul și ritmul vocii ei.

– Tot ce ai tu de pierdut este viața, la care nu ții prea mult. Ești chiar așa de puternic, Nopt? Ești într-adevăr la fel de puternic precum ultimul cultivator de ciuperci?

Privirile li se întâlniră din nou, iar el simți începutul unei emoții pe care nu o mai experimentase niciodată până acum: disperarea. Ea nu putea să îl înțeleagă niciodată.

Dar Sheeka, învinețită de furie, părea să se mai dezumfle un pic.

– Nu, spuse ea. Nu este corect față de mine. Știu una dintre probleme: este chestia aceasta a numelui. Îmi pare rău. M-am învățat să chem droizii pe litere și cifre. Dar oamenii au *nume*. Voi soldații aveți doar niște prescurtări pentru numerele voastre.

– Îmi pare rău... începu el, dar ea ridică mâna.

– Au soldații vreodată nume reale? îl întrebă ea.

– Rar.

– Te superi dacă îți găsesc un nume?

Ea se uita la el cu o intensitate atât de sinceră încât aproape că îl umflă râsul. Dar nu putea să râdă. Toată scena era amuzantă, serios.

– La ce nume te gândești?

– Mă gândeam la Jangotat, răspunse ea încet. Echivalentul mandalorez pentru „fratele lui Jango“.

Acum râse, dar își simți vocea înecându-se un pic în chicote.
Jangotat.

– Sigur, spuse el. Dacă asta face lucrurile mai ușoare. Bine.

Zâmbetul ei de răspuns se umplu de ușurare.

– Mulțam. Mulțam, Jangotat. Este un nume foarte bun să știi.

Îl împunse cu cotul și chicotiră amândoi până când veselia lăsă din nou locul unei tăceri suportabile.

Jangotat, se gândi el.

Fratele lui Jango.

Și un zâmbet.

Chiar așa sunt.

Cargoul blindat zăcea frânt, flăcări țâșnind din burta explodată, tâlpile smulse de pe axe ca bucățile de pe un fruct cojit. Marfa fusese distrusă sau arsă, încărcătura cu fise de credite prădată: banii aveau să fie folositori pentru a cumpăra bunuri, pentru a asigura tăcere sau pentru a susține văduvele și orfanii victimelor din grupul Vântul Deșertului.

Fum negru și uleios se ridica din burta distrusă a transportorului și fierbea în vâlătuci înecăcioși spre nori. Cu mâinile legate la spate, echipajul începuse să parcurgă pe jos distanța de douăzeci de kilometri până înapoi în capitala ChikatLik. Mesajul pe care îl duceau cu ei avea să fie auzit clar și răspicat: *Vine haosul*.

Și ca iubitori de confort și ordine, cele Cinci Familii vor căuta o sursă de securitate. Separatiștii s-au dovedit a fi prea riscanți și periculoși, și probabil colaborau acum cu gruparea Vântul Deșertului. Cealaltă opțiune? O mai strânsă legătură cu Republica.

– Merg cum trebuie? Întrebă proaspătul botezat „Jangotat“.

– Așa cum trebuie, răspunse Kit Fisto uitându-se prin electrobinoclu. Noi lovim, ei se bat cu umbrele, noi le tăiem aripile. Curând cele Cinci Familii se vor ruga pentru ordine și siguranță.

Vorbele îi exprimau încredere, și totuși ceva încă nesigur se ascundea în spatele lor.

– Nu sunteți deplin mulțumit, domnule.

– Nu mă simt nici eu confortabil cu o astfel de mascaradă, chiar dacă trebuie să îi admit valoarea.

Jangotat își disimulă plăcerea. Percepția sa era din ce în ce mai ascuțită, acel al șaselea simț extins care menține un soldat în viață. Poate că toată chestia aceasta cu „Jangotat“ nu era rea deloc. *Nu îți*

fie teamă să îți asumi riscuri. Gândește ciudat, neașteptat. Prea bine, atunci. Ia-ți un gând la care acest Jedi nu se așteaptă.

– Dacă îmi permiteți, domnule, acest război neconvențional salvează vieți.

Spre surprinderea sa, Generalul Fisto își deschise gura într-o rară manifestare de veselie.

– Așa o fi?

– Da, domnule.

Generalul își lăsa electrobinoclul deoparte.

– Prea bine. Dacă un soldat al Republicii poate găsi un astfel de tel admirabil, un Jedi poate să se lase mai prejos?

Își dădu seama că pentru nautiloid aceasta fusese o glumă, așa că zâmbi în loc de răspuns. Momentul în care împărțeau frivolități îi dădu lui Jangotat curajul de a adresa o întrebare pe care și-o formulase de mai bine de două zile.

– Domnule?

– Da?

– Ceea ce ați făcut cu Maestrul Kenobi... un om obișnuit poate învăța așa ceva?

Generalul Fisto se uită la el lung, cu acei ochi largi, care nu clipeau.

– Nu.

– Măcar ceva? Un pic?

O pauză mai lungă, apoi generalul aprobă.

– Mă rog, se poate. Da. Ceva.

– Mă învățați și pe mine?

– Nopt...

– Domnule...

Jangotat se uită pe furiș în jurul lor și văzând că sunt departe de urechi indiscrete, rosti cu voce joasă:

– Vă rog să nu râdeți de mine...

Nautiloidul scutură din cap cu gravitate.

– Niciodată.

– Mă gândesc să îmi iau un nume.

Dinții Generalului Fisto luciră.

– Am auzit că așa mai fac unii. La ce nume te gândești? Fii atent, îl avertiză generalul. Numele pot fi puternice.

Soldatul aprobă.

– Păi... un prieten mi-a sugerat: Jangotat. Frate al lui Jango.

Își coborî privirea ca și cum s-ar fi așteptat la un refuz.

– Ar fi acesta... un lucru bun?

Kit Fisto îi acordă respectul de a se gândi serios la întrebare.

Apoi, după aproape un minut, răspunse:

– Jango a fost un om cu puteri grozave. Un adversar de temut și de onoare. Aș fi mândru să am numele lui în compania mea.

Îl lovi cu palma pe umăr încurajator.

– Jangotat.

– Îți informați dumneavoastră pe Generalul Kenobi? Eu le-am spus deja fraților mei.

Nautiloidul își arcui sprâncenele.

– Și ei ce au spus?

Jangotat râse.

– Ar fi vrut să se gândească ei la numele acesta mai înainte.

Kit Fisto părea să îl privească un pic diferit.

– În rândul poporului meu, să îți iei un nume este o treabă serioasă, spuse el. O ocazie pentru a primi cadouri.

– Nu pentru aceasta am...

Generalul își ridică mâna.

– Ai întrebat ce ar fi posibil să înveți. Am găsit ceva care poate să... îți placă. Pot să vă învăț pe tine și frații tăi câteva dintre exercițiile de bază care se predau copiilor sensibili la Forță în Templul Jedi.

– Dar nu voi fi niciodată la fel de bun ca un Jedi, așa este?

Întrebare simplă, fără disperare sau ciudă. Doar o întrebare.

– Nu, răspunse Jedi. Nu vei fi. Dar te vei cunoaște pe tine însuși și universul, mai bine ca niciodată.

Cei doi împărțiră un zâmbet. Un moment de apropiere adevărată între cei doi tovarăși deloc similari, un lucru foarte prețios pentru ei.

– Atunci să începem instrucția, îl rugă Jangotat.

Cei patru soldați ședea în cerc în afara grotei, ghemuiți în jurul lui Kit pentru prima lecție.

– Pot să vă învăț ceva, începu nautiloidul, un joc predat celor mai tineri învățaței padawan. Se numește Fluxul Forței.

Făcu o pauză și îi privi pe rând.

– Vreți toți să învățați?

Erau atât de atenți și deschiși încât Kit nu își putu abține un zâmbet.

– Prea bine, spuse el gândindu-se. Un Jedi simte Forța ca pe un ocean de energie în care se adâncesc, plutind împreună cu fiecare curent sau redirectionând valurile. Pentru o persoană obișnuită, senzațiile subtile ale vieții nu sunt un ocean, dar pot fi un curent sau chiar un râu. Înțelegeți acest aspect?

Soldații aprobă încet din cap.

– Corpul vostru memorează durerea, furia, teama. Le păstrează în țesuturi, răspunsuri condiționate care să vă ajute să vă protejați de alte răni pe viitor.

– Cum este țesutul cicatrizat? întrebă Patrușpa.

– Exact ca el, aprobă Kit Fisto. Strâns precum un pumn. Te învăluie și te răsușește. Atunci când reușești să colectezi suficient de multe, devin precum armura. Dar un Jedi nu poartă armură. Armura protejează, dar și îngreunează. Jedi trebuie să fie expuși în întregime la curenții universali. Pot să vă învăț cum să îndepărtați unele dintre aceste răni. Gândiți-vă că sunt niște bolovani, obstacole în mijlocul râului de energie. Învățați să plutiți pe lângă temerile și furiile voastre în loc să vă izbiți de ele. Învățați acest lucru foarte bine și veți putea chiar să îndreptați râul să mute bolovanii pentru voi, lărgind bazinul, crescând astfel fluxul de energie.

– Dar *cum*?

Căută un mod simplu de a-și descrie gândurile.

– Acțiunea fizică este o unitate între respirație, mișcare și aliniere. Cu alte cuvinte, respirația este creată de mișcarea diafragmei și de îndreptarea coloanei. Mișcarea este creată de respirație și de postura corectă. Iar alinierea este dată de o unitate între respirație și mișcare. Păstrând acest triplet în minte de fiecare dată când practicați artele de luptă vă va ajuta să luați o tehnică marțială sau o provocare fizică și să o transformați în ceva mai mult.

Kit își afixă zâmbetul său de prădător nautiloid.

– Ajunge cu teoria, îi trezi el din reverie. Este timpul pentru practică.

În următoarele două ore Kit i-a învățat exerciții cu care să își ajusteze respirația, să se concentreze doar pe expirații, lăsând aerul să le umple plămânii pasiv pe măsură ce cutia toracică se extindea. A fost atât de încântat să vadă cât de repede absorbau lecțiile, încât le-a predat mai mult.

Nautiloidul le-a arătat cum să transforme exercițiile fizice bidimensionale într-o gimnastică tridimensională, trecând pozițiile

statice prin diferite mișcări, transformând posturile în forme dinamice și adăugând triumviratul respirație-mișcare-aliniere. Le-a demonstrat, de asemenea, cum să combine toate acele exerciții, cum să treacă dintr-unul în altul, cum să înceapă să își creeze propriile combinații care să se adreseze diverselor nevoi de antrenament.

Dar mereu, mereu, păstrând și urmărind respirația, mișcarea, alinierea.

Când a încheiat lecția erau transpirați, dar entuziasmați și s-au rugat pentru mai mult.

– Nu, i-a refuzat generalul. Ajunge pentru o singură zi. Să țineți minte: interesul și valoarea nu le veți găsi în exerciții sau nu exclusiv în ele. Valoarea cea mai mare o veți descoperi în tranziția *dintre* un exercițiu și altul. Întreaga viață este o mișcare continuă între stări, între momente. Munciți pentru a crea din fiecare moment o simfonie a acestor trei aspecte. Evoluati prin excelență. Folosiți-vă de sarcinile externe pentru a vă testa integrarea și claritatea. Aceasta este calea pentru a deveni un războinic excepțional.

În camerele cele mai retrase din capitala ChikatLik, negocierile au intrat pe un făgaș nou și mult mai rapid. Puțini din capitală știau ceva sigur, în afară de zvonurile care umblau: cinci directori ai celor Cinci Familii au fost răpiți, salariile au fost furate, transporturile distruse, centralele de energie sabotate. Spiritul general al populației sugera schimbare și încă o schimbare majoră. Lucrurile au fost mai tăcute decât de obicei în sectorul public al zonei controlate de Trillot, iar înăuntru, în fundul camerei sale personale, o delăsare se lăsase peste petrecăreții obișnuiți.

Era târziu deja și de abia dacă se auzea vreun sunet în întreg cuibul întortocheat de catacombe.

Trillot se odihnea pe canapeaua ei, pufăind dintr-o pipă și încercând să se îngrijească singură. Accelerarea tranziției de la bărbat la femeie a fost un proces care a lăsat ceva sechele: ciuperca aceasta este indicată împotriva stresului, frunza aceea pentru a elimina oboseala. Alta pentru a restabili sistemul nervos. Oricât de neplăcut ar fi fost, Trillot prefera modalitatea mai rapidă decât să treacă prin ciclul fertil lung de o lună. Fiind o perioadă de emoții schimbătoare și copleșitoare, X'Ting se închideau în mod tradițional în cameră pe toată durata tranziției, de preferabil cu o pereche.

Nici o astfel de izolare pentru Trillot! Era trează de patru zile deja și deși sistemul său avea să cedeze până la urmă, necesitând un somn de treizeci de ore profund precum o comă, deocamdată reușea să țină ce era mai rău sub control. Între timp, spionii îi aduseseră informații de peste tot din oraș. Ea le filtră, hotărând ce era folositor și ce nu, ce trebuia să îi transmită misterioasei Ventress, care avea și ea sursele ei secrete. Holograma video pe care i-o dăduse Ventress să i-o transmită lui Quill, de exemplu...

Și totuși, întreaga afacere cu giuvaerurile artificiale pe care o descoperise Snoil o tulbura. Chiar cu ultimele informații pe care le obținuseră, această poveste veche de un secol rămânea asul din mânecă. Și cine știe cum ar fi folosit Cavalerul Jedi o astfel de carte? Cu cât Kenobi murea mai repede, cu atât mai bine.

Aceste gânduri ar fi fost ele suficiente să îi tulbure somnul, dar se mai adăuga ceva: nevoia din ce în ce mai crescândă de a se strecura la ușa dormitorului în care se odihnea Ventress. Invariabil, experiența îi dădea fiori.

Trillot era mulțumită de curenții narcotici care îi umblau prin sânge. Pentru că tot ceea ce ar fi părut mult mai tulburător într-o stare normală, acum era doar o curiozitate. Ciudat. Când voia, Ventress părea să se protejeze în preajma celui mai puternic Jedi. Dar avea un asemenea dispreț pentru Trillot încât își lăsa visurile cele mai urâte să se scurgă din mintea adormită.

Trillot mai trase un fum și își închise ochii de smarald. În loc de întineric, un caleidoscop din foc și sânge se repeta iar și iar.

Navele de război s-au ridicat.

Turnurile s-au prăbușit.

Republica s-ar putea dizolva, iar Separatiștii ar putea să genereze un val de secesiune care să măture toată galaxia. Toate gândurile și calculele legate de profit, oricât de enorm, puteau să devină în curând o simplă dezbatere. Așa cum ar deveni și supraviețuirea însăși.

– Foc și sânge, șopti șefa interlopă.

Sălile de consiliu fuseseră blocate într-o stare de confuzie și agitație timp de ore întregi până când Obi-Wan intră. Zâmbea cu o plăcere cu greu disimulată. În urma răpirii subterane și a „înfruntării”, subiectul major al discuțiilor nu mai era *dacă* vor accepta cererea Republicii, ci mai degrabă *cum* ar trebui să se conformeze cât mai rapid.

Lucrul acesta îl știa, chiar dacă nu fusese prezent mai devreme. Un Jedi are mijloace. Mai ales un Jedi care dispune de credite forte emise de Republică pe care să le cheltuie în jur.

– Da, m-ați chemat?

Snoil ședea la masa circulară față în față cu directorii, jumătate de duzină de holodocumente plutind în jurul țestei sale. Gesticulă spre Obi-Wan.

– Am depășit un impas. S-au decis să îndeplinească termenii Cancelarului.

O ușurare generală. Cu cât punea această poveste îngrozitoare în trecut, cu atât mai bine pentru el.

– Excelent.

Sala imensă era plină până la refuz cu reprezentanți ai celor Cinci Familii. Și nu doar directorii executivi de la vârful piramidei – mai erau încă trei duzini sau chiar mai mulți directoriști din Cestus Cybernetics care umpleau sala, verificându-și fiecare documentele, argumentând, propunând. Își adăugau semnătura sau chiar amprenta digitală pentru a se lega la computerele juridice de pe Cestus și de acolo să transmită pe Coruscant sau să primească verificări instantanee.

Aerul din fața lui Obi-Wan se încălzea electrostatic și un holo-document își făcu apariția. Se întoarse spre Snoil.

– Acestea au primit aprobarea ta?

Observă cutele de exasperare de pe brațele vippitului și înțelese că Snoil trebuie să fi petrecut ultimele zile de negocieri agonizant.

– Absolut.

Obi-Wan semna actul ca reprezentant al Republicii și se simți imens de mulțumit. El și Duris schimbară un zâmbet.

– Presupun că atunci când va citi și Cancelarul Suprem acest contract îl va aproba. Excluzând mici probleme care se mai pot ivi până la sfârșit, cred că putem considera că am încheiat un acord.

– Nici-o clipă mai devreme, Maestre Jedi, răspunse ea.

Unul dintre avocații Regentei Duris aduse o planșetă electronică și o așeză în fața lui Obi-Wan.

– Acum, Maestre Kenobi, avem nevoie de semnătura dumneavoastră pe următoarele documente...

Brusc și fără să se anunțe Quill intră în birou, fluturând deasupra capului un holocard rectangular care părea să conțină toate secretele universului. Ochii lui multipli aruncau văpăi.

– Așteptați! Întrerupeți procedurile! NU semnați acel holo-document.

Duris se uită la Quill suspicioasă.

– Ce înseamnă aceasta?

– Mai bine să îl întrebăm pe Jedi ce înseamnă *aceasta*.

Introduse cardul într-un terminal, pufnind triumfător. O imagine holografică ușor de recunoscut apără în aer. Nu fusese luată cu una dintre camerele standard de supraveghere – acelea fuseseră toate

dezactivate în tuneluri. Era mai degrabă o imagine luată de cineva care se plasase la locul respectiv chiar *înainte* să ajungă Kenobi.

Stomacul i se strânse violent. Cum se întâmplase așa ceva? Și cum reușise observatorul neștiut să își ascundă prezența?

La aceste întrebări, nu avea nici un răspuns. Știa însă ce urma să apară în imagini și înțelese că un imens dezastru era pe cale să se producă.

Plutind în proiector se vedea imaginea unui luptător din gruparea Vântul Deșertului. O confruntare rapidă între Jedi și rebel era dezvăluită clar din acest unghi ca fiind o înscenare, o fraudă, cu sabia de lumină trecând la jumătate de metru de țintă. Dar răpitorul căzu la pământ și dădu din mâini teatral. Obi-Wan îl „atacă” apoi pe un altul, această încheștare se vedea și mai clar că fusese pregătită din vreme. Starea din birou se răci brusc. Nimeni nu făcea nici cel mai mic zgomot.

Era dezastru dincolo de imaginabil. Misiunea fusese compromisă total, probabil chiar de la început. Adversarul său neștiut așteptase până în cel mai prost moment posibil ca să îl saboteze.

Lui Obi-Wan nu îi trecea nimic prin minte ce ar fi putut să spună.

– Acum înțeleg, se auzi Lady Por'Ten, cum și-au câștigat Jedi impresionanta lor reputație.

G'Mai Duris se ridică în picioare frământându-și nervos mâinile secundare, carnea aurie pălind de furie. Forma ei imensă tremura ca sub rostogolul unei avalanșe.

– Vei pleca. Imediat, se răsti ea.

Mintea lui Obi-Wan se blocase, căutând o scăpare din această capcană, o explicație, oricât de inefficientă.

– G'Mai... încercă el.

Dar ea își îndreptă ținuta și stătu cât era de mare și de impresionantă, corpul ei radiind putere.

– Adresarea corectă este *Regent* Duris.

Vocea ei tăia ca un vânt arctic.

– Voi Jedi. Ce nu puteți câștiga prin diplomație încercați să obțineți prin frică. Și dacă nici așa, prin fraudă.

Accentuă un pic ultimul cuvânt.

Lăsa la o parte orice prefăcătorie și vorbi cât putea de direct, știind că totul era pierdut.

– Dacă negocierile nu vor ajunge la o concluzie pozitivă, războiul va ajunge pe tărmurile voastre.

– Deja a ajuns, rosti Duris și tremură tulburată.

Se găsea acum într-o poziție imposibilă, orice grațitudine personală ar fi putut simți față de el era neutralizată de perfidia de care dăduse dovadă.

– Deja s-au produs distrugeri și trădare; în plusm a pierit și speranța. Dacă acesta nu este război, atunci nu înțeleg conceptul.

Tremura de furie, dar și de altceva... de frică.

Vorbele finale ieșiră aspre, cu o voce coborâtă.

– Am avut încredere în tine. Încredere...

Apoi Duris își reveni.

– Pleacă. Cât mai poți.

Obi-Wan făcu o plecăciune adâncă, măturând cu privirea biroul. Întâlni ochii lui Quill care nu se obosea să își ascundă sentimentul înveninat de triumf.

Din ce colț nevăzut venise lovitura? Obi-Wan plecă și după un moment îl urmă și Snoil. Ultima imagine pe care o văzu era G'Mai Duris pe tron. Unul dintre lucrurile cele mai teribile produse în urma acestui eșec nu era amenințarea războiului, nici măcar umiliința. Era distrugerea personală pe care o suferise o persoană onestă, cineva care crezuse în el. Ea, mai mult decât toți ceilalți, înțelegea foarte bine care era miza și faptul că se aflase în mijlocul unei plase de escroci. Iar acum o părăsise, o lăsase fără nimeni altcineva în care să se încreadă. Absolut nimeni altcineva.

Inițial Trillot se uită nervoasă cum Ventress pătrunde în camera ei, dar imediat ce sesiză starea de spirit a vizitatoarei, X'Ting se relaxă.

– Deci. S-a încheiat? Jedi pleacă?

În ciuda zâmbetului ei caustic și rece, Ventress scutură din cap.

– O să încerce să se întoarcă. Îl cunosc.

– Îți spun că spionii mei...

– Văd cu ochii lor, i-o tăie Ventress cu dispreț. Familiile vor face mișcarea lor acum. Quill i-a informat că dacă Kenobi apucă să transmită informația pe care o deține lui Palpatine, Cestus Cybernetics este terminată. Cred că putem să avem încredere în ei că se vor dovedi... definitiv în răspuns.

Să ucidă un Jedi? În ce matca mă-sii se băgase Trillot? Prea târziu să se mai plângă acum... trebuia să meargă înainte. Trillot își blestemă ziua când acceptase să ajute confederația, ziua când îl trădase pe Jedi. Mucus de bantha! Dacă tot se apucase să blesteme, de ce să nu pomenească și de ziua când a ieșit din crisalidă? Pentru că de acolo, analizând mai obiectiv, porneau toate.

Nici o gardă de onoare nu apărură la aeroport să îi conducă pe Obi-Wan Kenobi și Doolb Snoil. Ținând cont că încercările sale de a face pe diplomatul au lăsat în urmă un talmeș-balmeș, Jedi se putea considera bucuros că i s-a permis să plece.

Gărzile care i-au escortat până la aeroport nu au rostit nici un cuvânt până când au ajuns lângă navă. Unul dintre ei se întoarse și vru să spună ceva, se opri și își coborî privirile în pământ. Apoi plecă, dând din cap cu regret.

Obi-Wan urcă rampa și intră în navă. În spatele său, Snoil se târa după el lăsând doar o mică dâră de mucus.

– Obi-Wan, îi ceru el rugător. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur, prietene, îi răspunse.

După ce închise trapa, se fixă în scaun. Minteă încă era departe. Ceva era greșit, *fusesse* greșit încă de la sosire. Ba nu. Atunci nu. Dar lucrurile s-au dezintegrat imediat după aceea. Cine fusese detonatorul? Nu știa. Blast! Dacă măcar ar fi știut sursa hologramei incriminante! Se întoarse spre avocat.

– Pe Coruscant, îi spuse, spune tot ce știi. Tu te-ai descurcat strălucit. Orice greșală s-a produs, este din vina mea...

Se opri, o suspiciune vagă încercând să se formeze în spatele minții conștiente.

– Sau poate că...

– Ce?

Obi-Wan oftă.

– Nu știu, dar am simțit ceva. De la început au existat factori pe care nu i-am putut înțelege. Mi-a scăpat ceva și această scăpare ne-a costat misiunea.

– Vai, doamne! exclamă Snoil. Toate planurile și toată munca. Nu am visat că lucrurile ar putea să se strice de tot.

Obi-Wan clătină din cap, dar nu mai spuse nimic. Nu avea nici un cuvânt cu care să îi aline dezamăgirea prietenului său. Fusese, după toate standardele, un dezastru complet.

Imediat ce Ixdoi făcu toate pregătirile de bază, nava își luă zborul. Pe când se desprindea de pământ, Obi-Wan se întoarse hotărât spre Snoil.

– Am luat o decizie. Pentru tine Cestus nu mai este un loc sigur. Tu vei pleca, dar eu trebuie să rămân. Treaba mea aici nu este încheiată. Mă voi alătura Maestrului Fisto.

Ochii mobili ai lui Snoil tremură de uimire văzându-l pe Jedi pregătind ejectarea unei capsule de urgență.

– Dar ți s-a spus să pleci! A fost o solicitare directă și orice deviere de la ea ar însemna încălcarea Codului Patru-Nouă-Șapte Virgulă Opt...

– Am dus lucrurile prea departe ca să îmi fac griji că nu îmi mai iau cu binișorul, spuse Obi-Wan. Avem alte ște de descurcat și alte fire de despiciat.

Zâmbi.

– Drum bun, Doolb. Ești un prieten bun. Mergi acasă acum. Nu mai există nimic de făcut aici pentru un avocat.

– Dar... domnule!

Obi-Wan se întoarse spre Ixdoi și îl prinse de umăr.

– Du-l acasă în siguranță.

– Am înțeles, domnule.

Spunând acestea, Obi-Wan apăsă o serie de butoane și capsula se autosigilă. Păru să se afunde în peretele din spatele ei. O clipă mai târziu se auzi un *șuierat* discret și Jedi dispăru.

Nava traversa stratul extern al atmosferei de unde avea să pătrundă apoi în vid. Radarele de la sol și cele orbitale urmăreau fiecare navă care ieșea sau pleca, dar chiar în acest punct, unde cele două seturi de informații se suprapuneau, era cel mai ușor să disimulezi o activitate.

O lumină roșie de avertizare clipea în fața lui, indicându-i că sistemul de urgență era gata să pornească secvența de instrucțiuni. Obi-Wan o dezactivă: vocea artificială doar i-ar distra atenția. Intenționa să piloteze ambarcațiunea cu pricepere și instinct. Capsula de salvare

avea setări automate, dar și manuale și putea să urmeze o direcție indicată de o baliză de la sol, dar Obi-Wan nu avea curajul să lase repulsoarele să se aprindă prea devreme: radiația lor termică ar fi fost prea ușor de detectat.

Așa că pur și simplu plonja liber bazându-se pe protecția termică a capsulei și pe aerodinamicitatea ei primitivă, modificând ușor unghiul de plutire pe măsură ce se îndrepta aproape vertical spre Munții Dashta.

Trebuia să temporizeze căderea cu foarte mare grijă, așteptând până când ajungea destul de jos încât apariția sa pe ecranele radarelor să nu fie legată de transportul unui diplomat dizgrațiat. Să se poată crede atunci că era vorba doar de o aeronavă de plăceri neînregistrată.

Pe măsură ce Obi-Wan număra secunde, căldura devenea din ce în ce mai insuportabilă. Spuma protectoare la impact, acționând acum și ca strat izolator, năvăli din pompe până la nivelul umerilor. Temperatura stratului exterior creștea spre mii de grade și el își acceptă cu calm căderea oarbă, soarta lui fiind pe mâna tehnicienilor necunoscuți care proiectaseră capsula. Ura să depindă așa de ceva, la fel cum ura să zboare, poate chiar mai mult, preferând să aibă încredere în legăturile sale profunde cu Forța. Dar acum nu avea cum să evite situația. De data aceasta, chiar trebuia să meargă pe mâna altora.

Venise timpul. Degetele găsiră butonul de acționare a repulsorului și...

Nu se întâmplă nimic.

Pământul, în schimb, se grăbea spre el, iar Obi-Wan privi altimetrul încercând să evite panica. Ceva era în *neregulă*. Mormântul lui de metal plonja spre pământ cu o asemenea viteză încât după impact nu ar mai fi rămas suficiente urme de midi-culoriene cât să dea viață unei amibe Jedi.

Obi-Wan își căută sabia de lumină, fiecare mișcare fiind un efort din cauza spumei dense care umplea capsula. Când reuși să prindă cu mâna mânerul de argint, îl îndreptă în față și acționă butonul de activare. Spuma începu să scoată un fum înecăcios și scânteii săriră în spațiul restrâns. Capsula începu să vibreze, vântul îi cojea stratul exterior începând cu punctul unde lama de energie rupsesese conturul aerodinamic. Secunde critice treceau una după alta și straturile exterioare se topeau și dispăreau în aerul înfierbântat. Dar reușise să obțină efectul pe care și-l dorea: circuitele de aprindere ale

repulsorului treceau prin carcasa capsulei, chiar foarte aproape de umărul său. Dacă nu putea trimite semnalul electric apăsând butonul de declanșare, câmpul de energie al sabiei sale de lumină putea activa circuitul mai direct.

Nu se întâmplă nimic. Prea bine, atunci... câțiva centimetri mai la stânga.

Încercă din nou, topind peretele și făcând o a doua gaură în capsulă. Alte straturi din scutul exterior se cojiră, dar din fericire de această dată circuitul se activează.

O icornie puternică și o scuturătură, apoi încă o dată. Scutul exterior distrus se desfăcu și capsula se împărți în două jumătăți, ca o nucă, luate de vânt și topite instantaneu. Obi-Wan rămase într-o capsulă subțire, transparentă, cu aripioare. Vântul șuiera frenetic prin cele două găuri produse de sabia de lumină, dar capsula internă de menținere a vieții, construită dintr-un monofilament aproape indestructibil în formă de cocon, rezista mai bine decât o făcuse stratul exterior.

După primele clipe, aerul începu să circule liber. Văzând bucățile de metal zburând în jurul lui, Obi-Wan își ținu respirația cât timp circuitele repulsoare automate puneau capsula pe o traiectorie de plutire domoală. Câteva momente brutale, apoi începu să plutească liniștit într-un arc lung, coborârea încetinindu-se. Vântul șuiera biciuind peretele capsulei. Dedesubt, platoul deșertului era o întindere nesfârșită de puncte șterse, maronii și verzi. Departele în față, vizibili doar ca niște încrețituri întunecate sub stratul de nori, stăteau de pază Munții Dashta. În câteva minute va ajunge suficient de aproape ca să poată vedea detalii ale pământului. Minute în care avea timp să se mai gândească, să facă ceva planuri și să își topească dezamăgirea într-o formă de energie pură. Obi-Wan se uită după o coajă din capsulă plutind alături. Și alte resturi umpluseră zona, dar se îndepărta de ele. Nu era sfârșitul lumii dacă apărea pe radar un puncticel.

Nu era neapărat un lucru rău, se gândi. Dacă se află cineva în spatele acestei manevre și dacă tot ei mi-au defectat capsula de salvare, atunci probabil că scanează cerul. Dacă dau peste resturile de metal, ar putea foarte ușor să ajungă la concluzia că stratagema le-a reușit...

Oricine ar fi ei. Și orice vor să obțină.

Doolb Snoil privea pe ecran cum se depărtau de Cestus și simți momentul în care nava se ridică și se eliberă de atracția gravitațională

a planetei. Odată eliberată, se opri pentru a permite calculatoarelor de navigație să programeze saltul în hyperspațiu. Deja îi simțea lipsa prietenului său Obi-Wan și începu să formuleze o explicație pentru Cancelar. Ce trebuia să spună? Avea vreo șansă să prezinte dezastrul într-o lumină favorabilă? Se îndoia de acest lucru, dar...

Vocea lui Ixdoi îl trezi din reverie.

– Știți, domnule, s-ar putea să avem ceva probleme.

Era o tonalitate în acea voce pe care Snoil o înțelese foarte bine: panică ținută sub control.

– Probleme? Probleme?! Maestrul Kenobi a promis că nu vom avea probleme!

– Nu cred că s-a gândit la *așa ceva*, domnule.

– La ce?

Dinspre o zonă aflată undeva între cele două luni ale planetei Cestus, o navă mică se apropia de ei, amenințătoare ca o pasăre de pradă. Era mică și neagră, cu un design simplu și lipsit de forme sau accesorii moderne, evident construită doar cu simț practic. O navă de război telecomandată. Un vânător-ucigaș.

Mintea lucra deja cu febra supraîncărcării și Snoil reuși să facă un raționament în care să includă prezența navei. *Poate că vizitează Cestus și și-a aliniat din greșeală traseul de zbor cu punctul nostru de plecare...*

Apoi toate aceste speculații optimiste își dezvăluiră caracterul prostesc. Noua navă lansă un droid-sondă spre ei. Arma inteligentă se apropie în spirală, își fixă ținta și se lăsă purtată automat spre ei, o minge a morții. Un salut din partea celor Cinci Familii?

Ca un bun profesionist, Ixdoi își păstră vocea calmă într-un moment când lui Snoil îi venea să urle din toți rărunchii.

– Am început manevre de evitare, dar nu sunt sigur. Domnule, v-aș sugera să urmați exemplul Generalului Kenobi și să vă evacuați.

Tot ce putea răspunde Snoil era un urlet:

– Aaaaaiiiiiiii!

Nava începu să execute manevre de evitare. Mai multe sonde trebuie să o fi ajutat pe prima, pentru că nava se scutura puternic la fiecare izbitură deși Ixdoi își dădea toată silința să scape de ele.

– Domnule, repetă Ixdoi. Vă sugerez să plecați.

– Nu. Am să rămân aici cu tine. Maestrul Kenobi a promis că voi fi în siguranță.

– Nu vă pot obliga să plecați, domnule, dar în câteva clipe voi ejecta toate capsulele de salvare într-o încercare de a distruge atacatorii.

Ascultându-i vocea calmă ca de robot, mecanismul de supraviețuire al lui Snoil s-a declanșat, ceea ce exploziile nu reușiseră încă. Să rămână fără capsule de salvare! Cedă emoțional.

– Nu! Nu! Așteaptă-mă și pe mine!

Forțându-se să atingă o viteză de urgență, Snoil reuși să se târască și să se închidă într-o capsulă de salvare. Apăsă butonul de activare automată a secvenței de ejectare, cu ochii strâns lipiți unul de altul de disperare. Spuma de protecție la impact umplu spațiul în jurul lui și nu mai văzu nimic. De abia dacă putea respira. Apoi buzele descoperiră muștiucul de urgență și aerul își făcu loc din nou în plămânii lui.

După aceea, totul se întunecă atunci când capsula se scufundă înăuntrul peretelui și trecu prin el. Simți o ușoară accelerare, apoi o scuturătură zdravănă... urmată brusc de o tăcere mormântală. Apoi senzația de plutire.

Snoil nu avea nici un control – totul funcționa sub comenzile impuse de programul automat de urgență. Un ecran se deschise în fața ochilor, un fel de ecran de computer care arăta exteriorul navei din care ieșeau încă alte șase capsule.

Două dintre ele atraseră droizii-sondă în altă parte de cât cea în care Snoil plonja spre atmosferă, iar ecranul arăta că nava evitase unul... doi... trei droizi; începu să spere și să se simtă un pic mai optimist.

Apoi ecranul se albi foarte, foarte puternic. Când lumina se mai domoli, doar fum și resturi rămăseseră în locul navei. Ixdoi și transportorul dispăruseră distruși.

Se uită cu gură căscată, incapabil să spună ceva, uitându-se la rachetele care atacau capsulele rămase.

Pe Snoil îl cuprinse frica pe măsură ce capsula cobora și mai mult. Celelalte capsule se învârtteau nebunește conform programelor de evitare care se activau. Unul dintre droizi trecu rapid pe lângă o altă capsulă – îndreptându-se direct spre el.

Se uita disperat cum sărea în aer capsulă după capsulă și parcă cerul se albăstrea pe măsură ce coborau mai mult în atmosferă. Simți ceva bolborosind în fundal și își dădu seama cu groază că își auzea propria voce delirând în momentul dureros al finalului.

– Vă dau în judecată! Sau urmașii mei vă vor da în judecată! Pentru pagube și stres emoțional...

O sondă trecu foarte aproape de el, urmărind una dintre contramăsurile capsulei sale. Explozia rezultată pictă cerul în galben și trimise capsula într-un plonjeu bezmetic spre dreapta, forțând printr-o coincidență un alt droid să își greșească ținta.

– Vai de mine, a fost cât pe-acți să...

Apoi urmă o altă explozie oribilă și scoase un sunet delirant de subțire.

– Aoleo!

Se mișcă într-o parte ca să poată privi în sus – odată ce stabilise în care direcție era «sus» – și văzu o altă rachetă îndreptându-se drept spre el.

– Nu, nu, am glumit! Am să retrag plângerea! Am să completez o confirmare de proprie vină și malpraxis, am să... Aaaaaaaa!

Dar chiar în clipa în care discursul său ar fi devenit fatal de irațional, una dintre celelalte capsule de salvare se interpușe pe traiectoria rachetei.

Snoil închise ochii și își oferă sufletul Mătcii, dar o nouă explozie micșoră totul în mintea lui Snoil, care se gândi chiar că va trebui să își curețe cochilia după *aceasta*.

Brusc se lăsă tăcere afară. Spre uimirea sa, își dădu seama că supraviețuise furtunii. Acum rămăsese doar problema minoră a aterizării.

O lumină roșie de avertizare clipi pe panoul de control și capsula îi ceru să efectueze o serie de operațiuni manuale, o voce feminină avertizându-l că *anumite impacturi explozive au avariat sistemele automate ale capsulei. Vă rugăm să nu vă îngrijorați din moment ce sistemele manuale de rezervă funcționează foarte bine. Vă rugăm să răspundeți instrucțiunilor următoare în secvența cerută pentru aterizare.*

Și una după alta urmă toate instrucțiunile și execută toate comenzile cerute, urmărind în același timp cum pământul năvălea spre el. Altimetrul cobora spre zero cu o rapiditate care îi producea greață. *Acum eliberați scuturile exterioare...* Un comutator. ... *Și acum vă rugăm, în maxim cinci secunde, dezactivați fiecare dintre nodurile sursă primare și refaceți traseele de energie către camera secundară...* Care comutator? Altimetrul îl amețea, dar nu îndrăznea să se mai uite spre el și nici spre pământul care se învârtea cu viteză spre el, ca o palmă uriașă care se întinsese să îl pocnească din zborul său în spațiu.

Iar acum vă rugăm să acționați repulsorul principal.

Dezastrul aproape îl copleșise. Cu siguranță nimic din ceea ce făcuse nu mai avea vreo importanță. Mai mult ca sigur că această clipă va fi și ultima pentru el. Mai mult ca sigur...

O zdruncinătură laterală puternică îi întoarse lui Snoil stomacul pe dos. Capsula se smuci când se aprinseră repulsoarele, iar aerul din afară se coloră în roz. Snoil reuși să respire din nou, iar ochii se liniștiră din tremurul frenetic, revenindu-și treptat, în timp ce capsula plutea spre pământul de dedesubt.

Departe sub el și mai la vest, Obi-Wan Kenobi își rostogoli capsula de salvare în umbra stâncilor și o acoperi cu nisip și pietre. Din instinct se uită spre cer, acolo unde flăcări roșii și albe înfloreau deasupra norilor. Se încruntă, încercând să distingă formele, apoi recunoscă ce erau: rămășițe spulberate din navă care acum reintrau în atmosferă. Inima îi atârna greu, temându-se că misiunea pe care el o stricase costase viețile nevinovate ale lui Ixdoi și a bietului, inteligentului Snoil. Cum de se întâmplase așa ceva? Ce forțe secrete li se opuneau aici?...

Observă strălucirea purpurie a repulsorului activat și se relaxă un pic. Cineva *scăpase* de pe navă. Iar Snoil era mai ales norocos. Mai mult de o singură șansă era posibil ca vechiul său prieten să fi rămas în viață.

Iar acest lucru era bun. În cazul în care ceva pe Cestus putea fi considerat sigur, era acesta: aveau nevoie de fiecare mână puternică și minte strălucită în orele care îi așteptau.

Obi-Wan își disimulă semnalul de pericol în mesaje codate cu emisii scurte. În mai puțin de două ore după aceea, Thak Val Zsing și Treijdo ajunseră la el împreună cu o duzină de recruți. Trimise jumătate dintre ei să îl caute pe Snoil și îi urmă pe restul înapoi în tabără, unde se întâlni cu Kit Fisto și clonele militare.

Fu încântat să vadă ce reușiseră să realizeze aici. Il hrăniră, ascultară varianta prescurtată a coborârii cu capsula și salvarea în ultima clipă, apoi se așezară să discute serios.

– Ultima dintre problemele noastre, ajunse el la o concluzie, este că negocierile cu G'Mai Duris și conducătorii de pe Cestus au eșuat.

– Sunt de acord, acceptă Kit cu ochii săi negri strălucind. Mai sunt alte forțe aflate în joc aici. De la bun început am fost manipulați. A venit timpul ca faza următoare a operațiunii noastre să intre în desfășurare. Nopt?

Își ridicase vocea și le făcu semn clonelor să se ridice pe rând și să raporteze fiecare.

Cum mâncarea își făcea treaba în organism, Obi-Wan ascultă în liniște cadența militară, măsurată, cu care vorbeau soldații. Alte dăți precizia aceea fără emoție îl irita, dar acum îl calma. Valoarea unei astfel de competențe nu putea fi subestimată. Aici mai ales, căci putea să le salveze viețile, dar și planul.

Toate ca toate, era plăcut surprins de rapoartele concrete, la obiect și în întregime admirabile ale membrilor unității de comando.

Când sfârșiră, Kit Fisto se aplecă înainte, odihnindu-și coatele pe genunchi.

– Părerea ta? întrebă el după ce Obi-Wan rămăsese tăcut mai bine de un minut.

– Impresionant, răspunse. Face din stupizenia mea o copilărie în comparație cu ce avem aici.

Obi-Wan se ridică și se plesni cu palmele de picioare.

– Situația s-a schimbat, exclamă el. Resursele pe care le avem s-au schimbat, la fel și natura adversarilor noștri. Domnilor...

Se uită de jur împrejur.

– ... o persoană sau persoane necunoscute au atacat și distrus nava noastră de transport ucigându-l pe fratele vostru. A fost un act violent care trebuie să primească un răspuns pe măsură.

Recruții, noua grupare îmbunătățită Vântul Deșertului, erau mult mai duri acum. Instrucția serioasă pe care o urmaseră scosese din ei toate slăbiciunile și îi transformaseră într-o bandă capabilă să urmeze ordinele, să mărșăluiească curajos împotriva pericolului. Cu toate acestea, rămânea o întrebare vitală: erau ei dispuși într-adevăr să omoare sau să fie uciși? Niciodată nu se putea determina cine s-ar retrage cu lașitate din fața focului înamic. Doar lupta însăși putea să le dea fiecăruia răspunsul la întrebările care ardeau în piepturile recruților:

Vreau? Pot?

Obi-Wan văzu aceeași întrebare și de data aceasta. Și mai văzu că flirtul său cu catastrofa nu îi diminuase prezența în ochii lor. De fapt, părea că membrii supraviețuitori ai grupării Vântul Deșertului îl acceptau acum așa cum nu o făcuseră la început, vedeau în el un aliat, unul care avea acum de gând să treacă dincolo de parametrii impuși în ceva radical și periculos.

Cineva încercase să îl *ucidă*. Cineva îl trădase și îl manipulasă. Duris? Cele Cinci Familii? Trillot?

Cineva. Dar cine? Cine avea de câștigat de pe urma morții sale?

Se întoarse cu gândul la ce aveau de făcut pe moment.

– Vom continua mai departe, îi anunță el hotărât. Și vom duce până la capăt ce am început împreună. Voi nu mă cunoașteți, dar în urma rapoartelor perfecte ale asociaților mei, vă cunosc eu pe voi.

Le câștigase atenția, privirile și mintea. Avea nevoie de inimile lor.

– În zilele care vor urma, natura noii noastre situații va deveni clară și pentru voi și am încredere că nici unul dintre voi nu va ceda sub presiunea sarcinilor care ne așteaptă. Nu mai este o șaradă. Oricât ar putea fi justificată, am să vă rog, totuși, să vă controlați mânia. Vă cer să urmați calea cea mai puțin violentă pentru distrugerea pe

care suntem nevoiți să o provocăm. Să fiți îndurători atunci când este posibil și curajoși în acțiune atunci când nu este posibil.

Făcu o pauză pentru a se reculege.

– Am călătorit până pe Cestus pentru a căuta o soluție diplomatică. Se pare că această opțiune nu mai este disponibilă pentru noi. Doamnelor. Domnilor.

Îi privi în ochi pe fiecare pe rând.

– Trebuie să ne considerăm a fi în pericol.

G'Mai Duris s-a uitat și s-a răsuțat cu orele peste toate rapoartele și sugestiile consilierilor săi, încercând să înțeleagă în ce situație se afla. Republica încercase să îi influențeze decizia prin înșelătorie. Jedi i-a câștigat conducerea în fața consiliului mușuroiului. I-a oferit o informație care poate distruge Cestus Cybernetics sau care poate da poporului său un nou început.

Dar comițând o fraudă, Obi-Wan a aruncat-o într-un coșmar. Nu putea să îl sprijine pe Jedi și nici să îi accepte sprijinul. Informația din mâinile sale nu putea fi folosită pentru a manipula Cestus Cybernetics. Fără sprijinul Republicii, informația nu avea putere decât să îi asigure asasinarea.

O altă întrebare rămânea, una la care avea mari greutateți în a găsi un răspuns clar. Cum fusese *mai exact* învins Jedi? Nu credea nici o clipă că uzurpatorul Quill îl putea prinde în capcană pe Obi-Wan într-o asemenea manieră. Nu. Văzuse în trecut prea mult din manevrele fără logică ale vărului său de a câștiga puțină putere pentru a se gândi acum că putea fi capabil de o astfel de lovitură de teatru. Quill avusese un sprijin puternic. Dar din partea cui?

Exista deci o altă forță aici, una care se putea dovedi mult mai periculoasă.

Asistenta sa, Shar Shar, se rostogoli în birou, pielea albăstruie strălucind tulbure de la starea alarmată în care se găsea.

– Regent Duris! țipă ea. Avem vești groaznice!

Shar Shar întinse un braț și introduse un cod în calculator, mișcându-și mâinile frenetic în fluxul de informații holografice până când imaginile se schimbău.

– Aceasta ne-a parvenit acum un minut.

Imaginile sosiseră de pe orbită, obținute de unul dintre sateliții folosiți pentru monitorizarea și protejarea întregului sistem planetar, de la cele două luni până la mine. Puteau vedea nava lui Obi-Wan ridicându-se în spațiu prin atmosfera planetei.

– Am pierdut imaginea pentru o clipă atunci când transferul între radarele de la sol și cele de pe orbită a fost afectat. Posibil chiar de către această navă...

Ceva apărea dinspre una dintre luni. Era negru și cu o siluetă ciudată, iar Duris crezu că o înșeală vederea. Pentru moment își imaginea că era o pasăre uriașă de pradă, apoi văzu că nu avea deloc caracterul unei ființe vii, ci era chiar o navă cu un design mai puțin familiar.

Dar era chiar atât de puțin familiar? Nu văzuse ea oare o astfel de navă în seria de nave achiziționate de departamentul de securitate al companiei Cestus Cybernetics anul trecut? Apăruse de niciunde, ieși din imagine până când un alt satelit a surprins-o din nou, apoi și ea și nava lui Jedi ajunseră amândouă în același cadru. Nava cea neagră scuipă ceva spre nava Jedi, care începu rapid manevre de evitare în spirală.

– Cine se află în capsula de salvare? Întrebă G'Mai.

– Lăsați-mă să verific.

Asistenta manevră informațiile electronice.

– Nu există prea multă protecție într-o capsulă. Putem foarte ușor să aflăm... A! Nu este uman... a fost avocatul vippit.

– Atunci Jedi încă pilotează nava?

– Probabil, și...

Brusc întregul câmp vizual fu inundat de lumină, suficient de puternică încât să șteargă toate umbrele din birou și să le amețească ochii temporar.

– *Aceasta* ce a fost? Întrebă Duris, dar înțelese instantaneu absurditatea groaznică a întrebării.

Știa cu precizie ce fusese. Chiar mai important, înțelegea care erau implicațiile.

O forță sau o persoană neștiută distrusese nava Republicană și odată cu ea pe Jedi, numit personal de Cancelarul Suprem Palpatine să poarte negocierile cu Cestus. Gemu. Lucrurile fuseseră suficient de oribile. Descoperirea perfidiei lui Obi-Wan și dezvăluirea publică a fraudei o legau de mâini complet. Dar acum lucrurile erau mult mai departe de rău încât trebuia să caute altă descriere, iar cuvintele pe care le-ar fi

găsit în cele din urmă trebuiau oricum să aștepte până îi dispărea starea de greață.

Cu toată mânia care o stăpânea, suspecta că Obi-Wan acționase dintr-o dorință de a aduce Cestus înapoi în curtea bine păzită a Republicii. Cu respect și ușurare remarcă un fapt evident; nimeni nu fusese în realitate rănit în timpul răpirii înscenate. În sufletul ei credea că acest lucru demonstra o îngrijorare reală pentru viața și bunăstarea celor mai amărâți oameni de pază, nu numai pentru cele Cinci Familii. Dar cine sau ce acționase împotriva lui Jedi arătase lipsa oricăror scrupule. Fără nici o îndoială că Cestus va fi blamat, astfel că nu va avea nici o opțiune decât să își arunce sprijinul către Confederație.

Deși nu putea să perceapă intențiile tuturor părților implicate în această problemă, vedea clar că era de preferat Obi-Wan, cu toată înscenarea lui, în fața acestor asasini din umbră.

– Ce facem? întrebă Shar Shar, ținându-se agitată.

– Există un singur lucru pe care îl putem face, răspunse ea. Și anume să recuperăm în siguranță toți supraviețuitorii. Snoil, cel puțin, poate fi în viață. Căutați o baliză care emite semnal de pericol.

Jangotat împreună cu restul echipei de recuperare au traversat tot ținutul până să ajungă la punctul indicat de baliza capsulei cu care se salvase Avocatul Snoil, alergând razant cu solul pe motorepulsoare. Erau la doar trei poște când au surprins semnalele navei de salvare venind dinspre ChikatLik.

– Avem o problemă, căpitane, anunță Treijdo.

– Observ, sergent.

Evadarea lui Obi-Wan din navă fusese anticipată și se petrecuse fără nici o problemă. Capsula trecuse invizibilă pentru toate radarele. Ieșirea neașteptată a lui Snoil era o cu totul altă poveste. Baliza de localizare a vippitului putea fi recepționată de oricine avea un radar fixat pe frecvența de urgență. Soldații aveau ordine clare: să îl recupereze pe Snoil. Nu se știa natura sau intențiile celor care acum se grăbeau să îl găsească. Tot mai era important să nu se dezvăluie existența pe Cestus a unor forțe bine pregătite aparținând Republicii? Ce să facă?

Luă o decizie analizând rapid o sumă de opțiuni la fel de proaste.

– Patrușpa și Vântul Deșertului, luați-o spre nord pentru a intercepta. Ascundeți-vă și acționați astfel încât să dați impresia că sunteți o forță numeroasă. Nu vor anticipa foc inamic, ar trebui deci să se retragă.

– Am înțeles, domnule.

– Dați-i drumul!

Două dintre motorepulsoare se despărțiră de grup și se îndreptară spre nord. Jangotat transmise un mesaj codificat celor rămași cu el.

– Voi urmați-mă. Accelerați la viteză maximă.

Drama suferită de nava de transport aparținând Republicii atrase atenția membrilor celor Cinci Familii. Quill cel agitat se întorsese deja în sala tronului, iar despre Llitishi se spunea că se află deja pe drum încoace. Quill radia în același timp ură și triumf. Cât va mai dura până când va găsi o cale să o ucidă? O lună? O săptămână? Câteva zile?

– Regent Duris, spuse Shar Shar rostogolindu-se alarmată dintr-o parte în alta. Forțele noastre de securitate se apropie de baliza de localizare a capsulei de salvare, dar se pare că avem o problemă.

– Care anume?

Bula albăstruie se încruntă.

– Priviți.

Pe imaginile proiectate holografic câteva puncte mici se apropiau dinspre Munții Dashta îndreptându-se spre capsulă.

– Ce sunt acestea?

– În mod obișnuit i-aș considera nomazi aborigeni, doamnă. Dar aceștia se deplasează cam repede.

Quill pufni, fluturându-și elitrele cu furie reținută.

– Știm deja că Vântul Deșertului a cooperat cu Jedi. Căutăm pur și simplu armele care au cumpărat această cooperare, *Regent*.

– Iar acum intenționează să îl salveze pe vippit?

Capul i se învârtea.

– Ar putea prea bine să fie chiar responsabili de atac.

– Nu au ei asemenea armament, se răsti Duris apoi își mușcă limba.

Apele erau din ce în ce mai adânci. Putea să fie Vântul Deșertului implicat? Dar dacă ei aveau și alți aliați, aliați care le furnizaseră tehnologia pentru un astfel de asasinat. Însemna că anarhiștii jucau de ambele părți, sprijinind de undeva de la mijloc pe oricine le aducea armament? Dar de unde intuise ea că vărul ei, Quill, obținuse înregistrarea holografică de la surse complice? Și dacă era așa – *a cui era cursa, în realitate? Și cine mai fusese prins în ea?*

Duris începu să creadă că Obi-Wan fusese mult mai adevărat decât îl considerase ea. De ce, atunci, nu își proclamase inocența într-un fel? Dacă existau considerente de securitate, de ce nu solicitase o audiență privată? Nu, îi văzuse privirea: surpriză, șoc, consternare... Și rușine.

– Doamnă! strigă Shar Shar. Forțele de recuperare sunt atacate cu foc!

Duris își manevră senzorul montat pe brațul tronului, dar pe moment nu reuși să găsească imaginea.

– Avem vreun contact vizual?

Shar Shar încercă să comande satelitul, dar nu obținea imagini mărite suficient cât să zărească altceva în afară de puncte și luminițe.

– Nu, răspunse nemulțumită bula zeetsa. Dar folosesc arme similare cu cele pe care știm că le posedă și Vântul Deșertului.

Evident, asta nu însemna nimic. Sau însemna totul. O durea capul.

– Ordonă-le să se retragă. Lasă o echipă mai mică de securitate în zonă.

Celelalte puncte se mișcau. Ajunseseră oare la capsulă și îl recuperaseră pe supraviețuitor?

– Se pregătesc să plece! bolborosi Shar Shar.

Punctele de pe hartă se stinseră.

– Probabil că acum au ajuns în zona muntoasă. Satelitul nostru orbital nu mai poate vedea nimic acum.

Fuse salvat Snoil? Sau răpit? Sau ucis și el? Sau torturat pentru a i se extrage informații? Binevenit ca prieten? Era imposibil de spus din acest punct. Dar diferențele dintre toate acele opțiuni o puteau costa pe G'Mai Duris mantaua funcției.

Lucru mai important, puteau costa viața fiecărei ființe de pe Cestus.

Cu anarhiștii atacând pe multiple fronturi, lumea avea puțin timp de odihnă în ChikatLik. Atacurile erau purtate mereu cu precizie de laser și produceau invariabil doar distrugeri structurale minime și nici o victimă. Totuși, după fiecare atac un complex industrial era avariat, producția încetinită sau oprită. Minele erau considerate periculoase pentru muncitori, vehiculele sabotate, iar forțele de securitate umilite și înfuriate. În spatele tuturor, în spatele fiecărui punct de pe hartă, care însemna încă un pod pulberat, un alt aeroport avariat, încă o stație centrală de procesare scoasă din uz, Duris sesiza mintea lui Obi-Wan: inteligență, ferocitate, diversitate tactică, respect pentru viață în toate formele ei.

Putea să fie Jedi încă în viață?

Dacă majoritatea amplasamentelor de producție erau avariate, dacă acele linii critice de producție erau întârziate foarte mult, mâinile ei rămâneau legate. Trebuia fie să solicite pace, fie să cheme în ajutor forțele Confederației pentru a-și proteja interesele, aruncând astfel Cestus pe panta distrugerii. Dacă Cestus se declara în favoarea Confederației, atunci Republica i-ar fi considerat o planetă producătoare de arme letale. Cestus nu avea o flotă capabilă să reziste *oricărui* tăvălug. Politic, economic și personal ea va fi ruptă în bucăți, iar Cestus va sfârși ca o mică adăugire în documentele de istorie academice care vorbeau despre încercările nereușite de secesiune.

În timpul acelor zile Regenta dormea foarte puțin. La fiecare aproximativ cinci ore mai venea câte un raport, arătând imagini cu rafinării în flăcări, forțe de securitate alungate, povești cu forțe de comando – posibil Vântul Deșertului, posibil altele – lovind din umbră și în tăcere, distrugând doar echipament, apoi făcându-se nevăzuți. Pur și simplu dizolvându-se în aer.

Apoi, în toiul unei nopți, strigătele bulei Shar Shar au trezit-o dintr-un vis neliniștit.

– Am prins în capcană Vântul Deșertului! striga zeetsa. Vă rog, veniți imediat.

G'Mai și-a petrecut o robă peste trupul amplu și s-a grăbit în urma formei sferice a asistentei care se rostogolea pe hol spre camera de observație.

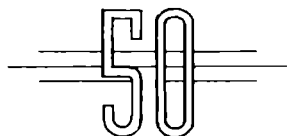
Recunosc locul prezentat în hologramă: stațiunea geotermală Kibo, la vest de Dealurile Zantary. Kibo apăruse pe o listă de maximă prioritate cu posibilele ținte astfel că i s-a acordat mai multe echipe de securitate. Aparent, acele precauții dădeau rezultate.

– Ce avem aici?

– O unitate Vântul Deșertului. Nu mai mult de zece. Sabotau unul dintre turnuri când o a doua patrulă i-a surprins. I-am înconjurat înainte de a putea să scape. Se pare că le-am tăiat retragerea.

– Bun, bun, se bucură Duris. Atunci există o șansă de a-i captura, să putem să îi interogăm.

Poate că acum aveau șansa în sfârșit să afle măcar un pic din adevăr. Poate.

Obi-Wan Kenobi rămăsese blocat într-un buncăr la marginea stâncoasă a lacului Kibo, chiar lângă clădirea albă din duracretă a termocentralei. În ultima oră bătuse un vânt cu din ce în ce mai multă forță. Aerul era plin de nisip și praf, reducându-se acuratețea focului de acoperire. Inamicii lor păreau mai puțin apăsăți de grija atacului: unul dintre recruți fusese deja rănit de focuri trase de un lunetist. Surpriza și acuratețea focului le-a scăzut moralul celorlalți.

Clonele militare erau încă deghizate ca luptători din Vântul Deșertului. Chiar dacă Obi-Wan știa că exista o înregistrare holografică incriminantă, dacă nu mai existau alți martori și nici o probă clară că s-au implicat clone în acțiuni, pentru Coruscant era prea ușor să respingă orice acuzație.

Craterul vulcanic al Lacului Kibo, larg de cincizeci de kilometri, era al patrulea ca mărime pe planetă. Izvoarele active de pe fundul craterului au transformat una dintre sursele de apă de suprafață de pe planeta Cestus într-un ibric termal uriaș, gazda unor forme primitive de viață acvatică și sursa de energie pentru multe dintre minele din jur.

Termocentralele se conectau la izvoarele termale, concentrând căldura pentru a alimenta o serie de turbine cu abur. De aici energia era vândută sub diverse forme pe întreaga planetă.

Atât priceperea de a se deplasa nevăzuți, cât și curajul au fost cerințele primordiale pentru cei care au ocupat pozițiile în acest atac: s-au strecurat tăcuți de-a latul supei alcaline din apa Lacului Kibo și simultan s-au târât peste pereții craterului venind dinspre deșert, într-o operațiune precisă de tip clește.

Încărcături explozive au fost plantate cu grijă, paznicii neutralizați fără a produce victime. Dacă totul mergea șnur s-ar fi pierdut în

întunericul deșertului cu o oră înainte ca răsăritul fals creat de prima explozie să lumineze cerul nopții.

Nu era să fie. Problema fusese doar un accident în realitate. Cu treizeci de ore înainte de atac, sistemul de securitate de la Kibo funcționase eronat. Întreaga rețea de securitate fusese demontată discret și dusă la reparat și i-a fost imposibil lui Obi-Wan să testeze încercarea de a sabota complexul. Mai rău, nici nu se știa cu exactitate când avea să fie repus sistemul înapoi în funcțiune.

O șansă perfectă? Sau o cursă perfectă?

Timp de o jumătate de oră, Vântul Deșertului doar a privit, a așteptat și a transpirat înainte de a se lua decizia să se pună în aplicare planul de sabotaj. Așa că jumătate dintre ei au intrat în rafinărie, în timp ce ceilalți au rămas afară, sperând ca atunci când sistemul de alarmă va deveni operațional nu îi va da de gol pe intruși. Dacă dădea greș, atunci se bazau pe viteza în care puteau dezactiva sistemul.

Planul poate că ar fi mers, doar că securitatea termocentralei nu testa deloc vechiul sistem de alarmă. Conducerea termocentralei instala un sistem cu totul *nou*, unul care nu apărea pe nici unul dintre planurile pe care i le obținuse contra cost Trillot.

Obi-Wan intrase fără să vrea direct într-o capcană neintenționată.

– Suntem înconjurați! șuieră Thak Val Zsing.

– Nu, răspunse calm Obi-Wan.

Val Zsing își scoase capul din ascunzătoare și fu respins imediat de un foc precis.

– Sunteți ținuți pe loc, îl corectă Obi-Wan, dar nu încercuiți. Uite chiar acolo...

Arătă spre o serie de spirale din ceramică aflate chiar lângă cazanul principal.

– ... Tevi care extrag căldura duc apa fiartă la turbine.

Vorbea cât de calm putea, dar știa că răbdarea tovarășilor nu avea să dureze veșnic.

– Jangotat?

Jangotat își supraveghease sectorul cu răbdare de când fuseseră descoperiți, iar acum răspunse cu același ton.

– Da, domnule?

– Vreau să le distragi atenția de la mine. Eu am să susțin foc de acoperire...

Și Jangotat îngenunche urmărind indicațiile pe care Obi-Wan le trasa cu degetul în țărână. Soldatul înțelegea care erau implicațiile într-o clipă, dar Thak Val Zsing încă nu era sigur.

– Eu nu înțeleg, spuse bătrânul.

– Privește și învață, îl îndemnă Obi-Wan. Dar acum ne trebuie foc de acoperire.

– *Mult* foc de acoperire, adăugă Jangotat. Voi Jedi sunteți la fel de buni cu blasterele cum sunteți cu săbiile de lumină?

– Mai buni, glumă Obi-Wan. Ne folosim săbiile de lumină doar pentru a face confruntările mai... echitabile.

Militarul rânji.

– La treabă atunci.

Obi-Wan chicoti în sinea lui. Noul nume i-a adus lui Jangotat și mai multă personalitate.

Obi-Wan și forțele sale au deschis focul atât de puternic și dens încât i-au ținut pe loc pe paznicii de lângă centrală. Profitând de această oportunitate, Jangotat s-a repezit din ascunzătoare și, trăgând din instinct, reuși să îl lovească pe un paznic din alergare. Prima victimă. Nu aveau cum să le mai evite de acum. Obi-Wan știuse că această acțiune poate costa vieți, dar a vrut mereu să spere că nu...

Gândurile i-au fost întrerupte de Jangotat care alerga în zig-zag de-a lungul docului, atrăgând înspre el o perdea de proiectile. Bolțurile blasterelor mușcau din schelă pe lângă picioarele sale și el își luă avânt și făcu un salt înalt și perfect, plonjând apoi în lacul vulcanic. Obi-Wan se chirci. Apa trebuia să fie *fiartă*!

Așa cum suspectase, forțele care îi țineau pe ei în loc și-au schimbat așezarea și atenția pentru a avea o vedere mai bună asupra suprafeței aburinde. În acel moment, Obi-Wan ochi cu grijă și trase în țeava de condensare a căldurii.

Aburul fierbinte țâșni din țeavă și paznicii urlară de durere, uitând complet de toate planurile și intențiile. O bună fiertură poate face ușor așa ceva.

Obi-Wan se uită în spatele său să se asigure că un motorepulsor se avântă spre lac pentru a-l scoate pe Jangotat în siguranță. Apoi, Obi-Wan conduse atacul împotriva unor forțe de securitate dezorganizate.

Patruzeci de metri îi separau. Dacă Obi-Wan putea să le mai fure măcar câteva secunde, agresiunea ar fi putut să învingă numărul mai mare. Unul dintre oamenii opăriți de aburul fierț trase orbește înspre intrușii care atacau, prea târziu ca să îi oprească din înaintare.

Unul dintre recruți căzu secerat, cu pieptul transformat într-o carcasă fumegândă. Ciocnirea de forțe își lua tributul.

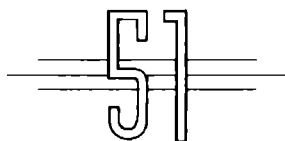
Sabia de lumină a lui Obi-Wan fulgeră, iar gărzile căzură. Aburul țâșnea din țeava spartă. Deși îi frigea ochii, nu era atât de aproape de jet cum fuseseră primii oameni. Pentru ei trebuie să fi fost brutal.

Aerul din jurul lui Obi-Wan se tulbura de fulgerele sabiei de lumină. Motorepulsoarele urlau de sus și Obi-Wan îl văzu pe Kit Fisto manevrându-și motorepulsoarul și izbind cu forță paznicii speriați, sabia de lumină tăind în stânga și în dreapta, respingând proiectilele mortale de energie și tăind blasterele chiar de la mâner. Paznicii mai norocoși și-au căutat scăpare în adăpost. Cei mai puțin norocoși au căzut răniți, câțiva dintre ei nemaiputând să se ridice niciodată.

Fuseseră prinși în capcană și păcăliți; dezastrul a fost până la urmă evitat doar pentru că Jangotat s-a dovedit a fi în stare să execute un ordin primit, chiar dacă ordinul era nebunesc. Dezastrul a fost întors invers, devenind imediat o rută către măcel dacă nu oprea focul. Îi făcu semnul de retragere nautiloidului și trupele se retraseră rapid. Făcuseră mai multe pagube decât cerea planul inițial. Când se declanșau și exploziile, întregul complex se va transforma într-o grămadă de ruine.

Și uite așa, oricât s-ar fi străduit, nu simțea nici un pic de mândrie.

S-au pierdut vieți. Poarta către haos tocmai fusese deschisă și se crăpa tot mai largă.

În zilele care au urmat expulzării lui Jedi din ChikatLik, Vântul Deșertului a distrus trei rafinării, o centrală de energie și o fabrică de producție.

Dar era, după cum știa și Duris, doar începutul.

Habar nu avea încotro trebuia să se întoarcă. Tot ce putea face era să emită ordine de securitate. Deși erau respectate și duse la îndeplinire, nu mai era sigură dacă putea să schimbe cu ceva situația.

Duris nu mai știa în cine să aibă încredere. Cele Cinci Familii mințeau constant. Era în natura lor, minciuna alimentându-le împreună cu prima porție de hrană. La fiecare oră pe harta planetei se mai adăuga un punct roșu. Iar acest lucru însemna că timpul se scurgea în defavoarea lor. Cele Cinci Familii puneau deja la cale un plan al lor. Fie să găsească o modalitate să o îndepărteze din funcție, fie mai rău.

Iar răul cel mai mare era că acum își dorea să poată vorbi încă o dată cu Obi-Wan. Să îi ceară să se explice. Poate că dacă ar fi fost doar ei doi, acest lucru era posibil. Dar acum...

– Ce ordonați, doamnă? se auzi gâlgâind Shar Shar.

– Continuă să aduni informații, Shar Shar, îi ordonă Duris. Și speră într-un miracol.

* * *

Într-una dintre ocaziile cele mai secrete, acei directori cunoscuți sub numele de cele Cinci Familii s-au întâlnit într-un loc privat, un complex de buncăre aflat la șaptezeci de kilometri sud de capitala ChikatLik. Buncărul era denumit oficial un „complex de distracții” și era utilat cu suficiente echipamente de comunicații încât să monitorizeze întreaga planetă, precum și cu provizii care să ofere

celor zece oameni adăpost pentru șase luni. Construcția era completată în afară cu un holoatrium, săli de mese și de pregătire fizică, apartamente luxoase și zone de relaxare. O cameră interioară era și mai sigură, cu pereți groși gândiți să reziste la incendii de energie o zi întreagă.

În ciuda relației sale cu clanul X'Ting, Trillot nu fusese acceptată niciodată în buncăr și se gândea că nici nu va mai intra altă dată. Acum era condusă de vărul ei mai îndepărtat, Quill, care îi datora favoruri. Totuși, nervozitatea plutea în aer ca un nor de fum. Ambianța nu s-a îmbunătățit atunci când, din întunecimea unui coridor, o femeie înaltă, cu țeasta rasă, a intrat în cameră, plimbându-și cu mândrie tâmpile tatuante. Ventress purta un costum mulat pe trup din piele neagră de Sullust care îi accentua mersul parcă fără oase.

Trillot se ridică pentru a face prezentările.

– Vă prezint pe Asajj Ventress.

Cei aflați în cameră se ridicară politicoși. Apoi se așezară și îi așteptară comentariile.

– Sunt Comandant Asajj Ventress.

Scalpul tatuat le atrăgea privirile ca și cum desenele prindeau viață.

– Îl reprezint pe Conte Dooku. Noua noastră tranzacție, droizii JK, vă va aduce bănet și putere fără limite. Dar să nu faceți vreo greșală: stăpânul meu are griji mai mari decât profitul. Dacă vă bazați pe un comerț echitabil, veți fi răsplătiți.

Reprezentanții Familiilor sușotiră între ei, aprobând cu entuziasm, făcând-o pe Ventress să ridice un pic tonul pentru a le atrage din nou atenția.

– Încercați să faceți din această tranzacție doar o târguială, îi avertiză ea și veți muri regretând.

Doamna Por'Ten ridică o mână subțire, cu venele albastre.

• Nu este nevoie de un astfel de limbaj, Comandante. Poate că s-au produs niște confuzii recent, dar odată cu... *plecarea* lui Obi-Wan Kenobi, vă asigur că am revenit pe drumul cel bun.

Ventress înclină din cap.

– Bine atunci, spuse el și buzele se curbară într-un zâmbet rece. Să discutăm detaliile.

Se aprobă politicoș de câteva ori până când cineva avu sinceritatea să întrebe ceea ce de altfel le stătea tuturor pe limbă:

– Ce anume solicitații?

Ventress își fixă privirea asupra vorbitorului, apoi își coborî ochii politicoasă.

– Ca voi să continuați să vă serviți cele mai bune interese.

Răspunsul le făcea tuturor plăcere.

– Și care anume ar fi acestea?

Ventress își ridică ochii. Ardeau precum cărbunii.

– Supraviețuirea. Și nu mai erați vii, nici unul dintre voi, dacă i-ați fi cedat lui Jedi. Acuma, știu că cel puțin o capsulă de salvare a ajuns întreagă la sol. Sunt convinsă că și Kenobi și aliații lui sunt încă în viață. *O simt*. Vor încerca să ne destabilizeze comerțul.

Lady Por'Ten se chirci în fața ferocității străineii.

– Ce... ce ar trebui să facem?

Un zâmbet ușor îi curbă din nou buzele acelea subțiri.

– Veți fi la dispoziția mea, le spuse Ventress. Și să îmi aduceți informații, informații pe care să le puteți proiecta pe hartă.

– De ce?

Ochii străineii erau de neclintit.

– Nu cereți răspunsuri pe care nu le puteți înțelege. Să spunem doar că intenționez să îl dovedesc pe Kenobi, inferiorul meu. Minciunile lui sunt realitatea mea.

Toate informațiile au fost culese apoi introduse în calculatoare. Includeau fiecare înregistrare, fiecare act de sabotaj, tot ce se știa, inclusiv dispariția capsulei de salvare.

Tot.

Asajj Ventress umbla prin câmpul de proiecții holografice, cu ochii închiși și brațele larg desfăcute ca o fată oarbă încercând să pipăie o cameră străină.

Cel puțin așa părea unei minți mai puțin destupate. Altoră însă, le părea o sirenă teribilă și ciudată străbătând o mare de energie vie, de-a lungul liniilor de intenție.

Trillot credea că era cea mai frumoasă și cea mai înspăimântătoare praveștițe pe care o văzuse vreodată.

Până la urmă Ventress se întoarse și îi privi. Își întinse mâna și un deget tremurător atingea un punct din mijlocul tuturor liniilor strălucitoare.

– Aici, le spuse. Sunt în *acest* loc.

– Ești sigură? Întrebă Lady Por'Ten. Poți să fii atât de sigură de localizarea lor?

Ceilalți își ținură respirația, nevrând să contemple pericolul potențial generat de punere la îndoială a spuselor sau faptelor acestei femei, în orice fel sau sub orice formă.

Pieptul i se ridică încet în timp ce răspunse:

– Voi cei din Familii sunteți morți pentru Forță. Dar Obi-Wan. Da... el trăiește împreună cu ea. El și... da...

Închise ochii mulțumită.

– Încă unul.

Inhală ca și cum le putea simți aroma.

– Nautiloidul. Da. Și el este Jedi. O simt. Pot să simt valurile pe care le fac în interiorul Forței.

Zâmbi adunării.

– Dacă vedeți valurile din apă, nu vă dați seama unde a fost aruncată piatra? Dacă aceste hărți și informațiile pe care le-ați strâns sunt bune, atunci analiza mea se va dovedi adevărată.

În timp ce Ventress vorbea cu ceilalți, Trillot simțea că presiunea crește. Dacă această operațiune dădea greș, lidera interlopă avea să fie ținta furiei ambelor părți. Dar dacă se termina cu succes?

Quill se aplecă spre ea.

– Te-ai descurcat foarte bine. Continuă să ne sprijini, vere. În cazul în care cele Cinci Familii profită, vei fi răsplătită mai ceva decât în visurile tale.

– Visurile mele sunt cam întinse, răspunse Trillot, întorcându-se spre toți. Ce îmi oferiți?

– Timp de trei sute de ani, vorbi Quill mișcându-se seducător în jurul ei, au fost cele Cinci Familii. Minerit, fabricație, vânzări și distribuție, cercetare și energie. Dar mineritul a înțeles întotdeauna că munca este parte integrală din procesul nostru.

– Și?

– Și... după ce moare Duris, se va face loc în consiliul mușuroiului pentru Trillot.

Ochii lui Trillot luciră.

– Gândește-te la acest lucru. Eforturile tale nu se vor mai risipi în beznă.

– Invitații la bal?

Quill zâmbi.

– Dineuri la masa centrală. Trillot, prietena mea. Sora mea. Este timpul cel mai potrivit pentru tine și familia ta de a ieși din întuneric și de a-ți ocupa locul cuvenit.

Quill descoperise punctul nevralgic al lui Trillot.

– Ce trebuie să fac? întrebă aceasta încă visătoare.

Ventress privea toată scena fără să vorbească. Își ținea brațele desfăcute, hrănindu-se parcă prin vârfurile degetelor. Trillot auzise că Obi-Wan Kenobi înscenase o demonstrație fantastică cu câteva zile înainte. Putea oare Ventress chiar să facă așa ceva? Și dacă putea, nu dovedea prin aceasta că îi era superioară lui Jedi?...

– Amintește-ți cine îți este prieten și aliat în aceste acțiuni. Nu Duris, mai mult ca sigur.

– Nu.

– Nici Kenobi, adăugă Quill discret, care ne-a folosit planeta ca pe un pion pe tabla jocului galactic.

– Da, spuse Trillot tremurând.

– Îți este teamă de Kenobi?

Trillot aprobă.

– Să nu îți fie. Aliatul nostru, puternica Asajj Ventress, îl va distruge. Trebuie să îi pui la dispoziție orice îți cere, oricând îți cere, fără a pune nimic la îndoială. Kenobi ar putea să aibă încredere în tine și să vină la tine să îți ceară ajutor. Dacă vine, atunci va trebui să acționezi fără ezitare. Momentul final va veni și atunci vei ieși la lumină.

– Trebuie să acționăm, la spuse Ventress întorcându-se spre ei.

– La ce te-ai gândit? întrebă Lady Por'Ten.

Ventress străbătu camera cu un pas hotărât, fără să îi mai bage în seamă pe ceilalți.

– M-am gândit la un test pentru droizii JK.

Membrii celor Cinci Familii se uitară unii la alții cu surprindere.

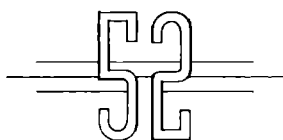
– Nu devin mortali decât după ce le sunt înlocuite cristalele gabonna, doamnă.

– Nu contează. Captivii pot fi interogați cu succes. Dar este nevoie de un alt lucru. Cu luni în urmă Conte Dooku a proiectat și comandat droizi speciali de infiltrare. Conform rapoartelor voastre, acești droizi ar fi compleți și gata pentru testări.

– Da, este corect, aprobă unul dintre tehnicieni.

– Atunci aceștia, împreună cu droizii JK, vor asculta comanda mea.

Vetress zâmbi. Iar zâmbetul ei era atât de rece și nesimțit încât un șarpe părea cald și primitiv în comparație.

Nu erau vii, dar se târau prin beznă. Nu aveau minte, dar visau moarte. Nu aveau nevoi fizice, dar erau rapace de înfometaji.

Pentru moment cei patru droizi din capul șirului erau doar niște saci de jeleu. Lumini oarbe fixate în corpurile lor semisolide dezvăluiau forme metalice suspendate înăuntrul lor.

Cei de la urmă erau mai solizi, aurii, niște droizi în formă de clepsidră. Picioarele lor scurte și subțiri umblau cu repeziciune prin cărarea trasată de frații lor mai mari. Ei erau JK.

Cei patru droizi de infiltrare și-au folosit silueta nedefinită pentru a se strecura prin cele mai strâmte pasaje, descoperind un punct de sprijin apoi luând forma care se potrivea cel mai bine scopului. Noduri de laser de-a lungul suprafeței corpului ardeau piatra, topind-o și măcinând-o pentru a lărgi trecerea.

Au călătorit kilometri întregi în acest fel, devenind mai solizi atunci când aveau nevoie să dea la o parte un obstacol, mai fluizi atunci când trebuiau să exploreze, deschizând drum pentru JK.

Procesiunea mortală se strecura în șoaptă sub pământ, sub senzori, sub vreun eventual observator. Și călătoreau aproape în tăcere. Când întâlneau un obstacol, săpau sau ardeau pentru a trece prin el.

Metru cu metru, pur și simplu se apropiau de pradă. Fără oboseală, fără tremur, fără milă sau trăiri, înaintau continuu, motivați de un apetit programat.

Un apetit care va fi curând satisfăcut.

De sute de ani umbrele adânci ale munților Dashta ofereau protecție contrabandiștilor, fugarilor, hoților, rebelilor și tinerilor îndrăgostiți. Nimeni nu cunoștea chiar toate potecile care duceau în grote și nimeni nu avea cum să le cunoască vreodată pe toate. Iată de ce adâncurile grotelor au fost alese ca loc pentru sărbătoare.

În fond și la urma urmei, chiar dacă planurile inițiale se duseseră de râpă, a doua strategie a mers șnur. Dacă Jedi regretau pierderile de vieți omenеști, în schimb forțele renăscute ale grupării Vântul Deșertului simțeau în sfârșit că au dat o lovitură serioasă celor Cinci Familii.

În urma a șase astfel de raiduri, priceperea în comunicații a lui Treijdo s-a combinat cu mintea fenomenală a lui Doolb Snoil pentru analiză și s-au conectat la rețeaua holografică a capitalei ChikatLik, extrăgând de aici informație vitală și semnificativă: producția droizilor a scăzut cu mai bine de treizeci de procente. Dacă reușeau măcar să mențină actualul curs al acțiunilor, cele Cinci Familii și guvernul urmau să fie forțați să revină la masa negocierilor, acolo unde toate dorințele puteau să fie îndeplinite.

Obi-Wan nu era însă prea convins că actualul curs îi va aduce într-adevăr pe pământul mult sperat al făgăduinței, pentru că se desfășurase prea multă acțiune bazată pe violență, prea multe retrageri la mustață și, mai ales, aveau trei vieți ale tovarășilor lor de comemorat. Tensiunea creștea ucigător, astfel că un pic de sărbătoare avea să le facă bine oamenilor.

Cheful se întindea de ore bune, gărzile fiind postate la intrarea în grotă. În timp ce păstrau starea de alertă la maximum, apetitul ridicat al oamenilor care compuneau gruparea Vântul Deșertului era satisfăcut simultan cu mâncare, băutură, jocuri, discuții, celebrare și dans.

Resta Shug Hai și-a petrecut majoritatea timpului singură, sorbind berea dulce, o băutură fermentată cu miere care avea efecte similare și pentru oameni și pentru localnicii de pe Cestus. Chiar din primele zile ale instrucției fusese tratată ca o intrusă, singura X'Ting între ceilalți recruți umani. Bariera se ridicase din ambele direcții: după o viață de chin și luptă pentru pământ și identitate, nu mai avea nici un pic de iubire pentru străini. Chiar atunci când trupele începeau să sărbătorească victoriile, iar spiritul firesc de camaraderie îi lega mai puternic unii de alții, ea rămăsese cumva separat. Dar în final se ridică în mijlocul lor, legănându-se ușurel și lăsând impresia că limba i se dezlegase de la băutură.

– Cânt un cântec, anunță ea.

Doolb Snoil bătu bucuros din palmele mititele și o îndemnă cu chiote.

– Cântecul X'Ting seamănă cu lecțiile de istorie ale lui Thak Val Zsing, explică ea. Fiecare clan are un cântec al lui. Spune povestea poporului. Când moare cântecul, moare și poporul. Resta-i ultima care știe cântecul clanului.

Și îl cântă. Obi-Wan nu le vorbea limba, dar nici nu avea nevoie. Înțelegea emoțiile din spatele cuvintelor străine. Iar dacă emoțiile erau reale, atunci cântecul vorbea despre curaj, despre grijele zilei de mâine, despre dragoste, speranță și visuri.

Ceea ce l-a impresionat pe Obi-Wan cel mai mult a fost mândria și curajul femeii X'Ting. Dacă Resta și G'Mai Duris erau femei tipice din rasa lor, poporul X'Ting era incredibil de puternic. În ciuda molimelor, în ciuda faptului că pământul le fusese furat de sub ei, în ciuda lipsei oricăror dovezi, ei continuau să viseze.

Când își încheie melodia, pereții grotii răsunară de aplauze.

Jangotat își făcu rondul obișnuit în afara grotelor, stând de vorbă cu fiecare dintre frații lui și fiecare refuzând intoxicanții. Apoi îi verifică pe recruți, care ocupau poziții de gardă printre stânci sau monitorizând radarele. Indiferent cât de bine ascunși se credeau, până la urmă era inevitabil ca ascunzătoarea lor să fie descoperită. Cu toate acestea, ținând cont că munții le ofereau protecție împotriva bombardamentului inamic, le-ar fi luat ore întregi trupelor inamice să urce versantul sub focul lor puternic, iar toate ieșirile din spate erau fie bine păzite, fie închise.

În lumea operațiunilor militare, se puteau considera asigurați atât cât puteau.

La al treilea rond, un sentiment de ușurare îl copleși pe Jangotat. Planul inițial al Generalului Kenobi dăduse greș lamentabil, dar noua operațiune părea să funcționeze foarte bine: întrerupeau rețelele de energie, avariau stațiile de purificare a apei, jefuiau transporturile cu salarii pentru a alimenta finanțele propriului lor război. Milițiile locale se descurcaseră foarte bine sub presiunea luptelor.

Inamici neștiuți le distruseseră subterfugiul pe care îl înscenaseră inițial. Jangotat considera acum întreaga lume a manevrelor diplomatice nepotrivite pentru un soldat și chiar pentru, așa cum credea el, acele creaturi ciudate și fascinante numite Jedi. Bizar. Se gândea nu numai cu respect la acești Jedi, ci și cu acel sentiment frățesc pe care îl rezerva de obicei numai membrilor Marii Armate a Republicii. În orânduiala neschimbată a lucrurilor, ei se situau mult deasupra lui, dar și ei erau niște luptători și, mai ales, niște conducători extraordinari. Ultimele aventuri la care luaseră parte dovedeau că perfecțiunea îi ocolea și pe ei, la fel ca pe toate ființele vii. Plonjonul în apa clocotită fusese doar o durere temporară, chiar dacă extrem de intensă. Aplicarea rapidă a țesuturilor artificiale pe care le purtau în trusele de prim-ajutor acoperise rănille și redusese bășicile și arsurile în câteva ore.

Ce era cel mai important. Învinseseră.

Jangotat simțea o stare de mulțumire pe care cei de rangul lui rar o experimentau. Își îndeplinea funcțiunea primară, bucurându-se de oportunitatea de a învăța de la doi profesori cu o pregătire superlativă. Și mai erau și alți... factori interesați.

Se mai învărti prin jur, sperând să o întâlnească pe Sheeka Tull, dar nu se întâmplă. Fără îndoială plecase să le aducă un alt transport de provizii. Gândul îi dădea o stare plăcută de bine.

În ultimele momente, înainte de a-și pierde onoarea, bătrânul Thak Val Zsing era bucuros și mulțumit. Ani de zile se chinuise să aducă avantaje oamenilor, iar acele vremuri grele își luaseră tributul chiar înainte de ultimii ani dezastruoși, când trădarea și reprimările sângeroase și criminale ale forțelor de securitate redusese Vântul Deșertului la o umbră a ceea ce fusese la început.

În ciuda rezervelor pe care le avusese inițial, vedea acum că acești Jedi erau într-adevăr răspunsul la rugăciunile sale; poate că strănepoții

săi nu vor fi nevoiți să muște din țărână așa cum o făcuse înaintea lor, ani și ani de-a rândul, cu durere, Val Zsing.

Îi văzuse chefuind, remarcând cu satisfacție lucidă că tocmai cei doi Jedi își păstrau o ușoară indiferență față de ceilalți, politicoși, dar niciodată inoportuni.

Cei doi Jedi erau responsabili și plini de respect. Ciudați, toți ăștia. Omul, clonele, nautiloidul... iar acel vippit era cel mai ciudat. Tremura ca o moluscă de frică atunci când l-a descoperit echipa în capsula de salvare, dar odată ce l-au adus în tabără s-a pus imediat pe treabă, dovedind inteligență și coordonare. O minte ascuțită ca un cuțit cu laser avea acest individ.

A ajuns în final la concluzia că el, Thak Val Zsing, pierduse conducerea grupării Vântul Deșertului, dar câștigase un război. Un schimb deloc rău. Și un capitol reușit în viața ciudată a strănepotului unui criminal, un profesor de istorie devenit miner și apoi lider anarhist.

Așa că Thak Val Zsing și-a luat o butelcă de coniac Chandrilan și s-a retras în adâncul unei grote să se bucure singur în liniște – savoarea unui cămin pe care poate nu avea să o mai simtă vreodată. Doar două lucruri îl bucurau pe Thak Val Zsing: lupta și băutura

Golise butelca pe trei sferturi înainte să cadă amețit, sprijinindu-se de perețele grotei cu ochii la stalactitele care se învâteau în jurul lui. Și se tot învâteau, într-o tulburare fericită care îl făcu să plângă de plăcere pe măsură ce golea butelca. Se îmbătase criță și se târa de-a lungul unui tunel întunecos și călduț pentru a-și găsi un locșor să adoarmă fericit, când un zgomot ca de excavator i-a atras atenția. Și încă unul. Apoi pământul a început să îi fugă de sub picioare.

Se uită în jos curios și i se păru amuzant. În depărtare, clinchetul muzicii de dans își trimitea ecoul prin grote. Deși nu distingea vocile vesele, Val Zsing știa că erau cu toții acolo. Putea să îi simtă. După un început nesigur, în care Jedi a încercat să înceneze o farsă cam prea elaborată, acțiunea revenise pe făgașul normal, reluând planul de destabilizare și sabotaj început de Vântul Deșertului cu mult timp în urmă. Iar acum aveau să reușească.

Mintea amețită i se învâtea în jurul acestui gând când auzi din nou zgomotul de excavație. Thak Val Zsing se rostogoli pe burtă întorcând grota iarăși cu tavanul în sus. Clipi nedumerit cu ochii tulburi.

O piatră se rostogoli într-o parte, descoperind o fisură în pământ. Era probabil unul dintre numeroasele micro-tuneluri săpate prin fiecare cotlon al acestor munți. Multe erau prea strâmte pentru oameni, așa că nu trebuia să își facă griji pentru siguranță. Ce se întâmpla atunci aici, un soi de activitate vulcanică? Sau vreun chitlik mascul ieșind din văgăună?...

Și atunci apără prima siluetă diformă.

Cei patru plastidroizi împreună cu tovarășii lor JK au traversat o sută de kilometri cu o viteză medie de sub zece kilometri pe oră. Le-a trebuit o jumătate de zi pentru a ajunge în apropierea țintei. S-au târât neobosiți prin tunelurile prăfuite, apropiindu-se treptat de pradă. Droizii nu au mers mereu în linie dreaptă: unde tunelurile se desfăceau, au ales rute alternative, fie săpând, fie cățărându-se, pentru a păstra cât de cât un sens al direcției. Când au întâlnit obstacole pe care nu putea să le împingă și nici să le sfărâme, s-au retras și au ocolit. Când senzorii de pe carcase au detectat sunetul muzicii, au început să se apropie, anulând toate celelalte trasee alternative. Mașinăriile nu pot răsufla ușurate, dar cineva mai sugubăț putea să vadă în ele o anume nerăbdare cu care păreau să accelereze să iasă din podeaua peșterii.

Droidul plastoid de infiltrare și-a deschis drum, topind și sfărâmând roca în calea lui. Apoi un al doilea, un al treilea, ba și al patrulea l-au urmat.

După ei apărură droizii JK, până când toți umplură vibrând grotă aceea pustie – pustie în afara unui singur om cu mintea intoxicată care îi privea surprins, bănuind că băutura care îi amortise durerea îi tulburase în același timp și vederea cu halucinații.

Cei patru plastidroizi arătau ca niște protozoare, echipați cu bucăți mecanice întunecoase în loc de nuclee și pseudopode. Odată ajunși la destinația propusă, bucăți codificate magnetic care atârnav de fiecare punguță și-au croit drum unele spre altele și s-au lipit împreună. Treptat, pe măsură ce bucățile de plastic și metal se regăseau, formele nou create deveneau niște siluete de coșmar sub straturile translucide, întinse ca o piele.

Droizii JK păreau să privească la cei patru saci de plastic și metal cum vibrează și se reformează. Piese de metal care se asamblau au transformat cele patru siluete diforme în patru droizi de infiltrare

compleți, niște monstruozi înalți cât trei oameni, cu trupurile acoperite de armuri grele și gâturile lungi, flexibile.

Thak Val Zsing se zgâia la ei, neînțelegând ce vede, râzând în sinea lui de ciudățenia halucinației. Starea de intoxicație produsese viziuni ciudate și în trecut, dar nu prea multe. Se amuza copios. Chicoti până când prima mașinărie de infiltrare fu complet formată. Silueta ei, dintr-o dată groaznic de familiară, semăna perfect cu cea a unui droid ucigaș care spărsese greva minerilor cu cinci ani în urmă.

Acea siluetă își croi drum prin ceața chimică, realizând brusc că moartea ieșise, imposibil, chiar din pământul de sub el. Se ridică și se lipi de perete. Apoi veni imediat și momentul în care și-a dat seama că nu avea dreptate, că tot ceea ce vedea nu era deloc o halucinație, ci o realitate înspăimântătoare.

Există momente de cotitură în viața oricărei ființe, momente când fiecare trece la acțiune – sau din contră. Odată făcute, anumite lucruri nu mai pot fi desfăcute. Thak Val Zsing era beat, deci probabil că avea o scuză. Era, de asemenea, bătrân, veteranul mai multor raiduri executate la comanda grupării Vântul Deșertului. Probabil că viața îi dă fiecărei persoane o anumită rezervă nervoasă, iar atunci când limita respectivă era atinsă, pur și simplu nu mai avea mai mult.

Până la sfârșitul zilelor, Thak Val Zsing s-a chinuit să explice, măcar lui însuși dacă nu celor dispuși să îl asculte, de ce nu a făcut nimic decât să se târască sub o piatră mare. Și a stat acolo, tremurând și plângând pe tăcute, înfricoșat și mizerabil.

Și nu a dat alarma care ar fi atras atenția mașinărilor ucigașe asupra lui.

Este o alegere pe care nimeni nu ar trebui să fie pus să o facă: aceea de a-și salva viața, plătind pentru ea cu propriul suflet.

Droizii JK au așteptat cu răbdare ca lubrifianțul scurs din pieile de plastic să ungă în întregime corpurile asamblate ale infiltratorilor. Rând pe rând, pieile s-au întins, apoi s-au rupt, ca membranele plasmatice crăpând în jurul unor fetești de metal.

Droizii JK adulmecară aerul ca niște organisme vii, înfometate să își îndeplinească funcția pentru care fuseseră creați.

Sigur că, în felul lor mecanic, chiar erau înfometate.

Kit Fisto stătea sprijinit cu spatele de peretele neregulat al grotei, tentaculele fluturând în ritm cu muzica. Deși pe față nu i se putea citi nimic, era amuzat să vadă că răspundea la aceste melodii primitive. Ca mai toți Jedi, Kit a fost crescut nu în lumea lui natală, ci în sălile din Templu. Cu toate acestea, pentru propriul amuzament, studiasе obiceiurile de pe Glee Anselm, devenind foarte atras în mod special de muzică. Pe Glee Anselm, nu te-ai încadra în societate dacă ai cânta melodii cu mai puțin de trei ritmuri diferite, melodii mult mai complexe decât acestea. Și totuși, era ceva atractiv în ele, astfel că până la urmă ridică o mână și ceru:

– Stați așa! Mă alătur și eu.

Muzicanții se opriră, surprinși să vadă că, altfel taciturn, nautiloidul vorbește, ba chiar dorește să participe. Emoționați, îi oferă fiecare instrumentele de care dispuneau. Kit le trecu în revistă înainte de a se decide asupra unuia construit ca o combinație între instrumentele cu coarde și cele de suflat.

– Acesta îmi este de ajuns.

Observă că Obi-Wan și Doolb Snoil îl priveau și se decisе să facă un efort special. Obi-Wan dovedise că era cel mai aproape ca luptător de experiența lui Kit Fisto. Dacă unii ar fi considerat-o o dorință nedemnă de un caracter Jedi, el chiar dorea să își impresioneze tovarășul cu muzica lui natală.

Așa că, luând instrumentul în mână, începu să sufle și să ciupească simultan coardele, fiecare acțiune întărind-o pe cealaltă. Îi trebui foarte puțin ca să se obișnuiască, chiar dacă avea o bună dexteritate existau note pe care nu putea să le producă, acorduri pe care nu putea să le cânte. Ce mai conta. Așa cum facuseră strămoșii săi, Kit învățase

arta de a cânta muzica sub apă și, chiar dacă se simțea destul de confortabil în aer, sunetul avea altă rezonanță atunci când era produs și transmis în acest mediu mai puțin dens. Trebuia să facă anumite ajustări, dar mintea sa agilă și degetele îndemânatic reușiră să se acomodeze în câteva minute. Pe măsură ce tonurile deveneau mai domoale și mai plăcute, ceilalți muzicanți începură să îl acompanieze la celelalte instrumente cu coarde sau de suflat. Apoi vocile se alătură într-o melodie fără versuri și întreaga atmosferă îl făcu să simtă dorul de casă. În ciuda lumii lor aride, locuitorii de pe Cestus erau niște oameni de treabă.

După aceea, veni cel mai puternic compliment: câțiva mai îndrăzneți se ridicară și începură să danseze. La început le veni greu să găsească ritmul sau măsura. La muzica nautiloidă era mai important să ascuți pauzele *dintre* note decât notele însele, care erau aranjate în acorduri neregulate. Păreau să găsească totuși un ritm și începură să se simtă bine. Gâtul lung, cărnos, al lui Snoil trasa ritmul în aer, în timp ce ochii urmau contrapunctul.

Apoi Kit înțepeni, ochii săi negri micșorându-se înainte ca mintea să înțeleagă conștient amenințarea.

Podeaua dură a grotei se scutură puternic, de parcă secțiuni din munte s-ar fi eliberat și alunecau spre ei din întuneric.

Un miner bărbos din regiunea Clandelor alerga disperat din tuneluri.

– Suntem invadați! se auzi un țipăt.

O lumină fulgeră și minerul lovi pământul ca un sac de zdrențe arse, țipătul rupându-se brutal.

– Ce spațiu mă-sii se întâmplă? urlă Skot OnSon, cu pletele blonde scuturându-se pe umeri.

– Așa ceva nu este posibil, spuse Fisto, surpriza fixându-l momentan în loc.

Ceva apărură în pasajul care ducea înspre grotile din adânc. Avea gâtul ca o serpentină mecanică, ținând în vârf un cap cu rol dublu de armă și sondă senzorială. Corpul de care era atașat era înalt cât doi oameni la un loc, dar construit din bucăți individuale pe care nu le-ar fi crezut posibile la ceva de dimensiunile lui, ca și cum era construit din bucățele găsite în cutia cu jucării stricate a unui copil. O pieleță subțire din plastic stătea întinsă de-a lungul trunchiului și mintea lui Kit căută frenetic, o parte fiind deja sigură că știa ce era lucrul acela.

Huruind în jurul lui se strângeau unul... doi... trei... patru droizi JK aurii.

– Fugiți! urlă Skot. Acel singur cuvânt reuși ceea ce simpla apariție a groazei nu reușise: să declanșeze acțiunea.

Chefii alergară spre ieșire. Haosul general strică liniile de ochire, oprindu-i pe soldați să tragă de teamă să nu își nimerească propriii tovarăși. Blasterul droidului de infiltrare fulgeră din nou, lovind încă doi luptători din Vântul Deșertului.

Când soldații încercară să își ajute prietenii, droizii JK mai mici se implicară și ei. Nu puteau fi opriți, nu se putea trata cu ei, blasterele nu îi atingeau și nici scăpare nu era. Tentacule cu șocuri de energie, plase electrificate, săgeți de neutralizare și bolțuri de blaster erupeau din ei într-un amestec variat.

Era imposibil de prezis ce mișcări urmau și ca urmare nici să scapi de ei. Droizii JK au reținut și au neutralizat în plasă miner după miner, apropiindu-se de următoarea victimă cu o răceală mecanică.

– Ce *sunt* ăștia? țipă Skot alergând spre ieșire. Așa ceva nu este posibil!

Kit își ridică sabia de lumină, activând lama de smarald. Fiecare nerv îl curenta. Obi-Wan avusese dreptate. De la bun început întreaga operațiune fusese un dezastru.

– Nu este posibil? *Lor* nu le-a spus nimeni! urlă Treijdo.

Sarcasmul de front dispăru la fel de repede pe cât înflorise.

– Ce ordonați, domnule?

Kit se uită rapid împrejur, încercând să îl zărească pe Obi-Wan. În cazul în care celălalt Jedi avea o poziție bună, atunci poate era posibil...

Dar nu avea timp să stea să se gândească. Unul dintre droizi prinsese în capcană o familie din patru persoane la marginea grotei. Tentaculul cu blaster pivota spre ei.

– Acoperă-mă! strigă Kit și se aruncă în luptă.

Simți înțepătura înainte ca raza să lovească și sări în lateral. Sărea nebunește, feroce, improvizând tehnici din Forma Întâi doar pentru evitarea atacurilor. Se feri, se aruncă, traversând zona cu viteza blasterului spre familia care îngenunchease înspăimântată.

Proiectilele șuierătoare de energie au trecut razant la câțiva centimetri de el. Acolo unde au lovit, roca se sparse fumegând. Simți un fior electric, intens când un bolț i-a julit șoldul, lovind pământul. Nautiloidul începea să se ferească chiar înainte ca raza de energie să

țâșnească spre el. Kit mulțumea abilităților sale de Jedi, deși își dădea seama că singura speranță era să rămână în afara razei de acțiune. Aceștia erau droizi personali de securitate: aparent procesoarele tactice nu fuseseră încă schimbate. Ceea ce le limita eficiența ca instrumente de agresiune era drept și totuși...

Ajunsesse aproape de droidul de infiltrare și sabia sa de lumină mușcă aerul, tăind în șenile cu un fulger. Droidul intrus se împletici și se prăbuși peste ceilalți. Un alt droid primi lovitura, dar reuși cumva să rămână pe picioare și se întoarse să îl ochească pe Kit.

Într-un târziu îl localizează pe Obi-Wan. Jedi se adăpostise în umbră și se apropia de droizi din spate, cu determinare și siguranță, sprijinit de două clone militare. Blasterile lor de la șold erau inadecvate pentru a opri mașinăriile invadatoare, dar se dovedeau excelente pentru a distrage atenția. Obi-Wan putea deci să se apropie din altă direcție. Sabia lui de lumină fulgeră, tăind alte tentacule. Unul dintre droizi se prăbuși la pământ și Obi-Wan închise spațiul liber și lovi cu sabia de lumină în burta mecanică. Mecanisme și inductoare de plastic săriră în afară.

Un fum uleios inundă grota. Mineri, soldați și Jedi erau înconjurați de vapori subțiri și toxici. Deși nu erau otrăvitori, grota răsună curând de tuse și icnete. Prin tot haosul, droizii JK capturau miner după miner. Nimic nu îi oprea. Nimic nu îi încetinea. Păreau să țintească în locul în care o persoană urma să ajungă într-un moment și nu unde se afla ACUM. Droizii de infiltrare aveau puncte nevralgice, dar cei JK păreau să nu aibă nici unul.

Simțurile ascuțite ale lui Obi-Wan vibrară și el se răsuci la timp să îl vadă pe unul dintre droizii de infiltrare luându-l în cătare. Nu avea nici loc, nici timp să facă vreo mișcare, doar cât să ridice sabia de lumină, așteptând fulgerul mortal.

Cu o explozie de energie care aproape îl orbi, droidul fu lovit din partea opusă. Se împletici, suficient cât să îi permită lui Obi-Wan să atace rapid și să îi rezeze tălpile. Monstrul mecanic se prăbuși pe spate apoi căzu într-o parte, dărâmand câteva segmente de stalactite.

Obi-Wan se uită spre locul de unde venise proiectilul salvator – și îl văzu pe Doolb Snoil făcându-i semn cu mâna, ținând voinicește în brațe unul dintre aruncătoarele portabile.

În ciuda situației disperate, Obi-Wan nu își putu reține un zâmbet. După tot acest timp, Snoil își plătise datoria către Jedi de câteva ori la rând, chiar dacă o făcuse nerespectând ordinele...

Apoi, un zgomot puternic îi atrase atenția către tavan. Una dintre stalactite fusese slăbită atunci când droidul s-a prăbușit. Se desprinsese de tavan și cădea spre pământ.

– Snoil! urlă Obi-Wan, dar era deja prea târziu.

Avocatul privi în sus apucând să vadă sulița de piatră lovindu-i cochilia și pătrunzând prin peretele dur în carnea vulnerabilă de dedesubt.

În câteva secunde Obi-Wan ajunsese lângă el. Chiar când îi lua capul greu și cărnos în brațe, temperatura corpului vippitului scăzând vertiginos îi confirmă lui Obi-Wan cele mai cumplite temeri. Prietenul său murea. Ochii lui Snoil se ridicară unduind spre el.

– Am făcut-o, este?

– Este.

Obi-Wan nu remarcase niciodată petele colorate de-a lungul gâtului lui Snoil. Erau verzi și albastre, nuanțe deschise pe carnea maronie, iar acum se pierdeau sub ochii lui.

– Dacă se dă bonus pentru luptă, asigură-te că urmașii mei vor primi măsura întregă... Și...

Ochii i se tulburară și se lăsau moi în jos.

– Și ai grijă să nu fie taxabilă. Acordul pe care l-am semnat cu Republica, negociat de străbunicul meu...

O spuse cu mândrie. Tuși și scuipă o bulă verde, dar chiar înainte să se spargă vippitul rămase inert.

Obi-Wan așeză cu grijă capul lui Snoil pe pământ.

– Un avocat mare dintr-o rasă mare, spuse.

Apoi se reîntoarse în luptă.

Jangotat se văzu prins între un grup de mineri și un droid JK. Evadarea prin ieșirea din față a grotei părea să nu fie deocamdată împiedicată, deși instinctul său îi spunea că trupele inamice erau deja staționate la gura grotei, gata să treacă prin foc anarhiștii fugari.

Cum de s-a întâmplat acest dezastru? Generalul Kenobi fusese corect în presupunere: exista aici ceva mai mult decât putea vedea ochiul.

Deocamdată însă era datoria lui să îndeplinească ordinele și înclinația lui de a-i proteja pe cei neînarmați precum și pe civilii inocenți.

Dintr-o ascunzătoare pe care o găsisese în spatele unei stalagmite masive deschisese foc împotriva droizilor. Proiectilele albastre de laser pe care le împușca din carabină săreau din carcasa exterioară a monștrilor fără să le producă nici o avarie. Resta și un alt luptător din Vântul Deșertului trăgeau și ei asupra droidului. JK porni spre ei și îl

prinse pe om cu cablul de neutralizare, dar Resta sări într-o parte cu o agilitate surprinzătoare.

Acesta să fi fost singurul mod în care puteau scăpa de aceste lucruri demonice? Sacrificarea unui prieten?

Un cutremur teribil scutură grotă atunci când un alt droid de infiltrare se prăbuși și Jangotat prinse curaj. Intrarea în grotă se scutură de o altă explozie, urmată de mai multe urlete. Corpuri și rămășițe năvăliră înapoi în cavernă și fumul îi copleși. Țipete și gemete se filtrau de sub ruine.

Iată că a avut dreptate. Capcana s-a închis, iar presiunea îi distrugea.

– Grotele laterale! strigă careva.

Minerii, fermierii și soldații din Vântul Deșertului alergară înapoi din zona principală a acțiunii. Jangotat se lipi cu spatele de perete lăsându-i pe mineri să fugă în caverna laterală. Întregul munte era săpat cu astfel de tuneluri. Nu se putea ca inamicul să le poată acoperi pe toate. Mulți dintre compatrioți puteau scăpa pentru a continua lupta altă dată... spera el.

Încă un droid se împletici și se prăbuși. Era cumva cel de-al treilea droid de infiltrare doborât? Câți mai rămăneau? Dacă exploziile de afară încetau, puteau avea o șansă. Dar nu se opreau, iar acest lucru însemna că erau ca și morți.

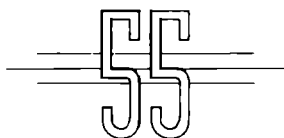
Imaginea fluidului verde bolborosind din cochilia spartă a lui Doolb Snoil îi provocă un sentiment adânc de imens regret. Avocatul fusese o resursă adevărată. În felul lui personal, vippitul chiar arătase curaj.

Îi văzu pe Jedi, magnifici și fără teamă în luptă, conducându-i pe ceilalți prin cuvânt și exemplu personal. Dar putea doar să îi vadă, căci se mișcau cu atâta repeziciune dintr-o ascunzătoare spre un loc de ambuscadă, aruncându-se să taie un picior sau să protejeze un fermier inocent. Moralul îi crescuse. Poate că...

Apoi, spre groaza lui, o văzu și pe Sheeka Tull. EA când intrase în grotă? Cum de nu o văzuse până acum? Știa că trebuie să părăsească grotă împreună cu ceilalți, dar Sheeka era într-o situație fără ieșire. Se adăpostise după un bolovan, probabil neștiind încotro să fugă.

– Sheeka! o strigă.

În tumult, vocea nu putea să fie auzită. Un singur lucru putea să facă – se aruncă afară din ascunzătoare și o apucă, trăgând-o în spatele unui alt bolovan chiar în clipa când ultimul droid de infiltrare trăsese în direcția ei. Se auzi singur ținând, văzu lumea albindu-se puternic, apoi imaginea, sunetul și toate senzațiile se stinseră în întuneric.

Sheeka Tull s-a contrazis cu ea însăși dacă să mai vină la petrecere, nefiind deloc confortabilă cu faptul că strângea relația cu clona militară căreia ea îi spunea acum Jangotat. Era foarte posibil ca, dacă se ducea în tabără, relația lor să se apropie și mai mult. Dar în ciuda temerilor ei, s-a dus, iar acum era îngrozită dar și bucuroasă de decizia pe care o luase.

Intruziunea neașteptată a droizilor o copleșise. Încă mai tremura aproape incontrollabil. Droizii erau creaturi de coșmar, iar ea își simțea mintea cum încearcă să o lase, încercând să cedeze conștient pentru a se salva de la groaza unei morți dureroase. Picioarele nu o mai ascultau și se uita cu disperare cum droidul își potrivea ținta pe ea. Rămase brusc fără respirație când ceva se izbi de ea din partea dreaptă și nimeni altul decât Jangotat o trase la adăpostul unui bolovan. Nu era nici o îndoială că el își riscase propria viață ca să o salveze pe a ei, protejându-i corpul cu al lui. Când un fascicul de laser arse roca înapoia ei îl răni pe Jangotat: fața i se contorsionă în agonie și își mușcă buza. Uniforma îi fu smulsă în bucăți fumegânde, dezvelindu-i spatele groaznic de opărit. Se prăbuși lângă ea, inconștient, cu cămașa și pantalonii fumegând. Mort?

Nu. Verifică. Doar neutralizat. Chiar pe jumătate conștient, Jangotat dădu din mâini, căutându-și carabina. Ea o găsi și i-o așeză în palme. Degetele lui se strânsă pe fierul drag și se scutur încercând să se dezmeticească.

Războiul era tot ce cunoștea sau tot ce putea cunoaște vreodată.

Urletele și zbieretele s-au intensificat violent, apoi s-au pierdut. Încă o explozie scutură pereții grotei, dar ea riscă să se mai uite în jur.

Câțiva dintre recruți erau angajați într-o luptă eroică împotriva unui droid ucigaș, înalt cât grotă. Blasterele lor combinate parcă îl țineau un pic în loc, făcându-l să dea înapoi un pas. La stânga ei, un droid auriu în formă de clepsidră absorbea focul ucigaș fără nici cel mai mic efect, întinzându-și tentaculele și neutralizând minerii unul câte unul.

Grotele laterale păreau libere. Îl trase pe Jangotat în direcția lor și se întâlni la jumătatea drumului cu un miner înalt, blond și slab. Skot OnSon. De abia dacă îl cunoștea. Ieri fusese doar un băiat. Astăzi, ochii lui erau ai unui bărbat.

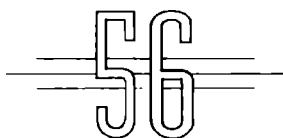
– Să te ajut să îl scoți de aici? o întrebă OnSon cu un ochi la bătaie.

Aerul era fulgerat de proiectile orbitoare de energie.

– Bine.

Figura calmă a lui OnSon păru să se crape un pic. Era doar pentru că îl vedea pe Jangotat rănit? Starea militarului să îi fi forțat nervii băiatului, chiar dacă se chinuia să își găsească curaj? Sau se folosea de moment drept scuză ca să scape din crematoriu?

Împreună l-au tras pe Jangotat la loc sigur în întuneric. Tunelurile din spatele lor fulgerau luminate. Urletele își trimiteau ecourile în grote, urmărindu-i prin încrengătura de tuneluri și își căutau drum prin adâncurile întortocheate către o siguranță dubioasă.

Obi-Wan conducea un grup de șase refugiați printr-o grotă laterală, îndemnându-i să meargă prin întuneric pe podeaua neregulată. În spatele lor se auzea clinchetul metalic al unui droid pornit în urmărire. În grupul lui avea doar trei blaster. Iar doi erau niște copii. Dacă aveau noroc, grotă se va strâmta, astfel încât droizii cei mari nu puteau să îi urmărească. Îi văzuse cumva unul dintre droizii JK? Dacă da, atunci erau ca și morți.

Trecu alergând pe lângă niște pânze. Vechi? Noi? Câteva reptile zburătoare cât palma atârnav într-o pânză și atunci își aminti ceva ce îi povestise Kit despre prima zi a trupelor de comando aici în grote. Ce era?

– Gen’ Kenobi! îl strigă Resta, scuturându-l din amintirile disperate.

Îi trebui doar o clipă ca să vadă noua amenințare: grotă se strâmtase într-adevăr, dar le blocau trecerea patru păianjeni gigantici, fixându-i cu ochi roșii strălucitori.

Cum a putut să uite! Kit îi alungase pe păianjeni din grotă principală și îi ținea la distanță cu senzori și mine de proximitate, dar fugind în disperarea lor, oamenii aceștia fără de noroc săriseră din lac în puț.

Păianjenii șuierau și Obi-Wan își activă sabia de lumină. În față păianjeni. În spate droizi. Erau prinși în capcană și probabil că tot ce mai puteau face acum era să își vândă pielea cât mai scump...

Apoi își dădu seama că *păianjenii nu șuierau spre ei*. Șuierau la droidul JK care se apropia și înțelese de ce. Se comporta la fel cum o făcuse în arenă, cu mult timp în urmă: se diviza în segmente care apoi se fixau în pământ, ca picioarele unui păianjen butucănos cu corpul mic. Probabil că văzuseră droidul aruncându-și plasa spre

oameni și considerau droizii ca fiind niște specii ciudate de arahnide, niște competitori mult mai naturali decât străinii.

Apărarea teritoriului de către arahnidele adevărate era automată și devastatoare.

Iar droidul JK părea să accepte provocarea. Își alungi tentaculele, neutralizând rapid câțiva păianjeni, dar alții aruncau pânze în cascadă, permițându-le oamenilor să se retragă în umbră.

A fost cel mai bizar spectacol la care a luat parte Obi-Wan. Păianjenii nu l-au putut opri pe JK, dar l-au putut încetini cu pânzele lor și cu valul de păianjeni mai mici. Aerul se îngreunase de pânză și de păianjeni fumegând, dar veneau din ce în ce mai mulți. Obi-Wan reuși să își scoată oamenii afară, dar se întoarse să privească păianjenii înfruntând droidul.

JK trăgea, pompând energie în păianjeni până când...

Rămâne fără energie! Înțelese Obi-Wan. Probabil că făcuse față unui echivalent uman de vreo sută de luptători, dar rămânea fără energie! Acum, păianjenii aruncau și mai multe pânze asupra monstrului metalic și Obi-Wan le strigă oamenilor să deschidă foc spre stalactitele de deasupra droidului, îngropându-l sub pietre și pânză lipicioasă. Chiar și atunci, JK se zbătea sub rocă. Epuizat, dar refuzând să cedeze, încercând în continuare să își ajungă inamicii.

Incredibil.

Obi-Wan privi clanul păianjenilor de grotă. O femelă roșie imensă păși încet înainte, adăpostindu-i pe cei tineri. Obi-Wan și femela păianjen se uitară unul la celălalt, iar în ochii ei el văzu prudență. Nu erau prieteni, nici aliați, dar înfruntaseră un inamic comun.

Matroana își îndoi picioarele din față și făcu o plecăciune. Obi-Wan își ridică sabia de lumină în salutul obișnuit. Matroana se retrase în întuneric împreună cu odraslele ei.

– Îi lași să plece? șopti unul dintre fermieri.

– Ne lăsăm unii pe alți să plecăm, îl corectă Obi-Wan. Fără favoruri. Doar respect.

Umbra cerea clanul păianjenilor. Într-o bună zi, curând, străinii vor pleca și grotele vor aparține păianjenilor. Și atunci? Mai exista vreo șansă pentru poporul cu opt picioare să iasă vreodată la lumina soarelui?

Posibil. Ar putea să existe o modalitate de a grăbi o astfel de zi. Mai întâi însă, trebuia să supraviețuiască.

– Haideți, le spuse oamenilor. Trebuie să găsim un drum să ieșim de aici.

U mblând prin tunelurile laterale întortocheate, a trecut încă vreo oră până când Sheeka a reușit să iasă la suprafață. Primele zece minute auziseră ecourile exploziilor și urletele. Apoi... nimic. Minerul tânăr cu pletele bălaie a rămas cu ea tot drumul, dar imediat ce a văzut-o că a ieșit în siguranță, OnSon i-a spus:

– Trebuie să mă întorc.

– Nu, îl apucă ea zdravăn de braț. O să te omoare.

– Poate. Poate.

OnSon examinează clona rănită.

– Ai grijă de el. A luptat grozav.

Apoi dispăru înapoi în tunel.

Sheeka își șterse fața de praful de piatră care îi intrase prin toți porii. Se orientă în spațiu și văzu că se află de partea cealaltă a coamei. Perfect. Aici își ascunsese *Dragonul Spiralat*. Un arc luminos fulgeră pe cer spre sud – bătaia din grotă continua. Tunetul îndepărtat al navelor de asalt formate din trupele de securitate îi umplea urechile.

În adâncurile acelor peșteri, haosul primitiv își făcuse loc cu ghearele în ființele vii. Pentru o clipă se simți î ntoarsă pe dos. Putea să facă ceva? Erau mutilați și uciși prietenii ei, prieteni care ar fi putut supraviețui dacă s-ar fi întors în ajutorul lor? Apoi, Jangotat gemu și toate opțiunile se reduceră la una singură: să îi acorde asistență medicală de urgență militarului. Să îl ajute pe cel care o protejase plătind în schimb cu carnea lui. Îl trase în jos pe pietre. Jangotat era semiconștient acum. Se chirci de durere câteva minute, apoi umblă cu ceva la centură. Aproape instantaneu corpul i se relaxă. Ea se panică sesizând că devenise o greutate fără rezistență, dar când el încercă să își facă picioarele să îl susțină presupuse că își administrase

singur un soi de antinevralgic care îl lăsase amețit, dar capabil să umble.

Îl sprijini de umăr, încercând să nu atingă nici unul dintre locurile arse de proiectilul droidului. El se împletici lângă ea, cu genunchii înmuiiați și gleznele îndoite. Apoi reuși să își care un pic din propria greutate și ea îi mulțumi.

Coborâră cu greutate prin defileu. Jos, ascuns într-un labirint de umbre, aștepta *Dragonul Spiralat*. Deja mușchii din picioare și spate urlau să fie eliberați, dar Sheeka îi ignoră și îl cără pe Jangotat mai departe spre navă, acolo unde aveau să fie în siguranță.

– Lasă-mă... îi auzi ea șoapta și se alarmă pentru că o parte din ea aproba în tăcere, vrând să cedeze.

Dar Sheevis Tull, același om care o învățase să piloteze, o învățase și să ignore vocile slabe și trădătoare din minte. Le alungă și se încurajă pentru sarcina pe care și-o propusese. Respiră, trage-l, odihnește-te. Respiră, trage-l, odihnește-te...

Pierdă numărătoarea ciclurilor de tragere și respirație, dar veni și momentul când pilotul automat de pe *Dragonul Spiralat* o sesiză în apropiere și deschise automat rampa, o modificare sensibilă, deși costisitoare. Urcă pasarela înclinată, cu Jangotat ținându-se de ea cu o mână din ce în ce mai slăbită. Cu fiecare pas icnea ca și cum durerea i-ar fi rupt nervii.

Câteva trepte ceva mai abrupte și iată-i în interiorul navei. Sheeka îl puse pe Jangotat într-un scaun și iniție secvența de pornire.

– Nu te îngrijora, îi strigă în spate. Plecăm de aici.

El zâmbi pierdut și îi făcu un semn cu pumnul strâns, gest pe care îl văzuse schimbându-l cu celelalte clone militare. Bănuia că înseamnă ceva de genul „gata de plecare”. Scrâșnind din dinți, Sheeka se întoarse la comenzile navei. Trebuia să aibă o discuție cu el, dar primordial era să plece întregi din munți.

Radarele navei îi arătau că un cvartet de nave inamice măturau muntele spre ea dinspre nord. Era timpul să plece.

Cu toate sistemele armate și pregătite, Sheeka porni motoarele și ridică *Dragonul Spiralat* de la pământ, răsucindu-l chiar în momentul când prima navă aflată în urmărire apărea la orizont.

Și-au anunțat intențiile cu primul proiectil care zbură în direcția ei, aruncând scânteii și mușcând bucăți mari din stâncă.

Fața i se încordă într-o mască de luptă: fiica lui Sheevis Tull nu era ușor de ucis. Zburase la mică altitudine prin trecătorile montane

de mai multe ori decât își dorea să își amintească, fiecare dintre călătorii fiind la fel de periculoasă. Mai mereu în trecut riscase arestarea, prizonieratul, revocarea privilegiilor de zbor. Acum era cu totul diferit. De data aceasta, era pe viață și pe moarte. Fără să mai întârzie nici o clipă, Sheeka accelerează și zbură către sud, anulând în transponder datele de identificare pe care le transmitea nava în mod obișnuit. Tot ce trebuia să aibă grijă acum era să nu fie doborâtă într-o minge de foc.

Bineînțeles, era vorba de un minunat *dacă*.

Dacă măcar ar fi avut ceva armament! Dar *Dragonul Spiralat* intra și ieșea din orașe prea frecvent, fiind scanat și verificat la fiecare săptămână. Celor Cinci Familii le era teamă de o altă revoltă generală încât interziceau aeronavelor suborbitale să aibă montate arme.

În schimb, urmăritorii erau uniți de securitate cu echipaj format din două persoane, construite pentru misiuni de recunoaștere și cercetare pe distanțe lungi precum și pentru urmărirea... ei bine, a navelor suborbitale ca a ei. Numai mușchi și inteligență. Dar putea foarte ușor să se ridice la nivelul lor...

Ceea ce urmăritorii ei nu știau, iar ea da, erau minele.

Se ridică în aer, se răsuci apoi plonjă într-o deschizătură cu un pic mai mică decât o gură urâtă în platoul deșertului. Cu o viteză de îți întorcea stomacul pe dos căzu aproape vertical. În ultimul minut se îndreptă și luă o curbă periculoasă spre dreapta.

Navele de securitate erau doar la câteva secunde în urma ei. Primul pas era să ia avans suficient de mult încât să întrerupă contactul vizual. Depozitele de minereu greu vor reduce mult din eficiența radarului. Știind acest lucru, avea șansa de a fi confundată cu tunelurile, iar confuzia înclina balanța în favoarea ei.

Dar mai întâi...

O lumină puternică și orbitoare scaldă tunelul din perete în perete. Sheeka țipă și își duse mâna la față într-o mișcare reflexă care o costă serios controlul navei. Trase *Dragonul Spiralat* lateral pentru a se strecura printre două excavatoare subterane enorme, apoi se strecură pe după un colț și se lăsă pe podeaua grotei încet, cu toate luminile stinse.

Putea să îi audă, dar ei nu puteau să o audă pe ea. Luminile de căutare verificau pereții stâncoși, odată ce navele redusese viteza până la limita minimă.

– Unde... suntem? șopti Jangotat.

Sheeka se ridică de pe scaunul pilotului și se apropie tiptil de el.

– Șșșt, îi ceru ea. Pot să dea de noi cu ajutorul sunetului.

– Atunci avem o problemă, șopti el din nou.

– De ce?

– Pentru că îmi vine să urlu.

În ciuda durerii, gura i se strâmbă într-un zâmbet auto-sarcastic.

– Nu mai am medicamente pentru durere.

Ea ar fi vrut să îl țină în brațe. În schimb îi promise:

– Cred că o să scăpăm. Mai rezistă.

Sheeka avea câteva trucuri în mânecă, iar unul dintre ele era pregătit special să deruteze radarele: un truc cu care se va orbi și pe ea, dar va orbi și navele urmăritoare.

Diferența era că ea mai fusese aici jos, pe când ei nu.

Spera să fie așa.

– O să încerc ceva, îi spuse. Dacă nu o să îmi reușească, atunci...

– Încearcă, răspunse el și închise ochii sub un alt fior de durere.

– Pentru noroc, îi ură ea.

Se aplecă, îi șterse sângele de pe obraz și îl sărută hotărât pe buze. El făcu ochii mari surprins plăcut de gestul ei, iar ea rânji și se întoarse pe scaunul pilotului.

Nu putea să evite pericolul din următoarea acțiune. Vedeă deja una dintre luminile de căutare în depărtare, reflectată între o pereche de stalactite și presupuse că acum era șansa cea mai bună. Sheeka îmbogăți absurd amestecul de combustibil, până când hidrocarburile nearse ieșiră din eșapamentul *Dragonului Spiralat* sub formă de fum negru, dens.

În câteva secunde luminile se întoarseră în direcția ei, iar ea se luptă cu o senzație acută de panică. Apoi își calmă respirația și se ridică de la pământ un metru sau doi – mai mult îi era imposibil din cauza tavanului coborât. Dar se mișca. Da... chiar și fără luminile farurilor, iluminarea reflectată dezvăluia o curbă undeva în față. Era exact cum își amintea. Numai dacă restul rămăsese la fel cum știa ea....

Coti după colț la timp: un proiectil de energie lovi peretele chiar în spatele ei. Pasajul se umpluse acum cu un fum gros, uleios. Nava urmăritoare trecu pe lângă ei, prin norul dens, și se izbi de perete într-o floare de foc care făcu pentru moment din noapte zi.

Exact cum se gândise: navele erau rapide și ușor manevrabile, dar deloc blindate și fără scuturi de impact. Întreaga grotă străluci înspăimântător de pe urma exploziei.

Șansa ei. Împroșcă mai mult fum și zbură mai departe, știind că navele celelalte aveau să fie atrase de distrugere.

Acum venea una, cotrobăind ca un prădător. Fumul ieșea din eșapamentul *Dragonului Spiralar* la fiecare nou jet de amestec absurd, dar era suficient de gros ca să o ascundă.

Nava care se apropia acum avea balize duble în față, semănând foarte bine cu un prădător diabolic. Un proiectil de energie pătrunse prin fum și se izbi de perete, cauzând prăbușirea unei bucăți de rocă pe care o auzi și o simți, dar nu o văzu. Se încordă nervos când un alt proiectil trecu pe lângă ei, dar nu plecă din loc. Nava urmăritoare doar răscolea prin jur. Nu știa unde se ascunsese.

Dar Sheeka știa. Foarte puțin, dar știa. Se ridică și pivotă. Cunoștea localizarea unei alte ieșiri pe care, dacă era suficient de atentă, o putea găsi.

Ambele ecrane, cel frontal și cel din spate, nu arătau nimic altceva atunci când s-a îndepărtat încet. Din când în când se mai zărea strălucirea unei lumini de căutare, dar apoi coti după un colț și după încă unul și se îndreptă cât putu de repede spre ieșire, încercând să nu se gândească nici o clipă la echipa de căutare din spatele ei și nici ce se alesese de Jedi și de planurile lor mândre.

Obi-Wan inspecta grupul care reușise să supraviețuiască măcelului din grotă. Se îngrămădiseră într-un defileu, invizibili pentru navele care cutreierau cerul, dar în același timp invizibili și pentru alți supraviețuitori sau pentru posibili aliați. Dacă era vreunul care să nu fi fugit în deșert.

Punând lucrurile cap la cap, estima pierderile la jumătate, uciși sau capturați, ceilalți fiind împrăștiați care încotro. Nu se grăbea să trimită următorul raport Cancelarului Suprem.

Ceea ce, bineînțeles, presupunea că avea să mai fie vreun raport.

Urcă înapoi pe vârful coamei muntoase, ferindu-se de focul inamic și se uită în jos, acolo unde își lăsaseră noul mijloc de transport, o aeronavă cargo cumpărată de la o comunitate de fermieri aflată la sud-vest de capitală.

Aeronava era acum doar un crater fumegând. Echipamentul de comunicații în marea lui majoritate, ca și unitatea astromecanică... distruse. Doolb Snoil... ucis în timp ce îi salva viața eroic lui Obi-Wan. Cel puțin două clone scăpaseră – nu știa dacă mai era și o a treia. Văzuse un militar din trupa de comando aruncându-se să protejeze viața femeii Tull, dar atâta tot.

Dacă nu se schimba ceva drastic, misiunea aceasta avea să fie cel mai mare dezastru din întreaga lui carieră.

Kit Fisto se urcă lângă el. Deși nu îi stătea în obicei să ofere un gest de consolare, Obi-Wan știa ce era în inima lui. Tot ce a putut să se întâmple rău, s-a întâmplat, dar nimic nu era din vina nautiloidului. Probabil și doar probabil nu era nici vina lui. G'Mai Duris îl avertizase că forțe sinistre lucrau deja. Că nu le era destinat să câștige niciodată... era oare adevărat? Și dacă da, ce însemna?

– Nu înțeleg, spuse Kit. Fiecare mișcare luată individual a fost fără greșală.

Obi-Wan răsuci vorbele acelea în minte, încercând să așeze o minciună în locul lor. Spre marea lui ușurare și tristețe, nu putea. Făcuseră totul ca la carte.

– Și totuși am fost manipulați la fiecare cotitură, răspunse pentru a-și încheia gândul. Ca și cum am fi jucat permanent un joc greșit.

Permanent. Obi-Wan își aminti momentul din sala tronului când pretinsese că localizează vagonul sesizând influența în restul sistemului. Ei bine, se gândise la lucrul acesta doar din cauza unor exerciții similare pe care le predase cu mult timp în urmă Qui-Gon Jinn. Simțise aceeași parte din el activată, trezită ca dintr-un somn. Trebuia să vadă ceva. Să remarce ceva. Privește fiecare participant. Care dintre ele a fost deranjată? Ce anume NU vezi și ce anume vezi? Ce NU simți și ce simți? Acolo unde trebuia să fie un val unde nu a fost? În cazul în care ceva ți-a stricat fiecare plan... dacă o persoană a încercat să te ucidă... a fost acțiunea lui Duris? Au oricare dintre cele Cinci Familii puterea să cauzeze o astfel de catastrofă? Și dacă nu o au, atunci ce posibilitate mai rămâne?

– Obi-Wan? întrebă Kit și brusc Obi-Wan își dădu seama că se uita cu ochii pierduți în zare, ca într-o transă.

Kit îl studia și de îngrijorare îi apăruseră cute pe fața altfel impasibilă. Obi-Wan răspunse șoptit:

– Mai este un jucător. Un alt participant *major* în această tragedie a fost de la început. Cineva în toate acestea.

– Dar unde?

Obi-Wan dădu din cap.

– Nu știu. Dar îmi este teamă că înainte ca totul să fie complet, vom afla răspunsul la această întrebare. Și vom dori să nu îl fi aflat.

Una dintre clonele militare se apropie de ei. Obi-Wan își blestemă mila pe care o lăsase să își facă loc pe fața lui. Dacă el era confuz, cât de mult trebuia să fie această creatură, crescută încă înainte de a se naște să funcționeze în limitele unui lanț de comandă de nezdruncinat? Trebuia să se scuture de această stare de slăbiciune, să fie demn de încrederea militarilor.

– Ce ordonați, domnule? întrebă Treijdo.

– Colectează echipamentele, îi ordonă. Adună-i pe supraviețuitori. Ne deplasăm spre sediul secundar. Nu știu cine ne-a trădat. Dar de data aceasta vom ține lațul strâns.

Treijdo aprobă hotărât.

– Prea bine, domnule.

– Pierderi?

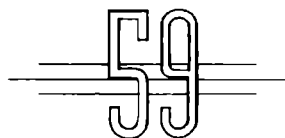
– Șaisprezece morți sau capturați despre care știm, domnule.

Obi-Wan observă că li se alăturaseră alți câțiva fugari care scăpaseră de urmăritori. Perfect. Acolo unde era disciplină, curaj și creativitate, rămânea și speranța.

– Pierderi?

– Căpitanul A-Nouă-Opt, Nopt, este dispărut și presupunem mort.

Anunțul îl izbi puternic pe Obi-Wan. Ciudat. Sute de mii de clone, toate tăiate din același material. Și totuși, aflând despre acest soldat în particular îi cauza o durere specială, dar nu era sigur în întregime de ce.

Sheeka Tull s-a asigurat foarte, foarte bine că urmăritorii ei fuseseră puși pe picior greșit înainte de a continua drumul. A zburat spre sud spre culoarele comerciale de zbor, apoi de-a lungul unuia, schimbând direcția de câteva ori înainte de a fi absolut sigură că *Dragonul Spiralat* nu era urmărit.

Odată ce s-a convins de acest lucru, a zburat în zig-zag două sute de kilometri printr-o trecătoare formată din bolovani maronii, situată la 180 de poște est de Munții Dashta. Un râu scurgea zăpada topită de pe cușmile albe ale muntelui Yal-Noy spre nord, astfel încât dealurile erau mai verzi decât oriunde pe suprafața planetei Cestus, mângâind plăcut ochiul chiar de la distanță. Cu toate acestea, rezerva de apă era adecvată și nu generoasă, astfel încât populația rămânea relativ scăzută.

Mulți le spuneau locurilor dealurile Zantay. Sheeka Tull le spunea acasă. Sheeka efectua manevra de aterizare, apoi răsuflă ușurată când motoarele încetiniră și nava se opri.

La început, nici un semn nu trăda că locurile erau locuite. Apoi, un X'Ting acoperit cu o robă maronie ieși dintr-o clădire de metal. O văzu pe Sheeka Tull ajutându-l pe Jangotat să coboare rampa și o salută. Zâmbetul obișnuit de bun-venit se subțiasă și se răcise.

– Frate Fate, îl strigă ea.

– Sheeka, răspunse el.

Ochii lui multipli se uitară cu atenție la uniforma arsă și expresia nefericită se accentuă.

– Să îl aduci pe acest soldat aici este *periculos*.

Sheeka își strânse brațul în jurul taliei lui Jangotat.

– A fost rănit luptând pentru cauza *noastră*. Ajută-l, Frate Fate. Te rog.

Bătrânul X'Ting examinează rana, frecând țesătura arsă între degete.

– Blaster?

– Ce diferență este? vorbi ea cu o notă urgentă. Ajută-l!

Fratele Fate scoase un oftat prelung. Ochiul său de culoarea smaraldului erau plini de compasiune.

– Pentru tine, copila mea, răspunse el și își ridică vocea spre ceilalți.

Încet, încet, alții își făcură apariția din adăposturi și se apropiară zâmbind.

Ieșiră de undeva și trei copilași care alergară spre ea țipând bucuroși Nana! și apucându-se de fusta ei de piele.

– Tar! exclamă ea îmbrățișându-l pe băiețel. Tonote, se întoarse spre fetiță. Unde este Mithail?

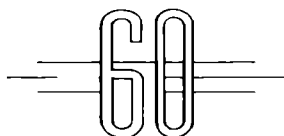
Un copilaș se trase îndărăt, dar apoi ea îl prinse și îi sărută smocul de păr roșcat.

– Ce ați mai făcut voi? îi întrebă ea cu severitate prefăcută.

Le distribuia îmbrățișări și săruturi, dar cu coada ochiului se uita la Jangotat cum era transportat pe targă de câțiva X'Ting în robe întunecate.

– Cine este omul acela? întrebă Mithail, cel mai mititel.

– Un prieten, le răspunse ciufulindu-i. Un prieten. Ia să auzim acum. Spuneți-mi tot ce s-a întâmplat aici în ultima săptămână.

Gemând de durere, Jangotat se forță să se dezmeticească. Totul înăuntrul lui îl durea, ceea ce i se părea alarmant. Așa te simțeai când mureai?

Încercă să își deschidă ochii. Își simți pleoapele deschizându-se, dar tot nu era capabil să vadă. O durere generală combinată cu orbirea declanșă un răspuns neașteptat și destul de nedorit de panică. Se ridică în capul oaselor, simțind cum i se rupe pielea de-a lungul taliei. Agonia îl forță să scuipe o înjurătură și își întinse mâinile în lateral pentru a-și da seama de lărgimea...

Celulei?

– Încet, încet, liniștește-te.

O voce plăcută de bărbat X'Ting.

– Totul este în regulă. Este imperios necesar să te odihnești.

Nimic din vocea aceea nu transmitea vreun ton de amenințare, dar Jangotat nu putea să își limiteze reacțiile. Pericolul îi ardea întregul sistem nervos, ca și cum fiecare simț ar fi anunțat simultan. Și totuși...

Și totuși...

Mintea lui conștientă știa că NU era în pericol. Paradoxal, valul de durere și senzația de pericol existau simultan cu un sentiment de liniște și pace, lucru care i se păru confuz.

– Ce... ce faceți? se bâlbâi el, alarmat de propria slăbiciune atunci când îl luară brațele cu blândețe.

Chiar tandrețe, probabil. Voia să se cufunde în acele brațe care îl sprijiniseră și să găsească pace și liniște. Voia atât de abrupt încât adâncimea propriei dorințe îl înspăimântă.

– Opriți-vă. Trebuie să raportez...

– Trebuie să te vindeci, se auzi o voce familiară.

Era bărbatul X'Ting în robă maronie care o întâmpinase pe Sheeka la marginea rampei. Da. La ieșirea din navă. Știa creatura aceasta. Unde îl mai văzuse Jangotat?...

- Tu cine ești?
- Spune-mi Fratele Fate, răspunse vocea.
- Unde este Sheeka? întrebă Jangotat.
- Cu copiii ei, răspunse bărbatul X'Ting.
- Alte voci se auzeau în cameră împrejurul lui.
- Copiii... ei?
- Da. Și-a construit un cămin aici, printre noi.
- Aici a trăit bărbatul ei?
- Da.

Fratele Fate făcu o pauză.

– Înainte de a pleca ultima oară, ne-a cerut să avem o grijă specială de copiii ei. Bănuiesc că se suspecta a fi în pericol.

Vocea făcu din nou o pauză.

- Aparent avea dreptate.
- Da. Dar a fost... pentru o cauză dreaptă.
- Da, acceptă vocea. Toți au spus așa.
- Trebuie să plec, reveni Jangotat. Sau măcar să raportez.
- Nu încă. O să întrerupi procesul de vindecare. Ai putea să mori.

– *Prima îndatorire a unui militar este să protejeze siguranța întregului. Noi trăim doar câteva zile, dar Marea Armată a Republicii trăiește veșnic...*

Gura părea să i se miște fără ca mintea să îi dicteze și în acea stare de automat își simți pentru o clipă vechiul său eu, înspăimântător. După aceea puterile îl lăsară și se scufundă înapoi în pat.

– Veșnic?! chicoti Fratele Fate. Nu reziști nici o oră dacă nu stai liniștit și nu mă lași să îți tratez rana.

Jangotat gemu. Apoi ceva mentolat și răcoros fu presat peste nas și somnul îl revendică.

În niște circumstanțe obișnuite, singurele dați când Jangotat își amintea visele era atunci când învăța în somn cantități uriașe de informații tactice. Apoi evenimentele din lumea reală aveau să extragă din memorie un vis ciudat sau altul. În afară de aceste momente, nimic.

Dar își petrecuse întreaga viață înconjurat de militari și de uneltele lor de război. Acest loc era diferit. Cu totul nou și necunoscut. Aici.

în acest loc străin, bezna forfotea de imagini ciudate: locuri în care nu ajunsese niciodată, oameni pe care nu îi întâlnise niciodată. Era totul atât de ciudat încât și în somn părea să remarce ciudățenia situației.

De două ori, poate că de trei, se ridicase spre suprafața mentalului ca un dop de plută plutind pe o mare de cerneală. Nici atunci, nici altă dată nu reuși să vadă ceva; o singură dată simți un anumit lucru, ceva greu și lunguiet așezat pe pieptul lui. Când începu să se miște sub acel lucru, se îndepărtă de pe el și iar își pierdu cunoștința.

Jangotat se trezi dintr-un vis în care vedea un soare răsărind, și încă o dată simți acea greutate plată deasupra pieptului său, o rezistență împotriva inhalării. De data aceasta pielea nu se mai simțea catifelată. Era mai degrabă un sentiment vag, dacă avea sens ce spunea el, ca și cum ar fi filtrat toate senzațiile printr-un soi de filtru subțire.

Dar greutatea era acolo. Își mișcă mâna mult mai lent de data aceasta, câte un centimetru o dată.

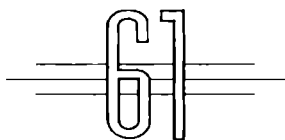
Orice zăcea pe pieptul lui pulsa mai rapid, dar nu se mai mișcă. Pipăi cu vârfurile degetelor o masă solidă, dar gelatinoasă. Răcoroasă, dar nu rece. Semăna mai mult cu un fruct de cauciuc. Își mișcă mâinile în ambele direcții. Avea aproximativ un metru lungime, și...

Dar aceea îi era toată puterea. Brațele îi căzură moi și fără forță. Încercă să strige, să ceară cuiva să ia chestia aceea de pe el, dar un instinct îi spuse că acea chestie ținea durerea să nu îi înecă mintea. Așa că nu spuse nimic și se așeză înapoi. Închise ochii sub bandajele care îi acopereau, apoi se relaxă. Nu putea să facă nimic deocamdată. De atâta adevăr era perfect conștient. Așa că se va vindeca. *Trebuia* să se vindece, dacă măcar capacitatea aceasta rămăsese.

Jangotat își aminti deflagrația din grotă. Își aminti văzându-i pe recruți fugind în toate direcțiile, cosiți de droizii ucigași, capturați de JK sau fugind din peșteră pentru a ieși din bătaia blasterelor inamice.

Ixdoi pierise pe orbită. Foarte bine. Bărbați și femei care avuseseră încredere în el muriseră în acea peșteră. Ceea ce însemna că avea de plătit o datorie. Iar militarii știau să își plătească datoriile. Exact, acesta era un lucru pe care îl înțelegeau foarte bine.

În beznă, Jangotat își strâmbă gura într-un zâmbet glacial de ucigător.

Jangotat trecu alternativ prin mai multe serii de somn. Uneori animalul răcoros și umed stătea pe pieptul lui, iar alteori nu. Uneori auzea și voci, alteori nu.

Când se trezi înfometat, Jangotat primi un fel de mâncare din ciuperci cărnoase. Textura se simțea scârboasă și alunecoasă, dar gustul în schimb era incredibil, proaspăt, ca și cum fusese pregătit de mână.

Din când în când era masat, iar mai târziu simți cum cineva îi cojea pielea moartă de pe spate. Măinile care îl îngrijeau erau cele mai catifelate și cele mai atente din câte cunoscuse vreodată. Era alarmat să își dea seama că o parte din el dorea mâinile acelea, le iubea și cerea mai mult dacă s-ar fi putut.

Nu. Aceasta nu este viața mea. Nu este viață de soldat...

Nu putea fi sigur, dar părea că trecuseră zile până când ultimele feșe care îi bandajau ochii îi fură desfacute. Întinse mâna și prinse șoldul persoanei care îl îngrijea. O talie subțire, ca un băț chiar. Putea să sfărâme osul cu o simplă strângere de pumn. Atingând-o însă, știu că persoana care îl îngrijea era un bărbat X'Ting. *Fratele Fate*. Auzea respirația, dar nici un cuvânt.

– Unde este Sheeka Tull? întrebă.

– Aici sunt, se auzi răspunsul de undeva din apropiere.

Putea să jure că o auzise zâmbind.

Strat după strat de bandaj fu desfăcut și lumina începea să pătrundă în nervii săi optici flămânzi.

– Am lăsat lumina mai slabă. Ochii pot să îți fie încă sensibili.

Și chiar erau. Când îi deschise încet, clipind cu greutate, lumina din cameră îl plesni ca o lovitură fizică. Își acoperi ochii cu o mână.

– Te simți bine?

El clipi și își coborî mâna.

Imaginile începeau să se limpezească și văzu că se recupera într-una dintre grottele fără număr de pe Cestus. Cearșafuri și păături acopereau pereții, iar mobilier simplu împărțea spațiul în zone de locuit. Există chiar și ceva echipament pe care nu îl recunosc, dar bănuia a fi materiale medicale de un fel sau altul. Un spital improvizat?

– De ce m-ai adus aici? întrebă Jangotat.

Bărbații îmbrăcați în robe maronii se uitară unii la alții amuzați.

– Voi cine sunteți? Sunteți medici, mentopi sau ce?

– Nu, nu chiar, răspunse Fate. Este un pic cam greu de explicat.

Deși refuză vreo altă explicație, Jangotat nu simți nici o amenințare din partea acelor X'Ting și reuși să se mai relaxeze.

– Este timpul să ne uităm la rănilile tale.

Îl ridicară pe Jangotat în capul oaselor și cojiră frunzele care îi fuseseră aplicate...

Frunze?!

Nu se uitase cu atenție, doar le simțea pe trup. Ceea ce presupusese a fi bandaj textil era de fapt un soi de ciupercă subțire, lată și cărnoasă.

Cojiră ciupercile, câte o foaie odată. Erau moarte, de acest lucru putea fi sigur. Dar cojindu-le, un strat subțire de ciupercă rămăsese lipit pe piele.

Pielea lui...

Lumina în încăperea era slabă, dar suficientă cât să își vadă corpul. Își aminti momentul când droidul ucigaș îl împușcase cu blasterul, arzându-i pielea. Se temea ca nu cumva osul și mușchiul să fi fost distruse și ele. Uitându-se acum la corpul său, văzu doar o paloare între genunchi și șold, dar nimic altceva care să indice că acolo existase vreodată vreo arsură.

Bandajul... bandajul acesta este mult mai bun decât pielea sintetică, se gândi el, comparând ciuperca cu setul de tratament inclus în trusa de prim-ajutor pe care o purta fiecare soldat din Marea Armată a Republicii. Această descoperire trebuia neapărat inclusă în raportul său. Să vadă astfel de rezultate într-o cameră specială de vindecare era una, dar să vadă un rezultat echivalent obținut doar cu câteva frunze

era într-adevăr uimitor. Aceasta era biotehnologia X'Ting? Cu siguranță că pe piața galactică plantele acestea aveau să fie extrem de prețioase.

Nicos Fate era însoțit de un bărbat uman și de o bătrână X'Ting, iar cei trei îl verificară din călcâie până în foliculii părului. Sheeka stătea privindu-i, iar el îi evită ochii când îl dezveliră complet.

Măcar bănuia că și ea își întorsese capul.

Într-un final se arătară mulțumiți de modul în care se vindeca. Îl înveliră la loc și se întoarseră spre Sheeka.

– Am făcut tot ce am putut, de acum depinde de tine.

Iar cei trei medici părăsiră camera, lăsându-i pe Sheeka și Jangotat singuri.

O vreme Sheeka doar se uită la el și târziu oftă.

– I-am pus în pericol pe oamenii aceștia când te-am adus aici.

Cu un geamăt, el se ridică în pat.

– Atunci ar trebui să plec.

– Nu este chiar atât de simplu, spuse ea. Ceea ce ai adus pe aceasta planetă nu mai poate fi luat înapoi.

Jangotat se încruntă.

– Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură urâtă.

– Am crezut, începu ea, chiar am crezut că voi fi în stare să evit toate acestea. Că niciodată nu va mai trebui să văd oamenii la care țin cum mor.

Fața ei se umbri de o furie subită.

– Înseamnă că mă urăști, spuse el. Îmi pare rău.

Sheeka își ridică mâna.

– Urăsc ceea ce reprezinți. Urăsc motivul pentru care ai fost conceput. Dar pe tine?

Făcu o pauză înainte de a continua, iar el umplu acea tăcere scurtă cu o mie de comentarii dureroase. *Pe tine te urăsc cel mai mult....*

Dar ceea ce adăugă ea era o replică la care nu s-ar fi așteptat niciodată.

– Pe tine te compătimesc, Jangotat, spuse ea.

Era chiar o compasiune reală în vocea ei. Iar el se uită spre ea neștiind ce să creadă, neputând să îi priceapă exact cuvintele.

O zi mai târziu Sheeka împreună cu Fratele Fate îl scoaseră din grotă. Aici era o comunitate simplă, deși cu ce se ocupau nu era sigur deloc. Medicamente, probabil? Păreau să aibă ciuperci pentru orice ocazie: unele erau suficient de rezistente să facă din ele piele pentru încălțăminte; altele erau comestibile într-o varietate de gusturi

și texturi. Fratele Fate evidențiasse deja câteva specii medicinale. Ciupercile din peșteră erau deci activitatea centrală a satului. Dar acesta era tot ce se ascundea în acest loc? Sesiza încă ceva.

– De ce locuiți aici? îl întrebă Jangotat pe Fratele Fate.

– Toată lumea are nevoie de un mușuroi, răspunse X'Ting.

– Dar... am auzit că X'Ting nu se prea amestecă împreună cu străinii.

– Nu, aprobă Fratele Fate. Ciudat, nu? G'Mai Duris este Regent, dar rasa X'Ting este tratată ca fiind cea mai de jos speță.

– Străinii v-au adus în această situație, iar voi îi ajutați?

X'Ting dădu din umeri indiferent.

– Strămoșii mei au fost vindecători în mușuroi. Adu-ne orice rană și vom dori să o vindecăm. Este instinctul nostru și nu avem limite. Cinci sute de ani de istorie nu pot schimba un milion de ani de evoluție.

Jangotat insistă, nevenindu-i să creadă.

– Vă ajutați opresorii?

Fratele Fate zâmbi.

– Nimeni de aici nu m-a asuprit vreodată. Mulți dintre cei de aici fug de Cestus Cybernetics, fug de orașe, în căutarea unui trai mai bun. Cu ce sunt ei diferiți față de X'Ting?

Dacă aceasta era atitudinea adevărată a Fratelui Fate, atunci mai exista speranță pentru această planetă. Medicamentele și tratamentele X'Ting erau ele însele o mină de mirodenii cu potențial.

Avea atâtea de văzut aici, atât de multe care nu se potriveau perfect cu modul său de a privi lumea. Erau mulți copii în această comunitate, astfel că era evident că orice ar fi fost satul, în nici un caz nu era doar o enclavă medicală sterilă. Deloc.

* * *

– Trebuie să iau legătura cu oamenii mei, o anunță pe Sheeka *în prima zi* când fu în stare să umble pe afară.

Mai exact, ea și Fratele Fate umblau, în timp ce el șchiopăta între ei. Copiii alergau printre picioarele lor, râzând la el, conștienți totuși că era un străin, dar neînțelegând probabil cum trebuie semnificația termenului *străin*.

– Nu pot să îmi asum riscul ca vreun mesaj să fie interceptat, i-a răspuns ea. Dar am să mă gândesc totuși la ceva.

Deși rănilor i se vindeau cu o viteză anormală, nerăbdarea lui Jangotat se accentua. Nu îi era locul aici. Nu aici în munți, unde aerul era curat și limpede, iar panorama delicios de frumoasă.

Nu aici îi era locul, deși copiii vitregi pe care îi creștea Sheeka, Tonote, Tarl și Mithail, îl întrebau o sumedenie de lucruri despre lumea de dincolo de Cestus: Pe ce alte planete ai mai fost? Cum arată Cancelarul? Ai văzut vreodată o cursă de atașe? Își dădu seama că îi plăcea teribil să le răspundă.

Aici nu era lumea lui, deși la două zile după ce a ajuns se înzdrăvenise suficient cât să poată fi dus de Sheeka în căminul ei rotund, curat și cu acoperiș de paie.

Acolo, în casa pe care iubitul ei mort, Yander, o construise pentru familia lor, văzu încă o parte din formidabilul pilot care îi salvase viața din grote. Cunoscu o gospodină cu șorț care ținea o casă plină de copii fericiți. Pregăti binedispusă pâine, legume și ciuperci ciudate, cu gust de pește. Jangotat adora fripturile și tocanele proaspete – dar trebuia să admită că stomacul său mormăia satisfăcut de la ciupercile sățioase și pline de savoare.

Se interesă de conținutul ciupercilor, iar micul Mithail se grăbi să răspundă:

– Călăuzele ne spun că...

Zâmbetul estompat îl avertiză pe copil să tacă din gură, iar Jangotat observă că discuția s-a schimbat discret, dar rapid spre alte subiecte, fiind atras să povestească despre bătălii și campanii purtate în lumi îndepărtate. Era amuzat să vadă cum imaginația copilăriei transforma oboșala extenuantă și teroarea continuă în romantism și incitare.

Chicoti, apoi își pierdu veselia, întrebându-se dacă nu cumva ar fi răspuns și el la fel, în condițiile în care trăia aceeași viață și primea aceiași stimuli.

Stând la masă, cu gura plină de pâine caldă, văzu tovărășia de care erau capabili copiii. Nu prea diferită de cea a fraților săi. Nu chiar toate glumele, ghionturile, farsele sau jocurile pe care le făceau clonele aveau legătură cu arta uciderii.

Doar nouăzeci și cinci la sută.

Aici, lumea era preocupată de fermă, de recoltă, de capcane și de prădători. Întreaga comunitate părea să fie fascinată de modul în care își duceau traiul. Intensitatea muncii era sprijinită de veselie, lucru pe care putea și el să îl aprecieze.

Se întrebă... ce s-ar fi ales de *el* dacă ar fi trăit aici?

Iar gândul era atât de brutal, atât de dureros, încât pentru o clipă se opri din mestecat, cu privirea pierdută undeva pe perete, gânduri necunoscute până acum desfașurându-i-se în minte.

Se întoarse și se uită cu atenție la masă și văzu că Sheeka îl pusese să șadă acolo unde ar fi stat fostul ei bărbat, iar aceștia puteau

să fie chiar copiii lui. Ceva ca un val de tristețe îl copleșea, neîndoindu-l consecința realității...

Aici nu era lumea lui...

Jangotat dormea când Sheeka intră în infirmeria amenajată în grotă, iar pentru aceasta ea îi mulțumi în gând. Chiar ajutat de ciupercile tămăduitoare, trupul lui suferise răni teribile, având nevoie de supraveghere constantă și îngrijire pentru a preveni infecțiile să se dezvolte.

Discută în tăcere cu Fratele Fate, care o asigură că totul va fi bine.

Sheeka ieși din camera Fratelui Fate și se duse în zona dormitorului, privindu-l pe Jangotat. Dormea întins pe spate, așa cum dormise odată și Jango. Pieptul musculos i se ridica și cobora încet, scoțând aceleași zgomote pe care și Jango le scotea în somn. Cu ele Sheeka se obișnuise atunci. Zgomote care, în vremuri foarte îndepărtate, ea sperase prostește că îi vor acompania somnul ei în fiecare zi din viața ei.

Își închise ochii, încercând să nu se gândească la câte îi veneau de-a valma în minte. *Încă o șansă, se gândi ea. Doar știi ce a fost Jango. Doar știi senzația pe care o aveai cât ai fost cu el. Nu ai mai crezut posibil ca o asemenea dragoste să mai învie vreodată.*

Cel mai devastator bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată. Să fie aceasta o insultă la adresa memoriei bărbatului ei decedat? Yander fusese bun, cuviincios și...

Și nicidecum Jango Fett. Iar acum, aici era Jangotat...

Încă o șansă.

– Nu, șopti ea.

Ar fi greșit. Ar fi egoist din partea ei.

Ar fi uman.

Ziua următoare el s-a simțit în putere pentru o plimbare pe dealuri și i-a însoțit pe grăsunelul Tarl și micuța roșcată Tonote să verifice capcanele puse pentru chitlik sus în grotile împădurite de deasupra fermei de ciuperci. Glandele mamare ale marsupialului cu dungi portocalii produceau o substanță brânzoasă numită kista care îi ajuta pe străini să își întărească sistemul imunitar afectat de toxinele și microorganismele din solul planetei Cestus.

Copiii i-au cântat un cântec pe care îl mai auzise:

Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.

Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.

*Trei, trei, lasă-ne și nouă un pic...
 Patru, patru, dacă-l prindem oare-l doare?
 Cinci, cinci, cursa tre' să nu-l omoare.
 Șase, șase...*

Așadar, copiii contribuiau în comunitate prin capturarea și „mulgerea” creaturilor de substanța kista, apoi dându-le drumul – în mod normal fără să le producă vreun rău.

Cursa tre' să nu-i omoare.

Văzuse doar puține animale moarte de la sosirea pe planetă. Nici blănuri, nici carne. Se hrănise doar cu specialitățile îndestulătoare gătite din ciupercile carnoase. Acești oameni „vânau” fără să producă vreun rău.

Cine erau ei și cum evoluaseră în acest fel?

Jangotat i-a privit pe copii cum verificau capcanele cu pereți subțiri. Marsupialii chitlik șuierau din spatele barierei, dar s-au zbatut mai puțin decât se aștepta atunci când i-au muls, de parcă se jucau doar cu cei care îi țineau captivi. Creaturile păreau să înțeleagă perfect că oamenii nu le doreau și nu le făceau rău. Mai târziu, i-a ajutat pe copii să proiecteze capcane și curse pe baza pregătirii sale de comando – deși a trebuit să le ajusteze pentru a se asigura că chitlik erau prinși în viață.

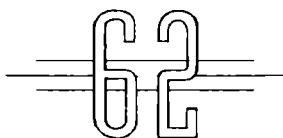
S-a întins cât era de lung pe iarbă, uitându-se la soare și bucurându-se de simplitatea traiului din această comunitate. Cât de curând avea să se întoarcă în luptă, dar deocamdată cel mai important lucru era capturarea unor creaturi mici, blănoase, care le ofereau localnicilor antitoxinele pentru alimentație, dar și un surplus care să suplimenteze comerțul cu ciuperci.

Copiii s-au arătat fascinați de degetele sale îndemânatic, iar el i-a amuzat cu priceperea pe care o dobândise în propria sa „copilărie”: manevrarea cuțitului, desfacerea legăturilor de frânghie, urmărirea invizibilă, citirea semnelor, zeci de alte trucuri pe care le învățase așa cum alți copii învață să numere prin jocuri și să sară coarda.

Deși ochii îi râdeau veseli când au coborât împreună de pe dealuri, inima lui Jangotat era grea. Iar în aceeași noapte, la masa comună... atât de asemănătoare și totuși atât de diferită de mesele comune pe care le servea împreună cu frații săi pe Kamino, s-a gândit...

Aici nu este lumea mea.

Iar mai apoi: Dar ar fi putut fi.

După felul cum gândea Obi-Wan Kenobi, ceea ce s-a putut face s-a făcut. Fiecare greșeală pe care au avut posibilitatea să o anticipeze au corectat-o la timp. De această dată, doar o fracțiune dintre recruții care au supraviețuit au cunoscut exact unde se afla tabăra centrală. Cei patruzeci și opt de supraviețuitori au fost împărțiți în celule de câte cinci sau șase, în care doar ei își cunoșteau numele. Fermele și minele îndepărtate au suferit un val de arestări. Cei mai mulți dintre cei care fuseseră neghiobi încât să se laude prin taverne cu aventurile lor recente zăceau acum prin pușcării – sau fuseseră măcelăriți încercând să scape.

Cei capturați în mine de droizii JK nu știau prea multe despre operațiunile lor, dar împreună cu înregistrarea holografică se putea construi un caz convingător care să arate perfidia celor doi Jedi, probabil suficient cât să inducă și altor planete ideea de a părăsi Republica.

În ultimele zile, Obi-Wan și Kit și-au așezat tabăra într-o mină de tricupru abandonată, care avea intrarea ascunsă de o stâncă, făcând-o invizibilă pentru patrulele aeropurtate sau pentru sateliții de supraveghere. O mină neștiută de nici unul dintre recruții capturați. Și lipsită de pânzele păianjenilor de grotă, având în schimb multiple ieșiri care puteau fi folosite practic instantaneu. Obi-Wan era decis să nu mai accepte ca măcelul acela să se repete. Nu își puteau *permite încă o astfel de catastrofă*.

Patrușpa se apropie de general.

– Jangotat este încă dat dispărut, îl anunță el.

Skot OnSon, recrutul lor cel tânăr, fusese adus legat la ochi la noua localizare, iar acum stătea într-o poziție pe care el o considera de dreptți.

– Unii dintre oamenii noștri au încercat să îl scoată, raportă el. Lor le-am găsit trupurile, dar...

– Deci nu știi sigur ce s-a întâmplat cu el, îl întrerupse Obi-Wan.

– Nu, General Kenobi.

Obi-Wan s-a așezat sprijinit în mâini, încercând să găsească un sens informațiilor pe care le primise.

– Este posibil să fi fost trădați, sugeră el încet.

Tăcerea se lăsase în grotă. Apoi Treijdo vorbi:

– Sugerăți că Jangotat și-a încălcat Codul?

Întrebare cu aerul unuia care fusese anunțat că pe toate planetele gravitatea a încetat să mai acționeze.

Cepatru îl privi pe Obi-Wan cu o față pe care se citea furia.

– Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Obi-Wan era și el înfuriat că lăsase o astfel de speculație să i se înfiripe în minte. Militarii erau loiali atât cât puteau să fie muritorii. Cepatru considerase pe drept insinuarea ca fiind o ofensă.

– Nu vreau să vă insult pe nici unul. Stabilesc doar un fapt: Jangotat s-a comportat ciudat înainte de atac.

Kit Fisto alese acest moment pentru a vorbi.

– Eu cred că a fost ucis. Un proiectil de energie i-a ars echipamentul portabil de comunicații. Tone de pietre au fost dislocate. Se poate să fi fost îngropat sub ele.

Încă o pauză. Clonele militare nu acceptau nici această idee, dar li se părea totuși mai plauzibilă decât cealaltă alternativă.

– Mai există o posibilitate. Nu am reușit să o contactăm pe Sheeka Tull prin radio. Este posibil să fi rămas cu ea... au fost văzuți împreună.

Kit bătu din palme.

– Suficient. De acum securitatea acestui loc va fi atât de întărită încât nici apa să nu curgă pe aici. Nici un mesaj nu mai pleacă din această tabără. Așa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

– Am înțeles, domnule.

– În acest caz vom trece la etapa a treia, concluzionă aspru Obi-Wan. Sabotaj intensificat. Kit?

Kit examinează holograma care plutea în fața lui, apoi vorbi.

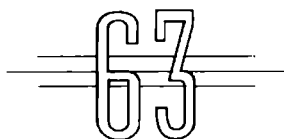
– Ar putea fi posibil să determinăm punctele cele mai critice ale sistemului de fabricație și distribuție, să suspendăm sau să încetăm producția fără a produce distrugerii fizice fabricii în sine.

– Iar această selecție este importantă din motiv că...?

– Cestus nu poate supraviețui fără o modalitate de a face bani. Dacă distrugem productivitatea altfel decât temporar, vom ucide mii de locuitori.

– Deci?

– Deci am un plan....

Strict vorbind, așezările ridicate pe o mie de kilometri pătrați în împrejurul complexului industrial Clandes nu formau un oraș în sine. Puteau fi considerate mai degrabă o colecție ca o explozie de stele formată din diverse clădiri de producție, așezate la trei sute de kilometri sud de ChikatLik și la doar șaptezeci și cinci de kilometri sud-est de Munții Dashta. Cele douăzeci și patru de niveluri subterane ale complexului Clandes era aglomerat de barăcile angajaților și de structurile care sprijineau piețele, cantinele, corpurile de serviciu pentru personal și agenții de transport care le deserveau. O mare parte din complex se construise pe baza unui fost mușuroi săpat în această locație. Demult, înainte de molime.

Odată cu plecarea supraviețuitorilor X'Ting, o duzină de specii de străini s-au mutat înăuntru. Cu timpul s-au ridicat barăci, s-au construit sistemele care deserveau aceste dormitoare, s-au dezvoltat căile de transport, au apărut alte locuri de muncă. În final, ceea ce se dezvoltase aici domina cu mult toate celelalte așezări de minerit și ferme, devenind o entitate proprie.

Dar inima locului era complexul de producție care susținea încă mai bine de șaiszeci la sută din economia de pe Cestus. Iar în acest caz foarte special, avea și o altă responsabilitate: droizii JK.

Obi-Wan și anarhiștii lui și-au petrecut o noapte întreagă și obositoare analizând diversele rute care intrau și ieșeau din Clandes, tot schimbul care se făcea înăuntru și toate resursele pe care le controla... Și care îl controlau. Le-au trebuit ore întregi ca să găsească o singură linie care părea cea mai critică.

Zi de zi milioane de litri de apă erau folosiți pentru agricultură și pentru toate activitățile mecanizate, pentru băut și pentru recreere. Apa de pe planeta Cestus era perfectă pentru formele de viață

aborigene, dar microorganismele pe care le conținea erau mortale pentru străini și necesita procesare completă chiar pentru uz industrial, darămite pentru consum. În timp ce apa folosită în capitala ChikatLik era pompată din ghețarii din nord, apa în complexul Clandes era trasă prin țevi din două surse: pâraurile topite de pe Munții Dashta și stratul acvifer din Clandes, o formațiune geologică din straturile adânci de rocă și nisip care conținea apă sub presiune suficientă încât să poată fi trasă la suprafață cu minim de efort.

Centrul nervos era localizat în oraș, în stația principală de procesare a apei pentru consum din stratul acvifer. Dacă putea fi distrusă, stația trebuia să fie reparată altfel în doar câteva zile rezidenții din Clandes și-ar fi băut propria transpirație. Această distrugere ar fi produs o schimbare serioasă a priorităților cât timp stația de procesare era reparată și încă o dată cele Cinci Familii puteau fi constrânse să revină la masa tratativelor.

Obi-Wan analizează problema din toate unghiurile. Dintr-o duzină de posibilități, era probabil cea mai bună. Există și un avantaj adițional: oricine plănuise contraatacul împotriva Vântului Deșertului autorizase în mod clar folosirea forței mortale. Să fi fost vorba de Regentul Duris? Trebuia să presupună că așa era și, de asemenea, că ea se aștepta la o creștere a conflictului până la un nivel similar de forță letală. Atacarea stației de procesare așezată pe stratul acvifer, pe de altă parte, era mai indirect și respecta viața – genul de atac pe care nu l-ar executa un inamic disperat cu resurse limitate. Și deci mai puțin ușor de anticipat.

Obi-Wan avea, de asemenea, și alte griji: trecuseră patru zile de când nava sa fusese atacată și doborâtă din cer, iar împreună cu ea singurul lor echipament de comunicații la distanță lungă. Patru zile de când ultimul mesaj fusese trimis Cancelarului Suprem și Consiliului Jedi. Curând, Coruscant va presupune pe drept cuvânt că misiunea a dat greș. Acest lucru însemna un bombardament naval. Iar bombardamentul aducea cu el dezastrul.

Clandes atrăsese comercianți de toate genurile, de la barje de transport interstelare la caravane aborigene care traversau deșertul în timpul nopții căutând să ajungă la porțile și platformele de aterizare din Clandes.

În acea zi, gărzile de la porți au studiat afluxul cu mai multă atenție decât în mod obișnuit. Deși gărzile trebuiau să se aștepte la asalturi suplimentare, puteau să facă prea puțin pentru a le preîntâmpina.

Atacul a trebuit condus în două locuri diferite și cu două intenții diferite. Locurile: stația de pompare de la baza Munților Dashta și stația de purificare a apei din oraș. Distrugerea ambelor obiective simultan ar produce confuzie în rândul forțelor de securitate, permițându-le oamenilor să se retragă fără să fie interceptați. Dacă încercarea de a sabota stațiile de apă ar da greș, forțele care constituiau Vântul Deșertului trebuiau să planteze balize de ghidare pentru bombardamentul inevitabil. Cu o astfel de ghidare direct pe țintă, chiar dacă dezastrul ar fi lovit măcar victimele bombelor s-ar fi limitat la zeci și nu la mii.

Așa că în timp ce Obi-Wan Kenobi cu jumătate din forțe intra în oraș sub diverse deghizări, Kit și cu ceilalți se apropiau de stația de pompare dinspre munți, aterizând la cinci kilometri depărtare, apoi strecurându-se printr-un teren accidentat pentru a se apropia nevăzuți de obiectiv.

– Alarme? Întrebă serios Cepatru.

Kit își examinează ecranul plat pe care îl ținea în palmă. Prezenta schița stației fizice, plus imagini mișcătoare care reprezentau zonele ocupate de forțele de securitate împrejurul stației.

– Sunt la locul lor, așa cum erau acum o săptămână.

– M-ar surprinde dacă nu au fost îmbunătățite, spuse Cepatru.

– Deci va trebui să așteptăm.

Dar nu mult timp. Se simțea expus aici. De când lucrurile începuseră să se înrăutățească, avea sentimentul ciudat că fiecare mișcare pe care o făcea era anticipată. Kit ura să recunoască, dar el și Obi-Wan rămăseseră fără idei. Prima oară când aveau să repete o acțiune, erau cu toții morți ca și speranțele pentru o rezolvare diplomatică.

Sincronizarea era totul. Obi-Wan s-a amestecat în caravana pe care Thak Val Zsing o aranjase pentru ei, aducând o sumedenie de marfă de lux în piața deschisă sub un cort la suprafața complexului Clandes.

Transportau o duzină de feluri de ciuperci tăiate și uscate, parfumuri și jucării, mirodenii rare scoase din grotele deșertului, uleiuri aromatice pentru baie și dormitor, sculpturi din oasele pietrificate ale unor creaturi care umblaseră prin deșerturile de pe Cestus în vremurile când solul era fertil și umed.

Paznicul bărbos cu pielea palidă examinează ofertele și râse.

– Nu prea mai avem piață pentru prostiile acestea în ziua de azi. Toată lumea a intrat în alertă acum. Ați face mai bine să vă duceți, să veniți poate altă dată.

Ce idee ridicolă. Gărzile știau că oamenii veniseră cu caravana cale de sute de kilometri prin deșert pentru a ajunge la poarta orașului de la suprafață. Nu mai aveau apă, nici hrană, și le-ar fi plăcut să se odihnească și ei sub un acoperiș. Obi-Wan se întreabă dacă paznicul era slab la minte așa cum era ușor de mituit? Merita să încerce un pic de...

Dar înainte de a-și implementa controlul mental, Resta păși în față.

– Scuzaț', vorbi ea cu tonul stricat. 'Nainte să ne ducem, să târguim altă parte, vrem arătăm ție 'ntâi. Tu, io, mai făcut negoț.

Și cu mâinile secundare Resta își ridică poalele robei pentru a arăta o serie de benzi de cupru prinse la cingătoare, fiecare reprezentând câte o călătorie în Clandes. Cingătoarea era plină de aceste dovezi.

– Noi facem credit, tu faci credit. Târg mai bun 'ntre fărtați. Ia zi?

Paznicul îi privi pe amândoi. Una dintre sprâncenele sale stufoase se ridică odată cu mâna întinsă. Resta așează un săculeț zornăitor în palma întinsă și paznicul se uită înăuntru. Un zâmbet i se deschise larg în barba blondă nearanjată și se dădu la o parte.

Caravana intră în oraș și Obi-Wan se bucură imediat că își deghizase figura și silueta: un droid-sondă îi scană pe fiecare, verificând imaginile cu informațiile din baza de date computerizată a sistemului de securitate. Aici era intrarea în piața de la nivelul suprafeței, unde întreaga zonă era plină de tarabe pe care se vindeau mii de mărfuri diferite acelor rezidenți care se aventurau în furtună în căutare de chilipiruri și lucruri exotice.

După o jumătate de oră în care își ajută tovarășii să își ridice propria teijghea, Obi-Wan se prefăcu că sortează sculpturile până când Resta îi dădu semnalul și fu forțat să acorde mai multă atenție unui cumpărător, un glymphid galbui al cărui cap lung și îngust se potrivea perfect cu corpul slăbănog.

– Ai un bantha sculptat? Întrebă glymphidul. Îmi este dor de casă.

Acestea erau cuvintele care țineau loc de parolă și după o scurtă târguire Obi-Wan îi vându un baston sculptat.

– Este perfect, se bucură creatura de pe Ploo II. Aș putea fi tentat să mai iau din marfa aceasta. Lucru la comandă. Te interesează?

Obi-Wan aprobă din cap.

Glymphidul se întoarse și îi conduse pe Obi-Wan și pe Resta spre domul din duracretă care marca intrarea în orașul subteran. Paznicul

le acordă prea puțină atenție, iar ei coborâră cu un tub turbolift în inima complexului Clandes.

Obi-Wan se așteptase ca orașul Clandes să semene cu capitala. Avea și nu avea dreptate. La ChikatLik mușuroiul își facuse casă într-o cavernă creată prin eroziunea naturală a apei. Aici, pereții erau lustruiți și se îmbinau perfect cu sticla, ceea ce însemna că întreaga cavernă se formase printr-un fel de activitate vulcanică subterană: se mutaseră aici după un milion de ani de când se răcise bula. Noii proprietari din alte lumi construiseră peste arhitectura X'Ting.

Resta nu vorbi de când intraseră, dar acum șoptea în barbă:

– Vezi clădirea joasă din piatră din spatele turnului?

Obi-Wan aprobă.

– Acolo centrala de energie. Tăiat ferma mea să vândă energie unui loc al ălor Cinci Neamuri. Vezi clădirea de după?

O construcție paralelipipedică maronie cu trei etaje. Stația de purificare.

– Acolo te duci tu. Resta nu merge încolo. ‘țălegi?

Obi-Wan aprobă din nou.

– Îți mulțumesc pentru tot.

Resta pufni, furia înroșindu-i fața și deschizându-i voleturile din gât. Gesticulă nervos spre trecători.

– Crezi Resta riscă viața pentru tine? scuipă ea în pământ. Resta nu pasă de viața ei. Ai ei sunt gata duși. Vreau doar să iau cu Resta cât pot mai mulți.

Și fără să dea mâna cu Obi-Wan sau vreun alt semn, femeia cu carapacea aurie se răsuci pe călcâie și plecă înapoi.

Orașul colcăia ca un cuib de prigi de mare. Cam o treime din cetățeni purtau uniforme colorate în portocaliu și auriu. Obi-Wan știa că acestea erau culorile corporative ale fabricii și deveni foarte serios când își dădu seama de distrugerile pe care se pregătea să le facă.

Străzile fuseseră construite de-a lungul structurii originale a mușuroiului, cu precizia matematică a unui labirint creat de calculatoare. Iată deci de ce îi venea ușor lui Obi-Wan să își găsească drumul prin labirintul codificat cu diverse culori până când ajunse trei etaje mai jos la marginea construcției maronii cu trei niveluri.

Se trase pe o alee, examinând clădirea din lateral. Văzuse planurile, dar de câte ori avea ocazia se încredea în proprii ochi. Trei niveluri. Conform informațiilor obținute al treilea etaj adăpostea punctul vital de comandă, așa că într-acolo se îndreptă.

Obi-Wan pluti în umbra peretelui, cățărându-se doar pe cele mai mici denivelări, folosindu-și sensibilitatea pentru a-și ține echilibrul pe vârfuri, acolo unde o reptilă s-ar fi prăbușit în gol. Ajuns la fereastră, se uită în stradă. Aleea era strâmtă și nu putea să fie observat decât dacă o persoană s-ar fi uitat direct spre el, situație pe care ar fi preferat să o evite. Până aici, toate bune. Încuietoarea nu era prea ușor de desfăcut. Era complicată și dincolo de priceperea lui de a o descurca. Alarma de securitate? Pipăi de-a lungul marginii, încercând să simtă prezența vreunui câmp protector de energie. Da. Putu să simtă conductivitatea în circuite, dar curentul nu pulsa cu nici o intensitate. Deci circuitul de alarmă exista, dar nu era activat în timpul zilei, atunci când stația de purificare probabil colcăia de paznici.

Obi-Wan își activă sabia de lumină și făcu o gaură prin încuietoare și fereastră. Când scânteile se potoliră și fereastra se răci, întinse mâna prin gaură și o deschise.

Se strecură prin fereastră și iată-l înăuntru. Camera era goală, dar nu pentru mult timp – ușa se deschise larg.

Se repezi prin cameră și se ascunse înainte ca ușa să se deschidă. Un om intră înăuntru și Obi-Wan îl lăsa înconștient înainte ca el să își dea seama de vreo amenințare. Victima purta o uniformă fără glugă, ceea ce i-ar fi expus fața lui Obi-Wan. Tot ce putea să spere era ca în clădire să fie destui angajați astfel încât să nu fie depistat imediat.

Pușini trebuiau să moară în acea zi, așa că trebuia să spere. Misiunea lor originală se dusese de răpă. Din fericire, lucrurile începeau să își revină pe făgașul normal....

Păși afară, în camera de comandă, scanând locul rapid. Mai mică decât și-ar fi imaginat, cu pereții plini cu mașini de calcul și instrumente de măsură. Această parte a procesului de purificare era destul de simplă încât să fie nevoie doar de unul, maxim doi angajați și probabil, deocamdată probabil, că deja își scosese din funcție opoziția.

Apoi optimismul îi pieri. Acolo, în mijlocul camerei, zări clepsidra aurie, înșelător de frumoasă, a unui droid JK.

Obi-Wan gemu. Orice fraier și-ar fi dat seama că Cestus își folosea în continuare propriii droizi de securitate. Cu toate acestea, speranța este o dependență teribilă pentru a fi depășită. Altă cale însă nu mai avea acum. Timpul era limitat și era foarte posibil ca tovarășii săi să își vândă deja pielea scump.

Forma strălucitoare, elegantă, ar părea atât de inocentă cuiva care nu a văzut niciodată un droid în acțiune. Se apropie tiptil. Ce să facă? Odată ce îl recunoștea ca fiind un intrus avea doar câteva clipe

să acționeze. Probabilitatea îi spunea că era deja prea târziu. Îl pândea dezastrul dacă JK ar fi dat alarma. Doar un idiot s-ar fi bucurat de perspectiva unui duel simultan cu droidul și gărziile.

Care era perimetrul de alarmă al droidului JK? Fu surprins să vadă că în nici un caz camera în sine, apoi își dădu seama că era posibil pentru muncitorii de la întreținere să intre în cameră atâta timp cât păstrau o anumită distanță, se comportau într-un mod prestabilit sau purtau un fel de identificare electronică. Oare JK se activa la sunet? La proximitate? Era cumva chiar în acest moment scanat pentru codurile de securitate cusute în legitimații sau țeșătura uniformei? Existau cumva anumite cuvinte pe care trebuia să le rostească pentru a dezarma mecanismul?

De două lucruri era sigur. Primul, nu avea acele cuvinte. Al doilea, dacă încerca să ajungă la panouri droidul ar fi atacat.

Ce să facă?

Înfruntase droizii JK în grote și nu avea nici cea mai mică dorință pentru încă o confruntare.

Viteză. Avea nevoie de viteză. Punând în joc totul, Obi-Wan Kenobi își scoase sabia de lumină și o aduse la viață. Izbi cu ea violent în panourile de control în același timp în care se aruncă direct asupra droidului.

Atenția lui JK se împărți între ordinele de a proteja echipamentul și acelea de a reține atacatorul. Tentaculele se extinseră rapid din părțile laterale, sărind spre sabia de lumină și poate că ar fi apucat-o dacă lama de energie nu i-ar fi secționat două dintre brațe.

Sabia de lumină mai lovi un panou și droidul șuieră ca și cum era viu. Lama de energie tăie brutal prin instrumente. Valuri de cabluri săriră în afară și scânteile țâșniră ca o ploaie din metalul ars; secvența de închidere se porni automat. JK păru să își dea seama că fusese păcălit în a-și împărți atenția în două locuri și se concentră total asupra lui Obi-Wan.

Obi-Wan avea nevoie de sabie în acel moment, dar văzu cu stupeoare că se încurcase în încrengătura cablajului din panou. Nu mai avea nici o secundă să stea pe gânduri – JK se apropia prea repede. Luând o decizie rapidă alergă spre biodroid, scoțându-și biciul de lumină de la brâu. Biodroidul îl apucă, strângându-l cu brațele de picioare.

Durere. Brațele de metal transmiteau energie. Părul lui Obi-Wan i se ridică în flăcări de pe țeastă și se luptă cu șocul pe măsură ce încărcătura amenința să îi oprească sistemul nervos și să îi paralizeze

diafragma. Droidul îl trase mai aproape, încercând o scanare a retinei, dar Obi-Wan activă biciul de lumină și coarda de energie porni ciudat sub un unghi, retezând un sfert de brațe într-o clipă. Obi-Wan își duse mâinile la ochi pentru a-i proteja de scânteile care îi săreau în față. Auzi, dar nu văzu, brațele mecanice căzând pe podea, retezate de împletitura de energie. Dar acum își pierduse *ambele* unelte.

Droidul părea să înțeleagă că și el fusese rănit, deplasându-se înapoi un pas. Obi-Wan mai luă o decizie rapidă și se aruncă înainte, convins fiind că mecanismul era puțin pregătit să facă față unei mișcări agresive frontale. Mașinăria groazei încercă să răspundă, dar de această dată cu o pauză substanțială în timpul de răspuns. Cioturile zvâcniră când JK încercă să îl lovească cu fantomele brațelor amputate, dar brațul rămas întreg îl plesni peste față, tăind pielea și producându-i un șoc de durere în urma arsurii – dar Obi-Wan era deja la foarte mică distanță.

Vederea îi era tulbure, dar Forța rămăsese puternică în Obi-Wan. Putea să simtă locul în care lovise biciul de lumină, slăbindu-i carcasa strălucitoare a lui JK. *Acolo*. Obi-Wan închise ochii care îl trădau, inspiră, descoperindu-și în el însuși starea în care nu mai avea nici teamă, nici îndoială. Concentrându-se acolo, fiecare mușchi al mâinii se coordona perfect în lovitură, accelerând rapid și izbind cu un transfer perfect de forță către suprafața deja avariata. Auzi zgomotul metalului rupt și își îndoi mâna, lovind încă o dată și încă o dată cu cotul în același punct. Droidul rănit se răsturnă pe spate, în mijlocul scânteilor care țâșneau în jurul lor.

Nu știa de câte ori îl lovise, doar că atunci când s-a ridicat de deasupra lui, JK zăcea doborât pe o parte. Obi-Wan stătu în picioare, simțindu-se și el slăbit. Se uită spre droid cu un fel de respect. Fusese nevoie de două arme de energie și de o luptă bestială corp-la-carcasă pentru a opri lucrul acela. Inima îi bătea puternic în piept, dar se concentra și își continuă treaba pe care o începuse.

Obi-Wan trebuia doar să planteze explozibilii și totul era gata. Dacă însă erau dezarmați înainte să explodeze, spera că măcar ceilalți din Vântul Deșertului să fi plantat deja balizele de ghidaj pentru un bombardament care să distrugă stația de purificare.

Obi-Wan își ridică sabia de lumină, apoi biciul de lumină. Îl activă pe cel de-al doilea: împletitura subțire și luminiscentă scoase câteva flame apoi muri. Celula de energie se epuizase și trebui să îl arunce cu regret. Dispozitivul își servise maestrul cu devotament, dar acum avea alte griji. Nu mai avea timp pentru jucării.

Douăzeci și cinci de kilometri mai departe, Kit Fisto s-a adăpostit în umbra stației de pompare, așteptând lângă zidurile rectangulare văruiți în alb. Razele de securitate măturau zona o dată la douăzeci de secunde, invizibile, detectabile doar cu un aparat performant – sau cu o sensibilitate profundă a Forței. Și-a condus oamenii prin rețeaua de energie pas cu pas, până când au ajuns cu toții în umbra zidurilor stației.

– Trebuie să vă las acum. Dacă reușiți să decuplați sursa de alimentare, croiți-vă drum înapoi.

– Dar tu? întrebă Thak Val Zsing.

– Ne întâlnim acolo, îi răspunse.

Kit se uită înapoi în canal de scurgere din duracretă, săpat în afara zidurilor. Fără vreun alt cuvânt sări și alunecă pe peretele dur și înclinat până pe fundul canalului. Reușise să își încetinească alunecarea, dar știa că nu va putea să iasă din canal urcând înapoi pe perete. Dacă planul dădea greș, s-ar fi găsit într-un impas teribil.

Conform informațiilor obținute, apa de la barajul Dashta era pompată prin canal în curenți la fiecare oră. Altă cale nu avea pe aici, așa că se pregăti. Auzi zgomotul înainte să îl vadă, un val uriaș de apă care scutură peretele de duracretă și mătură după un colț ca un zid furios. Kit se îndoi ca o minge înainte să îl lovească și pe el, lăsându-se târât de-a lungul canalului până la gura căderii. În câteva momente înota prin curentul de apă ca și cum nu ar fi părăsit niciodată Glee Anselm. *Bang*. Valul îl izbi pe Kit în perete, dar el se relaxă cu Forța, călărindu-l, simțindu-i presiunea și intensitatea curentului furios. Un grătar în față, bare de metal împletite împreună pentru a forma găuri doar cât pumnul. Sabia de lumină a lui Kit prinse viață,

tulburând apa cu nori de bule de gaz energetic. O tăiere circulară, și barele se desfăcură, iar el izbi cu capul în secțiunea tăiată dând-o la o parte. Se strecură ca un țipar prin gaură, se împinse cu picioarele într-un alt perete și ajunse într-un canal și mai strâmt în care presiunea apei crescuse viteza și intensitatea curentului.

Drept înainte apa trecea printr-o rază care fulgera continuu, fierbând apa pentru câteva secunde înainte de a o transfera într-un alt sistem de țevi.

Raza îi juli pielea și nervii lui Kit urlară de șocul puternic. *Nu!*

Înotă împotriva curentului, prins între valul rece ca gheața și raza fierbinte ca focul. *Foc și gheață*, se gândi, conștient că temperatura scăzută i-a secătuit puterile din corp.

Curentul îl împinse înapoi spre apa clocotită și se trase pe margine, încercând să iasă afară. În van.

Primul fir de panică începu să își facă loc în mintea lui și Kit Fisto îi impuse imediat restricții, concentrându-se pe fiecare lovitură de braț, permițând Forței să îi găsească drum prin curentul puternic câte un metru, apoi încă unul, până când ajunse la o scară, la doar doi metri de el. Kit se concentrează, plonjă în adânc pentru a reveni cu putere afară și prinse treapta cea mai de jos a scării, trăgându-se în sus. Tremură din tot corpul: curentul apei topite din gheață fusese pe atât de rece, pe cât fusese boilerul de fierbinte. Îi trebuiră câteva momente până când corpul își reveni și se opri din tremurat. Aici se afla în afara radarelor de proximitate și putea să se cocoate pe ziduri în siguranță pentru a-și croi apoi drum către o cutie de joncțiune de la nivelul al doilea. Prinzându-se de zid, așteptă.

Și așteptă.

Ceva era în neregulă. Val Zsing și oamenii lui trebuiau să fi intrat până acum. Își verifică crono...

Apoi, dintr-o dată curentul de apă de sub el se liniști într-un firicel. Alimentarea cu energie fusese întreruptă! O alarmă de rezervă începu să sune insistent. Strigăte îndepărtate își purtară ecoul prin canal. Doar câteva momente mai dura până când alimentarea revenea, dar și oamenii lui auziseră acele strigăte de alarmă și urmau să acționeze. Sarcina lui era să le curețe drumul.

Kit se târî de-a lungul unui mal până când găsi o fereastră acoperită cu bare și își folosi sabia de lumină pentru a o tăia, strecurându-se apoi înăuntru.

Auzi zgomot de picioare alergând chiar prin fața ușii. O alarmă secundară urla insistent, anunțând probabil apariția Vântului Deșertului. Așteptă până când pașii se depărtară, apoi ieși pe coridor.

Nivelul de la bază al stației de pompare a apei avea undeva în jurul a zece mii de metri pătrați, cu un tavan care se arcuia patru etaje în sus. Canalul artificial trecea chiar prin mijlocul lui, unde fiecare picătură de apă intra în razele de energie și în arcu electric al unui flux luminos, prima linie de purificare. Deși nu filtra apa atât de bine precum o făcea stația din oraș, era prima barieră de apărare, distrugând aici optzeci la sută din microorganisme și neutralizând multe toxine.

Podeaua se cutremură de explozia care scutură complexul. Detonația avusese loc lângă una dintre ușile exterioare. Kit Fisto rânji și iret, auzind cum toate gărzile dădeau năvală înspre acel loc.

În condițiile de iluminare slabă și cu un atac care le distrăgea atenția spre partea frontală a complexului, lui Kit îi era teribil de ușor să ducă misiunea la bun sfârșit. Poate nu neapărat ușor, dar măcar mai ușor. Prinzându-se de partea de dedesubt a pasarelei, respirând pentru a-și relaxa degetele și umerii de tensiune, Kit se deplasă atârnat de mâini de-a lungul perimetrului încăperii și se lăsă să cadă cincisprezece metri pe puntea de jos, aterizând tăcut.

Intră în cameră unde singurul paznic nici nu avu timp să se întoarcă înainte ca Fisto să se arunce asupra lui. Paznicul reuși să își ridice blasterul de la șold, dar Kit i-l reteză din mână. Nautiloidul își continuă mișcarea cu un picior în cap, scoțându-l din luptă înainte ca nefericitul paznic să poată scoate vreun sunet.

Se răsuci, examinând panoul de control, și închise fluxul de apă trimis spre Clandes. Următoarea fază era chiar ușoară: să distrugă panoul pentru ca ultima comandă să rămână neschimbată. Sabia de lumină a lui Kit fulgeră și în câteva secunde întregul panou deveni o ruină fumegândă.

Trecu în revistă rapid distrugerile pe care le făcuse aici: le-ar fi luat câteva zile doar să repună stația în funcțiune. Podeaua se scutură sub picioare în urma unei alte explozii care sfărâmă un alt perete din clădire.

Perfect. Mai multă confuzie, mai multe distrugeri. Spera să nu se lase și cu prea multe pierderi de vieți.

Era timpul să scape de aici.

Kit Fisto ieși din camera de control și se lovi nas în nas cu echipele de securitate care se întorceau. Dar el era cu un pic înaintea lor, activându-și sabia de lumină, acum că era pus în situația de a se apăra fără a mai sta pe gânduri. Încercă să evite manevre mortale. *Ei doar încearcă să își facă treaba*. Dar reținerea nu era posibilă întotdeauna și după o înfruntare în care se învârti printre ei, doi oameni căzură la pământ. Un al treilea își duse arma în poziție de tragere, dar Jedi sări peste balustradă, căzând două etaje și aterizând în poziție ghemuită.

Mai mulți paznici. Sabia sa de lumină părea să se miște cu voia ei, înainte ca blasterile să împuște cu energie, blocând două, trei, patru... apoi intră în ei, cu buzele strânse și ochii mici.

Gărzile urlau, murind pe locul în care se găseau.

Afacerea aceasta de pe Cestus se face din ce în ce mai urâtă, se gândi Kit Fisto cu amărăciune. Apoi regretele și ezitățile se dizolvară când o rețea de energie din sabia de lumină încinse aerul în jur și paznicii se prăbușeau răniți la podea. Flirtă cu febra luptei, demonul care îi urla în minte prins în ghearele disciplinei, dar conducându-l pe panta abruptă a Formei Întâi.

Auzi sirena înainte să se oprească din lovituri, dar chiar înainte, făcându-l să se gândească la faptul că sunetul nu l-a impresionat câtuși de puțin în mod conștient; concentrarea se păstrase atât de puternică încât orice zgomot extern pur și simplu nu se înregistrase.

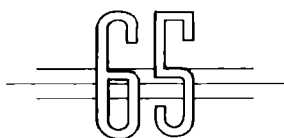
Opt gărzi zăceau în jurul lui, gemând. Kit își mișcă buzele într-o înjurătură care ar fi făcut de rușine întreg Consiliul Jedi dacă ar fi auzit-o. Acesta era exact genul de carnagiu pe care sperase să îl poată evita.

Afară.

Pe drum, un tehnician masiv încercă să îl izbească cu un levier. Cu inima îndoită, Jedi se roti în interiorul spiralei amenințătoare și i-l smulse din mâini. Își împinse atacatorul într-un zid, cu ochii dați peste cap de la șocul loviturii aplicată într-un plex de nervi de sub braț, care i-a paralizat întregul sistem nervos voluntar.

— Dormi, îi șopti Kit Fisto chiar înainte ca tehnicianul să își piardă cunoștința. Toată viața este un vis.

Sau un coșmar, se gândi el. Unul din care tot mai mulți locuitori de pe Cestus nu se vor mai trezi niciodată.

Nimic care să aducă măcar vag a urale de bucurie nu se auzea pe holurile structurii de putere din Chikatlik. Vestea venită de la uzinele Clandes îi anunța că fluxul de apă se redusese la trei sferturi și ar fi durat zile dacă nu chiar săptămâni până repuneau totul în funcțiune. Între timp, dacă apa potabilă nu era transportată cumva în oraș, Clandes risca un dezastru umanitar fără precedent.

Cele trei stomacuri de care dispunea G'Mai Duris i se strângeau fiecare ba greu, ba cu amăreală, ba încărcat. Cine făcea toate acestea? Jedi? Putea Obi-Wan să mai trăiască? După ce nava lui fusese aruncată în aer, detectaseră doar o singură capsulă de salvare și aceea îl adăpostise pe avocat. Atunci cine? Pe de altă parte avea prea puțină importanță. Îi era evident încotro se îndreptau toate. Aveau să fie supuși unui bombardament naval și războiul Republicii urma să transforme Cestus într-o carcasă fumegândă.

Și cel mai rău lucru dintre toate era că trebuia să întâlnească o complicație. Ei, da, Quill zâmbise șiret, pretinzând că persoana care trebuia să intre în sala tronului reprezenta un răspuns la problemele lor, dar Duris fusese prea mult timp un animal politic ca să nu știe că majoritatea soluțiilor erau doar niște probleme viitoare ascunse într-un cocon drăguț.

Cu toate acestea, își îndreptă ținuta, extinzându-se cât era de înaltă și lată în tronul ei și făcu semn asistentei să îi permită oaspetelui să intre.

Inima îi bătea rapid, deși nimic nu îi trăda starea pe figură. Era conștientă că oaspetele îi va simți bătăile inimii chiar de la distanță.

Îi era teamă.

Femeia care intră în sala tronului pășea ca un ofițer militar, dar cu aceeași ușurință nefirească pe care Duris o remarcase la Kenobi. Trăda

un antrenament sever fizic și mental, o calitate sinuoasă simultan de invidiat și într-un fel înspăimântătoare. Jedi arătase aceeași mișcare rafinată, aceeași concentrare absolută și intimidantă, dar prin ea își proiecta în același timp decența și înțelepciunea, un respect profund pentru viață și spirit.

Acele calități îi lipseau creaturii. Ochi negri ieșeau în evidență pe fața palidă, sub țeasta rasă și tatuată, iar ea văzu în ei... oare ce? Ce spații reci, ce străfunduri dintre stele numea *această* ființă cămin?

Femeia făcu cea mai adâncă și arogantă plecăciune pe care Duris o văzuse vreodată la cineva.

– Comandant Asajj Ventress, în serviciul dumneavoastră, spuse femeia. Am să vă răpesc doar un minut din timpul dumneavoastră prețios.

– Nu mai mult?

– Nu mai mult. Eu nu sunt politician. Afacerile mele sunt legate de problemele voastre de producție.

– Afacerile pe Cestus sunt tot afaceri, răspunse Duris.

Ventress parcă nici nu auzise răspunsul.

– Sunt ambasador comercial trimis de Conte Dooku și aliații dumneavoastră din Confederația Sistemelor Independente.

– Aliați?! Întrebă Duris cu surpriză prefăcută. Dar noi nu avem aspirații politice. Avem, este drept, clienți, pe care îi stimăm foarte mult.

Încercă să își filtreze stresul din voce, dar nu reuși pe deplin. Ventress își clătină capul într-o parte și în alta, subțindu-și buzele palide într-un zâmbet disprețuitor.

– Nu vă bucură în totalitate prezența mea.

Duris își forță buzele în cea mai neutră expresie, iar vocea căută un ton protocolar.

– În ultimul timp, am avut anumite motive care mă fac să fiu mai atentă în cine am încredere. Dar nu țin neapărat să credeți că vă număr printre persoanele de neîncredere.

Ventress își țuguie buzele. Duris sesiză că străina nu numai că remarcase încercarea de evitare, dar chiar se bucura.

– Înțeleg. Da.

Ventress își plecă puțin capul și rămase tăcută. În primă instanță Duris presupuse că Ventress urma să vorbească. După ce trecu un minut întreg Regenta înțelese că femeia o aștepta pe ea să continue.

Cea care va vorbi mai întâi se va pune într-o poziție defavorizată, dar Duris nu găsea nici un mijloc politicos de a mai evita.

– Spuneți-mi, Comandant Ventress, vorbi Duris cu atenție. Înțeleg că sunteți pe Cestus de câteva zile.

– Chiar așa? o contră femeia fără să își ridice ochii.

– Probabil că v-ați bucurat de ospitalitatea noastră renumită.

Pășind încet, Ventress înconjură tronul până când ajunsese în spatele Regentei.

– Așa am făcut?

Ceilalți ochi din sală erau atrași de această femeie care umbla printre ei cu atâta autoritate, cu atât de mult dispreț față de protocolul obișnuit. Totuși, nimeni nu îndrăzni să o ofenseze.

Femeia tatuată se aplecă spre Duris. Fața era aproape de umărul acoperit cu catifea al Regentei. Duris îi putea simți respirația. Era excesiv de dulce, ca un aluat de prăjituri.

– Îmi este teamă că am puțin timp pentru distracții. Fapte mărețe trebuie să fie duse la îndeplinire. Galaxia s-a dezlănțuit.

– Ce vă aduce aici? întrebă Duris.

– Vreau doar să mă asigur că toate comenzile noastre progresează fără întreruperi. Am înțeles că uzinele Clandes vor fi închise pentru câteva zile.

– Vă asigur că putem accelera procesul de reparație. Probabil la șaptezeci și două de ore...

– Da, da, șopti Ventress apoi continuă să înconjoare tronul. Stăpânul meu și cu mine am aprecia acest lucru foarte mult. Dar mai există o problemă. Credeți că dețineți anumite informații care ar putea scutura Cestus Cybernetics. O mică neregulă într-un contract vechi de două sute de ani, obținut sub pretenții false. Să fie acest lucru adevărat?

Duris nu îndrăzni să mintă.

– Probabil.

– Da. O sabie cu două tăișuri, treaba aceasta. Dacă o aduceți la cunoștința Senatului, vă promit eu că îl veți face pe Cancelarul Suprem să o folosească pentru a închide uzinele complet, întocmai ca un bombardament. Mușuroiul va avea de suferit, vă promit. Ba mai mult decât atât – voi, *personal*, veți purta povara mâniei Contelui Dooku.

Duris aprobă în tăcere.

– Sunt sigură că amenințările sunt de prisos, continuă Ventress. Dar Lady Duris... dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să nu ezitați.

Contele Dooku și Generalul Grievous au resurse puternice și vă sprijină lupta pe care o duceți împotriva unei Republici corupte, opresive. Împreună, putem face lucruri mari.

Făcu o pauză.

– Lucruri... mari.

Zâmbi.

– Acesta este, deocamdată, mesajul meu. Cu permisiunea voastră, am să mă retrag.

Comandanta Asajj Ventress se trase înapoi și ieși din sală cu o plecăciune care îi ascundea ochii pe jumătate închise, ca de reptilă.

Când ușile se închiseră în urma străineii, Duris oftă lung, amar, cu o ușurare infinită. Își simțea corpul încordat ca un arc. Femeia aceea o făcuse să îi tremure carnea pe ea. Clar, Asajj Ventress era mult mai mortală decât Maestrul Kenobi. Duris era sigură că înșelăciunea nu i se întâmplase firesc lui Jedi. Această creatură nu avea astfel de scrupule. Nici rușine, nici teamă. Nici măcar milă.

De fapt, atâta milă cât se putea înțelege din atacarea și doborârea navei lui Obi-Wan.

Cu o claritate dureroasă, Duris putea să vizualizeze, chiar să vadă, cinci generații de progres social pe Cestus alunecând rapid în uitare, dar nimic cu care să poată împiedica pierzania.

Asistenta ei, Shar Shar, se rostogoli mai aproape.

– Restul consiliului este gata pentru conferință, doamnă. Sunteți...

Duris era încă pierdută în propriile ei speculații. Sincronizarea cu care apăruse această femeie nu era o coincidență. Oare Ventress aterizase înainte sau după venirea lui Obi-Wan? Oare eforturile lor fuseseră coordonate sau mutual antagoniste? Cu siguranță străina fusese conștientă de prezența lui Kenobi, dar oare el fusese conștient de prezența ei?...

– Doamnă? întrebă Shar Shar cu pielea ca purpura de neliniște.

– Da?

– Sunteți pregătită?

Duris aprobă. Împrejurul ei o duzină de ecrane holografice înfloriră. Directorul de vânzări și marketing, Llitishi, vorbi primul.

– Regent Duris. Răpirea frauduloasă este o evidență clară a Republicii de a se amesteca în suveranitatea planetei Cestus. Este timpul să le dăm o lovitură. Trebuie să îi găsim pe rebeli și pe colaboratorii lor și să arătăm Republicii că nu ne va înșelăciunea niciodată.

Duris se crisă de naivitatea lui.

– Și cine vor fi atunci prietenii noștri? Ți imaginezi cumva că Confederația și-a trimis spionii doar să ne ajute? Stăm din păcate în umbra a doi giganți, care fiecare folosește vorbe mieroase pentru a ne atrage. Și fiecare mai bine ne va distruge decât să ne vadă în tabăra cealaltă.

Directorul Llitishi părea să nu fie de acord.

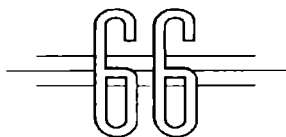
– Nu este neapărat adevărat...

– Ce spui! se răsti G'Mai Duris. Și cu care dintre fiii și fiicele noastre ești gata să pariezi?

La această întrebare el nu mai avu nici un răspuns.

Restul conferinței nu se desfășură deloc bine, deși existau rapoarte care anunțau prinderea unor rebeli și evitarea altor sabotaje. Dar lista victimelor depășea deja treizeci. Focurile mâniei se dovedeau întotdeauna mai ușor de aprins decât de stins. Forțele de securitate de pe Cestus îi vor vâna pe acești sabotori, dar o senzație pe care o simțea cu toate oasele îi spunea Regentei că o astfel de reușită era departe de a o scuti de necazuri.

Prea clar își aminti experiența cu Obi-Wan Kenobi. Trecuse o viață de când considera că problemele ei s-ar putea să nu aibă rezolvare. Cu fiecare oră care se scurgea, începea să creadă că tot ceea ce cobise atunci era realitatea de acum.

Dacă la curtea și în cabinetul Regentei G'Mai Duris se crease tulburare din cauza evenimentelor, nici contingentul interlop și nici mușuroiul nu erau mai liniștite. Pariurile și veniturile din afacerile cu droguri scăzuseră odată ce metropola ChikatLik, de teama războiului care se apropia, începuse să își restrângă resursele. Toate afacerile diverse ale lui Trillot erau supuse riscului, iar ea începu să simtă deficitul.

Dar dincolo de lipsuri simțea o altă presiune atunci când Ventress s-a întors în vizuină și s-a prezentat înaintea ei. Ca întotdeauna, străina se purta ca și cum forma umanoidă era doar o mască. Maska unui prădător în fiecare vorbă și în fiecare acțiune. Ființa aceasta trăia doar pentru a ucide.

– Eu sunt o femeie simplă, îi spuse Trillot, și nu pretind că aș înțelege toate sensurile și mașinațiunile. Dar mie mi se pare că nimeni nu poate spune cu siguranță cum se vor termina toate acestea. Dacă îmi permiteți, bineînțeles, Comandante.

– Măcar într-o privință ai dreptate, răspunse Ventress. Nimeni nu poate ști cum se vor termina toate acestea, cu o singură excepție.

Când vorbi o făcu punând în voce o anumită pasiune pe care Trillot nu o mai percepușe până atunci.

– Și cine sau care este această excepție?

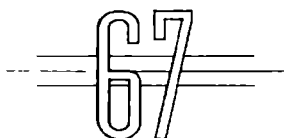
Ventress își miji ochii, obrăzii săi palizi prinzând culoare.

– Conte Dooku a prevăzut cum se va întâmpla, iar eu am văzut deja. Orice s-ar întâmpla în rest, Obi-Wan Kenobi și cu mine ne vom întâlni din nou. Pe Queyta i-am promis lui Kenobi că îl voi ucide. Stăpânul meu îl vrea viu. Așa că: va părăsi Cestus în lanțuri sau se va odihni veșnic sub nisipuri.

Fața i se congestiona și Trillot recunoscuse starea. Era dorință. Nu doar pasiune fizică, deși o foame carnală, nedefinită, ardea înăuntrul ei. Era ca o poftă răscolită și ardea înăuntrul acestei femei ciudate ca un foc pe care nu îl putea stinge.

Cei doi străini puternici și ciudați se îndreptau pe un traseu în care nu mai puteau evita coliziunea, iar Trillot se ruga să nu fie prinsă între ei. Când asemenea giganți se izbeau, oamenii mărunți precum Trillot puteau fi distruși total.

Pe de altă parte, însă, în astfel de vremuri chiar și oamenii mărunți se puteau alege cu un profit...

- U^{nde} mă duceți?
- Șșș, i-a răspuns Sheeka.

De aproape o oră umblau pe teren accidentat. Jangotat își pierduse de mult simțul orientării, atât de multe întoarceri și slalomuri făcuseră. Două bandaje din cârpă îi acopereau ochii, iar pe deasupra avea tras un sac. Protecție triplă. Ce era atât de important încât trebuia să fie legat la ochi? I-au promis o surpriză, apoi l-au avertizat că nu se va putea bucura de ea decât dacă se va lăsa legat la ochi. Un secret, adică.

Acceptase să îl lege la ochi, apoi Sheeka și Fratele Fate îl învățaseră în cerc. Când s-a oprit a simțit vântul pișcându-i pielea și a ghicit destul de ușor direcția în care stătea cu fața. Când au început să îl conducă pe coasta unui deal, a trebuit să uite astfel de gânduri și să se concentreze să nu calce strâmb.

După aproximativ cincisprezece minute de urcuș, aerul s-a răcit, pământul s-a nivelat și a ghicit că intraseră într-o grotă. Chiar și atunci nu l-au dezlegat la ochi: s-au învățat și au umblat prin grotă, călcând peste gropi și auzind ecourile unei ape ciudate clipocind în depărtare.

Au mai umblat încă o oră pe teren accidentat. De două ori a auzit apa căzând și stropi reci i-au udat dosul palmelor. Apoi au început să coboare pe un rând de trepte săpate în piatră.

După aceea a stat așa, întrebându-se în sinea lui ce trebuia să facă. Dar ea nu i-a spus nimic. Într-un târziu, simțindu-se un pic frustrat în solitudinea lui oarbă, a întrebat „Ce?” dar imediat s-a simțit jenat de silaba aceea nepotrivită.

Își duse mâinile la față încercând să își desfacă legăturile.

- Nu, îl opri Sheeka.

Îi luă mâinile cu degetele ei reci și i le dădu la o parte.

- De ce nu?

– Nu vreau să te folosești de simțurile obișnuite, îi explică ea. Ochii sau urechile.

Confuzia îi forța o dorință puternică și neobișnuită de a-i face pe plac. Poate nu era nimic ciudat. Doar îi salvase viața și se dovedise un tovarăș de încredere.

– Ce trebuie să fac?

– Folosește-ți inima, îi explică din nou. Spune-mi, ce simți?

El se opri și se gândi. În ciuda avertismentelor, se concentra totuși pe senzațiile și sunetele ambientale. Auzea șipotul înăbușit al unei guri de apă și sunetul îndepărtat al picurilor care cădeau și își trimiteau ecoul în beznă. Simțea pământul strâmb sub picioare și...

– Aer, un curent de aer pe piele, spuse el.

Vocea ei suna un pic frustrată și totuși calmă.

– Nu. Mai adânc. Nu cu simțurile. Cu *inima*.

– Aud apă...

– Nu! Nu îți mai folosi urechile. Ce *simți*? Aici înăuntru.

Îi puse mâna în dreptul inimii. El oftă adânc, simțind căldura palmei pătrunzându-i între și dedesubtul coastelor.

Dintr-o dată vru să creadă că Sheeka nu se juca doar copilărește. Chiar era ceva acolo, dacă putea să afle ce anume.

– Simt... căldură.

– Unde?

– Înăuntru, răspunse el.

Încercă să explice mai mult, dar cuvintele nu se formau. Apoi își dădu seama că noaptea falsă indusă de legătura de la ochi nu mai era în totalitate neagră. Siluete incoerente se formau în întuneric, părând să îl măsoare, să îl judece. Nu putea să le distingă foarte clar, dar nu erau desene, nici chiar imagini dimensionale. Erau mai degrabă niște forme ca niște viermi care apăsau o suprafață plană și elastică. Fețe rotunde, cu ochii goi. Avea senzația că le cunoștea deja, că știa creaturile acelea, dar fără să fie sigur în ce ipostază ajunsese să afle despre ele sau în ce circumstanță....

– Simt ca și cum aș pluti pe un curent auriu, se auzi el spunând. Sunt pe jumătate adormit, dar complet treaz în același timp.

– Da.

– Am să... au!

Începuse să vorbească mai departe, dar gâtul i se umplu parcă de praf. Acum licurici de lumină străluceau în întuneric. Erau urmați de

niște umbre care pluteau împreună, apoi se despărteau și iar se adunau împreună...

Picioarele îi tremurară, se înmuiară. O rămășiță a rănilor? Se așază pe genunchi și palme, apoi îi simți palmele ei pe umeri. Își recăpătă suflul în câteva clipe, se ridică în picioare și își lăsă brațele libere pe lângă corp, flexându-și degetele ritmic, respirând superficial și hârșăit. Tremurând, așteptând să explodeze din clipă în clipă, își ridică mâinile să își desfacă legăturile de la ochi, dar nu îndrăzni.

– Sheeka? o întrebă ezitant.

– Da, răspunse ea.

Nu era o întrebare. Era un cuvânt care îl calmă. Își scoase sacul din cap și își desfacu bandajele de la ochi.

Tavanul grotei era destul de jos, dar radia o lumină caldă, portocalie. Sursa își avea originea sub suprafața apei unui bazin care unduia într-un ritm constant ca o inimă.

Din tavan curgeau stalactite, iar pereții luceau ca și cum fuseseră lustruiți cu mână. Chiar și pământul pe care stăteau pulsa și radia persistent, reflectând lumina din pietrele înțepenite.

Jangotat tuși, dându-și seama că pe moment uitase să respire.

O duzină de țipari pluteau la suprafața apei, ochii lăptoși studiindu-i. Lumina aceea ciudată părea să vină din *lăuntrul* lor, astfel că din când în când pielea era aproape translucidă. Jangotat putea chiar să le vadă oasele și organele suspendate în corpuri.

Oarbe.

– Ce este locul acesta? întrebă el, deși cu o parte din el simțea că deja cunoaște răspunsul la întrebare.

– Aici vin țiparii să se întâlnească cu noi.

– Țiparii dashta?

Știa foarte puține despre ei, doar atât cât îi spusese Jedi. Știa însă că erau parte integrantă a mașinărilor JK.

– Componenta vie a bio-droizilor? Dar noi credeam că vin din Munții Dashta.

– Nu, îl corectă ea încet. Și munții și țiparii poartă numele lui Kilaphor Dashta, primul explorator care a realizat o hartă a munților și a grotelor Zantay, cu patru secole în urmă. Au fost sfinți pentru X'Ting timp de mii de ani, dar s-au retras în grote atunci când mușuroiul a început să cucerească Cestus.

– Aceștia arată mai mari decât țiparii pe care i-am văzut noi, protestă el.

– Aceia sunt cei tineri, înainte de diferențierea sexuală.

Apa unduia liniștit sub mișcările lor calme. Unul înotă leneș în cerc apoi se întoarce. Ochii lor orbi îl studiau pe Jangotat. De ce?

Sheeka povestea în continuare, deși trebuie să își fi dat seama că mintea lui era captată total de priveliștea pe care o vedea.

– Cestus este plină de pasaje, râuri subterane și bazine. Nici chiar membrii X'Ting nu cunosc localizarea unde își au cuibul țiparii dashta. Din câte știm noi acesta este ultimul loc în care ei interacționează cu alte specii. Aici ne-au adus prima oară sporii de mucegai.

– Medicamentele?

– Da. Și hrana fără carne.

– Cum pot fi aceștia dashta? Conform cercetărilor mele, aceștia sunt mult mai mari. Și sunt... Creaturile acestea par inteligente...

Cum de știa aceasta? Până acum nu făcuseră altceva decât să plutească. Dar ceva în legătură cu ochii aceia orbi. Scoteau niște sunete calme, un gângurit pașnic...

– Da, aprobă Sheeka.

El scutură din cap.

– Am citit rapoartele. Dashta sunt insensibili.

– Nu insensibili. Spune-i un fel de somn. Un dar din partea Călăuzelor: o viață de visuri. Chiar și inconștient, sistemul lor nervos oferă sensibilitatea Forței. Nu înțeleg nici eu totul. Dar sunt bucuroasă că funcționează.

El tăcu pentru câteva clipe, analizând informațiile.

– La ce te referi?

– Femelele dashta depun milioane de ouă, îi explică Sheeka. Masculii fecundază doar câteva mii. Din ouăle nefecundate ies cei tineri care nu se vor maturiza niciodată.

– Țiparii v-au dat copiii lor?!

Ea aprobă.

– Pe cei care ar fi murit în competiție cu frații și surorile lor fecundate. Așa au putut să trăiască și trăind au dat viață, iar noi ne-am împrietenit cu ei.

– De ce ar face un asemenea gest?

– Cu mult timp în urmă, povesti Sheeka, planeta aceasta era mult mai fertilă, pe ea trăiau mai multe specii sensibile. Multe au murit, unele în competiție cu altele, așa cum și nisipul a distrus pădurea. Lupta pentru supraviețuire nu a fost pe placul țiparilor, care s-au retras adânc în miezul planetei. Noi suntem primii lor prieteni în ultimul mileniu.

– Voi.

– Da. Țiparii ne-au oferit ouăle lor nefecundate, știind că JK vor duce Cestus în mijlocul comunității de lumi.

– Și în lumea aceea există conflict.

– Da. Atâta timp cât vor exista cei care mănâncă și cei care sunt mâncați, va exista conflict. Dar dashta au potențialul pentru ca speciile sensibile să își satisfacă nevoile fără a se ucide unele pe altele. Acesta este potențialul, nu prezentul.

Nevoia rar declanșează războiul, se gândi Jangotat. Dorința este mult mai ucigătoare. Membrii X'Ting i-au alungat pe păianjeni în munți. Dacă molimele nu au fost un accident, atunci Cestus Cybernetics distrusese mușuroiul. Separatiștii și Republica ar putea foarte ușor să distrugă la rândul lor Cestus Cybernetics....

Un lanț nesfârșit de dominație și distrugere. Iar el era una dintre cele mai puternice zale.

Jangotat își păstră gândurile pentru el. Era aici ceva mai important decât un discurs filozofic. Voia să înțeleagă mai mult decât tânjea după următoarele două minute de aer.

– Nu au ochi. De ce radiază lumină?

– Pentru noi, răspunse ea și se așeză pe o piatră să se uite mai de aproape la țipari. Pentru tine și pentru mine. Vin aici uneori. Nu prea des, dar ocazional, atunci când simt nevoia să mă împrăpățez.

Grăia adevărat. Putea și el să simtă și simțea de câteva minute bune. Era o senzație nici de cald, nici de rece... ci de cu totul altceva. Ceva care era o... vietate. Simți cum o viață întreagă de lecții criminale se topește, ca și cum nu ar fi fost nici pe departe unul dintre lucrurile care fusese antrenat să devină. Dar dacă nu era unul dintre lucrurile acelea, atunci ce era?

– Sunt soldat, șopti el.

– Nu, îl contrazise ea. Așa ești programat doar.

Jangotat își îndreptă spatele.

– Sunt fratele clonă al unui războinic magnific.

– Nu, insistă Sheeka.

Și nu era nici urmă de bătaie de joc în vocea ei. Dar era, în schimb, o umbră dintr-o altă emoție pe care nu putea să o definească.

– Este doar corpul tău, bagajul tău genetic. Noi suntem mai mult decât atât. Tu nu ești deloc „frații” tăi și nici ei nu sunt tu.

Privirea lui Jangotat începu să se tulbure și se frecă la ochi cu mâna. Își privi umezeala de pe degete, prostît. Nu putea să își aducă aminte să fi lăcrimat vreodată. Știa ce sunt lacrimile, dar nu le văzuse curgând

niciodată din propriii ochi. Or dacă putea să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată... poate că putea să facă și altele?

Ce *era* locul acesta? O parte din el voia să își ia tălpășița cât putea de repede de aici. Iar altă parte voia să se așeze jos și să se lase îmbăiat de lumina ȝiparilor pentru tot restul zilelor.

– Cum te simți?

Își închise iar ochii. Un fior care îi amorțea măduva spinării îl cuprinsese, ridicându-l deasupra. Se auzi rostind cuvinte fără să și le recunoască și înțelese că era posibil să nu se fi cunoscut niciodată în întregime.

– Cum mă simt? Întrebă el cu vocea tremurată de emoție. Ce ai făcut din mine? Simt totul. Tot ce nu am știut vreodată că îmi lipsește.

Ea îi luase mâna într-a ei. Degetele ei micuțe erau și calde și reci.

– Mă... văd pe mine, din fragedă pruncie până la bătrânețe.

Era adevărat.

Copil.

Prunc, plutind într-un decantor, progenitura unei nopți fără sfârșit.

Apoi, corpul lui îndoit de durere și răvășit de războaie... murind, flăcările luptei încă strălucindu-i în ochi.

Alte trupuri de Jangotat îmbătrânite, răvășite și epuizate nu de război, ci de timp, timp pe care el nu îl va avea niciodată. Un Jangotat zbârcit, cu privirea slăbită, dar zâmbind, înconjurat de...

– Da?

Pentru o clipă văzu copii pe care el nu îi va avea niciodată, nepoți pe care nu îi va ține niciodată în brațe și sentimentul brusc, dureros, al drumului care îi fusese refuzat îl copleși atât de devastator încât simți că izbucnește. Ca și cum tot ce trăise aici pe Cestus îi trezise o memorie genetică profundă și irezistibilă înăuntrul său. Memoria vieții pe care *ar fi trebuit* să o aibă. Ar fi putut să o aibă, dacă ar fi fost copilul dragostei și nu al războiului. I-a văzut pe toți acei copii din sat și în ochii lor și-a găsit puterea de a se întoarce înapoi la începuturi. La propria pruncie, înapoi la...

Jangotat se prăbuși în genunchi. Lacrimile pe care o viață întreagă și le reprimase curgeau iarăși.

– Este greșit, șopti el. Totul este greșit.

Se uită la ea cu ochii goi, pierduți.

– Nu am auzit niciodată inima mamei mele. Nu i-am simțit niciodată emoțiile atunci când dormeam, la adăpostul pântecului ei.

– Nu, îi spuse Sheeka blând. Nu ai simțit-o.

Cu mâinile tremurând își îngropă fața în palme. În oricare altă zi din viața lui, căldura și umezeala lacrimilor l-ar fi rușinat, dar Jangotat era acum departe de rușine.

– Nimeni nu m-a legănat, spuse el. Nimeni nu îmi va simți lipsa atunci când nu voi mai fi.

Tăcu și în liniștea aceea auzi o voce care șoptea din adâncul ființei sale. *Te rog, Sheeka. Spune-mi că îmi vei simți lipsa atunci când nu voi mai fi. Atunci când îmi voi fi îndeplinit funcția singulară pentru care m-am instruit până la perfecțiune.*

Să mor.

Aici pe planeta aceasta. Sau pe următoarea. Sau pe următoarea. *Spune-mi că măcar o parte din amintirea mea va rămâne aici cu tine. Că mă vei visa. Că îți vei aminti zâmbetul meu. Îmi vei cinsti curajul. Onoarea. Te rog. Spune-mi ceva. Orice.*

Dar ea nu spuse nimic și el își dădu seama că poate așa era cel mai bine; venise într-un loc din viața lui în care își trăise întrebările existențiale la care nici o entitate din afară nu putea să îi dea răspuns. Aici era singurătatea lui, destinul lui înspăimântător și necruțător. Și în acest moment teribil, toate cuvintele frumoase despre imortalitatea Marii Armate a Republicii răsunau la fel de goale ca burta unui sarlacc.

– Jangotat?

În ciuda a ceea ce înțelegea cu groază, nu putea să își oprească o altă rugămintă pe care o disimulă nepriceput.

– Nimeni nu mi-a spus vreodată că mă iubește.

Se întoarse și se uită în sus spre ea. Parcă îi venea greu să îi abată privirea de la bazin.

– Sunt chiar așa de urât?

– Nu.

Nu. Nu era o monstruozitate a naturii. Putea să simtă tot ce ea nu rostea, știa de ce Sheeka îl adusese în acest loc: să își trăiască propriile temeri și propria singurătate pe care le ascunsese până acum de el însuși. Îi răscolea mintea. Dar era necesar. Următoarele cuvinte fură o șoptă:

– De ce ar părăsi cineva acest loc odată ce l-a descoperit?

După minute bune, ea vorbi din nou cu fraze întregi.

– Jangotat, nu putem alege una sau cealaltă. Nu trăim fie o viață de aventură și acțiune, fie una în contemplare spirituală. Adevărat, frații și surorile noastre vin aici să mediteze. Dar apoi se reîntorc în lume.

– În lume?

– În lumea de afară. Fermele, minele, orașul. Lumea are nevoie de noi să fim activi, dar în același timp și să contemplăm consecințele acțiunilor noastre. Să îndeplinești ordinele este un lucru bun, Jangotat. Cu toții trăim într-o societate care ne impune obligații reciproce. Dar să acceptăm să le îndeplinim fără discuție ne face niște mașini, nu ființe. Tu ești viu, Jangotat?

El dădu din buze fără să scoată vreun sunet.

– Eu cred că ești. Trezește-te înainte să fie prea târziu. Nu ești doar un număr, ești un bărbat, un bărbat care trăiește și respiră. Ai fost crescut visând că ești un fel de mașinărie, o piesă programată și ușor de înlocuit. Dar nu ești.

– Atunci ce sunt? clipi el, tremurând puternic. Ce sentiment este acesta? Nu l-am mai avut niciodată.

Dar se opri cu gura căscată de stupeoare.

– *Singurătate*, recunosc el într-un târziu și răspunzându-și singur la întrebare. Mă simt atât de singur. Nu m-am simțit niciodată singur. Cum aș putea? Am fost întotdeauna înconjurat de frații mei.

– Și eu m-am simțit singură în mijlocul mulțimii, răspunse Sheeka. Doar un singur lucru ar vindeca singurătatea.

– Care anume?

Era încă o rugămintă, dar nu îi mai fu rușine de întrebările pe care și le punea.

– Sentimentul că universul știe că suntem aici.

Confuzia se lupta cu claritatea.

– Dar cum mă poate vedea pe mine în mijlocul atâtor frați? Toți suntem la fel.

– Nu, îl contrazise Sheeka și vocea ei purta o nouă asprime. Nu sunteți deloc. Așa cum mi-ai spus, nici măcar doi nu ați trăit aceleași experiențe. Așa că nici măcar doi nu puteți fi la fel.

– Am mințit, spuse el cu amărăciune. Nu există nici un *eu* în mine. Este numai *noi*. Marea Armată a Republicii. Frații mei. Codul. Dar unde am ajuns? Cine sunt?

– Ascultă-ți inima.

Palma și degetele ei îi atinseră pieptul. El îi simți căldura, atât de profund încât pentru o clipă se temu să nu dispară, se temu că dacă ea și-ar retrace mâna el s-ar transforma într-o stană de piatră.

Din nou.

– Bătăile inimii tale spun totul. Spun că suntem cu toții complet unici.

Ea facu o pauză.

– Și mai spun că, în această unicitate, suntem cu toții la fel.

Suntem cu toții la fel... pentru că suntem cu toții unici. Cuvintele își purtară ecoul prin grotă, dar el le auzi nu doar cu urechile. Înțelegea acum de ce ea îl îndemnase să nu mai asculte sunetele. Să nu mai asculte cu urechile *externe*, astfel încât vocile dinăuntru să își poată șopti secretele.

– Unici, așa cum fiecare stea este unică. Așa cum fiecare particulă din univers este unică.

Și în această unicitate, suntem cu toții la fel. Fiecare ființă. Fiecare particulă. Fiecare planetă. Fiecare stea.

El vorbea cu el însuși. Ea vorbea cu el. Țiparii dashta vorbeau cu el. Viitorul Jangotat bătrân, încăruntit și zbârcit, cel care nu avea să existe niciodată, vorbea cu el. Copilul care nu fusese niciodată, cel care cunoscuse dragostea de mamă și fericirea unui cămin, o mamă care îl îngrijise și îl educase astfel încât într-o bună zi să poată lua propriile decizii în lume...

Toate vorbeau cu el. Îi vorbeau fiecare pe o limbă proprie, dar împreună formau un cor unic, un sentiment unic, copleșitor prin simplitate și prin dragostea care îi unea.

Din genunchi se lăsă pe o parte. Toată puterea aceea falsă, toată acea bravadă de până atunci se scurgea din el ca apa stoarsă dintr-un burete. În locul ei rămase un sentiment de ușurare mai degrabă decât de putere. Întotdeauna crezuse despre el că era un om de fier, dacă nu chiar de duroțel. Ce nevoie avea duroțelul de aer, de apă, de dragoste?

Jangotat auzi un clipocit, apoi încă unul și încă unul. Se uită în jur. Țiparii se târau afară din bazin, înconjurându-l. Tentația era prea mare, se întinse și îl atinse pe cel mai apropiat. Fața aceea oarbă, fără ochi, îl observa cu o inteligență vastă și dureroasă. Atingerea era chiar *iubirea* însăși.

– Ce ai văzut? îl întreabă Sheeka din spatele lui.

– O altă viață, răspunse el.

– Altă viață?

El aprobă.

– Aș fi putut să fiu născut de o mamă și un tată. Să am frați și surori. Să mă joc cu animalele mele.

Ultima mărturisire fu o surpriză pentru ea.

– Animale?!

Emoții absurd de blânde îl copleșiră.

– Am văzut odată un phoenix corosian. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Am vrut să am unul. Doar pentru mine.

Râse de gândul copilăresc.

– Dar nu în stația aceea militară. Și nici într-un alt post în care am ajuns. Ar fi fost o povară pentru armată, înțelegi?

– Ciudat, spuse ea nedumerită. Ciudat. De obicei Călăuzele au o influență vindecătoare.

– Dar au.

Buzele învinețite se arcuie într-un zâmbet.

– Pentru că dacă aș avea acum și cealaltă opțiune aș alege tot viața mea. Oricum și pentru orice aș fi fost adus pe lume, tot aș alege întâmplările care m-au adus până la acest moment.

Făcu o pauză, simțind cum i se învârteste totul în cap.

– Aș alege tot ce m-a adus în acest loc, tot ce m-a adus la tine.

Ea se lăsă în jos lângă el, ȕiparii făcându-i loc. Deși nu aveau ochi să vadă, vedeau totul.

Ea își lipi buzele de ale lui, luându-i obraji în palme pentru a-l ține strâns. Deși se mai sărutase cu alte femei, acum era cu totul altfel, ceva care îi desfăcea inima.

Sheeka Tull își lipi obrazul de al lui, șoptindu-i ceva nedeslușit.

– Ce? întrebă el, fiindu-i teamă că știe. Ce ai spus?

– Ceea ce nu ai auzit niciodată, îi răspunse ea și făcu o pauză înainte de a repeta cuvintele pe care el le așteptase o viață scurtă, dar plină. Te iubesc.

Pielea neagră, frumoasă, a femeii lucea de la lumina reflectată. Jangotat aflase acum că în întreaga sa existență nu găsise mai multă pace și împlinire decât în aceste clipe. Se sărutară din nou, buzele ei fierbinți acoperindu-le pe ale lui.

Următoarele zile au fost ca un vis, o fantasmă din care inevitabil urma să se trezească. Satul acceptase faptul că el se mutase să locuiască cu Sheeka, iar copiii îl acceptaseră să doarmă în camera de oaspeți.

Cum Jangotat ședea la soare, băiatul lui Sheeka, Tarl, veni să se așeze lângă el pe prispă. Au stat de vorbă o vreme, apoi Jangotat și-a scos cuțitul și a început să cioplească o jucărie copilului cu părul bălai.

Vedea și Jangotat că toți îl primeau cu bucurie să devină unul de-al lor. Deși o astfel de alegere îi era imposibilă, Sheeka îl invita să rămână. Erau toți un popor pașnic și se rugau ca planeta Cestus să nu fie atras într-un conflict pe care ei nu îl înțelegeau. Jangotat vedea acum lucrurile cu totul altfel. Țiparii le dăduseră prietenilor lor dragi permisiunea de a-i folosi pe tinerii sterili, dar numai în scopuri defensive. Doar cât să dea oamenilor o sursă de venit, pentru a salva economia planetei care le dădea viață. Modificarea droizilor pentru aplicații pe câmpul de luptă era o grozăvie care îi putea distruge pe toți. Încă un motiv de confuzie.

Dar în ciuda problemelor, fără chiar a se pronunța în vreun fel anume, fermierii care cultivau ciuperci pe Dealurile Zantay îi dăruiseră lui Jangotat ceva ce el nu avusese niciodată: nu doar un loc unde să își aștearnă capul, ci un cămin adevărat. Fiica vitregă a lui Sheeka, Tonote, veni și ea să se așeze lângă el, cu ciuful roșcat răsfirat de briza zilei care sufla dinspre deșert.

– Unde o să mergi după aia? întrebă Tonote cu vocea ei fragilă și dezarmantă.

– După ce?

– După ce nu mai ești soldat. Unde o să te duci? Unde este casa ta?

– Marea Armată a Republicii este casa mea.

Copila își propti căpșorul de umărul lui.

– Dar când nu o să mai lupți. Unde o să te duci?

Ciudat cum acele vorbe aveau o anumită rezonanță în mintea lui.

Unde o să te duci?...

Nu trebuie să te duci nicăieri. Vei muri acolo unde ți se va spune.

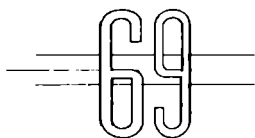
– Nu înțeleg ce vrei să spui.

De ce o mințea? *Cea mai mare dorință a unui militar este să moară în serviciu.*

Nu era așa? Posibilitatea unei alte soarte nu fusese niciodată discutată. Clonele nu duraseră suficient de mult încât vreunul dintre ei să se usuce în felul lor prematur sau să iasă la pensie... orice ar fi însemnat aceasta pentru o ființă cu o durată de viață atât de trunchiată.

Nu exista pur și simplu un precedent.

Tarl îl privi admirativ, iar Tonote își îndoi gâtul grațios și își sprijini căpșorul de umărul lui Jangotat. Sheeka îi privi de la fereastră, zâmbi tainic, apoi închise obloanele la loc.

Furtuni de nisip s-au dezlănțuit a doua zi, urmate de o ploaie scurtă, violentă. A liniștit praful, dar a creat în același timp o pătură de nori negri, grei. Timpul părea să se întindă fără sfârșit și mai toată dimineața Jangotat umblă singur pe străzile pline de noroi, căutând nici el nu știa ce. Ceva. O anume înțelegere a acestor oameni, căreia continua să îi scape înțelesul. Îl priveau în timp ce își făcea de lucru pe lângă case și se arătau destul de prietenoși, dar îl tratau așa cum merita: ca pe unul care era doar în trecere. Aflat în drum spre alte locuri. Zâmbetele mai senine și râsetele mai sănătoase erau rezervate pentru cei care rămâneau sau pentru cei care știau că se vor întoarce.

El nu era nici una, nici alta.

În aceeași seară târziu, Sheeka primi vestea că s-a intrat în contact cu Vântul Deșertului. Jangotat își luă rămas-bun cu lacrimi în ochi de la săteni și de la copii. Ar fi vrut foarte mult să se întoarcă la grotă țiparilor pentru a-și lua un alt fel de rămas-bun, tot atât de dificil, dar intuiția îi spunea că ar fi depășit limitele bunei cuviințe. Căci el fusese prezentat țiparilor și nu ei lui. Cuibul era un secret și riscul era deja mare odată ce îl duseseră acolo. Nu putea și nici nu avea să ceară mai mult.

Sheeka îl duse pe un teren de aterizare, unde după câteva minute apără un motorepulsor, pilotat de cel mai tânăr membru al grupului Vântul Deșertului.

– Cum merg lucrurile, Skot? întrebă Sheeka.

OnSon reuși să schițeze un zâmbet.

– Ne-am regroupat, ceea ce este mai mult decât m-aș fi așteptat acum o săptămână. Toate sunt în regulă, mai puțin Thak Val Zsing.

Ea se uită chiorâș la el.

– Ce-i cu el?

OnSon pufni disprețuitor.

– El ne-a trădat. Nu sunt prea sigur de ce s-a întâmplat, dar bătrânul s-a pierdut cu firea. Știa că droizii aceia ucigași veneau spre noi. În loc să ne avertizeze, și-a salvat doar el pielea. Acum e doborât rău.

Skot se uită la Jangotat.

– Măi să fie. Nu m-am așteptat sincer să te văd pe picioare atât de curând.

Jangotat ridică din umeri.

– Am primit foarte mult ajutor de la...

Se uită la Sheeka, înțelegând semnul subtil pe care i-l făcea din cap.

– Prieteni.

– Este bine să ai prieteni, spuse OnSon.

Sheeka Tull îl privea cu fața calmă și impasibilă.

– O să te mai văd din nou? îl întrebă încet pe Jangotat.

– Nu știu.

La sfârșit, adevărul.

Ea își așează capul pe pieptul lui și îl bătu ușor cu pumnii încleștați.

– Nici nu știu de ce îmi fac atâta rău, se plânse ea încet. Am un loc aparte aici în capul meu pentru genul vostru puternic, care sunteți mulțumiți cu voi înșivă.

Brațele lui, brațe care nu puteau să o protejeze, îi îmbrățișară trupul suplu.

– *Vrei să spui un loc aparte în inima mea?* îi șopti el în păr.

Ea îl privi în ochi, o umbră de răutate trecându-i pe față.

– Vreau să spun exact ce am spus.

Apoi Jangotat se surprinse și pe el însuși, aplecându-se să o sărute puternic, fără să îi pese de ce ar fi putut OnSon sau oricine altcineva să vadă și să gândească.

Apoi a plecat. Pe măsură ce motorepulsoorul prindea viteză, el privi înapoi spre silueta tot mai mică, bătută de nisipul deșertului, a lui Sheeka Tull, intuind că nu avea să o mai vadă niciodată, dar fără să știe ce putea să însemne acest lucru pentru nici unul dintre ei.

Folosind rute ocolitoare tânărul Onson l-a adus pe Jangotat înapoi în noua tabără. Era așezată într-o mină abandonată în mijlocul unor dealuri surpate, complet acoperită și imposibil de încercuit fără a fi văzut. Aprobă imediat amplasamentul, gândindu-se că puteau să găsească unul la fel de bun înainte de primul lor dezastru. O asemenea prevedere ar fi scutit clanul păianjenilor de pierderi.

După ce au ascuns motorepulsoorul, au mers pe sub stânci – ferindu-i de sateliții de spionaj – apoi au intrat în grotă.

Frații lui care supraviețuiseră l-au întâmpinat cu bucurie, bineînțeles. Amintirea a ceea ce se întâmplase chiar înainte de a fi rănit era cam tulbure, dar conform tuturor mărturiilor se achitase foarte bine de îndatoriri.

Ghemuit între pietre la marginea taberei pândea bătrânul Thak Val Zsing. Dacă până nu demult arăta doar ușor grizonat și obosit, acum arăta îmbătrânit de-a binelea. Neglijent. Fărămat, o umbră a bărbatului mândru și optimist care fusese până acum câteva zile. Ceilalți membri din Vântul Deșertului îl evitau ca pe un ciumat și de două ori văzu oameni scuipând în țărână la picioarele lui. Într-o clipă în care își pierduse judecata, Thak Val Zsing ștersese cu buretele o viață întreagă de curaj.

Onoare. O noțiune atât de fragilă.

Jangotat și-a petrecut câteva ore explorând noul mediu, familiarizându-se cu rutele de urgență și verificând toată logistica. L-au informat în legătură cu întâlnirea lui Obi-Wan cu JK și cu suspendarea temporară a uzinelor Clandes.

Toate pierderile suferite, inclusiv șansa nefericită ca Generalul Kenobi să fi fost ucis, pentru ca realizările să se rezume doar la o suspendare *temporară*. După standarde, obținuseră doar zece la sută.

- Ce ai mai auzit? l-a întrebat pe Patrușpa.
- Vestea este că Generalul Kenobi încă nu are legătura. Ar trebui să fie gata să transmită.
- Deci... nici o veste din Războiul Clonelor?
- Nici una. Orice se poate întâmpla acolo sus. Dincolo. Patrușpa dădu din cap.
- Mai mult de zece la sută nici nu putea să fie.

Târziu, în aceeași noapte, o aeronavă ateriză pe platoul vestic, aducându-i pe cei doi Jedi fără fanfară sau urale. Obi-Wan și Kit s-au strecurat prin intrarea camuflată a minei și au fost imediat întâmpinați de clonele militare și informați de tot ce se întâmplase în lipsa lor în tabără. Apoi, cei doi Jedi s-au retras într-o grotă laterală pe care o foloseau drept cartierul lor general și s-au pregătit de somn.

Kit a observat tăcerea neobișnuită a lui Obi-Wan, dar tovarășul său s-a grăbit să vorbească înainte ca nautiloidul să se intereseze de starea lui.

- Îmi amintesc de vorbele ei, Kit.
- Ale cui vorbe?
- G'Mai Duris. M-a avertizat că povestea s-ar putea transforma într-un scenariu fără învingători, unul în care eu am să dau greș în încercarea de a preveni distrugerea unui întreg popor pașnic.

Kit răscoli în foc cu un băț. Scânteii săreau deasupra văpăii.

– Atunci trebuie să nu dăm greș. Pe cele O Mie de Valuri, trebuie să existe o cale.

– Da, răspunse Obi-Wan schițând un zâmbet filozof. Dar știind că există și spunând-o nu este totuna cu a o găsi.

Neliniștit, dar nevrând să își arate întreaga stare de neliniște, Obi-Wan îl privea pe Treijdo cum se chinuia să repare echipamentul distrus. După eforturi eroice militarul reușise să ascundă un mesaj într-o comandă comercială de îngrășămintă trimisă de la ferma unde locuia Resta, lângă lacul Kibo, dar se îndoia că mai puteau folosi încă o dată același truc. Forțele angajate împotriva lor erau puternice și într-adevăr inteligente. Cel mai sigur lucru era să presupună că doar un singur mesaj putea fi transmis sau recepționat în siguranță pe aceeași rută.

Echipamentul de comunicații al lui Treijdo reveni la viață.

– Merge, domnule!

– Noroc? întrebă Obi-Wan.

– Perseverență. Am putut să mă cuplez într-unul dintre circuitele de rezervă. Echipamentul militar este construit redundant.

– Splendid.

Obi-Wan își ocupă locul și echipamentul de comunicații începu să transmită. În câteva secunde recepționează imaginea unui bărbat falleenez, tehnicianul unui releu îndepărtat.

Imaginea holografică a personajului cu pielea de smarald și gulere înalte ridică din sprâncene.

– Nu vă recunosc protocolul de comunicații.

– Autentificarea automată a fost distrusă, explică generalul, apoi transmise o serie codificată de cuvinte, încheind cu o rugămintă. Sunt Obi-Wan Kenobi, Cavaler Jedi, însărcinat cu afaceri din partea Republicii. Asigură-ne legătura și vei fi răsplătit.

– Foarte bine atunci.

După șase minute de zgomot static Obi-Wan află că primul adresant pe care îl căuta, Maestrul Yoda, nu era disponibil, fiind

plecat pe front pentru a supraveghea o operațiune. Luă o decizie rapidă, schimbă codurile de acces și imediat își făcu apariția Palpatine însuși.

– Domnule Cancelar?

Fața înțeleaptă și afectată de intemperii a politicianului se încreți de plăcere.

– Maestre Kenobi. Consiliul și cu mine începuserăm să ne facem griji.

– Există o cauză, admise Jedi. Nu totul s-a desfășurat bine.

– Explică, te rog.

Obi-Wan inspiră adânc și începu raportul.

– Cestus nu este o planetă obscură unde se produc mașinării periculoase. Pare a se afla în centrul unei table invizibile de joc. Conte Dooku s-a infiltrat adânc, concentrând aici resurse neprevăzute.

– Cu ce rezultat? vocea gravă, rezonantă a Cancelarului inspira calm.

– Cu rezultatul că misiunea mea a fost compromisă și suntem forțați să ne ascundem. Lovim infrastructura de câte ori este posibil.

Cancelarul se gândi serios înainte de a întreba.

– Aștepți ca tactica aceasta să aibă succes?

– Nu sunt sigur. Dar vă solicit mai mult timp pentru a încerca.

Cancelarul dădu din cap.

– Avem nevoie de rezultate, General Kenobi. Intenționez să trimit un supercrucișător care să te sprijine.

Înima lui Obi-Wan începu să bată cu putere.

– Dar, domnule, nu credeți că...

– Cred că o navă de război poziționată pe orbită lângă Cestus îi va face un pic mai ascultători, nu crezi?

– Confederația se va folosi de aceasta ca o scuză pentru a interveni cu navele lor, pretinzând că protejează o planetă inocentă împotriva agresiunii Republicii.

– Păi bine, atunci va trebui să te grăbești să rezolvi situația înainte să contraatace navele lor, ce zici?

Cancelarul își încheie transmisia.

Obi-Wan fierbea. Așa deci. Mai întâi „o navă“ apoi „înainte să contraatace navele“. Cancelarul îi trimitea un mesaj deloc subtil: în cazul în care Conte Dooku îndrăzne să se amestece, Palpatine era fericit să îl umilească. De fapt, considerând problema pe care o aveau în

a face navele Confederației să se expună, Obi-Wan se întrebă dacă nu cumva întreaga afacere era doar o fentă, o lovitură pregătită special pentru a provoca un răspuns agresiv.

Dar nu. Dacă gândea așa, atunci următorul gând, chiar imediat după acesta, era să se întrebe dacă Palpatine putea fi capabil să le sacrifice lor viețile în schimbul victoriei....

În ciuda neîncrederii în politicieni, Obi-Wan nu credea, nu putea să creadă așa ceva.

Dar dacă ar fi crezut, ce urma?

Și dacă nu reușea să rezolve situația, moartea urma să vină în multe feluri: ucis de focul propriei armate, de forțele de securitate, de bombardamentul militar...

Sau chiar de mâna nevăzută a adversarului lor misterios.

A doua zi la răsărit s-au apucat din nou să se organizeze într-o unitate stabilă. Odată cu întoarcerea lui Nopt, Obi-Wan sesiză șansa de a crește eficiența atacurilor.

Plus... Obi-Wan simți că se întâmplase *ceva* cu soldatul. Evident că reușise să își vindece carnea și oasele rănite, dar mult mai interesante erau schimbările produse psihicului.

– Jangotat, unde ai fost exact? l-a întrebat pe militarul risipitor când și-a dat primul raport prescurtat.

– Nu cunosc cu exactitate locația, domnule, și aș prefera să nu dezvălui această informație.

O pauză, apoi a adăugat rapid:

– Doar dacă generalul insistă, bineînțeles. Insistați, domnule?

– Nu, a răspuns Obi-Wan după ce s-a gândit o clipă. Presupun că ne-ai informa despre orice are legătură sau poate afecta operațiunea.

– Afirmativ, domnule, a răspuns Jangotat și s-a reîntors la curățatul armamentului.

Discuția avusese loc cu aproape douăzeci de ore mai înainte. Acum, Obi-Wan îi privea pe militari executând exerciții de luptă fără arme, aruncări, strangulări și lovituri scurte, ca de ciocan, cu pumnii. Nimic extraordinar, dar totul cu intensitate și executate profesional, combinate cu o cunoaștere adecvată a țintelor interne. Nu era o simplă demonstrație, deși recruții îi priveau și ei. Nu era nici pur antrenament, deși la sfârșitul exercițiilor erau toți leoarcă de transpirație.

Nu, Obi-Wan intui că aceasta era o activitate de diagnosticare, un mod prin care militarii se asigurau că fiecare membru al trupei se ridica la cerințele Codului în toate felurile posibile.

Și detectă ceva în plus – un simț al fluidității și grației în mișcare destul de surprinzător de văzut la niște războinici scoși pe bandă rulantă. Dacă nu se înșela...

Da. O fentă de sold trecu într-o lovitură de călcâi, cu o încărcare de energie elastică în mușchi și tendoane, care glăsuiau despre o mică introducere în antrenamente avansate. De fapt, ghici exact de unde obținuseră militarii o asemenea cunoaștere.

– Scuzați-mă, le spuse după ce terminaseră o serie de exerciții în forță. Mi se pare mie sau recunosc anumite elemente din tehnicile Fluxului Jedi. V-a antrenat cumva Maestrul Fisto?

Ei se uită unii la alții cu plăcere, dar și jenă, și Obi-Wan înțelese că demonstrația fusese pregătită pentru el.

– Da. Un pic. Doar câteva elemente de bază, desigur, adăugă Patrușpa în grabă crezând că Obi-Wan ar fi putut fi ofensat.

Generalul răs.

– Nu, vă rog. Este bine. Dar... cu permisiunea voastră pot să mă alătur și eu în câteva trânteli?

Vociferându-și încântarea, militarii se împrăștiară, iar Obi-Wan păși în ring în fața lui Jangotat.

Știa că militarul era puternic, rapid și bine pregătit. Iar elementele adiționale din Fluxul Forței erau un lucru bun de încercat, astfel că Obi-Wan lăsa lupta să decurgă câteva minute. Era doar un joc, bineînțeles, în care intenționau să își verifice și să își modifice echilibrul dinamic, nu doar să își domine oponentul. Ceea ce nu anticipase însă era capacitatea clonei pentru subtilități și improvizație. Iar sensibilitatea lui la modificări minore de presiune și viteză era excelentă.

Obi-Wan își testă teoria, antrenându-se cu ceilalți militari, unul după altul. Erau și ei pricepuți, fluizi, dar... Jangotat avea ceva în plus. Empatie emoțională. Intuiție. O mai mare abilitate de a-și imagina ce putea gândi sau simți oponentul. Era greu de crezut că omul acesta fusese rănit doar cu câteva zile mai înainte. Oare unde fusese? Ce făcuse?

Obi-Wan se opri în fața lui Jangotat.

– Hai să creștem un pic nivelul. Primul doborât?

Jangotat aprobă, pregătindu-se.

Cei doi s-au înclăștat cu Jangotat făcând prima mișcare agresivă. Obi-Wan dezechilibra forța atacului cu un pas lateral și o pivotare fină. Când se risipi praful căpitanul zăcea la pământ, cu brațul prins

într-o cheie juzziană, nervii încheieturii și ai cotului presați puternic. Obi-Wan îl fixa cu un picior pe umăr, răsucind și apăsând nervii până când Jangotat bătu cu palma în pământ în semn de cedare.

Obi-Wan le mulțumi pentru exercițiu și se întoarse să plece, când militarul îl strigă.

– Maestre Kenobi!

Obi-Wan se opri și îl așteaptă pe soldat să i se alăture.

– Da?

– Am... vru să spună ceva, dar apoi renunță în ultimul moment. Suntem cu mult inferiori, domnule.

Nu asta a vrut să spună. Evident că Obi-Wan răspunse intenției. Ultimele minute de luptă cu el i-au arătat lucruri de valoare despre militarul trupei de comando, toate pozitive.

– Nu! Nu! Sunteți curajoși, coordonați, tenaci... calități pe care le-ar admira oricine.

Zâmbi.

– Calități pe care *eu* le admir.

Obi-Wan oftă exasperat. *Ceva* se trezise în interiorul militarului. În mod obișnuit ar fi sărbătorit trezirea unui spirit individual, de data aceasta simțea însă că dacă soldatul ar fi văzut singur că Obi-Wan poate fi un aliat pe calea descoperirii adevărului personal, revelația ar fi fost mai puțin inoportună decât s-ar fi dovedit a fi acum.

Într-o săptămână puteau să moară cu toții. Totuși, nu avea sens dacă nu încerca să facă tot ce îi stătea în puteri să liniștească un suflet tulburat. Într-un târziu îi adresă întrebarea la care se gândea de mult și al cărei răspuns îl cunoștea, dar pe care nu o dezbătuse niciodată.

– Știu că militarii sunt supuși și ascultători chiar când li se cere să facă lucruri greșite. Dar în inima ta, nu pui niciodată la îndoială ordinele?

Umerii lui Jangotat se îndreptară atât de brusc încât postura nu putea fi decât un răspuns programat.

– Soldații nu pun la îndoială nimic. Soldații se supun.

Făcu o pauză și Obi-Wan simți că masca militarului căzuse. Era un om cu totul altul decât cel cu care plecaseră inițial la drum.

– Nu credeți?

Iată o întrebare *în spatele* întrebării. Și încă una în spatele *aceleia*. Obi-Wan se plimbă câteva minute, fiind sigur că Jangotat îl va însoți. Găsi un loc mai ferit și se așeză pe o piatră, invitându-l pe militar să ia loc lângă el.

– Mulți se înscriu voluntari în armată pe viață. Alții sunt încorporați pentru o perioadă, apoi după ce sirenele de alarmă s-au oprit se întorc la fermele sau familiile lor. Dar un om născut pentru război, instruit pentru război? Pot să îți simt ambivalența, Jangotat. Ai vrea să găsești anumite răspunsuri. Ținând cont de grija cu care ți s-a format mintea, sunt impresionat de faptul că poți să îți formulezi întrebările.

Obi-Wan oftă și se scărpină pe una dintre julturile pe care le căpătase în confruntarea cu JK.

– Tu nu poți fi liber. Ai fost născut să lupți în războaiele altor oameni fără folos sau glorie.

Închise gura, sigur fiind că deja spusese prea mult. Obi-Wan nu comentase niciodată în această problemă a clonelor sau oamenilor născuți liberi. Nu era problema lui. Probabil că Jangotat regreta deja întrebarea.

Surprinzător, dar Jangotat nu fusese dat înapoi de cuvintele sau tonul lui Obi-Wan.

– Dar ce se întâmplă cu sentimentele? Întrebă el. Jedi sunt cei mai buni războinici din câți am văzut. Cu toate acestea aveți sentimente.

Obi-Wan chicoti.

– Dacă nu le-am avea, nu ne-am mai chinui atât să le ținem sub control.

Lui Obi-Wan îi era un pic teamă că și el, ca toți ceilalți, considera că fiecare soldat avea locul lui, o rețea infinită de bucăți identice de carne de tun micșorându-se ca o sală a oglinzilor până când nu doar umpleau, ci defineau orizontul însuși.

Dar Jangotat deja alăturase minciuna de această prezumție.

– Aveți o casă? Întrebă, aproape rușinat.

– Templul Jedi este casa mea. Și a fost încă din copilărie.

– Și ai ales să deveni Jedi?

– Da. Am fost crescut din fragedă pruncie între zidurile Templului. A existat cu siguranță un moment când am luat o hotărâre oficială de a deveni Cavaler Jedi, dar de fapt picioarele mele au fost îndreptate pe acest drum înainte să pot merge.

– Nu erai totuși prea tânăr să luai o astfel de decizie?

Obi-Wan se gândi serios la această întrebare. Oare era posibil ca băiatul de atunci să fi putut cunoaște care îi era viața de acum? Cu toate pericolele și sarcinile? Sau grijile? Ce ar fi gândit acel băiat dacă ar fi știut?

Răspunse cu grijă.

– Dacă aş fi făcut acea alegere cu mintea, probabil că da.

– Cu inima?

– Unii ar putea să spună şi așa, răspunse Obi-Wan. Dar adevărul este că noi simţim Forţa cu tot corpul. Fiecare parte din mine ştia că acesta avea să îmi fie destinul. Am ştiut că nu voi avea bucuriile şi confortul oamenilor normali. Chiar la vârsta aceea fragedă am acceptat acest fapt.

Obi-Wan îl bătu pe militar pe umăr.

– Eu am luat decizia aceea.

– În locul meu au luat alţii decizia, răspunse Jangotat.

Erau deci pe maluri diferite ale unei prăpăstii: unul era un bărbat care renunţase la toate însemnele unei vieţi normale pentru o existenţă de serviciu şi aventură. Celălalt, o piesă uşor de înlocuit într-o armată fără faţă, ales înainte de a se naşte, turnat într-o matriţă pe care era croit să o umple.

Oare luase Obi-Wan acea decizie sau o luaseră midi-culorianele în numele lui? Ca o analiză finală, oare avusese el sau Jangotat o altă alegere posibilă?...

Avem careva?

Urmele dansau în arcuri prelungi, ca o pantomimă tăcută pe zidurile grotei, trimise de văpaia lemnului care ardeau pe foc. Trecându-i în vedere pe fiecare membru al grupării Vântul Deșertului, Obi-Wan se gândi că peste tot în galaxie, de-a lungul vremurilor, ființe curajoase dintr-o mie de specii s-au strâns în secret în astfel de grote, în jurul unor astfel de focuri, din motive similare.

– Avem în fața noastră obstacole colosale, își începu el discursul.

– Dar noi făcut ce trebuie, se opuse Resta.

– Este adevărat. Și cu niște costuri. Dar costurile cresc. Nu ne mai putem permite.

– Cum de s-a întâmplat așa ceva? spuse OnSon dându-și părul blond de pe frunte și dezvăluind o cicatrice care înflorea ca un corn al lunii. Ne-am zbatut atâta...

Obi-Wan era tulburat de durerea pe care o simțea în vocea tânărului.

– Este adevărat, răspunse el. Iar vina nu vă aparține. V-ați dat sângele și sudoarea peste măsură. V-am dezamăgit.

Kit Fisto se uita impasibil în flăcări. Obi-Wan își dori să știe la ce se gândea prietenul său.

Bărbații și femeile, gândindu-se probabil că tocmai cei doi Jedi se pregăteau să îi părăsească, începură să vocifereze și să protesteze.

– Nu! se răsti OnSon. Fără voi nu am fi lovit niciodată atât de tare și adânc. Doar nu am luptat degeaba!

– Nu, se auzi Kit Fisto. Nu degeaba, dar am fost contraatacați de fiecare dată atât de precis încât noi credem că există factori suplimentari de care nu suntem conștienți.

– Ce factori? grohăi Resta.

– Informațiile au ajuns la guvern, strânse fie cu ajutorul spionilor și echipamentelor, fie cu ajutorul trădătorilor sau...

Aici vocea accentuă pauza ca și cum căuta mental o explicație.

– Sau ce?

– Sau cineva care este și priceput și fără scrupule. Cineva care este capabil să...

Vocea iar lungi cuvântul. Scânteia intuiției se stârni în mintea lui. Ideea îi venise prima oară în timpul unei meditații profunde în acea dimineață, atunci când restul oamenilor din tabără dormeau adânc. În timpul transei simțise o anumită legătură. În timpul șederii sale pe Cestus își ștersese aura cu cineva... sau ceva... care devenise ulterior un factor vital în toată situația. Dar se aflase continuu în spatele curbei de când sosise. Totul fusese perfect și cu toate acestea...

Se scutură din transa pe care și-o autoindusese și continuă.

– Tot ce s-a întâmplat ne-a scos planurile din funcțiune, iar ca urmare suntem absolut convinși că în curând Cancelarul Suprem Palpatine va trimite aici un supercrucișător pentru a o amenința pe Duris. Dacă situația nu va progresa în bine până atunci, este foarte posibil că vor declanșa un bombardament care va conduce rapid la un război total.

• Făcu o pauză pentru a le permite să absoarbă înțelesul vorbelor pe care le rostise.

– Dacă se întâmplă așa ceva, *toată lumea* pierde.

– Ce putem face? întrebă Skot OnSon.

– Am o idee, răspunse Jedi, care ar putea încheia acest conflict fără să se mai tragă un singur foc de blaster și fără ca întreaga economie să se dărâme. O idee foarte periculoasă, dar care ar putea foarte bine să funcționeze.

În zilele care s-au scurs de când Fizzik s-a alăturat organizației surorii sale, Trillot, avu parte de o avansare rapidă. Părea că liderul interlop nu avea încredere mai mare decât în legăturile de sânge. Fizzik se pomeni că duce la îndeplinire misiuni de importanță din ce în ce mai mare, dar nu își permise niciodată să uite cât de repede i se poate întoarce norocul. Așa că atunci când Fizzik fu trimis spre est la postul comercial Jantos pentru a se întâlni cu Jedi, era de înțeles să îl cuprindă neliniștea.

– Deci, spuse Fizzik, ce vreți?

Nervii îi tremurau știindu-se în acest loc. Dacă sora lui ar fi vrut să îl asasineze, profilul misiunii curente se potrivea perfect.

– Caut să fac o achiziție, răspunse Obi-Wan.

– Și mai exact ce v-ați dori?

– Un costum Baktoid împotriva radiațiilor, clasa șase.

– Și la ce bun v-ar fi un astfel de costum?

– Aici este treaba mea.

Fizzik se uită în ochii albaștri ai lui Jedi, dorindu-și să se priceapă mai bine la interpretarea expresiilor faciale umane. Avea acum de dus o informație extrem de periculoasă. Aflase că membrii Jedi produceau haos în complexurile industriale, iar oricine ar fi ajutat sau încurajat sabotajele putea fi executat.

Un costum împotriva radiațiilor. Oare nu auzise el odată de un sistem de control protejat de un reactor? Probabil, dar cine se putea încrede în astfel de zvonuri? Ce punea la cale acest Jedi?

Dar Fizzik își păstră opiniile pentru el, se ridică și făcu o plecăciune cuviincios. Nu era rostul lui să caute motive. Venise doar să își servească sora până când avea să găsească o slujbă mai pe plac.

Care slujbă, ținând cont de condițiile ce se agravau din ce în ce mai mult, nu putea să o găsească nicidecum pe Cestus.

– Tu ai încredere în Trillot asta? întrebă Kit după ce Obi-Wan se întoarse.

– Mi-a dat tot ce i-am cerut. A vorbit adevărul oricum l-am căuta. Iar sursele noastre de pe Coruscant au încredere în ea.

Ofț.

– Văd că nu zici dacă *tu* ai încredere în ea, observă Kit.

– Am un plan, răspunse Obi-Wan. Care are nevoie de Trillot. Sunt dispus să îmi asum încă o dată riscul. Trillot mi-a vorbit cândva despre un centru de control ascuns, protejat de un câmp de radiații. Va fi teribil de costisitor să obțin un costum de protecție, dar și dacă reușesc atunci pot să intru în inima reactorului de pe Cestus și să opresc întreaga linie de producție din uzinele Clandes fără a cauza pagube extreme infrastructurii. Cred că asta îi va convinge.

– Și pe urmă, domnule? întrebă Patrușpa.

– Putem să oprim bombardamentul și reluăm negocierile.

– Dar câți bani am strâns de pe urma raidurilor noastre? întrebă OnSon. Nu trebuia să fie un fond al supraviețuitorilor?

– Dacă nici așa nu reușim, atunci nu vor mai rămâne suficienți supraviețuitori să împartă între ei nici măcar un credit, răspunse. Prioritățile noastre s-au schimbat.

Partea cea mai grea era așteptarea. Să aștepte un semn din partea lui Trillot. Un semn din partea flotei. Din partea fermelor îndepărtate, vulnerabile în fața reprimărilor începute de forțele de securitate de pe Cestus.

Așteptarea era întotdeauna chinuitoare, dar Obi-Wan își folosi o parte din timp pentru a se antrena cu Jangotat. Militarul părea să aibă un apetit nepotolit pentru tehnicile Jedi și atâta timp cât putea ține cont de limitările trupei de comando, Obi-Wan era dispus să împartă un pic din cunoașterea lui.

Cu permisiunea lui Obi-Wan, Jangotat îi demonstrează modul în care înțelegea el tehnica Fluxului Jedi până când începură să curgă apele de pe el.

– Ei bine? întrebă Jangotat, adăugând: Domnule General?

Obi-Wan dădu din cap într-o parte și în alta, înțelegând că ei doi dezvoltaseră o relație foarte ciudată.

– Te miști foarte bine. Ține minte ca atunci când găsești un punct de tensiune în corp, să nu încerci să îl desfăci cu forță. Relaxează-te, lasă-l să se topească. Respiră prin el. Carnea memorează fiecare durere, emoțională sau fizică, pe care ai suferit-o vreodată. Așa încearcă să te protejeze. Durerea și teama concurează cu tehnica și atenția.

– Generalul Fisto ne-a spus că temerile și gândurile sunt precum bolovanii, iar Forța este precum râul care curge printre ei. Multă lume ajunge să fie atât de mult plină de durere și regret încât apa nu mai poate curge de la munte către mare.

Obi-Wan râse.

– Perfect. Mare parte din antrenamentul Jedi este gândit să elimine aceste obstrucții.

– Dar Generalul Fisto m-a avertizat că nu voi putea învăța niciodată să ajung la fel de bun precum un Jedi, spuse Jangotat.

Obi-Wan îl povățui cu blândețe.

– Bucuria în viață nu vine din depășirea priceperii celorlalți, ci din manifestarea totală a propriei noastre priceperi.

Jangotat cântări aceste vorbe, apoi se decise că antrenamentul era mai bun decât analiza și își petrecu încă o oră de efort contorsionându-și trupul în forme și treceri exotice, descoperind adâncul mușchilor de unde izvorau teama, resentimentul și singurătatea, eliberându-le. Câte un metru, câte o clipă, Jangotat își găsea drumul către mare.

A miralul Arikakon Baraka era într-o pasă extrem de proastă. Fusese forțat să ia parte la manevrele de instruire a clonelor, iar acum urma ordinele care îl plasau departe de vânătoarea separatiștilor, aducând nava *Nexu* lângă o planetă numită Cestus. Când va termina de amenințat această lume din Inelul Îndepărtat, restul flotei va fi deja angajată într-o bătălie majoră, iar gloria va aparține altora.

Nu așa se câștiga avansarea sau recunoaștere din partea strămoșilor la care el tânjea mai mult.

Cu toate acestea, Baraka supraveghea rutele de navigare, comandându-și echipajul, executând exerciții de verificare pentru toate sistemele critice și pregătindu-se să își îndeplinească misiunea. Îi va toca pe acești locuitori de pe Cestus bucată cu bucată, apoi se va întoarce cu toată viteza spre bătălia importantă care urma să aibă loc undeva în curentul Borleias.

Doar un singur obstacol stătea între el și glorie.

Iar curând, nu va mai sta nimic.

Motorepulsorele torceau încet, pregătite pentru ultimul pas din această aventură. Kit se adresa clonelor militare după ce termină de împachetat.

– Suspendați toate operațiunile, le ordonă nautiloidul. Nu trebuie să existe nici o șansă ca vreunul dintre voi să cadă în mâinile inamicului. Corpurile voastre vor fi dovezi de netăgăduit împotriva Republicii, târâte prin fața celor O Mie de Lumi ca dovadă a perfidiei lui Palpatine. Dacă nu auziți vești direct de la noi, dacă nu ne mai întoarcem, încercați să transmiteți un mesaj prin intermediul fermei

lui Resta. Semnalizați-i Amiralului Baraka să vă ia de aici. Dacă nu primiți un ordin direct *nu* părăsiți tabăra. S-a înțeles?

Militarii se uitară unii la alții neliniștiți.

– N-ar fi posibil să putem iniția o acțiune de salvare dacă aveți probleme, General Kenobi?

Obi-Wan reuși un refuz încrezător.

– Nu părăsiți tabăra decât dacă primiți un ordin direct, am fost destul de clar?

Militarii aprobă și cei doi Jedi porniră într-un vânt puternic. Furtuna de nisip continua să se înăsprească pe măsură ce traversau deșertul spre nord către Chikatlik. Din când în când Obi-Wan se uita înapoi, dar nu vedea motorepulsorul lui Kit; trebuia să aibă încredere că tovarășul său se ținea aproape.

La fel cum nu vedea nici o rezolvare la îndemână pentru situația actuală, dar trebuia să aibă încredere că un răspuns exista până la urmă.

– Avem creditele pe care le-ai cerut. Unde este costumul nostru?

Le-a trebuit o zi întreagă până au reușit să se strecoare înapoi în capitală, iar nervii lui Obi-Wan erau foarte iritați. Încă o complicație neprevăzută.

Trillot râse scuzându-se.

– Nimic de pe planetă nu este mai bine păzit decât costumele acelea. Cuibul meu este supus periodic raziilor, gândiți-vă că ar fi găsit aici; nici o explicație sau apărare legală nu ar fi de ajuns.

Destul de plauzibil, dar...

Obi-Wan îi remarcă disconfortul și brusc sesiză pericol peste tot în jur.

– Păi atunci, unde este?

Ce era în neregulă? Toate cuvintele erau bune și totuși... Și totuși...

– Urmați-mă la turboliftul meu personal, le spuse Trillot. Vă voi conduce personal la docuri. Unde sunt creditele?

– Jumătate acum, spuse Kit trântind un săculeț pe masă în fața ei. Ochii lui negri nu o scăpaseră deloc pe gazdă.

– Și jumătate după ce ne dai costumul. Cinstiți?

– Desigur, acceptă Trillot.

Obi-Wan și Kit o urmară pe Trillot către platforma liftului. Intrară și ușa se închise în urma lor. În timp ce coborau, Kit se întoarse spre Trillot, ochii săi imenși reflectând lumina slabă de pe platformă.

– Am auzit de tine și sunt încântat că am această oportunitate să te întâlnesc. Dacă vom avea dificultăți îți promit că nu ne vom mai întâlni vreodată.

– Cred că nu vom mai avea alte afaceri, fu răspunsul pios al gangsterului.

Când se opri liftul, ușile se deschisera într-o cavernă cât un transportor de largă, undeva sub orașul principal. Cât vedeai cu ochii, mii și mii de cuiburi părăsite stăteau aranjate de-a lungul pereților fostului mușuroi. Obi-Wan simți o sursă de apă: un lac subteran sau mai probabil un râu. Docul era înconjurat de grămezi de containere nedeschise. Un mușuroi transformat în depozitul unui contrabandist, se gândi Obi-Wan. Contrabandă cu mărfuri pe râurile subterane? Ingenios. Dar...

– Fii atent, îl avertiză Obi-Wan ieșind din lift.

– Dacă mai era nevoie de vreun avertisment, veni replica lui Kit. O a treia voce interveni în discuție.

– Mai ales atât de târziu.

Instantaneu, un cerc strălucitor de lumină străpuse aerul împrejurul lui Obi-Wan. Il recunoscu imediat: un scut de forță Xythan. Un *șarpe*.

– Un nou dispozitiv de securitate creat de Cestus Cybernetics. Absoarbe și respinge toată energia. Ești liber să îți folosești sabia de lumină.

Obi-Wan cunoștea ultima voce. Brusc și cu o claritate șocantă, tot ce se întâmplase în ultimele zile avea un sens teribil.

– Asajj Ventress, exclamă el.

Femeia misterioasă apără din umbră, dar nu doar umbra o proteja. În fiecare mână ținea câte un hanger de lumină, curbat și strălucitor.

O duzină de tineri X'Ting ieșiră din containere împrejurul ei. Băieți abia ieșiți din adolescență, judecând după straturile subțiri de blană din jurul gâturilor. Luară poziții arogante, dar imature.

– Ai perfecționat meditațiile Quy'OlTek, Adepto, o apostrofă Obi-Wan. Poți să îți ascunzi Forța.

– De proști, da, îi răspunse ea zâmbind. Dați-i drumul, folosiți-vă săbiile de lumină. Scutul le va absorbi energia din ele.

– Și ăștia?

Trillot se apropie de marginea scutului de energie.

– Ei sunt loiali mușuroiului, le spuse ea.

– Ea nu te iubește câtuși de puțin, Trillot, îi spuse Obi-Wan.

– Iar pe tine și mai puțin, cred eu.

Gangsterul râse. Ventress se întoarse spre ea.

– Poți să ne lași acum, Trillot. Droidul tău de protocol îmi va traduce ordinele pentru X'Ting.

Trillot se grăbi să urce înapoi în lift atât cât putea să se miște de repede.

Ventress zâmbi către Jedi.

– Am știut că până la urmă am să te înfrâng.

– Asta numești tu luptă dreaptă?

Aciditatea din tonul vocii lui Obi-Wan nu ascunse deloc furia mortală care clocotea în el. Acum înțelegea toată moartea, toate nereușitele de când sosiseră pe Cestus. Toate încercările de a rezolva în pace situația de aici au fost contraatacate de vrăjitoarea aceasta cheală, iar confuzia pe care o simțise până în acest moment se topi pe dată.

– Deloc, îi răspunse ea calm. Asta numesc eu victorie.

Supercruciașatorul comandantului Baraka ieși din hiperspațiu și ocupă poziție deasupra planetei Cestus. O scurtă scanare nu le arătă nici un sistem de apărare capabil să reziste unei nave din clasa *Nexu*, așa că se apropie fără ezitare, folosind șansa pentru a-și trece echipajul prin câteva exerciții de atac.

Până când se scurgeau cele zece ore sau până când primeau un anumit mesaj codificat nu aveau altceva de făcut.

Cestus se întindea înaintea lor, o lume bogată fără războinici să o apere. Le trebuia doar un mesaj venit de pe suprafața planetei sau direct de la Cancelarul Suprem. Era doar o chestiune de timp.

Atunci când cruciașatorul și-a făcut apariția în sistem, alarmele gemură în ChikatLik ca niște tornade. Fiecare știa pe cineva de la care auzise că metropola urma să fie distrusă. Părăsirea orașului cu miile în primele trei ore, jeturi de refugiați care aglomerau culoarele de zbor și drumurile.

G'Mai Duris transmisese public cetățenilor promisiunea că nava de război venise acolo doar pentru a proteja interesele Republicii. Din moment ce Cestus avea relații de prietenie cu Republica, cum se putea gândi cineva că le vor face rău? Faptul că mesajul fusese transmis către fiecare sistem stelar important din Inelul Îndepărtat nu scăpă nimănui.

Discret, liderii celor Cinci Familii se scuzaă fiecare și pleacă spre refugiul lor privat construit sub lacul Kibo. Majoritatea locuitorilor de pe Cestus vedeau clar cum planeta lor era prinsă la mijloc între Republică și Confederație și sperau să plece cât mai repede de aici, supraviețuirea fiind deocamdată o motivație mai urgentă decât profitul.

Cele Cinci Familii vedeau aici un joc al cărui final putea să le aducă sfârșitul erei de putere sau, din contră, ascensiunea la niveluri mai înalte. Palpatine putea să învingă. Conte Dooku putea să învingă. Indiferent care, ei intenționau să supraviețuiască.

Adevărul era că o furtună se abătuse asupra planetei Cestus, dar atâta timp cât ei supraviețuiau, contractele încheiate cu Confederația puteau fi până la urmă onorate cumva. Doar întreaga galaxie stătea cu ochii pe ei, iar aceasta era o ocazie perfectă pentru Conte Dooku de a oferi un exemplu grăitor despre avantajele care puteau fi obținute din comerțul cu Separatiștii.

Mai erau și alți factori, desigur, pe care cele Cinci Familii le discutaă personal sau cu cei care treceau în revistă evaluările private distribuite numai directorilor. Dar acești factori cu implicațiile lor nu mai aveau importanță dacă nu supraviețuiau în următoarele câteva zile...

– Totul se va termina în... probabil douăzeci de ore.

Ventress se uită la cei doi Jedi încă prinși în capcana scutului de energie.

– Regret că nu voi avea ocazia de a încrucișa din nou sabia de lumină cu tine, Obi-Wan Kenobi. Conte Dooku te vrea în viață, îl anunță ea patrulând prin fața scutului.

Atât de intensă era foamea de luptă încât vârfurile hangerelor ei tremurau.

– Dar nu m-ar ierta oare dacă te-aș străpunge pur și simplu în duel?

– Te rog, o provocă Obi-Wan fixându-i privirea. Încearcă-mă.

– Mai degrabă mă lași pe mine să am această onoare, se interpuise Kit.

– Oooo, răsuflă ea adânc. Ei, da, tu și eu. Se va întâmpla, Obi-Wan Kenobi. Dar trebuie să îmi amintesc totuși că operațiunea este mai importantă decât satisfacția mea individuală sau promovarea. Înțelegei desigur ceea ce spun.

Se uită în sus la tavanul aspru de deasupra lui.

– Cancelarul Suprem va distruge independența sistemului Cestus ca un exemplu pentru celelalte planete separatiste. Soarta acestei

micuțe planete va împinge sute de sisteme stelare în brațele Confederației. Misiune îndeplinită.

– Ce o să se întâmple cu bio-droizii? Nu îi mai vreți?

Ea zâmbi.

– Ar fi bine, dar volumul producției necesită clonare, iar eforturile noastre de a clona țesutul dashta ne va mai lua încă un an, cel puțin. Deocamdată, acesta este un drum închis. Am blufat.

Zâmbi și se trase mai aproape, atât de aproape încât fața ei fu cât pe aci să atingă scutul de energie.

– Balizele acelea de ghidaj pe care le-ai plantat în uzinele Clandes. Foarte isteț. N-ai putut să intri în uzina propriu-zisă, așa că ai triangulat trei semnale externe. Un plan bun. Dar unul ușor de contraatacat. Ce păcat că li s-au recalibrat coordonatele.

– Despre ce vorbești? pufni Obi-Wan, temându-se că înțelegea precis la ce se referea vrăjitoarea.

– Planul tău era să distrugi stația de filtrare și centrala de energie cu minim de pierderi de vieți. Îmi este teamă că nu se poate așa ceva. Planurile noastre cer... un eveniment mai dramatic.

– Ce ai făcut? șopti el.

– Nu... mai bine ai întreba ce ai făcut *tu*, îl corectă Ventress. Și de ce ai adus un crucișător să lovească în mod deliberat o groță, distrugând întregul complex industrial împreună cu milioanele de muncitori? Da, cred că un măcel ca acesta va polariza întreaga galaxie, nu crezi?

Capul i se învârtea lui Obi-Wan. Conte Dooku nu avea puterea să cloneze și să producă în masă țesut de dashta nici într-un an?

– Atunci comanda voastră pentru droizi a fost o șmecherie ieftină?

– Intenționai să îl faci pe Palpatine și pe Consiliul vostru prețios să se înspăimânte și să ia o contramăsură. Pot să mă laud că planul nostru a funcționat, ce zici?

Râsetul ei era la fel de cald ca o bucată de gheață.

– Măcelul rezultat va întoarce galaxia în favoarea noastră. Apoi, când vom clona țesuturile până la urmă, cine o să mai aibă nevoie de Cestus?

– Ești un monstru, o gratulă Kit cu vocea calmă a unei mări moarte.

În acel moment, energiile vaste din Obi-Wan se răscoliră și se liniștiră. Pe cât de disperată părea situația, credea cu toată ființa că nu se terminase încă totul. Undeva, Ventress făcuse o greșală. Și când acea singură greșală se va manifesta, el va fi pregătit să profite de avantaj....

Aflați încă sub influența ordinului direct, cei patru supraviețuitori ai trupei de comando au rămas sub consemn în tabără. Erau perfect conștienți de forțele desfășurate împrejurul lor, dar mai ales de coșmarul care stătea să se abată asupra planetei Ord Cestus.

Mintea lui Jangotat înota frenetic printre viziuni și posibilități. Cunoștea mai bine ca oricine mandatul misiunii cu care fusese însărcinată trupa lui de comando. Îi fusese gravat în creier întocmai ca numărul propriu. Opriți producția de JK. Mențineți ordinea socială.

Mențineți ordinea?! Dar societatea era coruptă! Cele Cinci Familii erau dispuse să ucidă cu sânge rece mulțimi de civili doar pentru a face în continuare profit. Or, dacă aceasta nu era definiția exactă a *trădării*, atunci care? Chiar mai rău, doar un prost nu putea să vadă că se aliaseră deja cu Separatiștii, iar cei doi Jedi nu erau nici pe departe proști, lucru sigur.

Militarii din trupa de comando erau deci prinși în vârtoarea evenimentelor, controlați de programarea militară. Întocmai ca o clonă, gândi Jangotat.

Nexu aștepta pe orbită deasupra. În orice clipă putea sosi un mesaj de la Generalul Kenobi pentru a începe bombardamentul. Dacă nu, nava urma să măture toată zona marcată de balizele de ghidaj fără să aștepte altă autorizare.

Oamenii aceia urmau să moară. Cetățenii de rând, care își facuseră un rost undeva, nu puteau să își arunce lucrurile într-o raniță și să își ia tălpășița în caz de pericol. Se adăposteau împotriva întunericii, se luptau pentru cei dragi, se rugau în liniște.

Militarii au așteptat, dar mesajul de care aveau atâta nevoie nu a venit de la generali. Să fi murit? Să fi fost capturați? Timpul trecea.

În câteva ore va începe bombardamentul și acesta ar fi aranjat lucrurile cât se putea de bine, nu?

Jangotat umbla de-a lungul perimetrului, mușcând nervos dintr-un baton energizant pentru a-și amorți stomacul care îi producea acid din cauza nerăbdării. Ceva era în neregulă.

Când se întoarse la ceilalți, Cepatru vorbea.

– Ce facem acum?

Patrușpa ridică din umeri.

– Dacă nu se întorc, înseamnă că nu le-a reușit. În acest caz va începe bombardamentul, noi vom solicita transport și vom pleca acasă. Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm.

Jangotat se depărtă, cu mintea aiurea, sperând din tot sufletul ca ambii comandanți Jedi să ia legătura cu ei, să le trimită veste că linia de producție a fost închisă fără distrugerile unui atac de pe orbită.

Îl surprinse să îi vadă pe Thak Val Zsing și pe Resta apropiindu-se de el. Val Zsing părușe dărmăat, dar acum ceva îl înviorase și îi făcea din nou sângele să dea în clocot.

– Știu anumite lucruri, spuse Val Zsing cu nerăbdare. Te rog, ascultă-mă.

Jangotat, amintindu-și ce învățase în grotă țipărilor, își deschise simțurile. Văzu rănille bărbatului, dar și tăria lui. Era convins că această epavă mizerabilă de acum avea nevoie, chiar merita încă o șansă de a-și reabilita numele.

Suntem mai mult decât acțiunile noastre. Mai mult decât faptele, sau decât programarea.

– Ce este? îl întrebă Jangotat.

– Nimeni nu vorbește la Resta. Nimeni nu vorbește la Thak Val Zsing, se plânse femeia. Așa că vorbim noi. Vorbim de zile bune. Ce spunea Bunii de ocne, cum mușuroiul lu' Resta era pus la săpat în ele. Țin minte niște treburi.

Se bătu cu degetul pe tâmplă.

– Văd despre stațiunea Neamurilor, pufni ea. Știi, aia care ne-a luat energia de la noi ca să o facă? Aia unde a murit omul meu?

Femeia X'Ting se dădu mai aproape, cu sprâncenele roșii arcuite și părul vâlvoi.

– M-am uitat pe hartă în comp'.

– În calculatoarele noastre?

Thak Val Zsing aprobă. Ochii bătrânului aruncau văpăi.

– Aceeași hartă pe care ați folosit-o când v-ați deplasat prin tuneluri, atunci când cei doi Jedi s-au dat în spectacol, ții minte, copil de stele?

Jangotat își amintea, dar nu vedea legătura.

– Pe harta aia sunt trecute consumurile de energie, facturile de întreținere, toate genurile de informații în timp real din sistemele principale.

Vocea lui Val Zsing se transformă într-o șoaptă entuziastă.

– Iar noi am văzut ceva. Măi, nene, dacă am văzut eu vreodată ceva!

– De cinci ore, când nava mare s-a tras pe orbită, lumina la stațiune s-a aprins.

Resta era și ea atât de entuziasmată încât de abia dacă își mai ținea cumpătul.

– Acolo-i ascunzișul ălor Cinci Familii!

– Vreau să discut cu voi o posibilitate, le spuse Jangotat fraților săi.

Se luptă să își ascundă entuziasmul.

– Posibilitate? Întrebă Cepatru. Ce fel de posibilitate?

– Familiile par să fi făcut o greșeală critică. Dacă informațiile pe care le-am obținut sunt bune, pentru prima oară știm unde se află. Au cuplat stațiunea la rețea, stațiune pe care credem că o folosesc de fapt ca adăpost. Luând în calcul situația de urgență actuală, aș spune cu un grad înalt de siguranță că se află acolo. Dacă punem mâna pe ei, putem să îi *forțăm* să încheie un târg. În cazul în care capitulează, putem să rezolvăm situația și să oprim bombardamentul.

O vreme nimeni nu vorbi. Treijdo fu primul care rupse tăcerea, șocat de ce auzise.

– Dar înseamnă să nesocotești ordinele directe!

Jangotat izbi cu pumnul în masă.

– Am putea să rezolvăm conflictul!

– Frate, spuse Cepatru, conform Acordurilor Kamino sunt forțat să te avertizez că sugestia ta nu se conformează Codului.

Patrușpa se uită furios.

– Nu face asta. Și apoi, râse el cu răutate, bătrânul acela este un laș. Probabil și un mincinos.

Împotriva Codului?! Acuzația lui Cepatru îl atinse pe Jangotat ca o lovitură fizică, dar nu își putea permite să fie laș. Ideea în sine îl

umplea de greață. Nici o clonă nu încălcase vreodată Codul și nici nu nesocotise un ordin de orice fel. Simți un perete de energie închizându-i-se în minte și fiecare mușchi îi tremură la gândul interzis.

– Eu îl cred, le spuse Jangotat încleștându-și dinții pentru a nu-lăsa să clănțane. Întrebați-vă și voi: dacă v-ați pierde onoarea, nu ați face orice să o recăpătați? Nu v-ați dori ca persoană să vă dea această șansă?

Știa că atinsese un punct sensibil cu această întrebare: o clonă din trupele de comando nu mai rămânea cu nimic dacă își pierdea reputația. Cepatru gemu dureros înțelegând conceptul.

Și totuși, chiar în clipa în care menționase acest lucru, Jangotat a înțeles că trăsese o linie între el și ceilalți. Avea acum ceva diferit față de ei, iar ei simțeau, chiar dacă încă nu comentaseră. Menționând ceea ce nu trebuia menționat însă, îi făcuse să se concentreze pe propriile lor instincte.

Jangotat nu mai era complet unul de-al lor. Era un pic altceva, iar frații lui se pusese în gardă.

– Nu este conform Codului, frate, îl avertiză Cepatru privindu-l fix.

Și Jangotat înțelese că nu avea șanse să mai insiste.

Se întoarse la sacul lui de dormit. Înțelegea foarte bine intenția pe care o avusese și mai ales de ce. Știa că era interzis, dar credea în ea, credea cu toată ființa lui că dacă generalii ar fi știu ce știa el acum, i-ar fi aprobat acțiunea.

Cu toate că...

Ar fi încălcat Codul.

Mușchii pieptului i se încordară și o transpirație rece îi umezi subțiorile. Ce era drept? Ce se conforma cu adevărat Codului? Erau definițiile sau faptul că voia să facă ceea ce ar fi făcut comandantii lui dacă aflau acea informație?

Jangotat se luptă cu gândul ore bune înainte de a lua o hotărâre și a se strecura afară din sacul de dormit. Aproape că reușise să iasă din groță când Patrușpa îl prinse din urmă.

– Unde te duci?

– Știi că trebuie să fac asta, îi spuse Jangotat.

Patrușpa aprobă

– Și tu știi că nu pot să te las.

– Atunci oprește-mă dacă poți, îi răspunse Jangotat.

Cum toate cele erau identice, Jangotat și Patrușpa erau în mare luptători de același calibru.

Dar lucrurile nu mai erau egale. Jangotat lupta pentru tot ceea ce lupta și Patrușpa, plus încă ceva mai mult.

Sheeka. Tonote. Mithail. Tarl.

Călăuzele.

Nu cu ce se luptă un om, ci pentru ce se luptă el contează.

Cei doi înaintară unul spre altul, oprindu-se la distanța critică pentru a judeca situația. În clipa următoare se declanșă o serie de lovituri de pumn și picior care de abia puteau fi urmărite conștient. Patrușpa era mai puternic și mai rapid...

Dar nu însemna nici o diferență. Jangotat vedea acum totul mult mai clar, mai mult decât putuse să vadă în toată viața lui, ca și cum acel moment era fixat într-un bloc invizibil de gheață. Văzu modelul după care Patrușpa își aplica loviturile de răspuns, directe și croșeele. Jangotat se simți ca și cum ar fi fost în afară, privind încleștarea fără să fie implicat în ea. Patrușpa putea foarte bine să își fi detaliat dinainte fiecare mișcare pe care intenționa să o facă. Mișcându-se încet, cu un calm pe care nu îl mai experimentase vreodată în luptă, Jangotat pur și simplu alunecă printre mișcările lui Patrușpa. Și cum acesta încerca să își păstreze echilibrul între lovituri și contractă postura, iar răspunsul firesc al lui Jangotat fu să își ridice cotul în poziție perfectă și să îi șteargă cu putere falca fratelui său.

Patrușpa se lăsă ghem la pământ și rămase nemișcat. Jangotat se opri și îl privi șocat. Oare așa trebuia să se simtă dacă ar fi fost Jedi? Avusese măcar o *fracțiune* din acea senzație?

Sau așa se simțea când era liber? Habar nu avea ce ușă se deschisese în minte, ce antrenament și ce... ce...

Și ce făcuse *dragostea* pentru el.

Încercă un entuziasm profund. Putea să se îndrepte spre moarte, dar era mai viu decât fusese vreodată, decât fusese oricare dintre cei de *teapa* lui.

Putea, trebuia să reușească. Nu avea altă soluție.

Se întâlni cu Thak Val Zsing și Resta unde erau parcate motorepulsoarele. În câteva minute le sabotă pe celelalte – le-ar lua o oră fraților săi să le repare, iar până atunci era de mult plecat.

Traversară cincizeci de minute spre nord-vest. Aerul îi răvășea părul iar soarele lumina cerul în stânga lui spărgând treptat întunericul

noptii. Îi plăcea solitudinea, sentimentul că era deja dincolo de toate. Și mai ales să știe că pentru prima dată în viața lui își alesese singur destinul.

O nouă zi, mai prețioasă. Probabil ultima pentru el.

Rânji feroce. Mai bine să nu risipească nici un minut din ea.

Cincisprezece kilometri la nord de unde își avea Resta ferma, un tub de lavă se căsca în mijlocul câmpiei mocirloase. Pe acolo intrară, cărând cu ei ranițele încărcate cu tot ce le trebuia. Se târâră nouăzeci de minute prin beznă, julindu-și și învinetindu-și genunchii pe suprafața sticloasă. Thak Val Zsing deschidea drumul și din când în când le mai spunea câte ceva.

– Pușcăria este undeva la est, iar noi suntem într-unul dintre tunelurile de evadare.

Râse în bătaie de joc.

– Tuneluri de evadare. Ce glumă: întreaga planetă era o pușcărie, nu aveau cum să scape de pe ea. Dar calculatoarele centrale ne arată că stațiunea celor Cinci Familii a fost construită într-o aripă a pușcăriei subterane după ce a fost abandonată.

Ajunseră într-o zonă mai largă, târându-se afară din tunel într-o grotă suficient de înaltă încât să se ridice în picioare. Mai mult decât înaltă: făcea parte dintr-o mină mai veche, cu mai multe aerisiri mici urcând în toate direcțiile.

– Până aici știu eu, spuse bătrânul. Pe aici a evadat străbunicul meu.

Văgăunile penitenciarului Cestus deveniseră deci buncăre pentru cele Cinci Familii. Ce ironie malițioasă.

– Să mergem, spuse Resta încercând să plece înainte.

Jangotat îi tăie drumul.

– Trebuie să te întorci, îi spuse el.

– Nu am nimic pentru ce să mai trăiesc. Pierdut omul. Pierdut ferma.

Jangotat dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat aici, cu poporul tău, nu ar fi trebuit să se întâmple. Ce ai făcut aici nu va trece neobservat. Când toate se vor fi terminat, trimite un raport cu fraza *A-Nouă-Opt cod T.A.C. doisprezece*.

Se uită în ochii ei.

– Aceasta înseamnă că ai efectuat un serviciu extraordinar pentru mine în timpul unei misiuni oficiale. Ești prietenă a Republicii, iar Republica are grijă de ai ei.

Ea se uită curios, nevenindu-i să creadă. Să creadă că putea să mai existe pentru ea altceva decât răzbunare și moarte.

– Nu. Merg cu voi.

– Cineva trebuie să mai cânte cântecul mușuroiului, îi spuse Jangotat. Găsește-ți altă pereche. Faceți copii sănătoși. Luptați mereu pentru ce este al vostru.

Era atât de uimită încât nu reacționează atunci când Jangotat o răsuca și o prinse într-o strangulare care să o adoarmă. Restă începu să se zbată, să se elibereze cu toată puterea – era mai puternică decât orice bărbat uman. Dar el avea unghiul și poziția potrivite. Indiferent cum se zbătea ea, el ținea strâns. Alergă cu spatele pentru a-l izbi de un perete, dar el ținu strâns. O sută de structuri fiziologice ale diverselor specii îi veniră în minte, apoi își aminti de geonosezi. Și ei erau insectili, or pentru ei strangularea căilor respiratorii era considerată ineficientă. Dar aveau noduri nervoase....

Acolo la ceafă, la baza capului. Își desfăcu o mână și apăsă cu cotul din ambele direcții, riscând totul. Impactul puternic s-ar dovedi fatal, dar presiunea singură...

Restă se lăsă moale ca o cârpă și își pierdu cunoștința.

Jangotat se uită la ea, gâfâind. Ce luptătoare! Cât le trebuise oare să le secătuiască voința acestui popor?

– Cum sunt oare *bărbații* lor? îl întreabă în șoaptă pe Thak Val Zsing.

– Nici nu vrei să știi, îi răspunse Val Zsing.

Jangotat mai stătu câteva minute să se calmeze. Apoi Thak Val Zsing arată spre ultimul tunel și împreună coborâră în văgăună.

S-au târât încă o oră până au ajuns la peretele camerei exterioare. O scanare rapidă le-a arătat că peretele era construit doar dintr-un strat de un centimetru grosime de duroțel, iar Jangotat știa că putea să îi facă față. Minele împotriva blindajului fuseseră construite pentru a scoate din luptă droizii, dar puteau să meargă și aici foarte bine. Jangotat scoase din raniță două discuri plate și le atașă de perete cu benzile lor adezive, potrivindu-le cronometrul. De abia au avut timp el și Thak Val Zsing să se retragă la adăpostul tunelului înainte ca minele să se declanșeze și suflul detonației să îi arunce pe amândoi la pământ.

Ușor amețit, Jangotat își luă carabina și intră ca o furtună în cameră, sub luminile galbene și roșii de avertizare. Prin fumul gros văzu un banc plin de echipamente de comunicații și un morman de provizii de alimente. Se întoarse la timp pentru a surprinde un om și un wroonez grăbindu-se să se ascundă într-un buncăr în formă de dom, închizând după ei ușa de duroțel.

Ajunse prea târziu și izbi degeaba cu patul carabinei în ușă. Ușa avea cel puțin cinci centimetri grosime. Nimic din ce avea în raniță nu va putea să facă drum prin așa ceva.

Adăpostul hurui, vibră, apoi se liniști de îndată ce ușa s-a închis ermetic.

– Ce facem acum, copil de stele? întrebă Thak Val Zsing din spate.

– Hai să verificăm camera, spuse Jangotat. Trebuie să găsim ceva.

Camera era de fapt un atrium, un fel de seră proiectată să se potrivească în structura adăpostului. Căldura de aici era densă ca într-o pădure tropicală, un teren pe care Jangotat nu îl mai văzuse niciunde pe Cestus. Se deplasau încet, atenți la orice mișcare.

Se întoarse când simți Ucigașul-de-Jedi venind spre ei. Nu gândi, ci acționează.

Își amintea droizii JK prea bine. Viteza, puterea și versatilitatea lor mai mult intimidau. Nu avea timp să gândească, cu atât mai puțin să se miște. Reuși să pășească înapoi pentru a se feri de tentaculele care se întindeau spre el și de abia îl auzi pe Thak Val Zsing strigând „Atenție!” când podeaua sub ei se despică în valuri. Un tentacul deghezizat își închidea capcana, schimbându-și în același timp culoarea pentru camuflaj!

Uimitor. Unul dintre tentacule îl atinse și simți șocul doar o clipă înainte să scape cu un salt înapoi. Dar clipa aceea a fost suficientă să îi smulgă părul din scalp într-o explozie de energie, iar el trase o rafală de blaster din apropiere, retezând tentaculul.

Thak Val Zsing deschisese focul din lateral, dar proiectilele de energie săreau fără putere din carcasa aurie a droidului JK.

Val Zsing se retrase țipând, la timp pentru a evita un alt tentacul. Jangotat se aruncă pe spate, trăgând din săritură, apoi se rostogoli înapoi în cădere și reveni în picioare, comutând carabina pe nivelul maxim de pulsuri energetice.

Prea rapid!

JK era uimitor, deplasându-se în zig-zag și mișcându-și tentaculele subțiri prea rapid pentru a le putea nimeri. Trei focuri, patru. Țeava carabinei pulsă de energie și își scuipă blasterile în pereți și în podea, de fiecare dată pe lângă mașinăria care evita focurile cu pricepere. Miezul de energie al carabinei se supraîncălzi și aproape cedă. Jangotat renunță, ieșind prin spărtura prin care intraseră.

Thak Val Zsing se ascunsese deja acolo, ghemuit în umbră, tremurând în tăcere. JK se mai apropie cu un metru de ei, apoi se opri și se retrase în mijlocul camerei. Clar, nu aveau cum să îl atragă în afara poziției pe care fusese instruit să o apere.

– Nu putem să îl oprim! exclamă tremurând Thak Val Zsing.

Jangotat îl apucă de umeri și îl zgâlțâi puternic.

– Revino-ți, omule! O să moară mii și mii dacă lăsăm crucișătorul să bombardeze.

Dar nervii pierduți în primul atac din grotă nu îl ajutau pe Thak Val Zsing să reziste fricii în fața droidului. Thak Val Zsing se retrase.

Jangotat înjură și luă o decizie. Probabil că nu putea să oprească droidul cu blaster trase din carabină. Să vedem ce se întâmplă dacă dărâm tavanul pe el.

Sări prin spărtură, rostogolindu-se și trăgând în tavan în același timp. Fragmente de rocă se prăbușiră din adăpostul de duracretă și îngropară droidul, aproape ucigându-l și pe Jangotat. Rămase întins la podea, cu piciorul fracturat, dar roca se dădu la o parte și JK reveni în luptă.

– Thak Val Zsing! urlă militarul în timp ce JK se apropia de el amenințător. Arză-te-ar blasterul, Val Zsing! Lașule!

Frustrarea lui Jangotat ajunsese la limită, așa cum era și sentimentul nereușitei. JK îl trase aproape, până când ajunse gata să îl atingă. Din carcasa aurie țâșni o rază de lumină îndreptată spre ochii lui Jangotat, probabil o scanare a retinei cu care să îl verifice în baza de date. Negăsindu-l și incapabil să îl identifice, droidul trimise un flux de energie prin tentacule.

Jangotat căzu pe o parte. Scânteii albastre dansau încolo și încoace pe tot corpul militarului. Putea să le vadă. Putea să le simtă. Putea să le și audă sfârșind.

Ce nu putea să facă era să se miște. Nici un milimetru.

– Thak Val Zsing! Lașule!

Fostul conducător al grupării Vântul Deșertului trecuse dincolo de teamă, dincolo de rușine. Anumite momente apar tocmai pentru a defini o ființă umană și odată trăite îți este imposibil să le ștergi din existență.

Uneori reușești să îți crezi o nouă soartă.

Val Zsing dezlipi banda adezivă de pe suport și își fixă una dintre mine de-a latul pieptului. Il văzuse pe Jangotat manevrând minele și era destul de familiarizat cu explozibili astfel încât să își dea seama singur de instrucțiunile de utilizare.

Întră în adăpost și se îndreptă direct spre droid. Brațele mașinăriei îl apucară atât de rapid încât de abia avu timp să acționeze cronometrul declanșatorului.

JK ezită o clipă, neînțelegând probabil de ce Thak Val Zsing nu încerca să evadeze. Haide. Un pic mai aproape.... Droidul îl trase la doar un metru și un tentacul ridicat la nivelul feței îi proiectă raza de lumină în ochi.

Acum, se gândi omul. Acum trebuie să fie.

Thak Val Zsing auzi un ultim sunet. *Ding*. Lumina cuprinse încăperea, se transformă rapid în beznă, apoi totul se stinse.

Detonația trimise un val de energie în adăpost, scuturându-i lui Jangotat sistemul nervos. Scânteile care îi jucau pe tot corpul dispărură, eliberându-l de curentul paralizant. Amețit, își cercetă piciorul: fracturat, plin de schije. O bucată de țesătură îi explică ce se întâmplase cu tovarășul său.

Aha. Deci nu a fost laș până la urmă, Thak Val Zsing.

JK era stropit cu sânge și praf, dar își reveni și se îndreptă, carcasa rămânând la fel de neatinsă. Mașinăria aceasta era indestructibilă. Un blestem amestecat: carcasa droidului îl protejase și pe el de explozie.

Jangotat gemu. Se terminase. Nu mai avea nici o speranță....

Dar brusc JK începu să se învârtă spasmodic. Spre uimirea lui Jangotat, droidul se împinse în sus, căzu la podea, se roti în cerc, se opri, se scutură, scoțând un sunet ca un plâns.

Brusc, Jangotat înțelese adevărul. Ce farsă imensă! Cea mai bună. Putea doar să spere să reușească să le spună și altora, astfel încât tovarășii săi să poată râde și ei într-o zi la gluma sinistă în care se transformase toată afacerea de pe Cestus. Jangotat se porni într-un râs isteric, uitându-se spre ușa buncărului. Nimic. Cele Cinci Familii se încuiaseră în siguranță înăuntru.

Nimeni nu poate fi în siguranță, pufni el disprețuitor. Este timpul să le dăm o lecție.

Oare era corect ce urma să facă? Sau greșit? Oamenii aceștia condamnaseră o întreagă planetă la moarte și nu se găsea nimeni să îi oprească.

JK îl ignoră, alergând înainte și înapoi, apoi ascunzându-se într-un colț, tremurând și izbindu-se fără noimă de pereți.

Lui Jangotat scena i se păru extrem de comică.

Se târî până la ușa buncărului, sigilând-o cu câteva proiectile de energie din carabină. Uite așa. Arma îi folosea totuși la ceva.

Dacă el nu putea să pătrundă în buncăr, nici ei nu mai aveau cum să scape de acolo.

Durerea îi tulbura judecata. Care erau coordonatele? Nu putea să își amintească. Ce glumă. Ce glumă imensă. Apoi își aduse aminte: ce naiba, coordonatele erau *el*. *El* era coordonatele.

Scotoci după aparatul de comunicații și îl scoase afară... distrus și de nefolosit.

Apoi se porni iarăși să rădă de situație. Doar intrase într-un adăpost burdușit cu de toate, din care cele Cinci Familii se gândeau evident

că vor respinge o revoltă sau un atac. Sistemul lor de comunicații îi folosea foarte bine.

La bordul crucișătorului *Nexu*, tehnicianul responsabil cu transmisiunile, un veteran intitulat CT-9/85, detectă un semnal.

– Domnule, îl anunță el pe ofițerul de serviciu. Avem un cod de ghidaj pentru țintă primit de la un militar din trupele de comando, pe o frecvență prioritară.

Comandantul Baraka traversează puntea până la stația de transmisiuni, foarte interesat de situație.

– Care este mesajul?

– Să schimbăm coordonatele inițiale ale bombardamentului spre... undeva la est de lacul Kibo. Apoi să așteptăm instrucțiuni.

– Arată autentic?

– Sută la sută. Militarul solicită încărcătura fix deasupra lui. Nu poate fi mai serios decât atât.

Baraka pufni disprețuitor. Ce fel de mașinărie fără creier erau creaturile acestea?

– Ce se află în locul acesta?

– Apare ca un punct luminos pe rețeaua de energie. Pare a fi un soi de bază secretă.

– Atunci să le dăm pe cârcă, exclamă Baraka și dădu ordinele necesare.

Jangotat zăcea peste un scaun în atrium, cu piciorul fracturat atârând într-o parte. Era ocupat acum cu conceperea unui nou mesaj și apăsa butonul de transmisie după zece minute, cu doar câteva momente înainte ca buncărul să huruie și să vibreze.

Tot timpul cât așteptase, Jangotat a fost surprins să se audă fredonând un cântecel.

Unu, unu, un chitlik zăcea la soare.

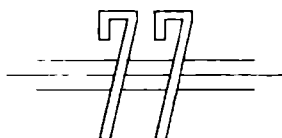
Doi, doi, kista de chitlik fierbe-n ibric.

Trei, trei, lasă-ne și nouă un pic...

Care era numele melodiei? Unde a învățat-o? A, da: și-a amintit că i-a auzit pe Tarl, pe Mithail și pe micuța Tonote cântându-l pe dealurile Zantay. Spera că vor fi în siguranță.

Următoarea explozie a fost cumplită și foarte aproape.

– Din apă ne-am născut, în foc vom muri, șopti Jangotat. Trupurile noastre vor însămânța stelele.

La câteva momente de când *Nexu* și-a aruncat toată furia energiei din armele principale, domul de deasupra țintei misterioase deveni o concavitate în flăcări. Cutremurul care trebuia să distrugă uzinele Clandes a trimis o undă minoră de-a lungul platoului Kibo. Nu s-au înregistrat victime, doar câteva persoane rănite, deși șocul s-a semnalat până la Barrens, undeva la sud. În Clandes câteva ziduri s-au crăpat, iar alarmele au început să sune în tot orașul. Spre nord, către ChikatLik, s-a produs un alt efect, mai imediat.

Suprafața lacului subteran a reflectat fulgere roșii și galbene în clipa în care scutul de energie care îi ținea prizonieri pe Obi-Wan și Kit Fisto și-a micșorat nivelul. Obi-Wan s-a simțit străpuns de durere și de foc când a trecut prin scut, dar sabia sa de lumină a absorbit suficient din forța câmpului încât să nu îl ardă. Scutul s-a închis la loc la fel de rapid, pârându-i lui Kit călcâiul stâng în momentul în care nautiloidul a sărit și el în afară.

Droidul de protocol lătră un ordin și toți aliații lui Ventress își depuseră armele la podea.

– Cu siguranță nu au de gând să se predea, mormăi Kit.

Ventress râse rece.

– Nici pomeneală. Le-am spus că nu au nici o șansă în fața voastră cu blasterele.

– Și atunci...

– Și atunci, se răsti ea, apărați-vă, Jedi.

Tinerii tâlhari X'Ting au strâns cercul în jurul celor doi. Obi-Wan gemu. Nu putea să îi taie pur și simplu. Tineri și proști precum erau, credeau că acționează spre binele mușuroiului.

– Știu ce gândești, rânji Ventress. Ai vrea să îi poți convinge cu vorba. Ce păcat că nu vorbești X'Ting.

– Obi-Wan? întrebă Kit.

– Păi, nu putem să-i măcelărim.

Nu?! părea Kit să spună.

– Dar nu sunt deloc inocenți.

Nautiloidul radia de nerăbdare, poziția din Forma Întâi devenind puternică pe măsură ce se pregătea de încăleștare. Ventress era cheia. Trebuiau să o oprească pe ea. Or dacă idioții aceștia se așezau între ei și sluga lui Dooku, femeia care putea să reprezinte salvarea a milioane de suflete, o făceau doar spre ghinionul lor.

Dar... tot masacru se chema. Obi-Wan își întrebă conștiința și luă o decizie grea.

– Trebuie să ne ocupăm de ei fără săbiile de lumină.

Kit păru să se opună ideii, apoi oftă.

– Un pic de exercițiu nu strică, spuse el și își dezactivă sabia de lumină cu destulă părere de rău.

Obi-Wan își dezactivă și el arma și, ca la un semn, aliații proști la minte cu care se înconjurase Ventress atacă din toate părțile. Obi-Wan se feri larg de o rangă, izbind în același timp cu latul tălpii și dizlocând genunchiul tânărului X'Ting. Un alt X'Ting i se aruncă în spate. Obi-Wan apucă încheietura mâinii primare drepte și pe cea a mâinii secundare stângi, le smulse din strânsoare și le înnodă una peste cealaltă, forțând puternic torsiunea: X'Ting se răsuci în aer și ateriză peste un morman de lăzi.

Kit Fisto mârâi amenințător printre dinți, lăsându-se purtat de tehnicile fără arme ale Formei Întâi. Atacurile lui erau de o fluiditate absolută, o mișcare trecând în următoarea fără cel mai mic efort. Capete sparte, membre dislocate din încheieturi și X'Ting azvârliți cu urlete în lac.

Ventress stătea la o parte, privind atentă și studiindu-și, așa cum bănuia și Obi-Wan, oponentii.

Grota era acum plină de corpuri azvârlite. Aceștia erau doar niște lachei, iar Ventress îi sacrifică până la ultimul ca să poată afla ceea ce voia să știe. Mai ales că era convinsă că Jedi nu îndrăzneau să îi taie. Îi privea, îi studia, și păstra ultimul moment pentru lupta ei.

Tacticile luptei fără arme îi vor dezvălui tehnica pe care o folosea fiecare în lupta cu sabia de lumină: iar ei nu aveau cum să prevină acest lucru.

Oponenții lui Obi-Wan aveau mult entuziasm, dar puțină tehnică. Forța înflorea în el, iar percepția timpului se extinsese, încetinind realitatea. Avea tot timpul din lume să alunece în afara loviturilor și să le răspundă cu economie perfectă de efort.

Văzu cu coada ochiului cum Kit își croia drum spre Ventress și ceea ce văzu pe măsură ce nautiloidul își creștea eforturile aproape i-a rupt concentrarea lui Obi-Wan. Tovarășul său devenise un uragan marțial viu, corpul lui se mișca în două, chiar trei direcții în același timp, flexat din încheieturi, nelimitat de reținerile unei coloane vertebrale umane.

Pe oricine atingea, cădea la pământ. Iar cei care cădeau, rămâneau jos pentru multă vreme. Ventress o fi adunat ea o gașcă de tâlhari, dar tinerii X'Ting luptau fără teamă, ca pentru propria lor viață.

Un asemenea măcel nu lăsa timp nici pentru judecată, nici pentru planuri, cu atât mai puțin loc pentru mișcări rafinate. Doar atac și apărare, de multe ori prea puțin timp și pentru apărare.

Obi-Wan putea doar să atace, continuu, întorcând lupta în defavoarea tâlharilor, creându-și propria sincronizare și distanță în luptă, croindu-și drum către Ventress.

Fluturându-și amenințător acele descoperite, tinerii X'Ting veneau spre ei valuri-valuri. Obi-Wan se calmă, folosind pe câte unul drept scut împotriva celorlalți, mișcându-se continuu și feroce.

Acum... o lovitură din partea stângă înspre zona feței. Obi-Wan se apără cam încet și un cuțit ticălos îi găuri mantaua. Iar și iar, de abia evită dezastrul din aceeași parte. Mă studiază? se gândi Obi-Wan. Las-o așa.

Obi-Wan pierdu momentul, dar Kit își croise până la urmă drum spre Ventress. Ea își ridică mâna și tânărul X'Ting care îl asalta pe nautiloid renunță și se întoarse să îl atace pe Obi-Wan, lăsând-o față în față cu Kit.

Acum, în sfârșit. Kit își scoase sabia de lumină. Ventress îl întâmpină cu o pereche de hangere roșii de foc. Își înclină capul cu respirația accelerată și buzele îndoite într-un zâmbet.

– În sfârșit, spuse ea.

– Ce plăcere, șuieră Kit și se aruncă spre ea.

El se lupta ca focul, iar ea precum fumul. Dansul celor doi avea substanță, dar îi lipsea forma. Doar dăre de lumină imposibil de rapide, incredibil de mortale. Cei doi săreau și se răsuceau, se încleștau

și se respingeau. O singură sabie împotriva a două hangere de lumină. Mâini, genunchi, picioare, toate formând dăre greu de deslușit cu ochiul liber.

Obi-Wan și-ar fi dat o mână să poată lua și el parte. Sau măcar să privească un astfel de spectacol. Dar deocamdată avea alte griji, alte lupte de încheiat.

Se lupta cu dorința de a scoate pur și simplu sabia de lumină și de a-i toca pe toți X'Ting. Inamicii atacau unul după altul sau mai mulți odată, lovind rapid, dar nepriceput, împiedicându-se unii de alții. Obi-Wan era direct în atac și evita precum o briză.

Pierduse momentul confruntării, dar brusc – Kit fu doborât! Rănit și amețit de o lovitură de picior care îi mutase falca din loc; pentru prima oară Ventress reuși să îi străpungă garda. Hangerul din stânga îl tăie pe braț, dar el reuși să fugă de lama care tăia din stânga, nimerind însă într-o directă de dreapta.

Obi-Wan auzi urletul, dar fără să reușească să vadă cât de severă era rana. Kit se rostogoli pentru a scăpa de Ventress, căzând în lac și dispărând undeva sub apă. Ventress rămase pe marginea docului, cu brațele și picioarele deschise larg într-un gest de triumf, râzând cu acea voce arctică.

Obi-Wan își croi drum printre ultimii X'Ting, rupând câteva mâini și picioare, apoi își activă sabia de lumină.

– Lupta este între mine și Ventress, urlă el.

De ajuns cu joaca!

– Oricine îmi stă în cale de acum în colo, moare. Tradu-le, Ventress.

– De ce? latră ea.

– Pardon?! o îngână el. Nu ai aflat încă ce trebuia să afli? Nu ai văzut ce voiai să vezi? Ce rost are să îi trimiți pe copiii aceștia la moarte? Vor muri doar pentru că au încredere în tine. Nu mai ai nimic în tine? Dacă nu inimă, poate măcar loialitate?

Ochii femeii străfulgerară pentru o clipă, dar el știa că anumite cuvinte îi atinseseră totuși o coardă sensibilă. Ea aprobă din cap.

– Spune-le să plece, se răsti ea către droidul de protocol și mașina transmise mai departe traducerea.

Obi-Wan redusă distanța dintre ei cu un singur salt mortal. Asajj Ventress era extraordinar de rapidă, dar el se folosi de ferocitatea ei pentru a descoperi o deschidere în poziția de luptă, acel moment în care el să ajungă în avantaj. Îi blocă hangerele de lumină și le fixă în jos.

Ventress fu surprinsă, dar în momentul următor își eliberă hangerul din dreapta și lovi cu el spre gâtul lui Obi-Wan, cu intenția de a-i tăia capul.

Nu avea timp să stea pe gânduri, nu avea timp pentru nimic, doar pentru un răspuns la atac. Obi-Wan evită și se răsuci înapoi. Ventress se concentrează pe partea stângă, sări în aer și îl lovi cu piciorul din întoarcere, trimițându-l pe Obi-Wan pe spate. Odată ce căzu, nu mai avu șansa să se ridice în picioare, trezindu-se că luptă de jos, trăgându-se într-o parte și în alta cu mișcări atât de limitate încât își dădu seama că mai mult de câteva secunde nu poate rezista. Prima senzație de disperare își făcu loc prin scuturile sale emoționale.

Obi-Wan strânse din dinți. Așa cum îl auzise de mai multe ori pe Maestrul Yoda spunând în ultimul timp: *Partea Întunecată a înnorat Galaxia. Difícil de văzut viitorul este.*

Plutind dedesubtul docului, Kit Fisto de abia dacă se mai mișca. A evitat cu greu moartea care îl căutase cu o rană de hanger de lumină la cap, iar simțurile sale erau încă de necontrolat. Dar un instinct profund îl avertiză că tovarășul său Obi-Wan era în pericol, luptându-se pentru amândoi. Se trezi din inconștiență cât să apuce sabia de lumină.

O activă și reteză pilonii care sprijineau docul. Ventress urlă surprinsă și căzu urmată de Obi-Wan în lacul subteran. Kit ar fi vrut cu disperare să ajute, dar își consumase deja și ultimele puteri. Cedă rănilor și își pierdu cunoștința.

Obi-Wan avu doar un moment în care să apuce muștiucul aparatului de respirat și să își asigure astfel rezerva de oxigen, iar în următorul observă că Ventress nu putea să facă același lucru! Strângea un hanger mortal de lumină în fiecare mână!

Se repezi la ea cu sălbăticie, nelăsându-i nici o clipă să își dezactiveze una dintre lame ca să poată apuca aparatul de respirat.

Cavalerul Jedi se putea mișca în trei dimensiuni, atacând de sub apă și din toate direcțiile, iar apărarea forțată la care se vedea nevoită să apeleze Ventress nu îi lăsa timp decât să mai ia o gură de aer atunci când ieșea un pic la suprafață.

Aproape panicată, Ventress scăpă un hanger de lumină și cu mâna liberă se repezi în gâtul lui Obi-Wan, surprinzându-l ea de data aceasta.

Apoi făcu un salt mortal pe spate și reuși să își apuce muștiucul aparatului de respirat și să îl introducă în gură.

Acum, cu ochii arzând de ură, se întoarse împotriva lui.

Cei doi se încercuiră unul pe celălalt ca doi prădători acvatici, dar nici unul nu era în elementul său. Întrebarea era care dintre ei putea să se adapteze mai repede.

Momește-o. Lasă o deschizătură pentru o lovitură din stânga în zona capului. Voi bloca mai încet, așa cum se așteaptă. Apoi mă voi crispa, așa cum am făcut mai devreme cu X'Ting, iar ea va crede că a agravat o rană și că mă voi retrage. M-a văzut făcând la fel de două ori.

Apa era mocirloasă, iar el își dădu seama că nu putea avea încredere în ce vedea cu ochii. Oprește-te. Nu te mai concentra cu ochii. Simte presiunea apei modificată de mișcările ei. Ai încredere în Forță.

Obi-Wan simți un val de apă repezindu-se spre el și lăsă acel val să îl poarte firesc. Sabia de lumină străfulgera arcu de apă și pentru prima dată își tăie oponenta.

Rana era jos la coaste, în partea dreaptă, iar durerea și teama îi bulbucară femeii ochii.

În loc să se retragă, Obi-Wan înaintă. Ea îl izbi în gură, smulgându-i muștiucul aparatului de respirat. Dar reușita o uimi până și pe ea și în aceeași clipă Obi-Wan îi tăie și el aparatul de respirat.

Așa deci. Erau acum amândoi sub apă. Primul care se va grăbi să iasă la suprafață se va pune singur într-o poziție vulnerabilă. Primul care nu va mai putea rezista va pierde.

Prea bine, deci, Ventress. Care dintre noi își poate ține respirația mai mult?

Aici era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a muri. Dacă aici trebuia să își găsească sfârșitul, ce era mai bine decât să ia cu el o creatură precum Ventress?

Atunci ea îi citi hotărârea pe față. *Da. Intocmai ca Duris. Sunt gata să mor aici și acum pentru acest motiv. Sunt dispus să mor ca să teucid. Poți spune același lucru?*

Cu atenția fixată pe curenții de apă, Obi-Wan se avântă împotriva ei. Sabia lui de lumină împungea într-o parte, tăia în cealaltă, sub toate unghiurile, iar rana ei îi îngreuna mișcările...

Ea se lupta cu un singur hanger, cu ochii bulbucăți și ficși.

Apoi ceva cedă înăuntrul lui Ventress. Scurpă un flux de bule de aer și acționează un dispozitiv legat la centură. Apa din jurul ei se întunecă într-un nor de onix, ca și cum ar fi golit un sac cu cerneală.

Și în acea vâltoare de negreală și spume, Asajj Ventress dispăru.

Cu apa curgând șiroaie de pe ei și șchiopătând, Obi-Wan și Kit se ajută unul pe altul să iasă din lac.

– Ești întreg? întrebă Obi-Wan.

– Am să mă refac destul de repede, răspunse nautiloidul. M-a cam subestimat.

Obi-Wan își aminti cum reușise să prăbușească docul și dădu din cap cu încântare.

– Sunt de aceeași părere, prietene. Să mergem.

Urcară pe o scară tăiată în piatră aproape douăzeci de etaje până când ajunseră la suprafața mușuroiului, undeva la vreo doi kilometri sud de ChikatLik. Obi-Wan și Kit se uitară spre sud, unde se vedeau fulgere brăzdând orizontul. Tunetele distante ale bombardamentului masiv își trimiteau ecourile până la ei.

– A început distrugerea, spuse Obi-Wan cu tristețe. Am dat greș.

– Ciudat totuși.

– Ce anume?

– Mă așteptam ca atacul să fie mult mai la sud-vest.

– Ai dreptate, murmură Obi-Wan. Pare să fie lângă Kibo.

Scoase un macrobinoclu cu indicator de distanță și focaliză imaginea. Prin lentile se vedea o coloană de fum și foc ridicându-se în spirală spre cer. Forme întunecate cădeau din nori, împreună cu razele de energie. O conflagrație de foc mortal.

– Așa este? întrebă Kit.

Obi-Wan făcu ochii mici și răspunse nelămurit.

– Ciudat, într-adevăr. Să mergem.

Când au ajuns în sfârșit la aeronava lor, o luminiță care clipea intermitent le atrase atenția.

- Un mesaj, exclamă Obi-Wan.
- Ar trebui să îl vedem.
- Ar trebui să îți acord îngrijiri medicale.
- O să supraviețuiesc, insistă Kit. Deschide mesajul.

Obi-Wan introduse codul în tastatură și imediat apăru imaginea unui ofițer al trupelor de comando.

- Jangotat, murmură Kit uimit.

Fața puternică și bronzată era acoperită de răni și lovituri, ochiul stâng era închis, dar militarul zâmbea cu un efort chinuit.

– Salutări Generalului Kenobi și Generalului Fisto. Aici A-Nouă-Opt, cel căruia ați avut amabilitatea să îi spuneți Jangotat. Dacă recepționați acest mesaj, atunci cel puțin unul dintre dumneavoastră este în viață. După toate aparențele, mă voi urca pe o scară să culeg flori de soare.

Zgomot.

– Împotriva Codului, v-am nesocotit ordinele dumneavoastră directe și îmi asum întreaga responsabilitate pentru tot ce a rezultat de aici. Nu frații mei sunt vinovați, ei au făcut tot ce le-a stat în putință să mă oprească. Am plecat spre buncărul celor Cinci Familii din Kibo, cu intenția de a-i captura. Dumneavoastră erați limitați în acțiuni și din această cauză mii de locuitori inocenți urmau să moară. Lucrurile nu au decurs cum speram, dar am găsit un răspuns și cum deja probabil ați aflat cele Cinci Familii au murit...

Kit șopti cu uimire.

- Au... ce?!

– ... Am folosit un semnal cu prioritate pentru a reseta coordonatele bombardamentului spre adăpostul celor Cinci Familii. În curând, acum.

Deci... fumul....

- Acest lucru ce înseamnă? întrebă nautiloidul.

– Depinde de ce fel de femeie este G'Mai Duris, conchise Obi-Wan.

Închise ochii.

– Duris este Regent și șef al consiliului mușuroiului. Cu Familiile rămase în haos a devenit cea mai puternică femeie de pe planetă... Și cred că putem renegocia cu ea. Anunță-l pe Amiralul Baraka.

– *Mii de locuitori?!* exclamă Kit nevenindu-i să creadă. Jangotat a salvat *milioane*.

– Adevărat, dar el nu a știut. Nu a avut habar că Ventress schimbase coordonatele balizelor de ghidare. Nu a avut nici cea mai mică idee cât de importantă a fost alegerea lui.

Obi-Wan și Kit împărtășiră un moment de reculegere. Apoi Obi-Wan deschise aparatul de comunicații și apelă crucișătorul *Nexu*.

A doua zi, în dealurile Zantay, așa cum îi rugase Jangotat în înregistrarea care ținea loc și de testament, cei doi Jedi îi arătară lui Sheeka Tull mesajul.

– Nu vă faceți griji din pricina droizilor JK, continuă Jangotat. Nu ar fi funcționat niciodată pe câmpul de luptă. Oricine i-a cunoscut vreodată pe dashta știe că ei sunt vindecători, nu ucigași. Când Thak Val Zsing a murit violent în brațele droidului JK, *Dashta din interiorul lui practic a înnebunit*. Adevărat, nu sunt tehnician. Nu mă întrebați cum de știu, pur și simplu. Aplicații de securitate pentru reținerea agresorilor? Aceasta este o treabă. Să ucidă ființe care gândesc era prea mult pentru ei. Chiar și o Călăuză *adormită* a înnebunit. Călăuzele sunt creaturi simple, bune. Ei i-au adus pe X'Ting și pe străini împreună. X'Ting au adus ciuperci fermierilor care mureau din cauza solului arid. Le-au adus înapoi unele dintre vechile obiceiuri. Sunt convins că și cele Cinci Familii au știut adevărul și l-au înșelat pe Conte Dooku. Probabil plănuiau să pună mâna pe plăți în avans și să dispară înainte ca armata Confederației să ducă droizii JK pe front, lăsând planeta Cestus să plătească prețul dacă Republica ar fi pierdut.

Obi-Wan și Kit se uitară unul la altul, ca prostiți. Oare spusese *cineva* adevărul în toată această mascaradă? Incredibil! Doar minciuni, de la un căpăt la altul.

– Nu mă voi întoarce, ceea ce mă întristează, pentru că mi-am dorit. Pentru prima oară în viața mea m-am gândit cu adevărat la un viitor.

Jangotat făcu o pauză lungă, gândindu-se la ceva. Apoi continuă.

– Îmi este foarte greu să vorbesc. Nu mă prea pricep la cuvinte. Până când te-am întâlnit pe tine, nu am fost sigur nici măcar dacă sunt om. Am fost doar jurământ, uniformă și grad. Ei bine, nu. Tu mi-ai arătat că am fost mai mult decât atât, mai mult decât unul dintr-un milion de soldați proiectați după un criminal și scoși pe bandă rulantă. Am descoperit cât de valoros este să îți cunoști locul în univers, dar și altceva, iar tu m-ai ajutat să descopăr.

Cei trei se uitară unii la alții contrariați.

– Trebuie să îți spun ceva: dacă aș fi scăpat din această acțiune, dacă m-aș fi întors cu sarcina îndeplinită, aș fi rămas mai departe în Marea Armată a Republicii. Pare greu să înțelegi, dar este un lucru bun și măreț să poți lupta pentru ceea ce crezi că este corect. Sheeka, dacă aș fi fost alt om, nu mă pot gândi la nici o bucurie mai mare decât aceea de a sta împreună cu tine. Dacă și când mi s-ar fi terminat serviciul ca militar, aș fi vrut să mă întorc la tine, dacă m-ai fi primit. Îmi pare rău că nu sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut cândva...

Deci ea îl cunoscuse pe Jango? Lucrurile păreau să aibă un înțeles acum.

– ... Îmi pare rău că tu și eu nu am avut nici trecut, nu vom avea nici viitor.

Sheeka nu scoase nici un sunet, doar ochii ei fixați în pământ spuneau multe.

– Să știi că mai mult decât orice altceva pe lumea asta, am fost soldat. Și că tu, tu și nimeni altcineva în toată galaxia, ai ținut inima acestui soldat în palmele tale.

În afară de plânsul molcom al lui Sheeka înfundându-și fața în umărul lui Obi-Wan, nimeni nu mai facu nici un zgomot în cameră mult, mult timp.

ChikatLik roia dedesubtul lor. Acum îi venea mai ușor lui Obi-Wan să observe arhitectura originală și să vadă unde își lăsaseră străinii semnătura. Mușuroiul trăia mai departe. Putea să crească și să se schimbe, ca orice altă ființă vie. Fusesse călcat în picioare și împrăștiat în țărână, dar mușuroiul trăise.

Obi-Wan, Kit și G'Mai Duris stăteau pe o pasarelă, privind în jos la orașul care bolborosea sub ei. Curenți de aer artificial îi fluturau mantaua.

– Ciudaț cum pot să își vadă mai departe de viețile lor de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, spuse G'Mai.

– Oare?

– Debbikin, perechea Por'Ten, vărul meu Quill, jumătate din clanul Llitishi. Măturați complet. Ce rămâne din Familii sunt în haos, bătându-se pe rămășițe. Deocamdată consiliul a preluat puterea. Directorii care au supraviețuit din Cestus Cybernetics vor trebui să negocieze cu noi corect. Regimul de trei sute de ani tocmai s-a încheiat și nimeni nu dă semne să știe. Nimănui nu-i pasă, nimeni nu simte și nu îmbrățișează libertatea.

– Oare sunt liberi? Întrebă Kit.

– Da, Maestre Fisto. Liberi pe cât au puterea să fie.

– Un lucru diferit, comentă Obi-Wan. Dar au un lider demn de admirație. În toată această afacere sordidă, dumneavoastră sunteți singura care ați vorbit adevărul, chiar și în fața inamicilor. Dumneavoastră, G'Mai Duris, sunteți o femeie extraordinară.

Ea își coborî privirea cu timiditate.

– Sunteți prea amabil.... Deci, Maestre Kenobi, presupun că ați câștigat aici până la urmă. Sunteți generos să ne oferiți termenii inițiali de negociere propuși de Cancelarul Suprem. Sunt surprinsă

să constat că nu ne tratați cu mai multă asprime. Nu cred că ne aflăm într-o poziție din care să putem negocia.

– Nici eu nu sunt un negociator, se scuză Obi-Wan. Rolul acesta nu îmi este deloc confortabil și m-ar bucura să îl las altcuiva. Regent, regret că datoria mea m-a adus în situația de a vă înșela.

– Nu eram prieteni, Maestre Kenobi. Acțiunile voastre au purtat pecetea necesității. În lumea politică, adevărul este doar un alt lucru de oferit la schimb.

– Atunci vreau să îmi petrec restul vieții printre prieteni.

Își zâmbiră.

– Știți că vă voi considera întotdeauna drept prietenul nostru, îi spuse ea. Și prietenul meu.

O pauză, apoi schimbă subiectul, întorcându-se la afaceri.

– Așa deci. Republica ne garantează contracte pentru droizi de serviciu. Ceea ce va da ocazia sistemului Cestus să stabilească o rețea de servicii și instruire în fiecare lume din cadrul Republicii.... Dar fără JK. În cazul în care Cancelarul își va ține cuvântul dat, atunci vom fi încă în siguranță.

– Eu cred că actuala situație poate fi caracterizată ușor drept un start favorabil.

– Mulțumesc, Maestre Kenobi.

El se gândea la ceva.

– Vreau să îmi faceți o favoare, o rugă Obi-Wan.

– Da?

– Mulți s-au sacrificat în această luptă, îi explică el. Mulți dintre ei au pierit. Aș dori amnistie pentru supraviețuitori și pentru cei capturați. Fără stigmat. Lăsați-i să se întoarcă la viețile lor. Să fie un nou început și pentru ei. Și încă ceva...

– Da?

– Lăsați-le păianjenilor grotele. Și așa nu au prea multe.

– Îmi pare rău pentru toate perioadele de mizerie fără sfârșit de pe Cestus. Mușuroiul nostru a făcut multe greșeli, dar eu mă voi strădui să le îndrept.

A venit timpul pentru Jedi să își ia rămas-bun. Ultimele forțe din Vântul Deșertului au umplut grotă pentru ultima oară. Resta le-a cântat un cântec despre curajul lui Thak Val Zsing. Și-au dat mâinile, au salutat, s-au îmbrățișat și au schimbat vorbe calde înainte ca militarii supraviețuitori să împacheteze echipamentul și să îl încarce pe naveta trimisă special la cererea personală a Amiralului Baraka.

– Maestre Kenobi? spuse Sheeka Tull într-un moment de liniște.

– Da?

Ea nu putu să îi susțină privirea.

– Am făcut un lucru rău, un lucru egoist?

– La ce te referi?

– Am vrut să aduc înapoi ceva ce am crezut că îmi lipsește în viață. Ceva... cineva pe care l-am cunoscut demult.

– Ai încercat să îl aduci înapoi?

Ea aprobă.

– Față de toate vorbele pe care mi le tot spun că este mai bine să trăiești în prezent, acum înțeleg... că am fost cea mai ipocrită.

– Cum așa?

– L-am deșteptat, Maestre Kenobi. Putea să își trăiască întreaga viața și să se simtă împlinit și împăcat cu drumul lui.

Obi-Wan își împreună degetele.

– Mie mi-a părut un om împlinit. Arăta foarte mult ca un om care a traversat inelul galactic pentru a se simți aici ca acasă.

– Dar nu vezi? A știut și ce să îmi spună. A știut că voi vedea acel gol, că nu avea să se mai întoarcă. Și mi-a spus toate vorbele acelea pentru a îmi elibera mie mintea.

Dădu din cap de câteva ori.

– Știu, știu, parcă sunt nebună și poate că sunt, doar un pic acum.
Îl privi cu disperare pe Obi-Wan.

– Spune-mi. Spune-mi, Jedi. L-am deșteptat oare, l-am convins că are o viață prețioasă numai bună ca să o piarda? Cîm mă pot numi în acest caz?

– O femeie care odată a iubit un bărbat, apoi a încercat să îl iubească din nou.

Ea își lăasă lacrimile să îi curgă pe obraji și îl privi cu durere.

– Nici unul dintre noi nu suntem stăpâni pe inima noastră, îi spuse Obi-Wan. Facem ce putem, ce vrem, ce trebuie... glidați de etică și responsabilitate. Poate fi o singurătate.

– Ai fost vreodată...? Începu ea, dar nu reuși să termine întrebarea.

– Da, răspunse el fără să îi dea alte detalii.

Pentru Sheeka Tull, acel singur cuvânt a fost de ajuns.

– Acum trebuie să fii puternică, o îndemnă Obi-Wan. Pentru Jangotat, care, cred eu, ți-ar fi mulțumit pentru oricâte zile de linpeze ai fost în stare să îi oferi. Pentru tine însăși, al cărei singur păcat a fost iubirea.

Se apropie de ea și își așează palma pe stomacul ei.

– Și pentru copilul pe care îl porți.

Ea clipi uimită.

– Știi?!

Obi-Wan zâmbi.

– Un copil puternic, cred. Care va avea un nume, nu un număr.

– Nu un număr.

– Nu.

Stăteau într-o grotă pustie. Țiparii pleaseră. Ce îi alungase? Cutremurul? Zvonurile despre un posibil război? Nimeni nu știa. Poate se vor reîntoarce. Poate nu. Dar oamenii au abuzat de darul lor prețios, iar oamenii și X'Ting vor avea răbdare până când Călăuzele vor lua o hotărâre. Aici, timp de o sută de ani și mai bine, au oferit cu toată dragostea cel mai mare cadou care se poate imagina: propriii lor copii, astfel încât noii lor prieteni să prospere. Iar darul acela a fost la un pas să îi ucidă pe toți.

Poate ar fi mai bine dacă nu s-ar mai întoarce.

Printre rocile din afara ultimei tabere, Obi-Wan și Kit au fost martorii unei ceremonii funerare pregătite de trupa de comando pentru unul de-al lor. A fost mai simplă decât ți-ar fi imaginat.

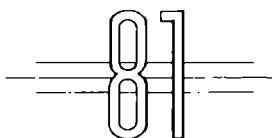
Cei trei au săpat un tranșeu scurt în care au depus cu respect trupul neînsuflețit al lui Jangotat. Fiecare a aruncat deasupra o mână de țărână sau de nisip. Apoi, Patrușpa a rostit o singură replică.

– Din apă ne-am născut, în foc vom muri. Trupurile noastre vor înșămânța stelele.

După ce au terminat, cei doi Jedi i-au ajutat pe militari să ridice un mormânt de piatră, mai mult înalt decât lat, ca un singur deget arătător îndreptat spre stele. Au stat acolo lângă el, uitându-se la grotă, la pietre, la cer, absorbind un pic din acest loc care i-a costat prea mult.

Apoi au încheiat și nu le-a mai rămas nimic de făcut.

Așa că au plecat.

Tillot se răscoli și se răsuci de pe o parte pe alta în pat, adâncită într-o viziune plină de sânge și distrugere. *Munții se prăvăleau. Planetele explodau. Spațiul dintre stele se înnegrea de sânge.*

Se trezi brusc, ușurată. Fusesse doar un coșmar. Doar unul dintr-un șir fără sfârșit de fantezii și vise oribile....

Privirea i se limpezi, dar ușurarea o părăsi la fel de brusc cum se trezise. Mai prezentă decât un coșmar, Asajj Ventress stătea aplecată deasupra ei.

– Ai umblat în visurile mele, lătră Ventress. Și umblând, te-am văzut.

Hangerul de lumină coborî hotărât.

Într-un loc discret, la vreo treizeci de kilometri de ChikatLik, doi paznici zăceau frânți în umbra navei comandantei Ventress. Își puse hangerul de lumină înapoi la centură, urcă rampa și începu secvența de verificare și de pregătire pentru lansare.

– Obi-Wan, murmură ea.

A vrut să îl vadă mort. Dar acolo în apă, când putea să îl urmeze în moarte, el a rămas sigur. A fost...

Se uită la palmele ei. De ce îi tremurau? Nu așa era ea. Știa cine este. Și-a așternut patul cu mult timp în urmă și era mai pregătită ca nicicând să se întindă în el.

Asajj Ventress relua pregătirile pentru zbor. La jumătatea secvenței, observă că mâinile nu îi mai tremurau. Acțiune. De acțiune avea ea nevoie. Îi era foame de acțiune. Va accepta laudele Contelui Dooku, apoi se va oferi voluntar pentru cea mai periculoasă misiune pe care o putea plănuși Generalul Grievous și pe orice planetă ar fi

ajuns, în orice maelstrom de epave și ruine s-ar putea scufunda, își va găsi curățirea spirituală și liniștea.

Ventress se ridică în pătura de nori de deasupra metropolei ChikatLik și dispăru.

Din spatele unei stânci, chiar pe panta care pornea de pe platoul de unde decolase Ventress, Fizzik apăru în lumină, tremurând necontrolat. Venise timpul să părăsească Cestus. Planeta aceasta devenise brusc un loc bolnav și periculos. Dacă s-ar putea întoarce în cuibul lui Trillot, poate ar reuși să pună mâna pe creditele surorii lui înainte să îi găsească careva cadavrul.

Bineînțeles că dacă l-ar fi aflat înainte ca Fizzik să poată scăpa, putea să nu îi meargă prea bine.

Ce să facă, ce să facă?

Lipsa curajului însemna sărăcie.

Fizzik se decise: mai fusese sărac și înainte, dar mort niciodată și avea de gând să stea așa cât mai mult timp posibil.

S-a lăsat noaptea peste munții Dashta. Sheeka Tull a așteptat ca Jedi, trupa de comando și toată lumea să plece. apoi a îngenuncheat la mormântul lui Jangotat, luându-și un foarte personal rămas-bun.

A privit cerul și cele două dăre de lumină, acolo unde două nave diferite se îndreptau în direcții opuse.

Sheeka și-a pus palma pe pântec, încă plat, dar purtând copilul ei. Copilul LOR. Al ei și al lui Jango.

Nu, nu al lui Jango. Jango nu ar fi murit niciodată să salveze niște străini. Jangotat a fost un om diferit. Un om mai bun.

Omul ei.

Un nume, nu un număr, Jangotat. A-Nouă-Opt.

Jur pe ființa mea.

POSTFAȚĂ

Când am văzut prima oară, în 1977, Steaua Morții traversând de-a latul ecranul, nu publicasem nici măcar un singur cuvânt literar, nu scrisesem nici măcar un singur episod pentru televiziune. Dacă m-aș fi gândit atunci că treizeci de ani mai târziu și două milioane de cuvinte îmi vor aduce contribuția personală la acest canon științifico-fantastic, mi-aș fi tulburat cumplit mintea mea tânără.

Aduc mulțumiri serioase oamenilor de la Lucasfilm, în mijlocul cărora am petrecut două zile glorioase la Ferma Skywalker, pentru a trece în revistă toate detaliile. Lui Sue Rostoni de la Lucas Licensing. Lui Shelly Shapiro de la Del Rey, pentru că este genul de editor care are încredere în scriitorii săi, lăsându-le spațiu să își desfășoare visurile.

Lui Betsy Mitchell, pentru că mi-a dat această oportunitate. Aprecieri, de asemenea, soției mele, romanciera Tananarive Due, pentru că îmi amintește permanent de responsabilitățile pe care le am și, desigur, fiicei mele, Nicky, pentru că îmi dă puterea să le îndeplinesc.

Nepotei mele, Sharlene Chiyako Higa, pentru că i-a permis lui Unchiu' să îi împrumute porecla pentru o anumită bulinuță albăstruie.

Fiului meu nou-născut, Jason Kai Due-Barnes: îți mulțumesc mai mult decât vei ști vreodată.

Tuturor fanilor *Războiului Stelelor* care au luat legătura cu mine de-a lungul lunilor, oferindu-mi încurajări și entuziasm. În special lui Andrew Liptak. M-ai ajutat să nu uit despre ce este vorba în tot. Și lui Adam Daggy, pentru excelența lui impresie Jar Jar.

Mai sunt și alții cărora trebuie să le mulțumesc și multe alte piese din acest puzzle pe care noi îl numim *scrierea unei cărți*, dar ar fi criminal să îl uit tocmai pe domnul Scott Sonnon, care a creat tehnica minunată Fluxul-Corpului pe care eu am „împrumutat-o” și am transformat-o într-o instituție Jedi. Tehnica lui poate fi găsită la adresa www.rmaxinternational.com.

În timpul petrecerii organizate în 1983, la încheierea filmărilor pentru *Întoarcerea lui Jedi*, l-am cunoscut în trecere pe George Lucas. Cu limba legată, am reușit doar să bâiguie cât de mult îmi plac producțiile sale. Sigur că puteam să spun multe alte lucruri, dar dacă domnul Lucas citește cumva aceste rânduri, aș vrea să adaug:

Vă mulțumesc pentru că ați creat acest vast și flexibil teren de joacă. Vă mulțumesc pentru că ați creat cel mai popular mit al secolului douăzeci, un dar care a adus miliarde de ore fericite de vizionare într-un moment critic al istoriei noastre și în timpuri în care avem, probabil, cel mai mult nevoie să credem în onoare, sacrificiu, suflet și în acea magie specială numită *viața însăși*.

Cât voi trăi, nu voi uita niciodată *momentul* în care Luke Skywalker zbura cu disperare prin tranșeul acela de pe Steaua Morții, acompaniat de muzica magnifică a lui John Williams și sprijinit de efectele nemaipomenite create de Industrial Light and Magic. În acel moment în care pulsul creștea vertiginos, un moment în care un singur om părea să nu aibă rost sau înțeles într-un univers prea vast și prea cibernetice pentru el, l-am auzit pe Obi-Wan Kenobi șoptind că trebuie să *avem încredere în propriile simțuri*.

Forța curge prin noi. Ea ne controlează. Noi o controlăm. Viața o creează. Este cu mult mai puternică decât orice Stea a Morții.

Sute de milioane de spectatori au exclamat, au oftat ușurați și au aplaudat, plecând spre case sau oprind videocasetofoanele cu un sentiment de curaj și o putere pe care nu le aveau în momentul când luminile s-au stins și fanfara a început să prezinte genericul.

O realizare deloc minusculă.

Forța fie cu dumneavoastră, domnule Lucas.

Și cu noi toți. Mereu.

Steven Barnes
Longview, Washington
www.lifewrite.com
13 ianuarie 2004

***Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu***

Director executiv: George Stanca

Redactor șef: Ana-Maria Murariu

Redactor: Oana Cristina Plăcintă

Traducere: George Stoian

Prepress: AMALTEA TehnoPlus

Coperta: Petronella Andrei

Tehnoredactare: Gabriela Căpitănescu

Paginare: Tatiana Militaru, Petronella Andrei

Producție: Mihaela Conea

Distribuție: Mihaela Stanca, Lucian Dumitrescu

Marketing: George Oancea

OP 13 – CP 145 București

internet: www.amaltea.ro

email: office@amaltea.ro

seria STAR WARS

COMLOTUL DE PE CESTUS

Ord Cestus, o planetă stearpă și neprielnică vieții, a funcționat mai întâi ca închisoare, până când o mână de pionieri neînfricați a descoperit resursele sale bogate de minereu și a pus pe picioare o industrie profitabilă de producție de roboți. Dar, izbucnind Războiul Clonelor, raționalizarea severă a resurselor importate și interdicția Republicana asupra producerii de droizi de luptă amenințau Ord Cestus cu declinul economic.

Confederația Sistemelor Independente, Separatiști, intervin cu o ofertă salvatoare de a achiziționa cea mai bănoasă marfă de export a planetei: bio-droizii. Posedând abilitați tactice de luptă care rivalizează cu cei mai avansați cavaleri Jedi, aceste unități sofisticate ar deveni o armă imbatabilă în cazul în care ar fi utilizate în luptă. Intenția Confederației de a investi într-o armată de bio-droizi a alarmat cei mai importanți membri ai guvernului Republican.

Hotărât să pună capăt vânzării de bio-droizi, dar temându-se că o intervenție în forță ar putea sfârși într-o criză politică, Cancelarul Suprem Palpatine trimite emisari, conduși de Obi-Wan Kenobi, cu misiunea de a împiedica relațiile dintre guvernul de pe Ord Cestus și Confederație. Vor încerca pe cale diplomatică, dar dacă nimic nu dă rezultate, Republica nu va ezita să lanseze un atac de amploare, nu numai pentru a șterge mijloacele de producție a roboților și mili de vieți, dar și pentru a pune în evidență consecințele lipsei de loialitate.

Perspectiva unui asemenea măcel îi alimentează lui Obi-Wan suspiciunile despre calea întunecată pe care începe să meargă Republica. Dar Maestrul Kit Fisto și detașamentul republican de clone sunt mai mult decât pregătiți să îndeplinească ordinul Cancelarului Suprem. Pe măsură ce liderii de pe Ord Cestus refuză să capituleze, iar Palpatine își pierde răbdarea, speranțele lui Obi-Wan pentru ca evenimentele să ia o turnură pașnică scad. Trecând printr-o criză de conștiință, cavalerul Jedi trebuie să găsească înțelepciunea și puterea de a împiedica o baie de sânge și de a apăra Republica, respectând în același timp codul căruia și-a încredințat întreaga viață.

STAR WARS

ISBN 973-7780-41-8

9 789737 780416